

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΛΒΙΟ ΜΠΟΤΑΝΑ

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Τζάκ, αγαπημένε μου Τζάκ, δεν θα μάθεις, δεν πρέπει να μάθεις ποτέ την αλήθεια. Το γράμμα αυτό που γράφω απευθύνεται σε σένα. Κι όμως δεν θα το λάβεις. Γιατί δεν πρόκειται να το ταχυδρομήσω... Οπως δεν ταχυδρομήσα τόσα άλλα που σου έχω γράψει...

Δεν πρέπει να μάθεις πώς δεν έπαθα ποτέ να σ' αγαπώ, Τζάκ. Ούτε πώς είμαι το ίδιο άγνη όσο κι' όταν έφυγα από την αγκαλιά σου. Για σένα, πρέπει να είμαι η άπιστη, εκείνη που πρόδωσε την αγάπη σου...

Έτσι, δεν θα βρίσκεσαι στην ανάγκη να μοιράσεις την καρδιά σου. Και θα μπορέσεις να δώσεις όλη τη στοργή και την τρυφερότητά σου στη μικρή Μισελίν. Το αξίζει. Είναι ένα εξαιρετικό πλάσμα. Δεν έχω να της καταλογίσω τίποτε άλλο εκτός από την απροσθήκη που αισθανόταν απέναντί μου...

Θυμάσαι την ημέρα που μου πρότεινες να γίνω γυναίκα σου; Ένοιωσα κάποια δισταγμό στη φωνή σου κι' έπειτα, σαν αυτή η πρότασις να είχε βγή με κόπο από μέσα σου, σώπασες ξαφνικά.

Ήθερα, βέβαια, πώς ήσουν χήρος, αλλά μόνο κεινή την ημέρα που μίλησες για τη μικρή Μισελίν.

Θα σου ζητούσα από καιρό να γίνης γυναίκα μου, μου είπες. Αλλά δίστασα... Δεν ήθερα αν θα μπορούσες ν' αγαπήσεις τη Μισελίν...

—Αγαπημένε μου Τζάκ, σου απάντησα, το να την αγαπήσω θα είναι πολύ λίγο. Ο πόθος μου είναι να γίνω κοντά της μια αληθινή μητέρα. Είμαι βέβαιη, άλλωστε, πως κι' αυτή θα μ' αγαπήσει... Πόσων χρόνων είναι;

—Έντεκα... Μου εξήγησες κατόπιν πως η μητέρα της είχε πεθάνει πριν από δυό χρόνια και από τότε η ανάμνησίς της δεν είχε σβηστή ποτέ από το μυαλό της κόρης σου.

Ένα μήνα αργότερα, κάμαμε τους γάμους μας. Το γαμήλιο ταξίδι μας κράτησε μόνο δυό μέρες. Αυτό το βέλησα εγώ. Βιαζόμουν να αναγυρίσω κοντά στην κόρη μας. Είχα πάρει πολύ σοβαρά το ρόλο μου ως μητέρας. Δεν το έκανα, άλλωστε, από άπλη ύποχρεωσι.

Όχι. Είχα αγαπήσει τη Μισελίν από την πρώτη στιγμή που μου την γνώρισες και την έβλεπα σαν να ήταν δική μου κόρη.

Θα σου εξομολογηθώ τώρα πως πολλές φορές έχανα το ενδιαφέρον μου για τη Μισελίν. Αλλά τότε θυμήθηκα πως είχα δώσει τη Μισελίν.

Έτσι κύλησαν τα τέσσερα πρώτα χρόνια.

Ήμουν ευτυχισμένη γιατί με λάτρευες. Κι' από το άλλο μέρος, διάβαζα την ευγνωμοσύνη μέσα στα μάτια της Μισελίν.

Ανακαίνισης

Σκεφθείς καρ' επανάληψη να εκμονδερνισθώ και γόης χαριτόδωτος ούτω να καταστώ έλαδον την απόφασιν και στρίψας το μουστάκιον έφόρεσον έν άκαριέ κονδόν... παντελονάκιον. Έν συνεχεία έβαλον ριγέ περικνημίδας, εξύρισον τους πόδας μου τουτέστιν τας... άρίδας και ίνα το σουλούπιον το καταστήσω μβάνικον έβαλον υποκάμισον λινόν και κανδομάνικον. Έν τέλει εις την κάραν μου έθεσον μπριγιαντίνη κι' άνεκαινίσθην ούτω πώς ως γόης και νεάζων, υπέροχος και άσφαιστος εις χάριν και σαγήνην κι' έξηλθον εις τας άγυιās ερωτικώς στενάζων. Ός ήτο δε έπόμενον και λίαν φυσικόν γεγονός στόχος τρυφερός πάντων των θηλυκών άτινα εις την θέαν μου προκλητικώς ήμβάνιζον και περιέργως, συν αυτώ, κι' άγρίως έχαχάνιζον. Ούτω, ένν έβάδιζον κι' έχαιρον επί-

(μόνας) κι' έσκόρπουν μειδιάματα ταίς γυναιξίν (άφθωνας, εξαίφνης είδον όπισθεν — όποια κα- (ταιγίε!) — πλήθος άνδρών έρχόμενον κι' άφρίζον (έξ όργης. —Τι θέλετε; ήρώτησόν, δεινώς έννευ- (ρισθείς. —Τι χάλια είναι ρέ, αυτά; μοι είπεν (τότε εις. Και πριν εισέτι δυνηθώ να άντιστώ (άνδρειως έπεσεν, φεό! άλλοίμονον! ή καρπαζιά (άγριως!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Θα ήθελα να μπορούσα να μεταχειριστώ μια άλλη λέξη, Τζάκ. Αλλά δεν θέλω να την αλήθεια. Η Μισελίν με σεβόταν κι' ή άφοσίωσις που της έδειχνα την συγκι- νούσε. Το διάβαζα πολλές φορές στα μάτια της. Και διάβαζα ακόμη και κάτι άλλο: Πώς ήθελε να μπορούσε να μου ανταποδώσει την αγάπη μου. Μα αυτό ξεπε- νούσε τις δυνάμεις της. Α- νάμεσά μας, ύψωνόταν πάν- τα ή σκιά μιας άλλης: της αληθινής της μητέρας. Στα μάτια της ήμουν μια πα- ρισιακή, μια κλέφτρα...

—Αν ήθελες πόσο υπέφερα κι' αυτό, Τζάκ! Προσπα- θούσα να κρύβω κι' αυτήν ακόμη την αγάπη μου για σένα. Πολλές φορές σου φερ- νόμουν ψυχρά. Το βλέμμα της Μισελίν με τρόμαζε.

Ελπίζα, ώστόσο, ότι ο καιρός θα τα διόρθωνε όλα. Αλλά έγινε το αντίθετο. Η Μισελίν, μεγαλώνοντας, κα- ταλάβαινε πολύ περισσότε- ρα πράγματα από πριν. Κι' ή άπροσθήκη της για μένα γινόταν όλοένα και μεγαλύ- τερη. Ήταν στιγμές που δεν μπορούσε να την κρύψω. Την διάβαζα καθαρά στα μάτια της.

Κι' ή Μισελίν υπέφερε κι' αυτό. Το λογικό της και ή καρδιά της της έλεγαν πως δεν είχα καμεί κανένα κακό και πως δεν έπρεπε να με μισή.

Μόνο σ' ένα πράγμα ή- μαστε σύμφωνες ή Μισελίν κι' εγώ. Στο να μην σ' ά- φησώ να καταλαβής τίπο- τας από το δράμα που παι- ζόταν μέσα στις ψυχές μας.

Αλλά κάτι μάντεψες με τον καιρό. Κι' άοχισες να βλέπεις με ύποπτο βλέμμα τη Μισελίν.

Απ' αυτή τη στιγμή, πήρα την απόφασιν μου. Ό- χι, τίποτε δεν έπρεπε να έ- πισκιάσει τη στοργή σου για τη Μισελίν. Ήταν ή αγα- πημένη σου κορούλα κι' είχε δικαίωμα.

Έτσι, κατέληξα στη σκέ- ψι να εξαφανιστώ από κον- τά σας. Φεύγοντας, σου ά- φησα ένα ήλιθιο γράμμα. Νομίζω πως σου έγραφα ότι είχα άπογοιτηθί κοντά σου και σε άφηνα να ύπονοήσης ότι κάποιο καινούργιο αϊ- σθημα είχε μπη μέσα στην ψυχή μου.

Αγάπη μου, δεν πρέπει να πιστέψεις ούτε λέει από όλα αυτά. Δεν αγάπησα και δεν θ' αγαπήσω ποτέ κανένα άλλον εκτός από σένα. Ό,τι έκαμα, Τζάκ, ήταν μια με- γάλη θυσία για σένα και για τη μικρή Μισελίν που την είχα αγαπήσει σαν παιδί μου. Έπρεπε να προστατεύ- σω την αγάπη σου κι' αυ- τήν και τη δική της για σένα.

Αλλά, τί λέω; Όχι, Τζάκ. Δεν είναι αλήθεια. Εί- μαι ένα έλαεινό πλάσμα, μια άπιστη, μια προδότρα...

—Ω, Θεέ μου! Πότε, λοι- πόν, θα τελειώσω το μαρτύ- ριο της ψυχής μου; Ξέρω πώς, αν σούλεγα την αλή- θεια, θ' άνακουφίζόμουν... Αλλά όχι, δεν πρέπει να την μάθης! Γιατί τότε θα άγρι- ζόσουν εναντίον της Μισε- λίν. Κι' αυτό δεν πρέπει και δεν θα γίνη ποτέ!...

ΜΑΡΘΑ ΓΚΕΡΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η εμφάνισις ενός νέου δυναμικού θιάσου πρόξας στās 'Αθήνας, κατά την χειμερινή σαιζόν, θεωρείται πλέον ως γεγονός.

Πράγματι, ο Τάκης Χάρν, το ζευγος 'Αρώνη και ο Κωστόπουλος που φεύ- γουν από το Βασιλικό Θέατρο, θα συγ- κροτήσουν με την συνεργασία του σκη- νοθέτη κ. Ροντήρη, καινούργιο ελεύθε- ρο οργανισμό, που διεκδικεί το θέα- τρο της πλατείας Συντάγματος.

Έπειτα απ' την άπροσθητή αυτή ά- ποσκίρτησι, φέρονται ως νέα ύποψή- φια στελέχη στην Κρατική μας σκηνή ή Βάσω Μανωλίδου και ο Γιώργος Παππάς.

Γίνεται ακόμη λόγος και για έκ- τακτη εμφάνισι της κ. Κυβέλης με το έργο του Πρίγκιπος Νικολάου, «Η 'Α- θώα άμαρτωλή», που ήταν πριν πολ- τυχίες της.

Μετά την κωμωδία «Τα παιδιά του Έδουάρδου» που κατέρριψε τα έ- φεινείνα εισπρακτικά ρεκόρ, το θέατρο τα του 'Αντράν «Μασκώτ», με τίς ά- πελφές Καλουτά, που εμφανίζονται για πρώτη φορά έφετος το καλοκαίρι.

Η «Μασκώτ», που παρουσιάζεται τώρα με σύγχρονη διασκευή είχε παι- χθή και πρό είκοσαετίας στās 'Αθήνας από τον θίασο Ροζαλίας Νίκα.

Μετά την επιθεώρησι του θεά- τρου Σαμαρτζή «Δώδεκα και πέντε», από την όποια άρεσε ιδιαιτέρως το φινάλε, έτοιμάζεται κι' αυτή την έ- δομάδα στο θέατρο «Ακροπόλ» μια «Η γυναίκα με το βέτο».

Από την επιθεώρησι αυτή γίνεται ξεχωριστά λόγος για ένα μουσικοχορευ- τικό σκέτος με έννα αληθινά συντηρίδ- α επί σκηνής, «Τρυκ» του σκηνογράφου κ. Στελίου Δοξα.

Με τον σκέτος αυτό θα κάμνη την έπα- νεμφάνισι της στο θέατρο, ύστερα ά- πο άρκετους μήνες, ή Νίκη Ντέμις, γλ. κό τραγουδι, γραμμένο από έναν ά- ρρασιτέχνη ξένο, τον άρχιστρο της Α- κ. Πώλ Λίγκαιστ.

Η Λυρική Σκηνή έτοιμάζει για την έρχόμενη βδομάδα την όπερέττα «Παγκανίνι» του Λέχαρ, με καινούργια σκηνικά και κοστούμια του κ. Βακα- λό. Στην πρώτη πράξι του έργου ή χορωδία θα εμφανίζεται στη σκηνή ή κοστούμια ήπιασας, και ή πρωταγ- νίστρια του έργου κ. Ανθή Ζαχαρά- του, με κυνηγετική στολή της έποχής.

Η ίδια στη δεύτερη πράξι της έποχής να «Ελίζα, θα εμφανίζεται με αυθεν- τικό αντίγραφο της τουαλέττας της Μαρίας - Λουίζας, ή ερωτική περιπέ- πνευσθ ή Λέχαρ μίαν από τίς πιο ά- ξιόλογες όπερέττες του.

Έπειτα από πολλές άναζητήσεις στο καινούργιο ελληνικό φίλμ «Μία νύ- βας φίλμ», προεκρίθη τελικά ή γνό- στή καλλιτέχνης της πρόξας κ. 'Αλέκα Κατσέλλη. Στο ίδιο έργο πρωταγανι- στεί και ο Θ. Μορίδης.

Στην Κύπρο σημειώνουν επιτυχία ή ντιζέζ Μόλυ και ή γνωστή χορεύτρια Μάγδα Παρσαλέντη.

Στην «Βραδυά της νοσταλγίας» του Χαϊρόπουλου, που έδόθη την πε- ρασμένη έβδομάδα σε ένα γνωστό κέν- τρο της Κηφισιάς, έκαμε μία πρώτη φορά την εμφάνισι της για νέα καλ- λιτέχνης του τραγουδιού με γλυκυτάτη φωνή, ή Μαίρη Φίρμπα απ' τη Βόρεια 'Αφρική.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πλατεία

Ομιλονσα και ηχητική...

Κηφισιές και Βαρυμπόμπες, τσέπη θέλουμε γεμάτη κι' έτσι ο άνθρωπος «μέσος», ένα γλέντι προτιμά που το βράδυ τον δροσίζει, του χορταίνει και το μάτι κι' είναι προσιτό σε όλους: Το υπαίθριο σινεμά. Παίρνει πάντα τη συμβία κι' απ' το χέρι το παιδάκι, — με το δεκαχίλιάρο του είν' απόψε βασιλιάς — ξάπλα στο πλεχτό «φωτέιγ», τσιγαράκι, καφεδάκι, (λείας) και ξεχνάει και τους καύμους του και το μοχλο της δου-

Πας κι' εσύ γιατί έχεις μάθει πως το «φίλμ» είναι καλό πώς χωρίς και βρισκεις θέσι στο διάδρομο, στη μέση, όδοντόπαστες και κρέμες, παρκέτινες και γλυκά ρεκλαμάρονται ακόμα... ως και τα καθαρίκα κι' ή ρεκλάμα σ' έννευρίζει, κι' ή ψυχή σου βράζει, βρίζει, και ό «σπήκερ» σε προτρέπει από κει που λέει αυτός! και ποτέ σου δεν φωνάζει... από κει που λέει αυτός! Πάει έντεκα ή ώρα, και το «φίλμ» αρχίζει τώρα, κι' είναι μια «έπιτυχία» πρωταγωνιστού κομψού αλλά μπρός σου σε λιγάκι άρχινάει το ζευγαράκι: άρχινάει το «σε λατρεύω», ψι-ψι-ψι και ψου-ψου- (ψου-ψου) «Μ' αγαπάς» και «σε λατρεύω».

Πας άλλο για να καθήσης και να παρακολουθήσης, αλλά δίπλα σου τυχαίνει κάποιος άλλος ζωηρός που το «φίλμ» το διηγείται, δυνατά, λεπτομερώς! —Τώρα λέει, θα τη σκοτώση και θα πάη στην 'Αραπιά! Κι' ένας πίσω του φωνάζει: —Πάψε, χριστιανέ μου, πιά! 'Αλλά κείνος το χαβό του! (Τι ώραίο... ν' άφηγησαι!). —Να κι' αυτόν θα τον σκοτώση! Δώδεκα θα πάν στον

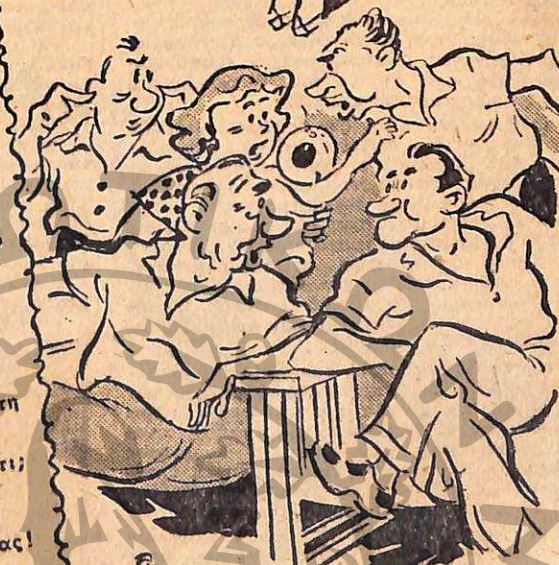
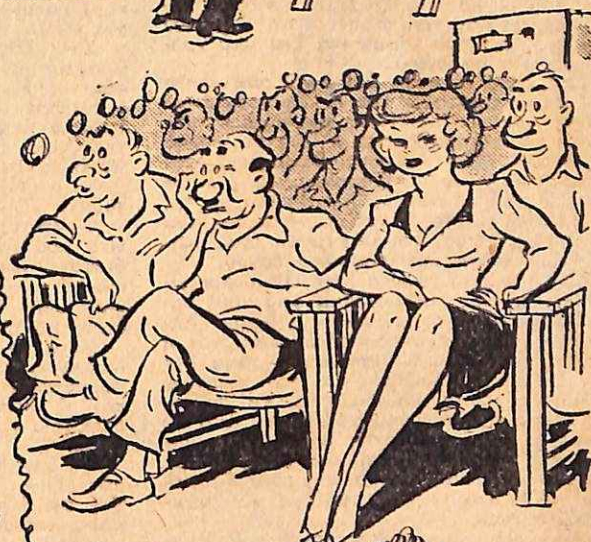
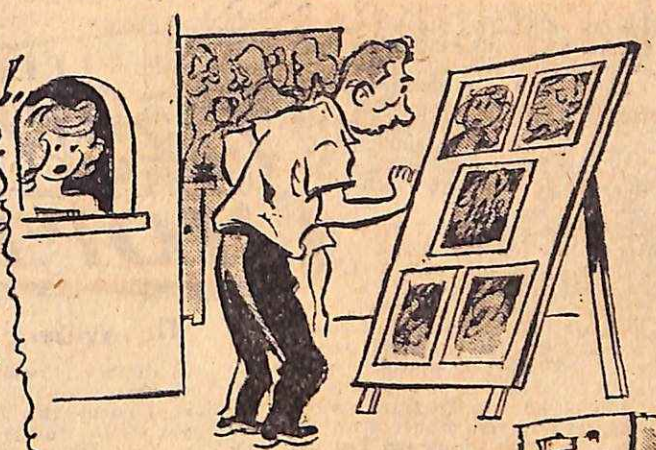
—Σκάσε πιά, βρέ χριστιανέ μου! —Άκου ρέ! 'Αν ένοχλήσαι, πάρε σπίτι σου δικό σου, νάχης κινηματογράφο! 'Επεισόδιο άμέσως, μά και με ρυθμό γοργό! —Έβγα έξω αν είς! Άντρας! —Ξέρεις ρέ, ποιος είμ' εγώ; Καί ο θεατής ό δόλιος πνίγεται στην άγωνία «σουτ» φωνάζει, αλλά πάντως... χάνει τη μισή ταινία!

Και ό θεατής ό δόλιος πνίγεται στην άγωνία «σουτ» φωνάζει, αλλά πάντως... χάνει τη μισή ταινία! Άλλος δίπλα... μεταφράζει, φυσικά μεγαλοφώνως ενώ κείνος που τ' άξερει, λέει: «Νά ό δολοφόνος!», «Έρχετ' ή 'Αστυνομία κι' έτσι σταματά ό ντόρος, μά εισβάλλει στην πλατεία... ζωηρός ό σερβιτόρος! —Ο «βροστός»... Ή λεμονάδα; Δώστε τα εκεί στο (πλάι)

Καυγαδίζει για τ' άρέστα και άμέριμνος πουλάει και «με το μπαντόν» περνάει, και σερβίρει και μιλάει, κι' ένν κάνει και τον κάλο σου πατάει και τον κάλο σου πατάει για να δώση, ξαφνικά σε καβαλλάει! Τη γκαζόλα σου ν' άρπάξης θέλεις πιά για τιμωρό και να σπάσης δυό κεφάλια και ν' άνοίξης και μια μύτη όταν πίσω σου άρχίζει να τσιρίξη ένα μαρό και γυνάς και λές: —Κυρά μου, δεν τ' άφήνατε στο σπίτι; —Μά παιδί είν' αυτό, χροστέ μου; —Είπε τέρας!

—Αλλά τ' είπε; —Επεισόδιο και πάλι! Βρίζουν όλοι με μανία γράφει «τέ έ λ ο ς» στην όθονη, φεύγει πιά χωρίς έλπίδα κι' ένας έξω σε ρωτάει: —Ήτανε καλή ταινία; Κι' άπαντάς μετά πικρίας: —Ξέρω γά; Μήπως την είδα; —Ήτανε καλή ταινία; —Είπε τέρας!

Είσοδος φιλμ
Mrs. Tachia

Τη μέρα του Παναγιώτη Κανελλόπουλου, αρχηγού του 'Ενωτικού Κόμματος αρχίζει στις έφτα-ή ώρα το πρωί η το αργότερο στις έφταμιση. Τότε θα ζητήσει από τον 'Ιδιαίτερο γραμματέα του τις έφημερίδες στις οποίες θα ρίξει μια ματιά βιαστική, αφήνοντας τη μελέτη τους γι' αργότερα όταν θα ξυριστή και θα πάρη το πρωινό του.

Το «μπρέκφαστ» του Κανελλόπουλου είναι αρκετά πλήρες: Τρώει φρυγανιές με μέλι και βούτυρο και πίνει καφέ με γάλα. Κατά τις ένενά θα ντυθώ και θα πάη στο διπλανό του δωματίου του σαλονάκι, όπου και θα δεχθώ στενωτάτους φίλους του. Πρέπει να σημειωθώ πως ο αρχηγός του 'Ενωτικού Κόμματος μένει σ' ένα διαμέρισμα στο ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας που άποτελείται από δύο δωμάτια, ένα του ύπνου και ένα που χρησιμοποιεί για σαλονάκι.

Στις δέκα ακριβώς και άφου συνεννοηθώ με τον γραμματέα του κ. Χριστογιαννόπουλο, για τις υποθέσεις της ημέρας, πηγαίνει και απομονώνεται σ' ένα συγγενικό σπίτι στην οδόν 'Αρδηττού όπου βρίσκεται η βιβλιοθήκη του. 'Εκεί κανένας δεν έχει δικαίωμα να τον ενοχλή. 'Ασχολείται ως τις δώδεκα το μεσημέρι και συχνά ως τη μία το απόγευμα στη συγγραφή ενός καινούργιου κοινωνικοφιλοσοφικού έργου.

Είναι γνωστό, πως ο Κανελλόπουλος είναι λογοτέχνης και μάλιστα από τους δοκιμότερους συγγραφείς της συγχρόνου 'Ελλάδος. 'Εκτός από τον πεζό χειρίζεται η μάλλον χειρίζεται, γιατί από χρόνια δεν έχει γράψει ποιήματα, και τον ποιητικό λόγο, με εξαιρετική επιτυχία. Οι συλλογές των ποιημάτων του άποτελούν από τα καλύτερα δημουρήματα μοντέρνων ποιητών της 'Ελλάδος και διαβάστηκαν με εξαιρετική προσοχή από άπειρους θαυμαστές της λογοτεχνικής φλέβας του συγγραφέως τους.

Μετά το μεσημέρι ο αρχηγός του 'Ενωτικού Κόμματος η πηγαίνει στα γραφεία του Κόμματος η έπισκέπτεται διαφόρους φίλους του στα σπίτια τους η προεδρεύει κοιμητικών συγκεντρώσεων.

Ο Κανελλόπουλος δεν δυσφορεί για την κριτική που του άσκειται με καλή προαίρεση και δέχεται με μεγάλη ευχαρίστηση τις λογικές αντιρρήσεις έπάνω σε θέματα γενικού και ειδικού ενδιαφέροντος.

Πάντοτε, μου άρεσε να άκούω και τα πιο δυσάρεστα πράγματα που θα έλεγαντο εις βάρος των άποψέων μου, άρκει αυτά να ήσαν καλοπροαίρετα, καλής πίστewς λόγια. Τους επαινούς και τα λιθανίσματα, κυριολεκτικά δεν τα άνέχομαι και άντιπαθώ άφάνταστα τους κόλακες...

Με τη διάθεσι αυτή του άρχηγού να δέχεται κάθε είδους κριτική από μέρους των στελεχών του αντίλαμβάνεται κανείς πόσο ενδιαφερούσε και πόσο άποδοτικές είναι οι συνεδριάσεις του 'Ενωτικού Κόμματος όπου λύνονται όλα τα ένδοκομματικά ζητήματα και συζητούνται τα γενικότερα πολιτικά πρόβλήματα της χώρας.

Το μεσημέρι κατά τις δύο ο Κανελλόπουλος γευματίζει με τη σύζυγό του, στην μητέρα του Προέδρου η σε κανένα φιλικό σπίτι η συνηθέτερα, όταν είναι μόνοι τους στο κέντρο του Ψυχρούπουλου στην Γλυφάδα. 'Ιδιαίτερη έπίσης προτίμησι έχει ο πρόεδρος για τα Πλατανάκια, στην Κηφισιά και για του Δήμα στο Κεφαλάρι.

Το γεύμα του Κανελλόπουλου είναι σχετικά λιτό.

Δεν μου άρεσει να πολυτρώγω, μου έξηγει, αλλά το μεσημεριάτικο γεύμα πρέπει να είναι, βέβαια, καλομαγειρεμένο. Καμμιά φορά μάλιστα τρώω με την γυναίκα μου στο δωμάτιο μας στο ξενοδοχείο τέτ - α - τέτ.

Αμέσως μετά το γεύμα ο Κανελλόπουλος αποσύρεται και πάλι στο γραφείο του της οδού 'Αρδηττού, όπου και συνεχίζει τη συγγραφική του εργασία μέχρι τις πέντε. Μερικές όμως φορές ο αρχηγός του 'Ενωτικού Κόμματος κάθεται στο δωμάτιο του στο ξενοδοχείο, και άναπαύεται μισοντυμένος, για τρία τέταρτα της ώρας. Κατόπιν σηκώνεται για να περάσθ στο διπλανό.

Παναγιώτης Κανελλόπουλος

νδ σαλονάκι όπου διαβάσει μέχρι τις πέντε που έρχονται διάφοροι φίλοι του και κοιμητικοί του παράγοντες η βουλευται για να τον συναντήσουν.

Στις έξη πηγαίνει στη Βουλή η στα γραφεία του κόμματος η συνεχίζει τις έπαφές του έξω από το ξενοδοχείο. Οι άπασχολήσεις του τελειώνουν στις έννηά περίπου το βράδυ, όποτε ξανασυναντιέται με τη σύζυγό του και ξεκουράζεται ύστερα άπό τους κόπους της ημέρας.

— Καλά, δεν τρώτε το βράδυ; τον ρωτούμε.

— Ποτέ. Το έχω συνήθεια από τα νεανικά μου χρόνια και τη συνήθεια αυτή την διατηρώ μέχρι σήμερα. Πίνω μόνον γάλα, ένα μέχρι τέσσερα ποτήρια. Αυτό το συνήθεια στην 'Αμερική και όμολογώ πως μου έκανε πάντοτε πολύ καλό.

Μετά το λιτότατο αυτό δείπνο ο Κανελλόπουλος πηγαίνει — αν είναι καλοκαιρί — σε κανέναν θερινό κινηματογράφο η κάθεται με διαφόρους φίλους του στο ζαχαροπλασείο Κανδηλώρου στην πλατεία 'Αμερικής.

— Είναι το μόνο κέντρο όπου συχνάζω, μας έξηγει. Τα βράδια λοιπόν μαζεύομαστε εκεί και μιλούμε διάφοροι φίλοι μου και γνωστοί μου, ανάμεσα στους όποιους και δημοσιογράφους.

Τη νυκτερινή ζωή την άπεχθάνεται ο Πρόεδρος. Δεν συχνάζει ούτε σε κοσμικά κέντρα ούτε σε καμπαρέ. Νεώτερος χόρευε, αλλά έπαυε να χορεύη από χρόνια.

— 'Αν πάλι είναι χειμώνας και δεν έχει που να πάη η αν μερικοί γνωστοί του πανε να τον έπισκεφθούν στο ξενοδοχείο, μένει μαζί τους κουβεντιάζοντας μέχρι τα μεσάνυχτα. Τότε αποσύρεται στο δωμάτιο του και διαβάει ως τις δύο η τις τρεις το αργότερο διάφορα βιβλία ιστορικά κυρίως αλλά και φιλολογικά.

Κατόπιν ζητάει την άνακούφιση άπ' τους κόπους της ημέρας στον ύπνο.

— Έξη ώρες ύπνο, κ. Πρόεδρε σας φτάνουν;

Παναγιώτης Κανελλόπουλος

— Μου φτάνουν και μου περισσεύουν. 'Αν μάλιστα κοιμηθώ, έστω και μία φορά από τις έντεκά το βράδυ, τότε παίρνω δυνάμεις για όλοκληρο το μήνα. Το ζεύγος Κανελλόπουλου φημίζεται για την τρυφερή άγάπη και την άπόλυτη κατανόηση που το συνδέει.

— Όσο περνούν τα χρόνια, μου έξομολογείται ο Κανελλόπουλος με καταφανή συγκίνηση, τόσο και νοιώθω την άγάπη και την έκτίμησι για τη γυναίκα μου να μεγαλώνη. Θεωρώ τη γυναίκα μου πραγματικά έναν ιδανικό σύντροφο στη δύσκολη ζωή μου, την γεμάτη έναλλαγές, όπως άλλωστε είναι η ζωή κάθε πολιτικού άνδρος.

— Παίζει άραγε κανένα ρόλο στη λήψη των άποφάσεων σας η γυναίκα σας;

— Να σας πω την αλήθεια: Δεν άσχολεύεται καθόλου με το Κόμμα και την έπιλογή προσώπων. Με έμπρεάζει όμως έξαιρετικά σε διάφορες άποφάσεις που λαμβάνω γύρω από γενικότερες φύσεις θέματα.

— 'Η γυναίκα μου έχει μιάν εξαιρετική πρακτικότητα στη σκέψη και άντικατοπτρίζει τις γνώμες και τις κρίσεις των λαϊκών μαζών. 'Ετσι οι σκέψεις της έχουν για μένο ιδιαίτερη σημασία.

— Είσαστε φεμινιστής;

— Παρακολουθώ πάντοτε με εξαιρετικό ενδιαφέρον την εξέλιξη των γυναικείων προσπαθειών για την έπιτυχία του άγώνος των.

Ο Κανελλόπουλος γεννήθηκε το 1902 στην Πάτρα και είναι από την μητέρα του άνηψιός του Δημητρίου Γούναρη. Συγκεκριμένα η μητέρα του είναι άδελφή του άειμνήστου αρχηγού του Λαϊκού Κόμματος.

Αυτή η στενή συγγένεια με το Γούναρη έκανε τον Κανελλόπουλο από τα πρώτα έφηβικά του χρόνια να όνειρεύεται ν' ακολουθήσθ το πολιτικό στάδιο. Σπουδάζοντας αργότερα στη Γερμανία, σε μία περίοδο άναταραχής, παρακολούθησε όλα τα πολιτικοκοινωνικά ρεύματα της έπечής του.

Όταν τελείωσε τις σπουδές του, γύρισε στην 'Αθήνα όπου και διαορίστηκε στο Πανεπιστήμιο ως έκτακτος καθηγής της Κοινωνιολογίας στην αρχή και ύστερα ως τακτικός καθηγής στο ίδιο μάθημα. Οι παραδόσεις του άποτελούσαν γεγονός πνευματικό και κοινωνικό.

— Αργότερα ο Κανελλόπουλος άνεμίσθη στην πολιτική δημιουργώντας την λεγομένη «Τρίτη Κατάσταση» μία πολιτική παράταξη δηλαδή με νέο πολιτικό πρόγραμμα και νέους ανθρώπους για στελέχη της.

Το κόμμα αυτό άπέτυχε στις έκλογές του 1935 και όταν έφτασε η 4η Αυγούστου ο Κανελλόπουλος έγραψε ένα αντιδικτατορικό μανιφέστο που τον ώδηγησε κατ' έυθείαν στην έξορία πρώτα στη Κύθιο και έπειτα στα Ικύθηρα. 'Εκεί έμεινε ως τον πόλεμο του 1940 - 41 όποτε και έζήτησε να πάη στο μέτωπο σαν άπλος φαντάρος για να πολεμήσθ υπέρ πατρίδος.

Μετά την συνθηκόλησι ο Κανελλόπουλος ίδρυσε το 'Ενωτικό Κόμμα κι' άρχισε την παράνομη κατά του κατακτητού δράσι του που τον υπέχρεωσε το 1942 να κατέσθ στη Μέση 'Ανατολή όπου και ανέλαβε το αξίωμα του αντιπροέδρου της 'Ελληνικής Κυβερνήσεως του Καίρου μέχρι το 1943.

Κατά την άπελευθέρωσι της 'Ελλάδος υπήρξε και πάλι μέλος της κυβερνήσεως και από τότε μέχρι σήμερα συμμετέσχε σε διάφορες κυβερνήσεις και συνασπισμούς, με πρόγραμμα — κατά τα τελευταία ιδίως χρόνια — έντονα άντικομμουνιστικό.

— Και ποιά είναι το ιδανικό εκείνο που σας έσπρωξε κ. Πρόεδρε, στην πολιτική;

— Σκέπτεται για λίγο και μου άπαντά:

— Το ιδανικό μου είναι η διαπαιδαγώγηση του λαού σε τρόπο που ν' άποκτήσθ πολιτική συνείδησι. 'Αρχή μου είναι η άκαμπτη υποστήριξι της ιδεολογίας στην όποια πιστεύω και η άρνησις όποιασδήποτε παραχωρήσεως για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας εις βάρος της ιδέας για την όποια άγωνίζομαι. Μπορεί οι έλιγμοι και οι παραχωρήσεις να προσφέρουν πρόσκαιρη ίκανοποίησι, άργά η γρήγορα όμως η σταθερότης και η άκαμψία στο ιδεολογικό πεδίο θα άποδώσθ τους καρπούς της!...

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΛ

Ταυρομνημονεύματα ΕΝΟΣ ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ των αναμνήσεων

Στο σπίτι του Νότη Στανή επικρατούσε εκείνη τη μέρα φοβερή αναστάτωση. Η μετακόμιση είναι μισητή πυρκαγιά, λέει η παροιμία. Κι' εκείνο το πρωί στο σπίτι του πλουσιού εμπόρου γινότανε μετακόμιση... Έπιπλα σωριασμένα στη μέση, κασόνες ανοιγμένες, άνθρωποι που τριγυρίζανε πάνω-κάτω. Ένας χαρούμενος θόρυβος κυριαρχούσε μέσ' στο παλιό αρχοντικό. Σε μία γωνία μόνο του μεγάλου σαλονιού, μία γρηά κυρία με όλοφανερά τα σκληρά σημάδια του καιρού σι' αρχοντικά χαρακτηριστικά της, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, έβλεπε μελαγχολικά το δωμάτιο ν' αδειάζει σιγά-σιγά γύρω της, έβλεπε το παλιό σπίτι να ερημύνεται... Τόσα χρόνια τώρα, μέσα στο ίδιο αυτό αρχοντικό είχανε ζήσει όλοι τους εύτυχισμένοι... Μία ζωή ολόκληρη είχε κλείσει εκεί μέσα... Το πρώτο ζευγάρι των νέων ανθρώπων είχε χτίσει εκεί μέσα τη φωλιά του εδώ και πενήντα χρόνια: Ο Γιώργος Στανής κι' η ώραία γυναίκα του η Ματίνα. Η εύτυχια εύλογησε το ξεκίνημα της καινούργιας ζωής. Οι νέοι σύζυγοι είδανε να τους γελάει απ' τα πρώτα βήματά τους τη τύχη... Υστερα, σιγά-σιγά, μέσ' στο ίδιο πάντα αυτό σπίτι, στο καινούργιο αρχοντικό, ήρθανε τα παιδιά να μεγαλώσουνε τη χαρά. Το πρώτο παιδί ήταν αγόρι — ο Νότης — το δεύτερο κορίτσι — η 'Ελπίδα. Σιγά-σιγά, τα παιδιά μεγαλώσαν, ενώ οι γονιοί τους άρχισαν να γερνάνε. Μόλις ανδρώθηκε, ο Νότης Στανής, πήρε τη θέση του πατέρα του στο εμπόρικο, ενώ ο γέρο-Στανής πήρε τη θέση του στο περιθώριο, στο πλάι της γυναίκας του, της Ματίνας, που γερνούσε κι' αυτή μ' αξιοπρέπεια. Υστερα, τα παιδιά του παντρεύτηκαν, κόναν άλλα παιδιά... Ο Γιώργος Στανής κι' η γυναίκα του η Ματίνα πήραν τους σκληρούς τίτλους παππούς, γιαγιά... Και παρακολούθησαν από δίπλα τους, μ' αλλοίμονο τόσο μακριά τους στην πραγματικότητα, την καινούργια ζωή των παιδιών, των εγγονιών, να κυλάει...

Η Ματίνα Στανή καθότανε μελαγχολικά και κύταζε. Κάπου-κάπου στα κουρασμένα της μάτια έπεφτε πυκνή ή όμηλη των δακρύων... Εκεί, μέσα στα ίδια αυτά δωμάτια, είχε ακούσει απ' τα νεανικά χείλια του άντρα της το «ο' αγαπώ», κι' είχε δει του «ο' αγαπώ» αυτού τα ολοζώντανα αποτελέσματα να γεμίζουνε χαρούμενο θόρυβο την ήχη του σπιτιού, σε δυο ροδοκόκκινα παιδάκια... Πόσα χρόνια από τότε! Τώρα, που ένοιωσε ότι το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της είχε κυλήσει, η γρηά κυρία πονούσε που αναγκαζότανε ν' αφήσει το σπίτι αυτό... Θάβανε τόσο, να πεθάνει μέσα στις ίδιες εύρυχωρες κάμαρες, όπως είχε ζήσει...

Ξαφνικά, ένα σγουρόμαλλο αγοράκι ως δέκα χρονών, ζύγωσε την πολυθρόνα της γρηάς κυρίας. Βαστούσε στα χέρια του ένα χοντρό βιβλίο. Έκαστε στα πόδια της πολυθρόνας, κι' άρχισε να το ξεφυλλίζει. Η γρηά κυρία χάρθηκε στοργικά το σγουρόμαλλο κεφαλάκι.

— Τ' είν' αυτό που βαστάς, Γιωργάκη;... βώησε σιγά.

— Ένα παλιό βιβλίο, γιαγιάκα... Το βρήκε η μαμά σ' ένα παλιό σουτάρι και μου τόδωσε να κάνω κοκοράκια...

Τα πρεσβυτικά μάτια της γιαγιάς καρφωθήκανε στο βιβλίο. Ξαφνικά, η γρηά κυρία πήδησε όρθη, το άρπαξε από τα χέρια του μικρού και το κύταξε από κάτω. Έξω από το ξωφύλλο του από γκρενά βελούδο, ήτανε γραμμένο με χρυσά γράμματα πούχανε με τα χρόνια μαυρίσει: «Αλμπουμ». Και στην πρώτη σελίδα, ένα χέρι κοριτσίστικο — το δικό της! — είχε γράψει με την άσπρη καλλιγραφία του Άρσακειού και με την επίσης άσπρη καθαρεύουσα της εποχής: «Ελθετε, φίλοι, προς με, δίδοντες ζωήν εις τας άψυχους σελίδας του παρόντος λευκώματος. Ματίνα Κωνσταντινίδου». «Ητανε τ' όνομά της, το κοριτσίστικο της όνομα!...

— Ποιός σουδωσε αυτό το βιβλίο, Γιωργάκη; είπε πάλι στον εγγονό της με αυστηρό ύφος.

— Δώσ' μου το, γιαγιάκα!... τσίριζε ο μικρός παλεύοντας να πάρη το λεύκωμα. Η γιαγιά όμως το είχε σφίξει στην άγκαλιά της:

— Ποτέ!... έκανε με δύναμη. Αυτό είναι δικό μου!

— Θέλω να κάνω κοκοράκια!...

ΝΟΥΜΕΡΑ ΤΟΥ ΤΣΙΡΚΟΥ

Η Βίνιφρεντ Χέιζ, δακτυλογράφος, και η Ντορίν Νταβάνη πωλήτρια σ' ένα κατάστημα γυναικείων εσωρουχών, εγκατέλειψαν τη δουλειά που έσκαψαν χρόνια τώρα γιατί βρήκαν ένα καινούργιο έπαγγελμα, πιο επικίνδυνο κάπως, αλλά που τους αποδίδει πολύ περισσότερα. Προσλήφθηκαν στο τσίρκο «Τσιπερβίλντ» του Νιουκαστλ, όπου εμφανίζονται σ' ένα νούμερο μαζί με τον έλφαντα Λεϊλίας. Στη φωτογραφία μας, οι δυο νέες στο νούμερό τους απ' το οποίο κερδίζουν 20 λίρες στερλίνες τη βδομάδα.

— Πάρτε τον, δεσποινίς!... πρόσταζε η γιαγιά τη γκούδερνάντα που πλησίαζε.

Ο μικρός έφυγε τσιρίζοντας πάντα. Και τότε, μόνη της, η γρηά κυρία άνοιξε με χέρια που τρέμανε το λεύκωμα του παλιού καιρού, και βούλιαξε στις σελίδες του...

Ένα ψευδώνυμο ξεχώρισε άμέσως μπροστά στα μάτια της: «Νάρκισσος». Γιατί αυτό το ψευδώνυμο έβριζε πίσω του έναν άντρα, έναν ώραίο άντρα με ακατανίκητη γοητεία, πουχε τότε γεμίσει όλες τις σελίδες της κοριτσίστικης ζωής της, όλα τα δείλά της όνειρα... Διάβασε μία απάντησή του: Ποιό χρώμα όφθαλμών και κόμης προτιμάτε; — «Το χρώμα των όφθαλμών σου, της κόμης σου — την όποϊαν όρκίζομαι ν' αγαπώ και λευκήν...». Λόγια! Όμορφα λόγια, απ' αυτά που μεθάνε τα κορίτσια, και τα ρίχνουνε στην άγκαλιά του επιτήδειου που ξέρει να τα λη... Κι' αυτός που τάχε γράψει τότε σ' αυτό το λεύκωμα, ήταν ο πιο επιτήδειος απ' όλους... Ξεφύλλισε το λεύκωμα η γρηά κυρία, και φάνηκε στις τελευταίες σελίδες, διάβασε ανάμεσα στ' άλλα όνοματά: «Νάρκισσος — Πέτρος Δαμίρης!».

Πώς τον θυμότανε τώρα τον ώραίο της αγαπημένο ή σημερινή γιαγιά... Είχε διαγράψει μία φωτεινή τροχιά μέσ' στην κοριτσίστικη ζωή της, για να χαθή ύστερα, μακριά, στο χάος, σε λατρεμένους διάττων... Θυμότανε τώρα τα ζεστά του λόγια, τα φιλά από τα χείλια του... Η αγαπημένη του φωνή αντηχούσε ολοζώντανη σ' αυτιά της: «Σ' αγαπώ, μικρή μου Ματίνα, και θα σ' αγαπώ αιώνα...». Αιώνα!... Πάλι τα μεγάλα λόγια... Σε μία από τις τελευταίες σελίδες του λευκώματος, η καρδιά της πικραμένη από τον πόνο του χωρισμού, είχε ξεσπάσει σ' ένα έμμετρο παράπονο:

«Μούπες ότι θα μ' αγαπάς χρόνια έκατό — (καίωνια)!

Πόσο τα λόγια σου αυτά μου φάνηκαν πα — (ρήγορα)...

Κι' όμως, δεν ένοιωσα ποτέ πως τα έκατό (σου χρόνια)

Περάσαν τόσο γρήγορα...».

Χαμογέλασε μελαγχολικά η γρηά κυρία... Πόσο τότε την είχε πικράνει η εγκατάλειψή του!... Πόσο την είχε πληγώσει βαθειά... Κι' όταν οι γονείς της τη ρίξανε στην άγκαλιά του Γιώργου Στανή, εκείνη εγκαταλείφτηκε, χωρίς διαμαρτυρίες, στην τύχη της... Από εκεί και πέρα, η ζωή της είχε κυλήσει χωρίς εκπλήξεις, χωρίς όνειρα... Πάντα όμως, ο Πέτρος Δαμίρης είχε μείνει η μόνιμη πληγή της καρδιάς της που άφραμ-μή ζητούσε για να ματώση...

Νά, όπως σήμερα! Τόσα χρόνια είχανε περάσει, κι' είχε φτάσει αυτό το λεύκωμα του παλιού καιρού για να δώσει παλιές ερωτικές συγκινήσεις... Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της η γρηά κυρία, — η γιαγιά... — και βγήκε από το αδειο δωμάτιο με το λεύκωμα των αναμνήσεων σφιγμένο πάνω στην καρδιά της... Και μέσα της, μία δικαιολογημένη κακία τη δονούσε ολοκληρή: «Ότι ο «Νάρκισσος» των σελίδων αυτών, ο Πέτρος Δαμίρης, των δειλών κοριτσίστικων όνειρων της, δεν θάτανε πια σήμερα παρά ένας γεροντάκος κι' αυτός... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

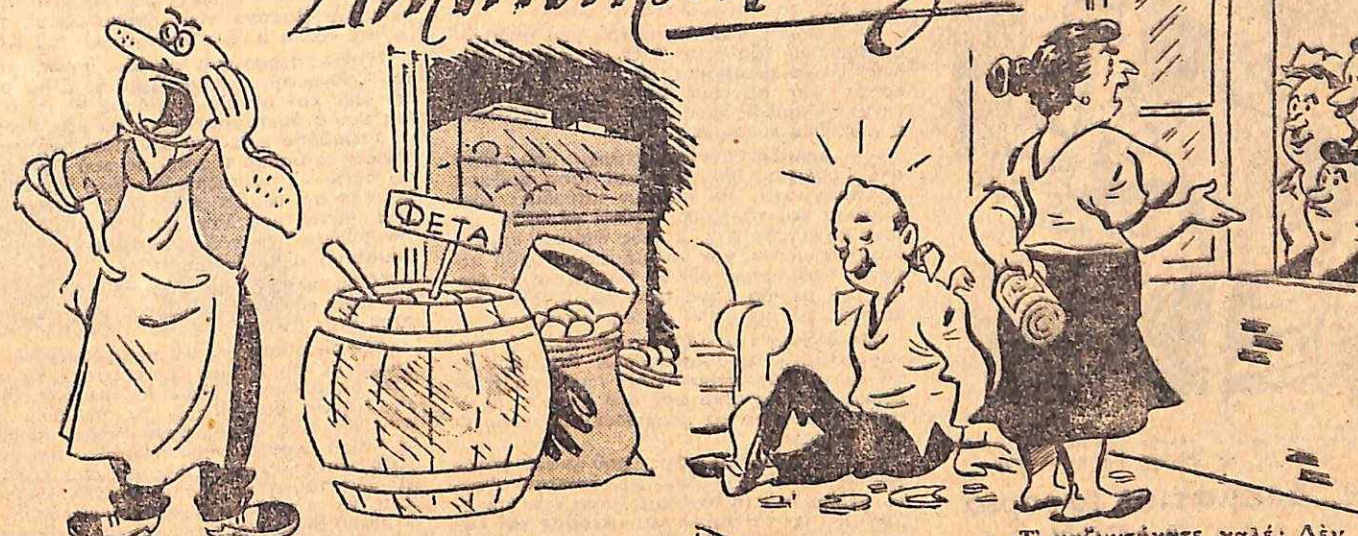
000

Συλλογή από ηλεκτρικές λάμπες

Ένας συλλέκτης από το Ντητρόϊτ, έδωρε στο μουσείο της πόλεως μία μεγάλη συλλογή ηλεκτρικών λυχνιών, που είχε συγκεντρώσει από 46 χρόνια. Η συλλογή περιλαμβάνει όλων των ειδών τις λάμπες, από τις μικροσκοπικές, όσο ένα σπυρί σταριού, που χρησιμοποιούνται για την εκτέλεση επιστημονικών πειραμάτων, ως τις λάμπες — μπαλλόνια, που κατασκευάζονται ειδικά για το άγαλμα της 'Ελευθερίας. Στη συλλογή περιλαμβάνονται επίσης οι δυο προβολείς του γερμανικού θωρηκτού «Μαϊν», που βυθίστηκε το 1918, μία από τις λάμπες του αεροπλάνου που έριξε την ατομική βόμβα στη Χιροσίμα, καθώς και η λάμπα που έφωτίζε το έσωτερικό της λιμουζίνας του Χίτλερ.

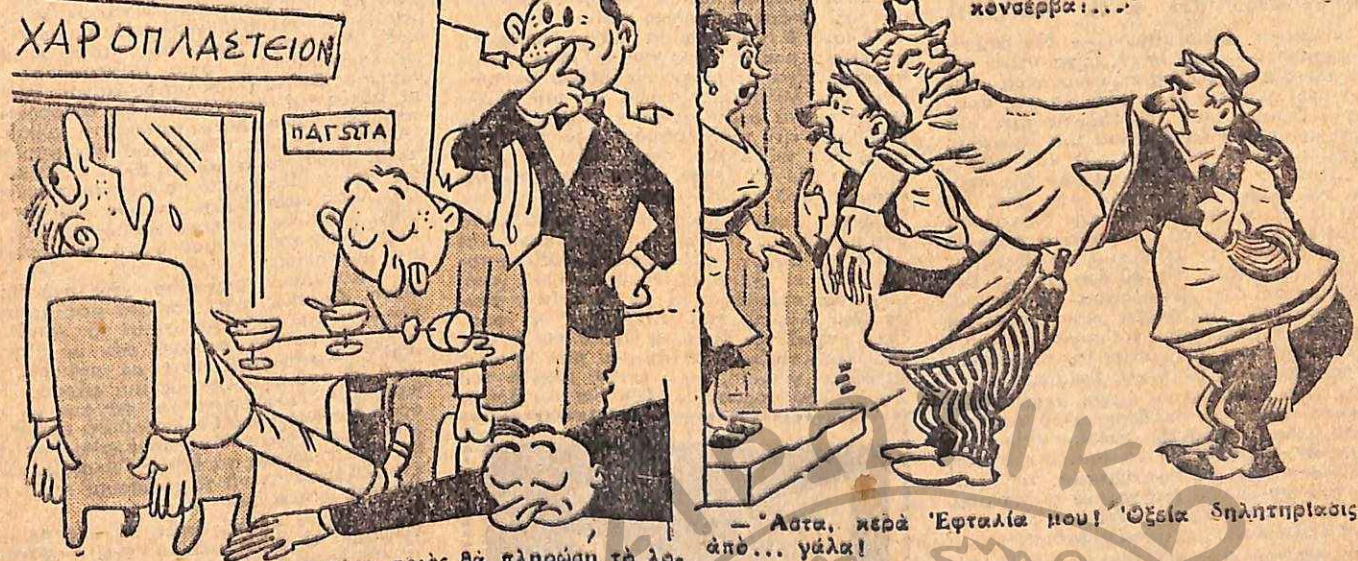
Οι παραξενιές των ανθρώπων δεν έχουν όρια και ίδιες στην 'Αμερική, στη χώρα των εκπλήξεων.

του Αρχέλαου Δηλητηριώσεις του Β. Χριστοδούλου

— Πώ... Πώ!... Πώ!... Μία φέτα για πεθερές!...

— Τι μαζωχτήκατε, καλέ; Δεν είναι τίποτις Μία έλαφρά δηλητηρία κι' είχε ο άντρας μου, από κονσέρβα!...

Το γκαρσόνι: Και τώρα ποιός θά πληρώση το λογαριασμό!...

— Άστα, περά 'Εφτάλια μου! 'Όξεια δηλητηρία κι' από... γάλα!

— Τα συγχαρητήριά μου κύρ' Αναστάση, η φέτα σου είναι... μευρία!

— Είναι ο ευεργέτης μου... Με γλύτωσε απ' την πεθερά μου!...

Ευτυχώς που έμειναν μερικά θλιβερά παιδάκια του λαού για να σώσουν την κατάσταση.

Η...δραματική ιστορία ΔΥΟ ΛΑΓΩΝ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεντάτου μας **Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ**

Οκτώβριος ή Νοέμβριος — δεν θυμώμαι ακριβώς — του 1919. Είχα μείνει λίγους μήνες στην 'Αθήνα κι' επέστρεφα στην Κωνσταντινούπολη. Το καράβι έπιασε πρώτα στη Σμύρνη που την έβλεπα τότε για πρώτη φορά. Βγήκα έξω για μία σύντομη βόλτα, έμπλεξα με γνωστούς και φίλους κι' έμεινα 15 ημέρες. Μόνο που δεν πρόλαβα να πάρω τη βαλίτσα μου από το πλοίο κι' είναι θαύμα πως την ανέκαλψα ύστερα από καιρό σ' ένα ναυτικό πρακτορείο της Πόλης. 'Η περιουσία μου θυμάμαι πως δεν υπερέβαινε τις 20 δραχμές και δεν μπορού να πω ότι καλοπέρασα. Πολλές φορές περνούσα την ημέρα μου ολόκληρη τρώγοντας χορταστικούς μπακλαβάδες που με ξεγίγνωναν και μου έδιναν την παραισθήσι του κορεσμού με λίγες δεκάρες.

Δεν είχα δώσει στην αρχή, μεγάλη σημασία σ' αυτή την υπόθεσι, αλλά από τη δεκάτη ημέρα κι' ύστερα έβλεπα στις προθήκες των εστιατορίων τα ντονέρ κεμπάπ, τα ατζέμ πιλάφ, τα τζαζ κεμπάπ, τις γεμιστές γαλοπούλες κι' έτρεχαν τα σάλια μου. Τότε ανέτηλθην ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει μόνον με μπακλαβάδες.

Οι γνωστοί μου δεν ήξεραν τα οικονομικά μου χάλια, αλλά κι' εγώ δεν είχα καμμία πρόθεσι να τους τα αποκαλύψω. 'Ημουν αποφασισμένος να τα εξοικονομώσω όπως — όπως ως την ημέρα που θα περνούσε πάλι το «Αρκαδία» για την Πόλη. Τα πράγματα όμως άρχισαν να σκουραίνουν. Κάθε φορά που έβλεπα τα άχνιζοντα ταψιά μ' έπιαναν ζαλάδες. Κι' είχα μπροστά μου μία βδομάδα περίπου άναμονής. Συμφορά...

Ένα απόγευμα καθόμουν στο «Καφέ Φώτη» και... φιλοσοφούσα επί των γαστρονομικών προβλημάτων. Το καφενείο ήταν γεμάτο από ευτυχισμένους και... χορτάτους ανθρώπους, όπως τουλάχιστον φαινόταν από τις θορυβώδεις και χαρούμενες συζητήσεις. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο καφενείο ο τότε συνταγματάρχης Γουλιανός, γνωστός μου, εξαίρετος άνθρωπος κι' ένας από τους λαμπρότερους αξιωματικούς του Έλληνικού στρατού. Με είδε με μεγάλη χαρά, ήρθε και κάθισε στο τραπέζι μου και με ρώτησε πως βρέθηκα στη Σμύρνη. Δεν του είπα την αλήθεια. Του είπα ότι είχα κάτι προσωπικές μου δουλειές και ότι θαφύγα για την Πόλη μόλις τις τέλεινα. Με ρώτησε αν είμαι ευχαριστημένος από τη διαμονή μου και του απάντησα ότι κατά βάθος ήμουν πάρα πολύ ευχαριστημένος, αλλά είχα κάποια μικρή στομαχική ανωμαλία, η οποία δεν μου επέτρεπε να απολαύσω τις θαυμάσιες και φημισμένες λιχουρίες της Σμύρνης.

Ο Γουλιανός μ' άκουγε με ενδιαφέρον,

αλλά φαίνεται πως τον στενοχώρησε αυτή η τελευταία μου πληροφορία. — Αλήθεια, έχεις καμιά σοβαρή πάθηση στο στομάχι; μου λέει. Δεν πιστεύω να σ' εμποδίζει να φας ένα καλομαγειρεμένο φαί, ως πούμε λαγό στιφάδο;

Η δήλωσις του αγαπητού μου συνταγματάρχη μ' έβαλε σε βαθιές σκέψεις. Θέλει, έλεγα μέσα μου, να υπάρχει κανένας λαγός για φάγωμα και να τον χάσω τη στιγμή ακριβώς που μου παρουσιαζότανε η μοναδική ευκαιρία;

Δηλαδή, συνταγματάρχα μου, είπα στο Γουλιανό, δεν είναι και τόσο σοβαρά τα πράγματα. Με πιάνουν παροδικά και πονακία και τα εξουδετερώνω με σόδα. Όπως καταλαβαίνεις, απλά παίρνω προφυλακτικά μέτρα για να μη μου συμβή τίποτα. Και φυσικά δεν θα παρέλειπα να φάγω μία μερίδα λαγό στιφάδο, έντελως εκτάκτως, με μία καλή φιλική συντροφιά.

Με έκδηλη την ευχαρίστησι τότε, ο συνταγματάρχης μου απέκαλψε ότι ακριβώς το πρωί ένας στρατιώτης του, που ήταν δεινός κυνηγός, σκότωσε δύο λαγούς, οι οποίοι έπρόκειτο να φαγωθούν το μεσημέρι της επομένης.

Γι' αυτό, ακριβώς, σου έκανα αυτόν τον πρόλογο, μου είπε. Δεν έρχεσαι αύριο το μεσημέρι στο Καζέμιο όπου έχει την έδρα μου να τα πούμε και να φάμε και λαγό; Γιατί πρέπει να ξέρεις ότι ο στρατιώτης που τους σκότωσε είναι και θαυμαστος μάγερας. Μ' αυτή την ευκαιρία, μάλιστα, σε παρακαλώ να πάρης και την παρέα σου μία και υπάρχει μπλόκο φαί.

Έκανα, δι. τι μπορούσα για να κρύψω τη συγκίνησή μου την ώρα που ο Γουλιανός με παρακαλούσε επιμόνως να δεχθώ να φάω μαζί του. Μιλήσαμε ύστερα για πολλά άλλα ζητήματα αλλά κάπου — κάπου δεν ξεχνούσαμε και τους λαγούς. Στο τέλος με χαιρέτησε κι' έφυγε, αφού πήρε το λόγο μου ότι δεν θα λείψω να παρακαθήσω την επομένη στο τραπέζι του.

Όταν έμεινα μόνος κατέστρωσα μέσα στο μυαλό μου το σχέδιο της έκδρομής. Και άργα το βράδυ, αφού έφαγα τρεις μπακλαβάδες κι' ήπια ισόριθμα ποτήρια νερό, πήγα και κοιμήθηκα με το γλυκύτατο όνειρο του λαγού που έπρόκειτο να φάω. Πρωί — πρωί την επομένη βγήκα εις αναζήτησι δύο — τριών γνωστών μου που θα τους καλούσα γενναιοδώρας στην ευτυχία του Συμριεύκου προαστίου. Τον ένα τον βρήκα

ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΛΑΞΙ ΤΟΥ ΠΕΡΣΙΚΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

Αυτή είναι μία από τις βαριές σιδερένιες πόρτες του νέου θησαυροφυλακίου της Πρωσίας, που κατασκευάστηκε ειδικώς για να φυλάξω τα πολύτιμα πετρώδια του περσικού στέμματος. Ζυγίζει 20 τόνους και έχει πάχος μισό μέτρο. Κατασκευάστηκε από μία έταιρία χρηματοοικονομικών του Λονδίνου.

εύκολα. Παρέα μ' αυτόν βγήκαμε εις αναζήτησιν των δύο άλλων, τρέξαμε στα γραφεία τους, στα σπίτια τους, δεν τους βρήκαμε, λαχανιάσαμε, ιδρωκοπήσαμε, κοντέψαμε να χάσωμε την όρεξί μας και στο τέλος με χίλια βάσανα τους ανακαλύψαμε παίζοντας τάβλι σ' ένα καφεενάκι του Καί.

Ήταν, περασμένο σχεδόν, μεσημέρι όταν ξεκινήσαμε. Άργα βέβαια, αλλά αυτό δεν είχε και μεγάλη σημασία, γιατί ο φίλος μου ο συνταγματάρχης θα μ'ας περίμενε οπωσδήποτε. Φυσικά δεν είναι ανάγκη να τονίσω το βαθμό της πείνας που είχα, μπόρα όμως να σημειώσω ότι όσο προχωρούσαμε τόσο νόμιζα πως έβλεπα μπροστά στα μάτια μου λαγούς. Ήταν κάτι σαν την ψευδαίσθησι του αντικατοπτρισμού που συμβαίνει στην έρημο.

Όσο πλησιάζαμε τόσο διειπίστωνα ότι δεν ήταν ευγενικό εκ μέρους μας που φτάναμε έτσι άργα.

Δεν είναι ανάγκη να περιγράψω τη λαχτάρα με την οποία αντிகρύναμε το σπιτάκι όπου ήταν η έδρα του συνταγματάρχη. Καθώς διασχίζαμε το πεδίο της του σπιτιού, στις άλλες συγκινήσεις προσετέθη και η μωρουδιά του στιφάδου που ήταν τόσο γαργαλιστική, ώστε μούφερε ζαλάδα. Μ' όλα ταυτα κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια να συγκρατηθώ και προχώρησα με σταθερό βήμα προς την είσοδο, επίκεφαλής της παρέας μου. Εκείνη τη στιγμή συνέβη κάτι περίεργο και ύποπτο. Έξη άνθρωποι, άγνωστοί μου, καλοντυμένοι και καλοφωγωμένοι όπως φαίνονταν, έβγαζαν ένας — ένας κρατώντας στο χέρι από ένα φυλάκιον καφέ. Μιλούσαν θορυβώδως και έξιμνούνταν με έγκωμιαστικά λόγια το στιφάδο! Τελευταίος βγήκε ο Γουλιανός ικανοποιημένος κι' αυτός και υποχρούμενος ότι θα φροντίσει να τους ξανακαλέσω με πρώτη ευκαιρία. Άλλα μόλις μ'ας είδε έμεινε σαν απολιθωμένος. Κάτι πήγε να πη αλλά βρέθηκε σε άμνην. Ένας από τους λαοερεικέλτες ήταν ένας νεαρός τότε και ήδη γνωστός λόγιος, ο οποίος έσπευσε να με τραβήξει σε μιάν άκρη και να μου δώσει την εξήγησι του μυστηρίου.

Καθόμουν, μου είπε, χθες στο Καφέ Φώτη, ακριβώς, στο διπλανό σας τραπέζι την ώρα που συζητούσατε με τον κοινό μας φίλο τον συνταγματάρχη. Δεν με άντελφηφτε. Κανονίσαμε τότε με μερικούς φίλους να σου σκάρωσουμε μία φάρσα. Ήρθαμε ναρς εδώ επάνω και φάγαμε το στιφάδο λέγοντας το Γουλιανό ότι σου έτυχε μία πάρα πολύ έπείγουσα δουλειά και δεν θα τα καταφέρνεις να έρθης. Ακριβώς τώρα ετοιμαζόμασταν να το σκάσουμε αλλά μ'ας έπιασες στη χώνεψι.

Δεν έγινε φόνος, όπως θα έπρεπε. Δεχθήκαμε, οι φίλοι μου κι' εγώ, καρτερικά τη συμφορά. Ο συνταγματάρχης ήταν άπαρηγόρητος. Για καλή μας όμως τύχη είχαν απομείνει μερικά θλιβερά παιδάκια του λαού και αρκετά κρεμμυδάκια και μπαλώθηκαν κάπως τα πράγματα. Μ' όλα ταυτα έσπασα τη μονοτονία της μπακλαδοφαγίας. Κι' αυτό ήταν κάτι...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Μία μυστική «άνιχα πόλις» στην 'Ισπανία

Ο Φράνκο έχει δαπανήσει ως σήμερα τεράστια ποσά για την κατασκευή μίας μυστικής «άνιχα πόλεως» μέσα στα σπλάχνα μίας από τις ψηλότερες κορυφές της Γκουανταράμα.

Ανεβαίνει κανείς σ' αυτή από μία σκάλα με 250 σκαλοπάτια. Για κείνους που δεν μπορούν να υποβληθούν σ' αυτό τον κόπο λειτουργεί άσανσερ. Ο κεντρικός ναός της «άνιχα πόλεως» έχει μήκος 300 μέτρων και ανάλογο πλάτος. Γύρω του θα κατασκευασθούν 16 παρεκκλήσια, όπου θα ένταφιασθούν τα όσα 2000 συντρόφους του Φράνκο, που σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια του έμφυλου πολέμου.

Το έργο έχει στοιχίσει ως σήμερα περισσότερα από 8 δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα. Υπολογίζεται, όμως, ότι θα χρειαστούν πολλά ακόμη για ν' αποπερατωθί.

Ο Φράνκο φαίνεται άποτελει εξαίρεσι απ' τους άλλους δικτατορες που είνε οι περισσότεροι διώκτες της θρησκείας.

Ο "Ορσον Ουέλλες... με μουστάκι.

ΤΑ ΝΕΩΙΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

★'Η νέα «ανάκαλιψις» του "Ορσον Ουέλλες είναι μία μικρή χορευτρία από τη Νότιο Καρολίνα ή "Ερθθα Βίκ. Θα της εμπιστευθί το ρόλο της ώρας "Ελένης σε μία καινούργια ταινία που πρόκειται να γυρίση και που έχει για θέμα τον Τρωικό πόλεμο.

★Ο γερμανικός κινηματογράφος αρχίζει να ξαναδίνει σημαία ζωής. Το κέντρον της κινήσεως είναι το Βερολίνο και το "Αμβούργο. Τρία μεγάλα στούντιο λειτουργούν σ' αυτές τις δύο πόλεις. Από το φθινόπωρο θ' αρχίση η συστηματική παραγωγή ταινιών. Οι Γερμανοί σκηνοθέτες άπευθύνθηκαν στις παλιές δόξες του γερμανικού κινηματογράφου, τη Ζάρα Λεάντορ, την Άνελίξε Ράινχολτ, την Χριστίνα Ζεντερμπάουμ, τη Χίλντε Κράλ, κ. ά. Θα έπαυεμφανισθούν επίσης η Δωροθέα Βήκ, η άλυσμωρητη πρωταγωνίστρια της ταινίας "Παρθένες με στολή", η Μαριάννα Χόππε, η Μπριγκίττε Χέλμ και μερικές άλλες.

★'Η Λίντα Κρίστιαν πρόκειται να γίνη μητέρα τέν προσηχή "Οκτώβριο κι' όπως έδλωσε έλπίζει να φέρη στον κόσμο αγόρι. 'Η συμπαθής ηθοποιός παράγγειλε να της κρατήσουν ένα δωμάτιο στην ίδια κλινική της Λαζάνης, όπου γέννησε η Ρίτα Χαίηγουερθ. Αυτή τη στιγμή, βρίσκεται στη Ρώμη, για ν' ανέωσθι τη γκαρνταρόμπα της.

★Ο σκηνοθέτης Μόζερ σχεδίαζε να γυρίση μία ταινία του εαυτού του με τίτλο "Ιουλιέττα" σ' τη Σομαλία, με θάγενεις ήσθησις. 'Η "Ιουλιέττα θα έινε βαστοίους. 'Η "Ιουλιέττα θα έινε βαστοίους. 'Η "Ιουλιέττα θα έινε βαστοίους.

★Ο Ζάβ Γκαμπέν, για βοταίος παράγγειλε να της κρατήσουν ένα δωμάτιο στην ίδια κλινική της Λαζάνης, όπου γέννησε η Ρίτα Χαίηγουερθ. Αυτή τη στιγμή, βρίσκεται στη Ρώμη, για ν' ανέωσθι τη γκαρνταρόμπα της.

★'Η "Αννα Μανιάνι κι' από τ' άλλο μέρος το ζεύγος Ροσσέλλι — Μπέργκ — που αν βρίσκονται αυτή τη στιγμή στο Παρίσι. Φιθιρίζεται ότι έπίκειται η συμφιλίωσις τους. Ο Ροσσέλλι έδλωσε στους

δημοσιογράφους ότι η "Αννα Μανιάνι είναι η μεγαλύτερη "Ιταλίς ηθοποιός κι' ότι το όνειρό του είναι να την έμφανισθι σε μία ταινία μαζί με την "Ινγκριντ.

★'Η Μανιάνι είναι σήμερα 40 χρόνων. Πριν από το Ροσσέλλι, είχε παντρευθί τον "Ιταλό σκηνοθέτη Τζιοφρέντο Άλεσαντρίκ. Απ' αυτό το γάμο αποχτήσε ένα παιδάκι που έχει προσβληθί από πολιομυελίτιδα. Στοργική μητέρα, η "Αννα περνάει όλο τον καιρό, που της μένει ελεύθερος, κοντά του. Θεωσιάζω πρόθυμα την τέχνη μου, έχει πη πολλές φορές, για να σώσω το παιδί μου. Δυστυχώς οι γιατροί δεν διατηρούν πολλές έλπίδες ότι το παιδάκι αυτό θα μπορέση μία μέρα να περπατήση.

★'Η Βίβιαν Λή, που δεν έχει υπογράψει από το 1941 κανένα συμβόλαιο με κινηματογραφική έταιρία, προσεκήληθη να έπιστρέψη έπείγοντας στο Χόλλυγουντ μαζί με το σύζυγό της Λόρενς Όλιβιέ, για να γυρίσουν σε κινηματογραφική ταινία το έργο "Λεωφορείον ό πόθος". Το έργο αυτό παίζει εδώ και πολλούς μήνες στις σκηνές των μεγαλύτερων θεάτρων του Λονδίνου. Οι δύο σύζυγοι πρωταγωνιστούν σ' αυτό.

★Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ βρίσκεται στη Ρώμη, για το γύρισμα της ταινίας "Κόδο βάντις". 'Η σύζυγος του Βαρθάρ Στάνγουικ έφυγε από το Χόλλυγουντ για να πάη να τον συναντήση. 'Από έντεκα χρόνια, που είμαστε παντρεμένοι, έδλωσε ο Τάιηλορ, δεν μείναμε ποτέ ο ένας μακριά από τον άλλον περισσότερα από μία βδομάδα. Παρτεναίρι του Τάιηλορ στο "Κόδο βάντις" είναι η Ντέμπορα Κάρ.

★'Η Μωρην Ό Χόρα έπαβε ένα μικρό άτύχημα, έξ άφορμής του σκύλου της, που έχει την κακή συνήθεια να υπερδευεται άναμεσα στα πόδια της. 'Η ήθοποιός έδγαλε το δεξί της πόδι, πέφτοντας από μία σκάλα. 'Η κατάστασις της δεν έμπνεί όμως καμμία άνησυχία.

★Θά ξαναδοθί το Ρόμπελ στον κινηματογράφο. Αυτή τη φορά όμως δεν θα τον υποδύθι ο "Ερικ φον Στροχάιμ αλλά ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ.

★'Η Ντόροθυ Λαμούρ βρίσκεται στη Γαλλία, αναζητώντας τα ίχνη των ευγενών προγόνων της... Όπως ίσχυρίζεται, είναι γαλλικής καταγωγής. Προσπάππος της ήταν ο Γάλλος μαρκήσιος ντε Βακίερ, που, σύμφωνα με τους ίσχυρισμούς της, παντρευθηκε μία χωρική και ήρθε γι' αυτό το λόγο σε ρήι με τους δικούς του. Από το γάμο του αυτόν αποχτήσε μία κόρη, τη Μαρία, που, σε ηλικία 18 χρόνων, παντρεύθηκε κάποιον ντ' Ανρ Λαμούρ. Μετά τον πόλεμο του 1870, οι Λαμούρ μεταστάσαν στις "Ηνωμένες Πολιτείες και εγκαταστάθηκαν στη Νέα Όρλεάν. Απ' αυτούς κατάγεται η Ντόροθυ ή Ντόττι, όπως είναι το χαίδευτικό της όνομα.

★'Η Τζούντι Γκάβλαντ υπεβλήθη σε διαίτα για ν' αδυνατίση και να χάση τα τρία κιλά που πήρε παρα πάνω από κείνα που όρίζει το συμβόλαιο της με τη Μέτρο-Γκόλντουν-Μάγιερ. Σύμφωνα μ' αυτό το συμβόλαιο, το βάρος της πρέπει να παραμείνη σταθερό στα 50 κιλά.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ Ο Νεοκλής και τα μικρόδια

Σας συνιστώ τον κύριο Νεοκλή Ψιλοβελώνη. Άλλά, για το Θεό. Μη του δώσετε το χέρι σας. Γιατί, η θα μείνετε με το χέρι τεγνωμένο, σαν το Καραγκιόζη, ή, αν επιμένετε, θ' αναγκάσετε τον κύριο Νεοκλή να φύγη γρήγορα, να σταθί σε μία γωνία νευρικός, να βγάλη από την τάπη του ένα μπουκαλάκι με καθαρό οινόπνευμα και ν' απολυμήνη τα χέρια του. Συγχρόνως δε να μωρμυρίζη κάτι άναμεσα στα δόντια του, κάτι που δεν θάνε βέβαια καλακτυτικό για σας. Κάτι σαν "Άει στο διάολο, γουρούνι" ή κάτι παρόμοιο.

Αυτό το μπουκαλάκι δεν το αποχωρίζεται ποτέ, ο κύριος Νεοκλής. Γιατί το χρησιμοποιεί πνήντα φορές την ημέρα. Πρώτα — πρώτα θα καθαρίση το κρυστάλλο του γραφείου του κάθε πρωί, με το καθαρό οινόπνευμα. "Έπειτα τις πέννες του. Κατόπιν την καρέκλα του. Κι' έπειτα έρχεται η σειρά των χεριών του, που κοντεύει να τα φάη με το "άλκολ πύρ". Θα πιάση το πόμολο της πόρτας. Τα χέρια με οινόπνευμα. Θ' ακουμπήση σε μία ξένη καρέκλα. Οινόπνευμα. Θα πιάση τη παιδερένια πόρτα του τραμ. Οινόπνευμα. Θα βρεθί στην ανάγκη να κουβαλήση ένα δέμα. Οινόπνευμα! Μόνο για τα χαρτονομίσματα δεν μεταχειρίζεται οινόπνευμα, γιατί δεν τα πιάνει με το χέρι. "Έχει ένα ειδικό τσιμπιδάκι που τ' αδράχνει και τα βάζει στο πορτοφόλι του. "Έτσι δεν έρχεται σε καμμία έπαφή με τα κουρελόχαρτα, που τα πιάνουν πνήντα χέρια την ημέρα.

Ο κύριος Νεοκλής φοβάται τα μικρόδια. Και κάνει ό,τι μπορεί για να τ' αποφύγη. Άλλά δεν είναι μόνο το οινόπνευμα. Στο σπίτι του έχει έγκυτα

Τα πράγματα του τάχει ξεχωριστά ο κύριος Νεοκλής. Το πιάτο του, τα μαχαιροπτηνόντα του, το ποτήρι του, το φλιτζάνι του. Κανείς δεν έπιτρέπεται να τ' άγγιξη. Χωριστό είναι το κρεβάτι του, χωριστό και το δωμάτιό του, που το καθαρίζει τον φευγί. Και το φλιτζάνι ο ίδιος. Κι' ο ίδιος στρώνει το κρεβάτι του. Γιατί τα ξενα χέρια έχουν μικρόδια.

— "Ε, ρέ, πλάκα που έχουμε να σπάσουμε όλο το καλοκαίρι μ' αυτές τις ψεύτικες γάμπες!...

(Του 'Αρχέλαου)

Είπα γιὰ τὸ οἰνόπνευμα ποὺ μεταχειρίζεται ὁ κύριος Νεοκλῆς. Ἐσχάσα νὰ πῶ γιὰ τὸ μαντήλι ποὺ τὸ κρατᾷ διαρκῶς στὸ χερὶ τοῦ ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ τὸ φέρνει πάντα στὸ στομάχι, μολὶς κάποιος ἄλλος πάει κοντὰ του γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ.

— Μὲ τὴν ὁμίλια ἐκτοξεύονται μικρόβια, λέει ὁ κύριος Νεοκλῆς.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Κάποιο βράδυ, ποὺ κάναμε περίπατο μαζύ, εἶδαμε ἕνα ζευγάρι ποὺ φιλοῦντο στὸ στομάχι.

— Κὺττα κατὰστασις! εἶπε ἀγανακτισμένος ὁ κύριος Νεοκλῆς. Ἄν ἤξεραν τὶ κάνουν αὐτοὶ οἱ ἡλίθιοι!

— Νομίζω πὼς φιλοῦνται! — Ὁχι! Μεταδίδουν μικρόβια! Τὸ φίλι θὰ ἔπρεπε ν' ἀπαγορευθῇ διὰ νόμου. Αὐτὸ εἶνε ἡ κυρία ἀφορμὴ τῶν ἐπιδημιῶν!

Τότε κατὰλαβα τὸ δράμα τῆς κυρίας Κικῆς. ...

★

— Δὲν ἦταν πάντα ἔτσι! μοῦ ἐξομολογήθηκε ἡ κυρία Κικῆ, κάποιο μεσημέρι ποὺ εἶχα πάει γιὰ ἐπίσκεψι.

— Δὲν φοβόταν, δηλαδή, τὰ μικρόβια;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι τόσο! Σιγά-σιγά τὸν ἐτίπασε ἡ μανία καί, καθὼς περνοῦν τὰ χρόνια, χειροτερεύει. Τώρα τὸν ἔχει πιᾶσει ὁ φόβος γιὰ τὶς δηλητηριάσεις!

— Γι' αὐτὸ ἔχει σουρῶσει τώρα τελευταία; Ἀπὸ τὸ φόβο ὁ καυμένος.

— Ὁχι τόσο ἀπὸ τὸ φόβο, ὅσο ἀπὸ τὴν ἀφαιμία. Δὲν τρώει σχεδὸν τίποτα!

Ἀπάνω στὴν ὥρα μπῆκε καὶ ὁ κύριος Νεοκλῆς. Κρατοῦσε ἀνοιχτὴ μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὰ μᾶτια τοῦ ἦταν τρομαγμένα.

— Ὁρίστε! φώναξε. Ἐδδομήντα κρούσματα δηλητηριάσεων ἔχτες!

— Ἀπὸ ψάρι; ρώτησα.

— Ἀπὸ ὅτι φαντασθῇς! Καὶ ἀπὸ ψάρι. Καὶ ἀπὸ κρέας! Καὶ ἀπὸ γάλα! Καὶ ἀπὸ γιουρτί! Καὶ ἀπὸ αὐγά! Καὶ ἀπὸ τυρί! Καὶ ἀπὸ μακαρόνια! Καὶ ἀπὸ παγωτά! Καὶ ἀπὸ κονσέρβες! Καὶ ἀπὸ γλυκά! Ἀκόμη καὶ ἀπὸ πεπόνι! Τὸ βάζεις ποτὲ στὸ νοῦ σου ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ πάθῃς δηλητηρίασι ἀπὸ πεπόνι; Λοιπὸν δὲν εἶνε νὰ βρῇ κανεὶς τίποτα στὸ στομάχι του!

— Αὐτὰ εἶνε τυχερὰ κύριε Νεοκλῆ, παρατήρησα γιὰ νὰ τοῦ τονώσω τὸ ἠθικόν.

— Ποιὰ εἶνε τυχερά, Στέλιο μου; Σ' ἀρέσει ν' αὐταπατάσαι; Εἶνε τὰ μικρόβια ποὺ ἀναπτύσσονται τώρα τὸ καλοκαίρι. Αὐτὰ δημιουργοῦν τίς ζυμώσεις στὰ τρόφιμα, οἱ ζυμώσεις προκαλοῦν τὴ σήφι καὶ ἡ σήφι μᾶς στέλνει στὴν Πρώτων Βοηθειῶν ἢ στὸ νεκροταφεῖο. Κι' ἔτσι ἔχουμε τὰ ἐδδομήντα κρούσματα, ἐξ ὧν δύο θανατηφόρα! Αἰσχος!

Καὶ χάθηκε στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὰ μᾶτια ἐντρομα καὶ στυλωμένα στὸ κενόν. Ἡ κυρία Κικῆ τὸν κύτταξε μὲ μιὰ ἐκφρασι βαθείας συμμόνοιαις κι' ἐγώ, μὲ τὴν ἴδια ἐκφρασι κυττοῦσα τὴν κυρία Κικῆ. Σὲ λίγο σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

— Ἀ! ὄχι! εἶπε ὁ κύριος Νεοκλῆς. Θὰ μείνῃς νὰ φάμε! Τί ἔχουμε, Κικῆ;

— Ψάρι! ἐψέλλισε μὲ τρόμο ἡ κυρία Κικῆ.

— Τί ἔκαμε λέει; ἐβρόντηξε ὁ κύριος Νεοκλῆς καὶ πετάχτη-

κε δρόμος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, σὰν νὰ τὸν εἶχε δαγκώσει σκορπίος. Ψάρι; Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, χριστιανή μου, ἢ βάλθηκες νὰ μᾶς ξεκαῖνῃς;

— Εἶνε φρέσκο! δικαιολογήθηκε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα. Ὁ ψαράς μᾶς τὴν ἔδωκε μ' ἐγγυησι!

— Πότε τὸ πήρες;

— Τὸ πρῶτ', στίς ὀχτώ!

— Καὶ ποῦ ἔβρω ἐγὼ τί ἔχει γίνεῖ μέσα στὸ ψάρι ἀπὸ τὶς ὀχτὼ ὥς τὴ μία; Τὸ ψάρι θὰ πεταχθῇ! Στὰ σκουπίδια τοῦ ψάρι! Στὰ σκουπίδια! ἔβαλε τὶς φωνές ὁ κύριος Νεοκλῆς καὶ τραβήξε κατὰ τὴν κουζίνα.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε ψυχρός.

— Ἐν τάξει, εἶπε. Πᾶει τὸ παληόψαρο. Καὶ ἄλλη φορὰ ψάρι δὲν ξαναπαίρνει στὸ σπῆτι μου! Τελείωσε!

— Καὶ τί θὰ φάμε; ρώτησε ἡ κυρία Κικῆ.

— Ὁ,τι βρεθῇ!

— Καλὰ. Ὁ ἀνοίξω μιὰ κονσέρβα κρέας!

Τὰ μᾶτια τοῦ κυρίου Νεοκλῆ γούρλωσαν ξανά.

— Τί; Κονσέρβα; Ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν κονσέρβες μέσα στὸ σπῆτι; Δὲν διατάξα ἔχες νὰ πεταχθῇ; Στὰ σκουπίδια οἱ κονσέρβες! Στὰ σκουπίδια! ...

Ξανατράβηξε γιὰ τὴν κουζίνα καὶ γύρισε πάλι ἡρεμῶς.

— Ἐν τάξει καὶ οἱ κονσέρβες! Πᾶν στὸ διάολο. Καὶ γιὰ κονσέρβα νὰ μὴν ξαναγίνῃ λόγος στὸ σπῆτι μου. Μόνο ποῦ ἀκούω τὴ λέξι, αἰσθάνομαι πόνους στὸ στομάχι. Καὶ τώρα πάμε νὰ φάμε. Ὁ,τι βρεθῇ, Στέλιο μου.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ φαγάς, εἶπα.

— Τὸ ξέρω. Πᾶμε, λοιπόν, γιὰ φαί. Ὁρίστε στὸ μπάνιο!

Περάσαμε πρῶτα στὸ μπάνιο. Ἐνα καλὸ σαποῦνισμα κι' ὕστερα ἕνα χερὶ μὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα μὲ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι τοῦ κυρίου Νεοκλῆ.

Κι' ἔπειτα στὴν τραπέζια, σιγανὰ κι' ἀθόρυβα γιὰτὶ κι' οἱ τρεῖς φοροῦσαμε τίς πάνινες παντόφλες. Ἀστραφταν ἔλα στὸ τραπέζι. Τὰ πιάτα καθρεφτίσθη. Τὰ τραπέζομάνηλα κι' οἱ πετσέτες χιόνι.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ κυρίου Νεοκλῆ ἦταν νὰ πάρῃ στὰ χερία του ἕνα ἕνα τὰ ποτήρια καὶ νὰ τὰ ἐλέγξῃ ἂν εἶχαν βαθμὸν καθαριότητος 100. Ἐπειτα ἐξέτασε τὰ πιάτα καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα. Κατόπιν τὶς πετσέτες.

Ἐμεινε εὐχαριστημένος.

Μπήκε ἡ ὑπρέτρια μὲ τὴν ἀσπρὴ μπλοῦζα, τὸ κεφαλοσκεπασμα, τὰ νάυλον γάντια καὶ τὸ φέμιστρο στὸ στομάχι. Μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι Κου-Κλουξ Κλάν. Ἐφερε τὰ δρεκτικά: Σαρδελίτσες, ζαμπόν, φρέσκο βούτυρο, ἑλῆς. Ἐβαλα χερὶ πρῶτος. Ἀκολούθησε ἡ κυρία Κικῆ. Ὁ κύριος Νεοκλῆς ἔμεινε ἀκίνητος.

— Φάε κι' ἐσύ Νεοκλῆ, τοῦ σύστησε ἡ κυρία Κικῆ.

— Τί νὰ φάω; Σαρδέλλες; ἢ φρέσκο βούτυρο; Δὲν διδάσκεις ὅτι ἐγὼ εἶναι δηλητηριάσεις καὶ μὲ τέτοια;

— Μὰ ἐμεῖς γιὰτὶ τρώμε; εἶπα ἐγώ.

— Ἐσεῖς μπορεῖς νὰ μὴν ἀγαπάτε τὴ ζωὴ σας. Ἀλλὰ ἐγὼ τὴ δική μου τὴν ἀγαπᾶ.

Ἀκολούθησε ἕνα ὑπέροχο πιλάφι, ποὺ εἶχε ψηθῇ ἐκεῖνη τὴν ὥρα, μιὰ ποὺ τὸ ψάρι πῆγε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων. Ἡ κυρία Κικῆ ἔκανε νὰ πάρῃ τὸ πιάτο τοῦ συζύγου της.

— Μὴ! τὴν ἔκοψε ἐκεῖνος.

Ἐγὼ δὲν θὰ φάω πιλάφι. — Γιατὶ καλε; Ρυζὶ εἶνε! Ριζάκι τοῦ Θεοῦ! — Μάλιστα! Ριζάκι τοῦ Θεοῦ, μὲ νιγιάκια τοῦ Θεοῦ. — Πάντα τὸ ρυζὶ ἔχει νιγιάκια. Ἀλλὰ στὸ πλύσιμο φεύγουν. Κι' ἔπειτα ὁ βρασμός... — Νὰ τὸν βράσω τὸ βρασμό! Ἀκου ἐκεῖ κουβέντα! Νὰ φάω νιγιάκια! Δὲν διαβάσαες ὅτι ἐγὼ εἶναι δηλητηρίασις καὶ ἀπὸ πιλάφι; Ὁχι! Ἐγὼ τὴ θέλω τὴ ζωὴ μου!

Δὲν ἔφαγε οὔτε τυρί.

— Μὰ ἐσύ θὰ μείνῃς νηστικός, χριστιανέ μου! εἶπε μὲ οἶκτο ἡ κυρία Κικῆ. Φάε κατὶ!

Μὲ τὰ πολλὰ παρακάλια, ὁ κύριος Νεοκλῆς δέχτηκε νὰ φάῃ μιὰ ντομάτα. Ἀλλὰ ὄχι ἔτσι ἀπλά, ὅπως τρώμε ὅλοι τίς ντομάτες. Ὁ καλὸς μου ἄνθρωπος διάλεξε μιὰ πολὺ σφιχτή. Τὴν πήρε καὶ πῆγε στὸ μπάνιο.

— Τί παῖ νὰ κάνῃ; ρώτησε τὴν κυρία Κικῆ.

— Νὰ τὴν σαπούνισῃ.

— Τὶς σαπούνιζι τίς ντομάτες;

— Ναί. Καὶ τίς βουτάει καὶ σὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα!

Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Ἀλλὰ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν μπουγάδα καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ αὐτὴ ἀπολύμανσι, ἐγδορε τὴ ντομάτα, παραμέρισε τὴ φλούδα της κι' ἔφαγε τὸ ἀπὸ μέσα, μὲ μισὴ φρυγανιά.

— Αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ! δῆλωσε.

Δὲν ἀγγίξε τὰ φρούτα. Κι' ὅταν, κατὰ τίς δυόμισι, φοροῦσα στὸ διάδρομο τὰ παπούτσι μου, ὁ κύριος Νεοκλῆς μοῦ εἶπε προστατευτικά:

— Μὴν εἰσαι τόσο τολμηρὸς στὸ φαί. Ὁπωσδήποτε, ἂν σου συμβῇ τίποτα μὲ τὸ πιλάφι ἢ τὸ τυρί, εἰδοποιήσε με. Ἐχω εὐδύνῃ!

Δὲν μοῦ συνέβη τίποτα.

★

Συνέβη ὅμως κάτι ἄλλο, ἕνα μῆνα ἀργότερα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχα ξαναἰδῇ τὸν κύριο Νεοκλῆ. Ἐγὼ εἶχα λείψει καμιά δεκαριά μέρες. Τὶς ὑπόλοιπες εἶχε χαθῇ ἐκεῖνος. Ἐφαίνετο ὅμως, ἕνα πρῶτ', βλεπῶ τὴν κυρία Κικῆ στὸ γραφεῖο μου. Τὸ ὕψος της μ' ἀνησυχίσε. Φαίνονταν ἐτοιμὴ νὰ κλάψῃ.

— Τί τρέχει; τὴ ρώτησα.

— Ἐλάτε σπῆτι! εἶπε καὶ τὰ μᾶτια της δάκρυσαν. Ὁ Νεοκλῆς εἶνε πολὺ ἄσχημα!

— Τί ἔπαθε;

— Ὑποσιτισμὸς βαρείας μορφῆς! Ἀπὸ κείνο τὸ μεσημέρι, κύριε Στέλιο μου, δὲν ἔφαγε τίποτα!... Ζήτημα ἂν δέχτηκε τρεῖς φρυγανιὲς ὅλες ὅλες. Ἐφῆξε ὁ καυμένος. Ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ἐπῆρε στὸ κρεβάτι! «Φάε, Νεοκλῆ μου», «Ὁχι...» Ἐγὼ τὴν θέλω τὴ ζωὴ μου. Τώρα δὲν ἔχει τὴ δύναμι οὔτε νὰ μιλήσῃ!

— Δὲν φωνάζατε γιὰτὸ;

— Δύο πᾶνε κι' ἔρχονται. Ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα. Κάντε μου τὴ χάρι νάρθῃτε σεῖς ὡς ἐκεῖ. Ἐσᾶς σᾶς ἀγαπάει. Ἴσως σᾶς ἀκούσῃ. Γιατὶ ἀλλοίως... Θὰ τὸν χάσω τὸν Νεοκλῆ μου!...

★

Μὲ τὴ βιασύνῃ μου, ἔσχασα νὰ βγάλω τὰ παπούτσια καὶ νὰ φορέσω τίς παντόφλες. Τράβηξα κατ' εὐθείαν στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἐπλωμένος στὸ κρεβάτι ὁ Νεοκλῆς. Μὰ αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ Νεοκλῆς. Ἦταν τὸ φάντασμα τοῦ. Δίπλα του οἱ δόκτορες ἀπελπισμένοι μὲ παντόφλες στὰ πόδια.

Πῆγα κοντὰ του: — Νεοκλῆ! εἶπα κι' ἔκανα νὰ τοῦ πιάσω τὸ ἀδύνατο χερὶ του. Τὸ σβυσμένο βλέμα ζωῆρεψε ξαφνικὰ κι' ἔπεσε στὰ πόδια μου. — Τίς... παν...τό...φλες! ψιθύρισε.

Τότε θυμήθηκα τὴν παράλειψί μου. Βγῆκα καὶ ξαναγύρισα μὲ τίς πάνινες παντόφλες.

Τοῦ ἔπιασα αὐθόρμητα τὸ χερὶ. Τράβηξε τὸ δικό του, μὲ ἡρωικὴ προσπάθεια κι' ἔδειξε τὰ μπουκαλάκι μὲ τὸ οἰνόπνευμα, ποὺ ἦταν κοντὰ του. Ἡ κυρία Κικῆ τοῦ ἀπολύμανε τὸ νέρρι. Ἐπειτα μούδειξε ἕνα ποτήρι γάλα. Τὸ πήρα:

— Ἐλα, κύριε Νεοκλῆ. Πιες λίγο γάλα! τοῦ εἶπα.

Κούνησε τὸ δάχτυλό του καὶ ψιθύρισε.

— Ὁχι... Μπορεῖ... νὰ πᾶ... θῶ... δηλητηρί...αςί!...

— Δὲν ἐννοεῖ νὰ πάρῃ τίποτα! εἶπε ὁ γιαιτρός.

— Νὰ τοῦ κάνουμε μιὰ δυναμωτικὴ ἐνεσι, γιὰ νὰ κρατήσουμε τὴν καρδιά, γνωμάτευσε ὁ ἄλλος.

— Συμφωνῶς, κύριε συνάδελφε!

Ἐτοίμασαν τὴ σύριγγα. Μὰ ὅταν ἤρθε ἡ στιγμή, ὁ κύριος Νεοκλῆς σκεπάστηκε καὶ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Ὁχι... Δὲν... θέλω!

— Γιατὶ; τὸν ρώτησα. Θὰ σοῦ κάνῃ καλόν.

— Μπο...ρεῖ... νὰ... εἶνε... χαλα...σμένο... τὸ... φάρμακο... Καί... νὰ... πάθω... δηλη...τηρία...σί!

— Αὐτὴ τὴν περίπτωσι, πρῶτὴ φορὰ τὴ βλέπω στὰ χρονικά μου! εἶπε ὁ ἕνας γιαιτρός.

— Κι' ἐγὼ, κύριε συνάδελφε, συμφώνησε ὁ ἄλλος. Προκειται περὶ σχιζοφρενίας!

Τριγυρῶσαμε ὅλοι τὸ κρεβάτι του. Κι' ἔλεγε ὁ ἕνας γιαιτρός καὶ συμφωνοῦσε ὁ ἄλλος καὶ παρακαλοῦσε ἡ κυρία Κικῆ, καὶ ἰκέτευα ἐγώ:

— Γιὰ τὸ Θεό, κύριε Νεοκλῆ. Λυπήσου τὴ γυναίκα σου! Φάε κάτι γιὰ χατήρι μου. Ὑπ' εὐδύνῃ μου, ἂν πάθῃς τίποτα.

Ὁ κύριος Νεοκλῆς συγκέντρωσε ὅλες τίς δυνάμεις του καὶ εἶπε:

— Ὁχι!... Ἐγὼ τὴν ἀγαπᾶ τὴ ζωὴ μου. Ἐγὼ... θέλω... νὰ ζήσω!

Καὶ μόλις ξεστομίσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔπαυσε νὰ εἶνε κυριος. Ἦταν μακαρίτης.

★

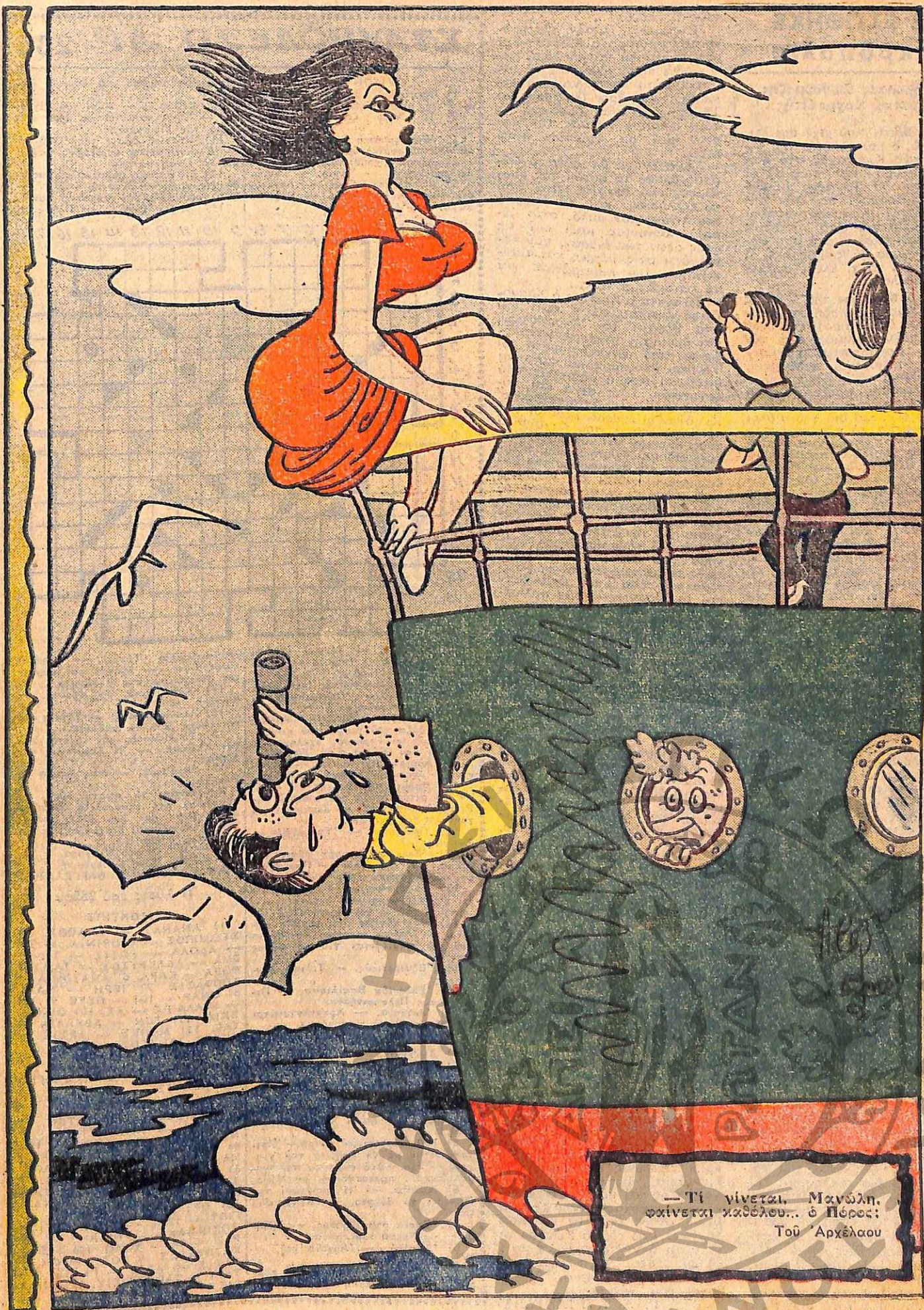
Ὅταν τελείωσε ἡ πένθιμη διαδικασία καὶ ἀκούστηκε ἡ ἀπαρκτητικὴ ἐντολὴ «Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν», ἡ χήρα πλησίασε τὸ μακαρίτη ποὺ ἦταν τεταρτισμένος. Ἐγὼ τὴν ὑποβάσταξα καὶ τὴν ἀδηγοῦσα σιγά-σιγά πρὸς τὸ μοιραῖο καθέκον. Ἐσκυψε νὰ δώσῃ τὸν τελευταῖον ἀσπασμό. Ἀλλὰ δὲν ἔδωσε ἕνα. Ἀρχισε νὰ τὸν φιλήμ μὲ μανία καὶ σταμάτημα δὲν εἶχε. Μὰς καὶ μούτς μὲ συνέχεια. Δοκίμασα νὰ τὴν τραβήξω. Μὰ ἐκεῖνη ἔφερε σκόρτσος καὶ φώναξε:

— Ἀφήστε με! Ἀφήστε με! Δέκα τέσσερα χρόνια ἔχω νὰ τὸν φιλήσω!

Τὴν ἀφήσαμε, λοιπόν, νὰ εἰσπρᾷ τὰ καθυστερούμενα. Κι' ἐγὼ κύτταξα τὸν καυμένο Νεοκλῆ κι' ἔλεγα μέσα μου:

— Ὡρα εἶνε νὰ βγάλῃ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ οἰνόπνευμα καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τριβεταί!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Τί γίνεται, Μανώλη, φαίνεται κακὸ... ὁ Πέτρος! Τοῦ Ἀρχέλαου

ΠΩΣ ΕΙΣΩΘΗΚΕ Η 'ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Ο ήρωϊκός λαγουμτζής
Κώστας Χορμολιτίης

Μιά έκθεσι που είχε στείλει, το 1826, ο πολιορκητής της 'Ακροπόλεως Κιουταχής στο Μεγάλο Βεζύρη, την πιάσανε οι Έλληνες. Ο Τάταρης (Τούρκος ταχυδρόμος) που την πήγαγε στην Κωνσταντινούπολι αιχμαλωτίστηκε από το σώμα του Καραϊσκάκη κοντά στη Θήβα. Γρήγορα μεταφράστηκε, ή έκθεσι, και να τί έλεγε ανάμεσα στα άλλα :

«... Τό Κάστρον της 'Αθήνας (ή 'Ακρόπολι, δηλαδή, που παλιόκουσε από καιρό), είνε ένας τόπος πολύ παλαιός, από τόν όποιον αρχαιότατα έβγῆκαν πολλοί περιδότηοι φιλόσοφοι, και τά έργα τά τεχνικά που έχει παλαιόθεν, προξενούν θαυμασμόν εις τούς πεπαιδευμένους Εύρωπαίους, και διά τούτο όλοι τούς θεωρούν τό φρούριον τούτο σάν σπίτι Ιδίων των. Καί έπειδή τόν νομίζουν προσκύνημα και οι Εύρωπαίοι και όλα τά έθνη τών άπίστων τό υπερασπίζονται και προσπαθούν να μην έβγη από τά χέρια τών άπίστων άποστατών ('Ελλήνων) συμφώνησαν και ύπεσχέθησαν γενικώς την βοήθειάν των και διά έλπιās και διά θάλασσης...». Λοιπόν έχοντας όλα αυτά, κι' άλλα ακόμη, ύπ' όψη του ο Κιουταχής — που, όλα μαζί, τόν κάνανε και «έχασε τόν ύπνον του και την ησυχία του» — έστειλε να τού φέρουν από τά Σκόπια δέκα ύπονομοποιούς, ν' άνοιξη ένα λαγουμτζή που να τρυπήσει πέρα-πέρα τό Κάστρο και να τό άνοποδοιούρ-ση.

Ότε ο 'Ιερός Βράχος θα έσκαζε στόν άέρα!... Οι ύπονομοποιοί τού Κιουταχή από τά Σκόπια είχαν φτάσει, κι' ο ίδιος παρακολουθούσε άγρυπνη τη δουλειά για τό άνοιγμα τού τεράστιου φουρνέλλου.

'Αλλά να πού φάνει άξαφνα ο σωτήρας της 'Ακροπόλεως. Τόν έστειλε ή έλληνική κυβέρνηση από τό Ναύπλιο στην 'Αθήνα, άφού είχε πριν έργαστή θαυμαστά και ήρωϊκάτατα στο Μεσολόγγι, σάν ύπονομοποιός κι' εκεί, κοντά στους 'Ελευθερούς πολιορκημένους.

Ο Σ. Τρικούπης στην ιστορία του γράφει τό επώνυμό του: Νταλερόπουλος.

Όπως κι' αν είνε αυτός ο περίφημος ύπονομοποιός λεγόταν και ύπογραφόταν: Κώστας Χορμολιτίης. Τίποτα παραπάνω άπ' τό μικρό του όνομα, την ιδιαίτερη πατρίδα του και τό επάγγελμά του.

Μιά ζεστή νύχτα τού 'Ιουλίου τού 1826, τά κατάφερε και μπήκε μέσα στη στενώτατα πολιορκημένη 'Ακρόπολι.

Τό πρωί είδε κοντά στο Κάστρο, κατά την βορεινή πλευρά, ένα έρεισμένο έκκλησάκι. 'Ετρεξε άμέσως στόν Γκούρα, τόν φρουράρχο της 'Ακροπόλεως.

— Αυτό κει κάτω τό χαλασμένο έκκλησάκι δεν μ' άρέσει! τού λέει. Είνε κοντά πολύ στο φρούριό, κι' από κει μέσα, μυσμένοι οι Τούρκοι, μπορούν και την ημέρα να δουλεύουν τους ύπονομους τους δίχως να

τούς βλέπουμε!...

Ετοίμασε, λοιπόν, την πρώτη του ύπόνομο ο Κώστας και φώναξε μερικά παλληκάρια:

— Όα πάτε τούς είπε να πιάσετε αυτή τη χαλασμένη έκκλησιά, κι' άμα ζυγώσουν οι Τούρκοι να σας διώξουν, να τούς αφήσετε να σας την πάρουν και να γυρίσετε πίσω εδώ...

Άμα έγιναν όλ' αυτά, ο Κώστας άναψε τό φυτίλι της ύπόνομου, που έδωαινε κάτω από τό έκκλησάκι, και τά έρείπια του τινάχτηκαν ψηλά, στόν άέρα, παίρνοντας μαζί τις ζωές όλων τών έχθρών, που καθισμένοι στίς πέτρες και τ' άγκωνάρια του καμαρώνανε για τό κατόρθωμά τους...

Τή νύχτα ο Κώστας ο Χορμολιτίης άκούμπωσε τ' αυτό του στα βράχια της 'Ακροπόλεως και άκουγε... Άμέσως κατάλαβαινε πού έργαζόντουσαν οι Τούρκοι ύπονομοποιοί και πια διέυθυνσι είχε ή ύπόνομος πού έφτιαχναν. Τότε σιγά και μυστικά έτοίμαζε αντίυπονόμους. Κι' όταν οι έχθροί, βέβαιοι για τό άποτέλεσμα τού λαγουμτζή τους, έσπεκαν και κύτταζαν, από τό ύψος τού Φιλοπάππου, περιμένοντας να θαυμάσουν την καταστροφή, κρότοι και γλώσσες από φλόγες συνοδευόμενες από τ' ά βροντόφωνα 'Είγυχα» τών παλληκάρων, τούς ειδοποιούσαν για την άποτυχία τους!...

Μά και τη φοβερότερη ύπόνομο που έκανε ο Κιουταχής πρὸς τη μεσημβρινή πλευρά τού Κάστρου, εκεί όπου βρισκόταν και τό υδραγωγείο τών πολιορκημένων, κι' αυτήν ο Κώστας, ο Χορμολιτίης, την έξουδετέρωσε. Στην έκρηξή της, τότε, συνταράχτηκε όλος ο βράχος, αλλά τά αιώνια μνημεία της αρχαίας 'Ελληνικής δόξας έσώθηκαν από τήν αντίυπόνομο του Χορμολιτίη. 'Εκεί μέσα ξεθύμανε.

Ο Κιουταχής πού κι' αυτής τότε από τό λοθακά της Πυλκας περίμενε, καβάλλα σ' άλογό του, να δη τ' άποτελέσματα θύμωσε και τά έβαλε με τούς τεχνίτες του. Κι' άφού τούς έστειλε όλους στόν άγύριστο, φώναξε :

— Άχ! και με μάλαμα θα τόν ζυγιάζα αυτόν τόν άπιστο λαγουμτζή, αν μπορούσα να τόν έκανα δικό μου!...

Έννοούσε τόν Κώστα Χορμολιτίη.

Αν θέλουμε να μάθουμε καλύτερα τό τί στάθηκε για την πολιορκημένη 'Ακρόπολι αυτός ο ήρωας, θα τό βρούμε σε μία σύντομη περιγραφή συμπλοκής, έξω από την 'Ακρόπολι, καμωμένη από τό στρατηγό Μακρυγιάννη, μ' αυτά τά λόγια :

«... Ορμησαν οι Τούρκοι τότε (7 'Οκτωβρίου 1826) και με ξαναπληγώσαν εις τό κεφάλι, εις την κορυφή. Γυρεύουν οι άνθρωποι να με πάρουν να μπου-μεν μέσα (στο Κάστρο). Τότε τούς λέω: «— Αν δε βασήσουμε και μάς πάρουν τόν Λαγουμτζή, τό Κάστρο είνε χαμένο κι' εμείς μαζί». Τότε οι γενναίοι 'Ελληνες βάστησαν σάν λιοντάρια... Βγήκε τότε ο Λαγουμτζής και με ήρε σ' αυτήν την κατάσταση. Μου είπε να μείνη αυτός εκεί, να κολλήσω (άνέβω) εγώ εις τό Κάστρο να με δέση ο γιάτρος. Τού είπα: «Σύρε μέσα. Άν πεθάνω εγώ, τό Κάστρο δεν χάνεται. Άν πεθάνης έσύ, χάνεται».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

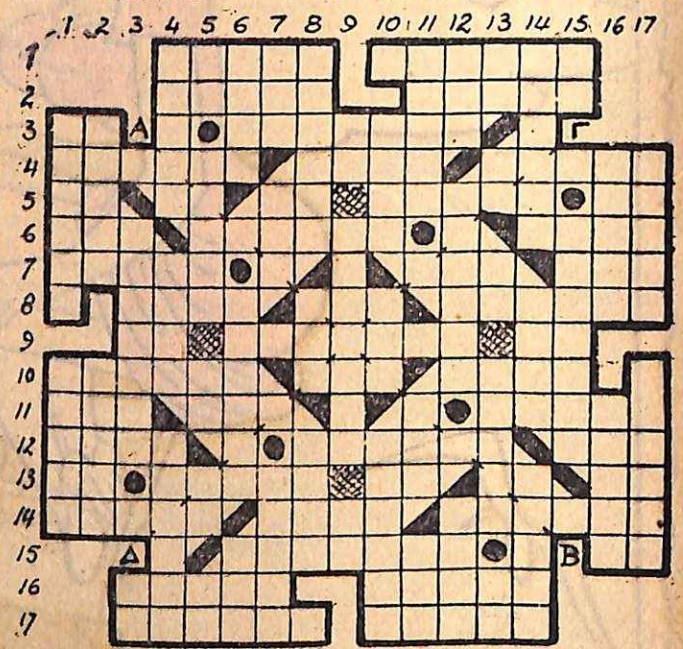
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 286

ΟΡΙΖΟΝΤΙΝΕΣ

- 1) Φρούτα για πέταμα. — Καθαρίζει τά μηχανήματα.
- 2) Τό πολύ ζαλίζει. — Καλό χαρτί.
- 3) Ερωτηματική άντωνυμία. — Μαλλιά με φυσική όμορφιά.
- 4) Εντρο χρησιμοποιούμενο σε δενδροστοιχίες. — Άγρια. — Γυμνά.
- 5) Αιγυπτιακή θεότης. — Λουλούδια. — Ξερική άρνησις. — Ούρανιο σώμα. — Αριθμητικό.

Επεναλαμβανόμενο μάς θυμίζει Κατοχή

- 10) Κατάρες. — Νησι τού Αιγαίου. — Άλλομονό του αν πείση στά χέρια της δικαιοσύνης.
- 11) Ναυτική βάση της 'Ιταλίας. — Έλαττωματικός σύνδεσμος. — Χωρίς να λείπει κανένα.
- 12) Εις διπλούν σημαίνει σε οποιαδήποτε τιμή. — Κόψιμο (καθ.). — Αντιπροσωπεύει ένα χρηματικό ποσό.
- 13) Χοίρος (άρχ.). — Πλανήτης.

- 6) Πρόθεσις. — Τέτοιες είνε οι γυναίκες φούστες (καθ.). — Φοούν τάς εποχές (καθ.).
- 7) Είνε μαυροφορεμένες (καθ.). — Αρχικά μεγάλου 'Οργανισμού. — Γνωστός θαλασσοπόρος.
- 8) 'Ελληνικό βουνό. — Μαρίκα... δόξα του γερμανικού κινηματογράφου. — Γερμανός εγκληματίας πολέμου που έδρασε στην 'Ελλάδα.
- 9) Άόριστη άντωνυμία. — Άντέχουν. — Αναφορική άντωνυμία (θελ.).
- 10) Φρούτο της εποχής κι' αυτό. — Τό μικρό όνομα τού πεθερού της Ρίτας Χαίηγουαρδ. — Ζεσταίνει τις γρηούλες τό χειμώνα.
- 11) Πρόθεσις. — Υπουργείον. — Σταγόν.
- 12) 'Εκει ο Χριστός έκανε ένα θαύμα. — Άνάκτορο. — Παράγγελμα πού σταματά κάθε κίνησι.
- 13) Τό όποιον. — Τό Μιλάνο έχει μία περίφημη. — Αναφορική άντωνυμία (αίτ.). — Προτρέπει.—15.
- 14) Μας έβγαλε από μεγάλο κίνδυνο. — Λεπτά νημάτια. — Ψάρια που δεν φημίζονται για τό πάχος τους.
- 15) 'Εξαιρετικός. — Τελικός σύνδεσμος.
- 16) 'Ελληνίδα Βασίλισσα. — Περιοχή της Πελοποννήσου.
- 17) Άνίκανα. — Χρησιμοποιείται για τη μεταφορά πραγμάτων.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) Σύνχυσσις. — Μοχλός.
- 2) Επιδιόφεια. — Τοπικό επίρρημα.
- 3) Άπαράτητο σ' ένα γεωργό. — Δικά σου (καθ.).
- 4) Άρκετά δύσκολο παιχνίδι. — 'Ημπερος. — Μένει στην άφάνεια (αυθ.).
- 5) 100 τετραγωνικά μέτρα. — 'Επιτυγχάνεται με τη βοήθεια τού γιαιτρού. — 'Εξ. — Δύο σύμφωνα πού σχηματίζουν... προκαταβολή. — Νότα.
- 6) Δέματα. — 'Η παράτασι της επιφέρει τό θάνατο. — Κατοικίδιο ζω.
- 7) Όμοιο στο μέγεθος. — Ειδήσεις. — Χρυσά νομίσματα.
- 8) Άφωρη. — Άρχαία θεά. — Υγροσμη.
- 9) Προσωπική άντωνυμία (β' προσώπου). — Διδακτική έργασία.
- 10) Βασίλειον (άρχ.). — Γνωστός κορυφαίος. — Φωνήν και σύμφων συνεχόμενα στο αλφάβητο.
- 14) Καλλυντικό. — Φρούτα. — Κινέζοι (καθ.).
- 15) Λεπτή κλωστή. — Τέτοια είνε την εποχή αυτή τά λειβάδια.
- 16) Τό καλύτερο μάς έρχεται από την Κελλάνη. — 'Η άκρόπολις της Τροίας.
- 17) Άναπνοή. — Μας κάνουν να γελοΐμε.

Βρίσκοντας τη σωστή λύσι, θα μπορέσετε στο σταυρόλεξο αυτό να ανακαλύψετε και δυο άλλες λέξεις που σχηματίζονται διαγωνίως, με τις ακόλουθες σημειώσεις:

Α — Β : Οι τού Νιγαρά.

Γ — Δ : Είνε ή 'Αμερική.

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Η λύσις τού 285ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΝΕΣ

- 1) ΑΝΑΝΑΣ — ΓΝΑΘΟΣ. 2) ΣΤΕΝΟΥΣΙΟΣ — ΦΙΟΡΙΝΙΑ. 3) ΤΟ ΔΟΛΟ — ΡΩΣΙΣ — ΤΙ. 4) ΕΜΑ — ΑΔΑΚΡΥΤΟΣ — ΤΑΜ. 5) ΦΟΡΑ — ΚΑΡΑ. 6) ΑΝΑΤΟΜΙΑ — ΑΠΟΦΑΣΙΣ. 7) ΙΕΡΗ — ΜΑΤΙ. 8) ΟΝΑΡ — ΙΟΙ — ΩΣΤΕ. 9) ΣΗ — ΙΜΑΛΑΙΑ — ΑΣ. 10) ΟΙΚΟ — ΣΚΙΑ. 11) ΤΟΝ — ΑΡΚΑΔΙΑ — ΤΑΕ. 12) ΜΗΝΕΣ — ΑΡΣΙΣ — ΚΟΡΙΣ. 13) ΙΣΟΣ — ΣΑΝΑ. 14) ΤΙΣ — ΟΛΙΣΘΗΣΙΣ — ΙΩΝ. 15) ΟΜ — ΑΛΩΝΙ — ΝΙΚΟΣ — ΣΤ. 16) ΝΟΗΜΟΝΕΣ — ΑΝΑΛΟΓΙΑ. 17) ΝΕΑΝΙΣ — ΑΡΟΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΣΤΕΦΑΝΟΣ — ΜΙΤΟΝ. 2) ΑΤΟΜΟΝ — ΝΗΣΤΗΣΙΜΟΝ. 3) ΝΕ — ΑΡΑΙΑ — ΟΝΟΣ — ΝΕ. 4) ΑΝΑ — ΑΤΕΡΜΟΝΕΣ — ΑΜΑ. 5) ΝΩΔΑ — ΟΡ — ΟΛΟΝ. 6) ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ — ΚΛΩΝΗ. 7) ΣΟΛΑ — ΜΩΡΑ — ΙΝΕΣ. 8) ΣΑΚ — ΚΑΚΙΑ — ΚΡΙΣΙΣ. 9) ΟΑΚΣ. 10) ΦΡΥΓΑΝΙΑ — ΔΙΜΗΝΑ. 11) ΓΙΩΤ — ΣΙΣ — ΣΙΝΑ. 12) ΝΟ — ΣΟΚΟΜΙΑΚΑ — ΠΙΚΑΡ. 13) ΑΡ — ΣΑ — ΣΟΛΟ. 14) ΘΙΣ — ΚΑΤΙΩΤΑΤΟΣ — ΣΟΣ. 15) ΟΝ — ΤΑΙΣΙΣ — ΑΡΑΙ — ΓΙ. 16) ΣΙ — ΤΑΡΙ — ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ. 17) ΑΙΜΑ — ΣΙΕΣ — ΣΑΝΤΑ.

Αθηναϊκά Εδίκαιρα

Πολυθεσία

Ελήφθη μία άπόφασις πράγματι θαυμασία, πού καταργεί όριστικώς πιά την πολυθεσία. Ο κάθε, λέει, υπάλληλος θα έχει μόνο μία θέσι και άς διαλέξη, αν έχη τρεις, εκείνην πού τ' άρέσει.

Κάτω, λοιπόν, οι Έξυπνοι! Κάτω οι πολυθεσιτάι! Αυτό τό νόμο, βέβαια, καθεΐς θα σεβασθή. Πολυθεσιτής δε αν βρεθή, σκληρώς θα τιμωρηται. Καί θαν' ή τιμωρία του πέντε ή έξ... μισθοί!

Ο κ. Βενιζέλος

Άφού πολύ μάς παίδεψε, μάς έρχεται στο τέλος φρέσκος πολύ και δροσερός ο κύριος Βενιζέλος στην κρίσιμη για τη Βουλή πολιτική καμπή και όλοι στην Κυβέρνησι πιστεύουν πως θα μπη.

Άλλα βεβαίως και θα μπη! Τό έχει πη και πάλι. Κι' ένα είν' τό ερώτημα: — Σε τούτην;... 'Η σε άλλη;

Τηλέφωνα

Στην άπεργία τού «ΟΤΕ» κανείς δεν βρίσκει λύσι και όπως λέν' οι ειδικοί ή τέως «Τηλεφωνική» στο τέλος τά τηλέφωνα μάς άπειλεί να κλείσι!

Μά ούτ' αυτό μάς συγκινεί στην έρημ τούτη χώρα, διότι τό τηλέφωνο... δεν τώχουμε ούτε τώρα! Λοιπόν, ή Τηλεφωνική γιατί μάς φοβερίζει; Άραγε τί θα πάθωμε αν πάψη να... «βουτίζει»;

Διακοπές

Πολύ έδούλεψε ή Βουλή. Καί τώρα με τη ζέστη, ή ώρα έπλησίασε και ή στιγμή επέστη, τάς θερινάς της και αυτή διακοπές να έχη άφού είν' έθιμο παλιό και ο μισθός της τρέχει.

Οι βουλευται στόν τόπο τους για λίγο θα γυρίσουν, να πάρουν τόν άέρα τους και να παραθερίσουν. Κι' εκεί πρὸς τόν 'Οκτώβριο θάρθουν ξανά και πάλι ν' άνοίξουν τη συζήτησι κι' ίσως κάνα... κεφάλι!

Αντιφάσεις

Καινούργιο πάλι μπέρδεμα στα επί κατοχής, διότι τό Συμβούλιον τό της 'Επικρατείας, άφού τό θέμα εξέτασε και πάλιν έξ αρχής, σαφή έβγαλε άπόφασι κι' άνευ άοριστίας, ότι ο νόμος πού έγινε ψηφίσθηκε κακώς, κι' είνε παράνομος και άντισυνταγματικός.

Ο 'Αρειος ο Πάγος μας άλλώς είχε κρίνει. Αυτός εις τούς πωλήσαντας τά στίπια τους τά δίνει. Μά της 'Επικρατείας μάς — ή χάρι του μεγάλη — λέει πως οι άγορασται τά ξαναπαίρνουν πάλι.

Ετσι, σ' αυτό τό ζήτημα προβάλλει νέα φάσις, με τις αντικρουόμενες έτούτες άποφάσεις. Νέοι άγώνες, δηλαδή, νέα φωτιά στα αίματα. Κι' άγορασται και πωληταί, καλά σας ξεμπερδέματα!

Ειρήνη εξησφαλισμένη

— Ναί, άνάβει στην Κορέα τού πολέμου τό καμίνι. (Μά πωςώς δεν κινδυνεύει ή παγκόσμιος ειρήνη). — Στη Φορμόζα άπειλείται κάποια άπόβασις να γ νη (Μά αυτό δεν θα ταραξή την παγκόσμια ειρήνη!) — Μάχες και στην 'Ινδοκίνα ο Τσου-Μινχ μεγάλες (δίνει).

(Άλλά τίποτα άπολύτως δεν θα πάθη ή ειρήνη!) — Στην Εύρώπη ή Ρωσία κάποιες μεραρχίες στήνει. (Άλλά μην άνυσυχήτε είν' έν τάξει ή ειρήνη!) — Και ή βομβά υδρογόνου είνε έτοιμη κι' εκείνη! (Μά δεν έχει σημασία. Είνε άσφαλής ή ειρήνη!) — Κι' ίσως πείση καμιά μέρα και κανένας δεν θα (μείνη).

Άλλά θάχουμε ειρήνη!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο κ. Βαν Φλὴτ

Ο φίλος στρατηγός Βαν Φλὴτ μάς άποχαιρετάει — πολύ καλή άνάμνησι μάς είπε πως κρατάει — και πάει στην 'Αμερική όπου έτοποθετήθη μία πού έδώ τό ζήτημα τών άνταρτών έλύθη.

Άλλά οι 'Αμερικανοί δε σκέπτονται ώραία. Πρέπει ο στρατηγός ό... Φλὴτ να πάη στην Κ ο (ρε α).

Τά νεώτερα της Κορέας

Εις την Κορέα πόλεμος με λύσσα συνεχίζεται. Καί όπως πάν τά πράγματα, καθόλου δεν έλπίζεται ότι θα σβύση γρήγορα τό ήφαιστειο έτούτο, πού ήρθε στο τραπέζι μας ώσαν καινούργιο φρούτο.

Γι' αυτό και ή 'Αμερική, πού έχει την ευθύνη, δηλώνει ότι τελικώς, αν ή φωτιά δεν σβύνει, θα ρίξη την άτομική — πρὸς ληξιν τού άγώνος — πού φαίνεται θ' άποδειχθῇ λίαν... κορεοκτόνος!

Επανεμφάνισις

Σφιχτές και κατακόκκινες να επί τέλους, νάτες! Καί πάλι εμφανισθήκανε στην άγορά οι ντομάτες, άθρονες πιά κι' έλευθερες και δίχως διατίμησι. Καί έχει τώρα ή όκα χιλιάδες πέντε κι' ήμισυ!

Τόχουν αυτό τά τρόφιμα, τό έχουν, ναί, τά... άτιμα! Άστεία δεν σηκώνουν, δεν παίρνουν από κράτημα. Χάνονται άμέσως μόλις δοϋν τη διατίμησι τους. Καί έκδικούνται πάντοτε σάν θίγεται ή... τιμή τους!

Υψωμοί

Όστε, λοιπόν, αυξάνεται και τό ήλεκτρικο, αλλά και τό τηλέφωνο πληροφουομαι ήδη και όπως πάν τά πράγματα, ως είνε φυσικό, συντόμως όλα θ' αυξηθούν στην άγορά τά είδη!

Λοιπόν στα πάντα άνοδος, στα πάντα ύψωμοι και στο «κατεψυγμένο» πιά, στο λάδι, στο ψωμί! Καί μέσ' σ' αυτούς τούς ύψωμους τούς πληρείς (συγκινήσεως) ούτε μία πτώσις φαίνεται... 'Εκτός της Κ υ (δερνήσεως)!

Αυτοκτονίες

Αυτοκτονίες άθρονες — τά έντυπα γεμάτα — κι' αυτοκτονούν, φίλοι μου, τά δροσερά τά Νειάτα! Κοπέλλες είκοσι χρονών και νιοί δεκαοχτώ παίρνουν παστίλλιες σουμπλιμέ, τέλος να βρουν (φορικό)!

Κι' είνε τό πράγμα, φυσικό, ν' αυτοκτονούν οι νέοι και μπρὸς στού Χάρου τη ματιά να φαίνονται «γεν- (ναίοι). απλώς γιατί ο έρωτας τούς έχει συγκινήσει. (Ποιός ώριμος τρελλάθηκε... να πάη ν' αυτοκτονή;)»

Τό μονοπώλιο!

Αυτό τό μονοπώλιο τού πάγου στην 'Αθήνα πού τόσο μάς ταλαιπωρεί ως τό Σεπτέμβρη μήνα, άφού δεν βρίσκεται καμιά από τό Κράτος λύσι την ευφύια φαίνεται... έχει μονοπωλήσει!

Κι' έτσι ο κοσμάκης ο φτωχός, ραγιάς τού Φίε (θα μείνη) κι' αν λυώνη άπ' τά «καύματα», καφτό νερό κι' αν (πίνη, μιὰ κι' έχει τέτοια ύπομονη και τόση διαρκείας κρατάει τό μονοπώλιο... κι' εκείνος της βλακειάς!

Χ.—

Ἀνέλπιστες ἀποδράσεις

Στὸ Χαϊδάρι, τὸ Μάρτιο τοῦ 1944 ἦταν κρατούμενη ἡ κ. Λέλα Παπαδάκη, ἐλληνοαγγλικῆς καταγωγῆς, μετὰ κατηγορία τῆς κατασκοπείας καὶ ἀπερριθάλψεως Ἀγγλων στὴ Βίλλα στὴν Κηφισιά. Ἡ κ. Παπαδάκη ἦταν

τα το
νοιχτή
σεως
έχασε
λησε
σε άπ
είδησι
ι. Παπουσά
ροκίνοτο του
έκείνη καί ά
αυτή Έλλην
κι' όμως άλ
νεύη στους έ
της τις περ
Άκροπόλεως
λους άλγτες
Η πιο χα
τόν ίδιο αν
αυτήν

κολούθησε με κατεβασμένο τὸ κε-
φί τὸ Χαϊδάρη. Ὁ Γερμανὸς εἶπε
ἐπαιρνε μαζί του τὴν κρατούμενη
τὴν ὀδηγοῦσε γι' ἀνάκρισι στὸ
ἓνα καμινὶ κι' ἡ Ἑλληνοαγγλίδι
ρμάνος πήρε τὸ βολάν στα χέρια
τὸ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε
μάνος κατέβηκε στὰ καφενεῖα «Ἡ
κείνη τὴν ὥρα, γιὰ νὰ πῇ ἐναν-
όλογοιναχὴ μὲ τὴ νεκρὴ κι' ἡ πόρ-

Ὁ αὐτοκινήτου ἦταν διπλάσια φθ. Καί τότε ἡ σκέψις τῆς ἀποδόρα-
κυρίευσε τὴν ἠρώκην γυναῖκα. Δὲν
καρπ. Ἐκανε τὸ σταυρὸ τῆς, φι-
τὴ νεκρὴ φιλενάδα τῆς καὶ πῆδη-
τὸ τὸ καμiónι χωρὶς αὐτὴν πᾶν
κανένας. Μέσα σὲ λίγα λεπτά ἡ
φθ. βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὴν αὐ-
θανάτου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὡς
τῆς τὴν ἀπελευθερώσει, ἡ τοῦληρ
παγγίδια — γεγονὰς ἀπίστευ-
την — ἀναγκάστηκε νὰ ζητιά-
δρόμου σὲ γὰρ ἐξήση. Τὶς νύχτες
οὐσε τὶς σπῆλεις τοῦ λάφου τῆς
καὶ τοῦ Φιλοπάπου, μαζὶ μὲ ἀλ-

Καί χτυπώντας τις μπούτσες, οι φίλοι του γιά να ήμιν κρυφάκις μπότες που τού είχαν χαρίσει οι ξερρασινητικέ μερά στους δρόμους — βγήκε από τὸ σταθμό καὶ ξεσπαστικέ μερά στους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἀνελήφθησαν τὴν ἀποδράσι που ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Ὁ Μάϊκλ Ταυτίσκος βρισκόταν κιόλας μακριά, ἀσφαλισμένος γιά ὅλο τὸν υπόλοιπο χρόνο που κράτησε ἡ σκλησιά.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, ἕνα σωρὸ, παρόμοιες ἀποδράσεις, που ἔγιναν με τὸν πιὸ ἀπλοῦ τρόπο. Μὰ γιά τίς τὶς χαρακτηριστικές θ' ἀσχοληθούμε ἄλλη φορά μιά καὶ παρουσιάξουν ξεχωριστὰ ενδιαφέρον.

Σ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΣ

Ὁ «Ἄγγελος» τῶν κατέργων

[illegible]

Ὅπως ἦταν φυσικό ὁ βασιαν-
στής στρατοπεδάρχης — πού τὸν
ζάφτισαν δράκο του Χαϊδαρίου —
τὸν ἔπιασε κι' ἀφοῦ τὸν παίδεψε
περισσότερο ἀπὸ
τρῆς ὥρες μὲ τὰ ἴ-
δια του τὰ χέρια, τὸν
ἔκλεισε στὴν ἀπομύ-
νωσι. Μὰ τότε γίνη-

«Ένας Ίταλος, που περι-
φρικά την κατάσταση των
κε κάτι περισσότερο. Ένας δεινός
Μάλλιανος, παρουσιάστηκε στον
αυτός αποπειράθηκε να το σκά-
ματος τα έχασε για μία στιγμή.
τους δυο στο έκτελεστικό απόσπ-
έβελοντάς αυτούς του θανάτου.
θε ποιος ήταν στην πραγματικό-
λαϊνός, ήταν ο Μάλλιανος νυν

Η μεγαλειώδης αυτή και η
 λες φορές σ' όλες σχεδόν τις φ
 'Ιταλογερμανός. 'Ακόμη κι' αυ
 ρές καταπληκτικός μπρος σε τέτο
 ΟΙ διατυχημένες υπάρξεις
 τις γωνίες της Ελλάδας και
 κρατηπρία της οδού Μέρλι, ε
 παριγόρο άγγελο : τη Φράυ
 νους και κύτταε να τους παρη
 τους κινή διάφορε χρήσιμες υ
 το δυνατό πιο ανθρώπινα μέσ
 διατρέχουν όσο το δυνατό λιγ
 τους ασηνέιτο τη ζωή της κα
 που είχαν υποστή από τα χιλιε
 να Αυστριακή. Τα δύο άδελφ
 τέρας της είχαν συλληφθή από
 μιας αντιχιτλερικής οργανώσεω
 στο φοβερό στρατόπεδο του Ρο
 πόλεμου οι Γερμανοί την υποχρ
 κείο Σώμα στρατού. Την έστειλ
 υποσιάζονταν πάντα για τα φρο
 Μέρλιν και δεν της επέτρεπαν ν
 δέφους της. 'Ήταν μια τραγική

Αυτά δηγοῦνται στους συγκρί-
Κί' ὅλοι τὴ θεωροῦσαν σὰ μιά
δεας. Τὴ θαύμαζαν, τὴν ἐκτιμοῦ-
πιστοῦσαν. Ἡ Μάρθα ἀναλάλη
ἢ νὰ μεταβιβάσῃ προφορικές
κατομήσεις. Μὲ τὸν τρόπο αὐ-
λεῖται χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὸ
ἦταν, μετὰ λόγια, τὸ ἀκέντη-
ρίον. Ὅπως εἶνε γνωστὸ, τὰ κί-
ρίζονταν ἐς δύο τμήματα: Στὶς
μετὰ τὸ 1942, ἄντρες καὶ γύναι-
οφορ καὶ πολλοὶ γιὰ αὐτοὺς
μῆνες, ξεχασμένοι, γιὰ ἡσπὰ
ἐκείνη ὑποτροπία. Ἡ Κέρτις
δὲν αὐτὰ τμήματα μ' ἕνα μυστ-
τὴ δὲ μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ.
Φτάνει ὅτι γινόταν ἡ βουλεύα

Στὰ ἴδια αὐτὰ κρατητήρια
τοῦ 1942 — ὡς διερμηνεύς ἡ

A woodcut illustration from a 16th-century manuscript. It depicts a scene with two figures. On the right, a man wearing a cap and a tunic with a belt points his right hand towards the left. On the left, a woman stands near a ladder that is leaning against a wall. The ladder has rungs and is positioned vertically. The background shows a building with a window. The entire image is rendered in a woodcut style with fine lines and cross-hatching for shading.

Ένας Ιταλός που περνούσε τυχαία από εκεί αντελήφθη ξαφνικά την κατάσταση των κρατουμένων κι' άρχισε να πυροβολή.

καπέλλο καὶ τὴ ζωστήρα
ἐνὸς Γερμανοῦ ποῦ ἦτο
σ' ἓνα ἀπὸ τὰ διπλανά
ἀποχωρητήρια. Ὃς ἐκεί-
νῃ τῇ στιγμή ὁ Καναδὸς
δὲν εἶχε σκεφθῇ γι' ἀπό-
δρασι πού τὴ θεωροῦσε
ὡς αὐτὴ τοῦ Γερμανοῦ.

Μέσα σε λίγα λεπτά βρισκό-
ταν μακριά από το αὐτοκίνητο
τοῦ θανάτου.

(Συνέχειο ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

Ἀκριβῶς μεσάνυχτα — ὥρα πού ἄλλα-
ε ἡ φρουρά — ρίχτηκε μιὰ ἀνεμόσκαλα
πρὸ τὸ σπασμένο παράθυρο κι' οἱ φυλα-

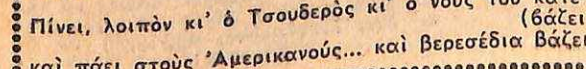
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Δυστυχώς, τα μικρά αρθροειδή αγκύρια είναι σήμερα τα χαϊδεμένα παιδιά του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου. Ο φύλακας του κήπου που έχει αναλάβει την περιποίηση τους ανακάλυψε πώς τα ακίνδυνα, λόγω της μικρής ηλικίας τους, ζώα τρελλάνονται για τα γλυκά. Στη φωτογραφία μας, τους δίνει με κουτάλα, το γλυκό που τους έφερε κάποιος θαυμαστής τους.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Σ π ὀ ρ ο ν Κ υ ρ ι α κ ὀ π ο υ λ ο ν, Βόλον: Πῶς μπορεί να εἶνε θυμωμένος μαζί σας κανείς όταν δὲν σὰς ξερᾷ; Κανείς δὲν μου ἔγραψε ἐναντίον σας, ἀλλὰ καὶ νὰ μου ἔγραφε, αὐτὸ δὲν ἔστιν ἡσυχία. Περιμένω λοιπὸν νὰ μου γράψετε τὸ ιστορικὸν σας καὶ νὰ μου τὸ στείλετε χωρὶς φόβου καὶ χωρὶς... πάθος! Σ τ ὀ ρ ο ν Π α π α λ ε ξ ᾶ ν ο υ, Π. Φαλέρου, 597 τευχὸς τοῦ «Θησαυροῦ». Φαίνεται πῶς δὲν διδοῦνται τὰ «Κατασκοπευτικὰ». Ἡ ἀντίρρηση τοῦ Μουσαῶβιτς ἔγινε στίς 25 'Ιουλίου 1943 καὶ στίς 3 Σεπτεμβρίου, ὑπεγράφη ἡ ἰταλικὴ ἀνακωχή. Γὰρ τὸν Β. Ι. Μ. δὲν προέκυψε νὰ γράψω, γὰτὶ ὑπάρχει «εἰδικὸς» λόγος. Ἄν θέλετε περᾶστε εἰς τὰ γραφεῖα μας Δευτέρα, Γετάρη καὶ Σάββατο 12—22 νὰ σὰς ἐξηγήσω. Τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Τὰ συμπτωματικὰ στοιχεῖα γὰρ λησάνθρωποι! Τὰ συμπτωματικὰ στοιχεῖα γὰρ τοὺς «Λεγεωνάριους» θὰ τὰ εἶδον ἐν τῇ ἐποχῇ ἐπανάστασιν αὐτοῦς. Γὰρ τὸ ἄλλο, ἔφημα μπορεῖ ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς Ἑπαιτείαν. Ἐκεῖ δὲ σὰς καταποτίσκειν καλῶς. Ὑπάρχουν τέτοιοι ἐξέδους σχολῆς, ἀλλὰ δὲ κόβει μεθεστὶς διαλέξεις ἀνάμεσα σὲ δύο χιλιάδες τὸ λίγιστον. Χ ρ ῆ σ τ ο ν Σ ο φ ι α ν ὸ ν, Ἀθῆναι: Γὰρ τὴ Λέλα Κοργιαννὴν ἐξ ὧν γράφει ἐν ἁλλοί, ἀκόμη καὶ Ἀγγλοὶ καὶ Ἀμερικανοί. Τὸ βιβλίον ὅμως τοῦ βα ἐχθρὸ τοῦ μεγάλου θύου ἐνδιαφέρον καὶ ἀνεμνήσται σὺν πραγματικῷ γεγονόσι, ἀλλὰ ἀνεμνήσται καὶ ἀνεμνήσται ὁ ὅποιος ἀφίερσε δύο ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ σπουδαίοντα — ἀλλὰ καὶ τὰ πῶς ἀσημάντα — γεγονότα τῆς ζωῆς τῆς. Ἰσως κυκλοφορῇ τὸ φθινόπωρον. Ἀ χ ῆ λ ἔ ᾶ ν Γ ρ ῆ μ π ᾶ ν η ν, Ἐνταῦθα: Μὴ σὰς κἀν ἔντωσι αὐτὸ. Οἱ χριστιανοποιοῦμενοι ἀπὸ τῆς μυστικῆς ὁργανώσεις τῆς Κατοχῆς ἀσφαρῆς, ἐπηρεοδοῦντο μὲ τις συντηρίμενες φέροντες σὲ μεγάλας ποσότητες ἀπ' τῆς Μ. Ἀνατολῆς, σὲ σφαρὰ μέρη, γίνονταν ἐγκταστάσεις ἀσφαρῶν τοῦ ἐπηρεοδοῦντο μὲ ρεῦμα πλῆθους. 110—220. Ὅσον ἀφορᾷ τῆς κεραίας, χρησιμοποιοῦνται οἱ ὁρίζοντες, καμουφλαρισμένες κατάλληλα μέσα σὲ σχοινία ἀπλωμάτων σὲ τάραντα, ἐπιπίπνυ, κ.λ.π. Πόσῳ οἱ κίνδυνος ἐπὶ τὰς πάντας. Ἄλλα μόνον ριφικινδυνεύοντες κανεὶς μπορούσε νὰ φέρῃ σὲ περὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ πατρίδα Π ε ρ ς Β α ν ὀ π ο υ λ ο ν, Σ.Τ.Γ. 914, Ἀ ν τ ὠ ν ο ν Ἰ ω ᾶ ν ο υ, Κ ὠ σ τ ὠ ν Σ α ρ α φ ῖ δ η ν καὶ Ν. Κ υ ρ ι ᾶ ξ ῆ ν. Ἡ ἀπάντησι τὸν κ. Ἀχιλλ. Γ ρ ῆ μ π ᾶ ν η ν εἶνε καὶ γιὰ σας. Αὐτὸ πῶς θέλετε στὸ φίλμ εἶνε κινηματογραφικὰ «τῆρκα» τοῦ ἀν' συνεισάγειν σὲν πραγματικότητα, θὰ πιανόντων ὅλοι οἱ ἥρωες ἀσφαρῆς. Ρ ε ᾶ, Ἐνταῦθα: «Ποτε οἱ μικροὶ σας ἀδελφοὶ ἐχὲι ταλέντων... κατασκοποῦν. Πως τὸ ἀνακαλύψετε; Ἰὸν πιαστέ μῦθος νὰ κυττάζῃ ἀπὸ καμμίαν κλειδοαποτροπή; Ἐποτε μαζί τοῦ καμμία μέρᾳ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Εἶμαι περίεργος νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὰ παιοὶ - φαινόμενο. Ἡ εἰσένδυσις τοῦ «Θησαυροῦ» σὰς ἐχρηστέῃ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ ἴδιον κ' ἐγὼ. Ἀ ν δ ρ ὀ ν κ ο ν Χ α λ κ ῖ ᾶ ν, Ἐνταῦθα: Νὰ μου στείλετε ὅ,τι θέλετε. Ἐκεῖ κατὰ ἔδρασαν πολλὰς ἐθνικῆς ὁργανώσεις. Θὰ περιμένω. Γὰρ τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἐχρηστέῃ. Ἀ ρ χ ῖ μ α ν δ ρ ῖ τ η ν Κ α τ ᾶ σ κ ο π ο ν Χ 13, Λάρισα: «Ὡστε ὁ Θεὸς εἶπε ἵ' ἀγαπήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὅχι καὶ τοὺς Γερμανοὺς! Δὲν ἔδρω ἀνὰ πρῆτ' νὰ συμφωνήσω μαζί σας, γιὰτὶ τότε δάσχηρον σὲ ἀντίπερὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ». Ἀς εἶνε. Τὸ γράμμα σας μ' ἐχρηστέησεν ἰδιαίτερος, γιὰτὶ εἶνε γεμῆτον λεπτὸ «πνεῦμα» καὶ ἐκρίνω. Ἄν πραγματικὰ εἴσασιτες ἱερομένους, ἐκρίνω αὐτὴ ἀξίζει ἀκόμη περισσότερο. Ἀς ἐχὼ τὴν εὐχὴ σας λοιπὸν. Τ ὀ σ ὀ λ ῖ α Π ε τ ρ ῖ ν ῖ, Ἐνταῦθα: Ὁ Τίνο Μπέλλα ἦταν Ἰταλὸς λοχαγὸς τοῦ II Γραφείου Κατασκοπείας, σὲν Πελοπόννησον. Παράδειχον στὸ Βοστανὸν ταγματάρχην Χαρύκω, ἀρχὴς τοῦ 1943, σὲν Ταυγετό. Δὲν ἔδρω ἀν' ἐμὲν προπολεμικὰς σὲν Ἀθῆναι. Κ. Λ α μ π ρ ὀ π ο υ λ ο ν, Ἐνταῦθα. Ὁ κ. Παναγιώτης Κουσουδάκος εἶνε δημοσιογράφος καὶ ἀπὸ τῆς τῆς ἑταιρίας Ἐναερίων Συγκοινωνιῶν ΕΛΛΑΣ. Ἀντικαταστήσας «Βυρᾶνας» καὶ πρόσφερε πολυτέλειαν ὑπηρεσίας στὸ μυστικὸν ἀγῶνα τῆς Κατοχῆς. Ἡ εἰσένδυσις τοῦ σπιτιοῦ τοῦ εἶνε Παισιᾶν 59, Ἀθῆναι. Ἰ ὠ ᾶ ν η ν Σ α ρ ῖ δ ὀ π ο υ λ ο ν, Θεσσαλονίκην: Ὁ Ἐντὺ Πάτερσον, ἦταν Γερμανὸς, ἀλλανδικῆς καταγωγῆς. Τὸ 1943 κατέβηκε σὲν πατρίδα σας κ' ἐφθιάξε δίκτυον ἀντικατασκοπείας. Ὁ συμπαιριώτης σας ὅμως κ. Γεώργιος Μαργεῖ, ἀρχηγὸς τῆς ὁργανώσεως «Ζεύς» τὸν συνέλαβε καὶ τὸν κράτησε ἀιχμάλωτον σ' ἐνα σπικατὶ, κοντὰ τὸν Λευκὸ Πύργον, ὡς τὴν ἀπελευθερώσει. Ἰαλληκαρία ἀπ' τῆς λίγης, Ἐ λ ῖ ᾶ Β ῖ ν τ ε ρ, Ἐνταῦθα: Ὁ πατέρας σας Γερμανὸς, ἡ μητέρα σας Ἰταλίδᾳ, ὁ σύζυγος σας Βρετανὸς. Καὶ τὰ δύο παιδιὰ σας γεννήθηκαν σὲν Ἀμερική. Θὰ ἀπορροῦσατε νὰ δημιουργήσῃτε ἕνα πρῶτης τάξεως διεθνὲς γραφεῖον! Καμμία στοχασία ἑλληνικήν στὸ ἔφημα σας κ' ὅμως λατρεύετε τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ ἐφθιάμει καὶ μεῖς ἀπὸ σας κ' ἀπὸ ὅλους τοὺς ξένους ποὺ φιλοξενουμένον σὲν πατρίδα μας. Οἱ «Κατασκοπεῖς» δὲ ἐκδοῦντο σὲ βιβλίον, μολὲς τελεσίωσι τὴν δημοσίευσίν τους. Γιὰ τὰ ευγενικά σας λόγια, ἐχρηστέῃ. Ι. Β. Ι.

— Φχαριστώ! Το έχω δοκιμάσει!

★

Αυτά, λοιπόν τῶν Ἀρχηγῶν καὶ ἄλλων τὰ ποτὰ καὶ «στὸπ» γιατί σᾶς ζάλισα νομίζω ἀρκετά!

Η Κωμωδία μας

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΚΟΣ: Τύπος ανθρώπου που πιστεύει στον άρριβισμό, στην εξυπηνάδα, στην πονηριά, στην «αταξιδωσύνη», στην «εκαπατωσύνη» και προ παντός... στη βλακεία των άλλων ανθρώπων. Κόμφος και νοστιμούλης. 30 χρονών. 'Αργόσχολος. **ΝΙΝΑ:** Περίεργη εξωτική όμορφη, γλυκομολόχιστη και πιπεράτη. 'Η τσαχπινιά, προσωποποιημένη. 24 χρονών. Αυτό που λέμε εκδότη αρέσκτου ηθικής, αν κρίνει κανείς απ' την εμφάνισή, δεν της ταιριάζει απολύτως! **ΜΠΕΣΣΥ:** Σοβαρή κυρία ώς 32 χρονών. Τον «σοβαρό» έχει εδώ τη θέσι δηλωτικού της κοινωνικής υποστάσεως. Γοητευτική, χαριτωμένη, κομψή και κοκεττα, όσο βέβαια επιτρέπει η συναισθησι της αξιοπρεπείας. **ΓΙΩΡΓΟΣ:** Κριζομάλλης, βαρύνει κι' ωστόσο πολύ περιποιημένος τύπος. Σύνυγος της Μπεσσυ. Πενήντα χρονών. Χρηματιστής και «δμ ντ' άφφαίρη».

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλόνι της Μπέσσυ και του Γιώργου. Σπάταλη πολυτέλεια, πλαισιώνεται τη γοητεία της οικοδόστυνας).

ΜΠΕΣΣΥ (Συνεχίζοντας κουβέντα): ...Ναι... Τό μαντέψατε!... Δεν είμ' ευτυχισμένη... Νοιώθω πώς κάνω άσχημα που σας το λέω... μά φταίει λίγο και το ούτοκι που ήπιαμε.

ΝΙΚΟΣ (Επιστρατεύοντας όλη του τη μαεστρία): Κάνετε πολύ καλά που μου το είπατε. 'Ελπίζω να πιστεύετε πώς είμ' ένας φίλος σας αληθινός και ειλικρινής.

ΜΠΕΣΣΥ (Μ' ελαφρότατη συγκίνηση): Τό πιστεύω...

ΝΙΚΟΣ (Παίρνοντας επίτηδες «εξαφνικό» θάρρος): Κι' ελπίζω να μαντέψατε πώς μόνον ο βαθύς σεβασμός μου σε σας, μ' ανάγκασε ως τώρα να πνίξω μέσα μου τον παράφορο έρωτά μου και να μ' ήσας

π.ω ούτε λέξη!... (Θεατρινίστικα) "Ω. Θε μου! Τώρα τό είπα! Έκανα ένα λάθος τραγικό! (Ρίχνει τό κεφάλι του στό χέρι του μ' απότομη κίνηση κακού ήθοποιού της «παλιάς σχολής»). Πώς θα μπορέσω πια νά σας κυττάξω στό μάτι;

ΜΠΕΣΣΥ (Πίνει δυό γουλίες ούτοκι. Κολακευμένη και συγκινημένη, σηκώνεται, πεί κόντα του και του χαιδεύει τά μαλλιά): "Ηρθεσ στό ζωή μου γιά νά μου φέρεσ την "Ανοιξη!...

ΝΙΚΟΣ (Τήν άρπάζει απ' τή μέση και τής δίνει ένα φιλή γεμάτο πάθος και τοίση): Λατρεία μου!...

ΜΠΕΣΣΥ: "Ησυχ, τώρα, γιατί μπορεί νάρθει! (Ανάγει τσιγάρο με κινήσεις «α-ραγμένες»).

ΝΙΚΟΣ: Πές μου!... Σε βασανίζει, **ΜΠΕΣΣΥ:** Φρικτά! Μ' έχει διαρκώς κλειδωμένη μέσα. Και δεν μου δίνει καθόλου χρήματα. Τσιγγουνεύεται σε μένα φοβερά.

ΝΙΚΟΣ: "Εχει φιλενάδα; **ΜΠΕΣΣΥ:** "Οχι.

ΝΙΚΟΣ: "Ο' αποκτήσθι! **ΜΠΕΣΣΥ:** "Ε;

ΝΙΚΟΣ: "Ο' αποκτήσθι, λέω! "Εχω εγώ ένα σύστημα που θα του παίρνης όσα λεπτά θέλεις!

ΜΠΕΣΣΥ: Θα τον εκδιώξω πώς θα δημιουργήσω σκάνδαλο;

ΝΙΚΟΣ: Κάθε άλλο. Ξέρω μία μικρούλα που έχει ξανακάνει τό ίδιο επάγγελμα!

ΜΠΕΣΣΥ: Δηλαδή;

ΝΙΚΟΣ: Θα του τη συστήσουμε, θα τον κατακτήσει και θ' αρχίσω νά τον κόβω αγρίως. Απ' όσα θα του παίρνη, θα κρατάη τό είκοσι τοίς εκατό γιά νομική προμήθεια και θα σου δίνη τά υπόλοιπα! Τώκανε και με μία άλλη κυρία, ενός γνωστού πολιτευτού.

ΜΠΕΣΣΥ (Ελαφρώς ανήσυχη): Κι' αν αυτός ξεμυαλιστή μαζί της;

ΝΙΚΟΣ: Τόσο τό καλύτερο! "Α, ή Νίνα είναι τίμιο κορίτσι. "Εγγυώμαι γιά!

ΜΠΕΣΣΥ (Επιεί από σκέψη): Και... πώς θα γνωριστούν;

ΝΙΚΟΣ: Θα τη φέρω ένα βράδυ που θα έχουμε πάλι κάποια δουλειά με τό Γιώργο, και θα τη συστήσω γιά εξαδέλφη μου. Έσύ, θα μάς κρατήσης στό τραπέζι. Θα πιάσης μαζί της σχέσεις, θα δώσετε ραντεβού κι' όλα τ' άλλα θαρθουν μόνα τους!...

Τι νά σου κάνω, αγάπη μου; Βλέπεις κι' εγώ δεν είμαι πολύ καλά οικονομικά αυτό τον καιρό. Κι' όμως μάς χρειάζονται χρήματα. Τώρα, ιδίως που ο Γιώργος θα λείψη δυό μήνες στην "Αμερική, θα θέλουμε λεπτά γιά νά γλυτησούμε τον έρωτά μας!

ΜΠΕΣΣΥ (Μ' ελαφρότατη συγκίνηση): Τό πιστεύω...

ΝΙΚΟΣ (Παίρνοντας επίτηδες «εξαφνικό» θάρρος): Κι' ελπίζω να μαντέψατε πώς μόνον ο βαθύς σεβασμός μου σε σας, μ' ανάγκασε ως τώρα να πνίξω μέσα μου τον παράφορο έρωτά μου και να μ' ήσας

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στό «Μπάτη» του Φαλήρβυ, ύστερ' από είκοσι μέρες).

ΝΙΝΑ (συνεχίζοντας κουβέντα): Και πώς μπορείς νά μ' αποδείξης την άγανη σου; "Εσ' είσαι παντρεμένος.

ΓΙΩΡΓΟΣ (Μ' έρωτικό πυρετό 42 βαθμών): Είμαι πρόθυμος νά κάνω κάθε θυσία. "Αλλά γιά γάμο μή με βιάζης. Πρέπει νά χωρώς σιγά - σιγά... "Οχι απότομα. Γιατί δεν την ξέρεις καλά τή γυναίκα μου. Θα δημιουργήση σκάνδαλο και δεν θα μου δώση και διαζύγιο!...

ΝΙΝΑ (προσποιητά «πνευμένη»): «Σιγά - σιγά!...» Βέβαια... «Σιγά - σιγά» πρέπει νά χωρήσης. "Αλλά τά χρόνια περνάνε... Κι' ως τότε θα με ξεχάσης!...

ΓΙΩΡΓΟΣ (Έξαλλα): Ποτέ! Σου τ' όρκίζομαι! Ποτέ!

ΝΙΝΑ (Με θλιμμένη απόπειρα): Αυτά είναι λόγια!... "Ετσι, όλοι σας κανετε «θυσιές» με λόγια!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τι θέλεις νά κάνω, λοιπόν, γιά νά σ' αποδείξω πώς δεν λέω λόγια;

ΝΙΝΑ (Συμπεριττίστικο χαμόγελο): Ξέρεις πόσο συχαίνομαι τά χρήματα!

"Αλλά έσεις οι άντρες τούς δίνετε σημασία. Λοιπόν... αν μ' αγοράζης μία βίλλα θα πιστεύα πώς κάπως ενδιαφέρεσαι γιά μένα!

ΓΙΩΡΓΟΣ (Σάν τρελλός): Νά στην άγοράσω άμέσως! Νά σου αγοράσω κι' ένα περίφημο αυτόκινητο!...

Νά σου δώσω και χίλιες λίρες χρυσές, δωρό! Θα πεισθής τότε;

ΝΙΝΑ (Με την πιό λιγωμένη και πιό «γυναικεία» ματιά της): "Ω, ναι!...

(Του χαιδεύει τό χέρι τρυφερά και γέρνει άπάνω του, ολόκληρη, μεθυστική, παντοδύναμη...).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε λίγες μέρες. Στο σαλόνι της Μπέσσυ).

ΝΙΚΟΣ (Άφήνει στό τραπέζι τέσσαρις «αυλήνες» με λίρες):... Του πήρε πεντακόσες λίρες!

ΜΠΕΣΣΥ: Τόν άθλιο! Πεντακόσες λίρες τής έδωσες! Κι' εγώ του ζήτησα τριάντα και μ' άρνήθηκε.

ΝΙΚΟΣ (Θριαμβευτικά): Γι' αυτό του φάγαμε τετρακόσες! Τς εκατό τίς κρατήσε ή Νίνα ως νόμιμο προμήθεια.

ΜΠΕΣΣΥ: Κράτα κι' έσύ τίς διακόσες, αγάπη μου, νάχνης γιά τά έξοδά μας τώρα που θα φύγη αυτός γιά την "Αμερική!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στό ιδιαίτερο διαμέρισμα του Νίκου).

ΝΙΝΑ: Μαρό μου, τώρα είμαστ' έν τάξει! Τούχω πάρει τή βίλλα, τό αυτοκίνητο και πέντε χιλιάδες λίρες χρυσές. Δώσαμε διακόσες λίρες σ' αυτή την άνόητη, ξοδέψαμε και μερικά, μάς μείνουν καθαρές τεσερεσημίση χιλιάδες λίρες! Φίνα, έ;

ΝΙΚΟΣ: Πρώτης τάξεως! Και ή «επιχειρήσις»... θα συνεχισθή φυσικά, δεν είν' έτσι; (Χτυπάει τό τηλέφωνο) Μπράς!... "Α, εσύ Μπέσσυ; (γνέφει της Νίνας νά κάνει ήσυχία). Πώς αυτό, τέτοια ώρα;... "Ε;... "Αστυνομία; "Οχι, όχι, δεν ήρθε δώ! Τι;... Γράφουν οι έφημερίδες;... Και καταζητούμαι κι' εγώ; Και ή Νίνα;... διότι «κατεσπατάλησε» μαζί της ποσών δέκα χιλιάδων χρυσών λιρών προερχομένων έκ λ α θ ρ ε μ π ο ρ ί ο υ σ υ ν ν α λ λ ά γ μ α τ ο ς; "Ω, δυστυχία!... Ποιος τά είπε αυτά; "Ο Γιώργος;... Συνελήφθη και τά είπε;... Μά δεν είναι αλήθεια! "Ε;... Τής αγοράσε βίλλα και αυτοκίνητο; Και τής έδωσες και μετρητά πέντε χιλιάδες λίρες; "Ετσι γράφουν; "Αδύνατον! "Ερχομαι κεί άμέσως! (Κλείνει). Νίνα! Τρέχα κρύψε τίς λίρες! Καίκαμε!

ΝΙΝΑ (Τηλεφωνεί σάν τρελλή σπιτί της): Μαρία, εγώ. Με ζήτησε κανείς; "Ε;... "Ηρθε ή "Αστυνομία κι' έκαν' έρευνα; Και πήρε απ' τό συρτάρι όλες μου τίς λίρες και τά μπίζού μου;... Ααααα!

"Ενα ποτήρι νερό!...

(Αλλά δεν υπάρχει κανείς νά τής τό φέρη γιάτί ο Νίκος έχει προλάβει κι' έχει λιποθυμήσει πρώτος!)

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

(Β) νειρεύεσθε νάχατε ώραία πόδια, λεπτά, καλλίγραμμα και σφιχτοδεμένα, απ' τούς γοφούς ως τά νύχια; Μπορείτε λοιπόν νά τ' αποκτήσετε, αν επιβάλετε στον εαυτό σας τήν κατάλληλη διαίτα, κανετε συστηματική γυμναστική και φροντίσετε νά παίρνετε σωστές στάσεις του σώματος. "Ας δούμε όμως καθεμία περίπτωση χωριστά:

Σχ. 1. Κνήμες πολύ παχειές.

Μην τρώτε πολύ. Μην καθέσθε με σταυρωμένα πόδια. Μην αποφεύγετε τό περπάτημα και τήν ορθοστασία. "Ανεβαίνετε σκάλες, τρέχετε, πηγαίνετε με τό ποδήλατο, χορεύετε. "Εκτελήτε μία σειρά άσκήσεων γιά τά πόδια, αρχίζοντας με τήν έξής, πολύ αποτελεσματική: Ξαπλώνεσθε χαμώ με τό πλευρό, τεντώνοντας πάνω απ' τό κεφάλι σας τό χέρι σας που βρίσκεται πρós τά κάτω, και φέρνοντας τό άλλο μπροστά στό στήθος σας. Λυγίετε ύστερα τά δυό σας πόδια, ώστε νά φτάσουν τά γόνατα ως τό στήθος σας, και τά ξανατεντώνετε άμέσως. "Επαναλαμβάνετε 15 φορές με τό κάθε πλευρό.

Σχ. 2. Κνήμες πολύ μυώδεις.

"Εννοούμε αυτές που έχουν όχι απλώς λίπος, αλλά μύς πολύ ανεπτυγμένους κι' αντιαισθητικούς. "Αποφεύγετε τό πατινάς, τό σκί, τό ποδήλατο, τό χορό μπαλέτου. "Επιδίδεστε τή διαίτά σας. Διαλέγετε

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ώραία πόδια

Μια σειρά άσκήσεων

άσκήσεις που απαιτούν ταχύτητα κι' εύκινησία, όπως τό σκονιάκι ή τό τρέξιμο. Είνε ωφέλιμο επίσης τό ποδήλατο, καθώς κι' ή έξής άσκηση: Ξαπλώνεσθε χαμώ, στό στάσι της προηγούμενης άσκήσεως, αλλά, κάπως περισσότερο με τήν πλάτη. "Ανεβάσετε τό σόστερ με τήν πλάτη. Κινείτε δυό σας γόνατα ως τό στήθος. Κινείτε τό ένα σας πόδι πρós τά έξω και πίσω 30 φορές γρήγορα. "Επαναλαμβάνετε άλλες τόσες φορές με τό άλλο πόδι. Κινείτε όμως τά πόδια σας έντελώς τσις, κι' όχι κυκλικά.

Σχ. 3. Κνήμες πολύ αδύνατες.

Πρέπει νά παχύνουν λίγο και νά γυμνασθούν, γιά ν' αποκτήσουν ώριμες γραμμές. Φροντίστε λοιπόν νά κερδίσετε μερικά κιλά. Συγχρόνως διαλέγετε σπορ που αναπτύσσουν τούς μύς, όπως τό ποδήλατο, ή ορειβασία. Γενικώς, πατινάς, σκί ρυθμικοί χοροί. Γενικώς, προτιμάτε τίς άσκήσεις που απαιτούν μεγάλη κόμη των γονάτων και ήμικαμιά μεγάλη κόμη των ποδιών. Στέκεσθε όρθια. Νά μιά απ' αυτές: Στέκεσθε σέ μία καρέκλα. Λυγίετε σιγά - σιγά, άκουμπώντας με τά χέρια σέ μία μισοκαθήμενη θέση, άκουμπώντας με τά πόδια, κι' όχι στό χέρι σας, δύναμι ιδίως στό πόδι, κι' όχι στό χέρι σας. "Αν έχετε καλή ισορροπία, μπορείτε νά έκτελέσετε αυτή τήν άσκησι χωρίς τή βοήθεια της καρέκλας.

Σχ. 4. Πολύ αδύνατοι μηροί.

Κόψετε τή συνήθεια νά σταυρώνετε τά πόδια σας. Διορθώστε γενικώς τή στάσι τού σώματος σας, τόσο όταν καθέσθε όσο κι' όταν περπατάτε. Διαλέγετε τά ίδια σπορ που υποστέκεσθε. Διαλέγετε τά ίδια άσκήσεις κνήμες, έξίσου με πιά πάνω γιά τίς έξής άσκήσι: Κάκι' εκτελήτε καθημερινώς τήν έξής άσκησι: Κάνετε, με τά γόνατα λυγισμένα και τά πόδια ένωμένα κάτω. "Ανοίγετε λίγο τά γόνατα πρós τά έξω και χώνετε άνάμεσα στίς γάμπες ένα εύλο πάχους 2 - 3 πόντων. "Υστερα, με τά γόνατα γυρισμένα πάντα πρós τά έξω, τεντώνετε και λισώνετε σιγά - σιγά τίς κνήμες σας όσο μπορείτε χωρίς νά φύγη τό εύλο απ' τή θέσι του.

Σχ. 5. Πλαδαροί μηροί.

"Οφείλονται συνήθως σέ διαίτα άπισχναντική. "Αλλά κι' ή κακή στάσις τού σώματος κάνει τούς μύς των μηρών πλαδαρούς. Περπα-

τάτε ζωρότερα, χορεύετε, κολυμπάτε, κανετε κάθε σπορ όπου χρησιμοποιούνται πολύ τά πόδια. Είνε εξαίρετες οι άσκήσεις με ανυψώσεις των ποδιών μπροστά, πίσω ή πρós τά πλάγια. Νά μιά απ' αυτές: Στέκεσθε με τό ένα χέ-

ρι άκουμπημένο στό ράχη μιάς καρέκλας κι' ανασηκώνετε τό ένα πόδι πρós τά πλάγια. Τό ξανακατεβάσετε κι' επαναλαμβάνετε γρήγορα τήν κίνησι 20 φορές. "Υστερα τήν εκτελείτε με τ' άλλο πόδι. Τό σώμα μένει ίσιο.

Σχ. 6. Γόνατα που χτυπούν μεταξύ τους.

Μην περπατάτε με γόνατα αλύγιστα, με τά πόδια ανοιχτά και τά δάχτυλα πρós τά έξω. Ξυνησίστε νά πατάτε πάνω στό φτέρνα και στό έξω μέρος τού ποδιού, γιά νά διορθώσετε τήν ισορροπία τού σώματος σας. Διαλέγετε ελαφρά σπορ κι' εκτελείτε τακτικά τήν έξής άσκησι: Στέκεσθε με τά πόδια σέ απόστασι 5 πόντων μεταξύ τους, με τά γόνατα και τούς μηρούς μάλλον πρós τά έξω. Σπρώχνετε τώρα τά γόνατα πρós τά έμπρός, χωρίς νά τά λυγίσετε, τεντώνοντας τούς μύς των μηρών και των γοφών, και διατηρείτε αυτή τή στάσι ως ότου μετρήσετε 10. "Επαναλαμβάνετε 20 φορές. Μή κοιμπούρίζετε τά δάχτυλά σας, ενώ εκτελείτε αυτή τήν άσκησι.

Σχ. 7. Παχειά γόνατα.

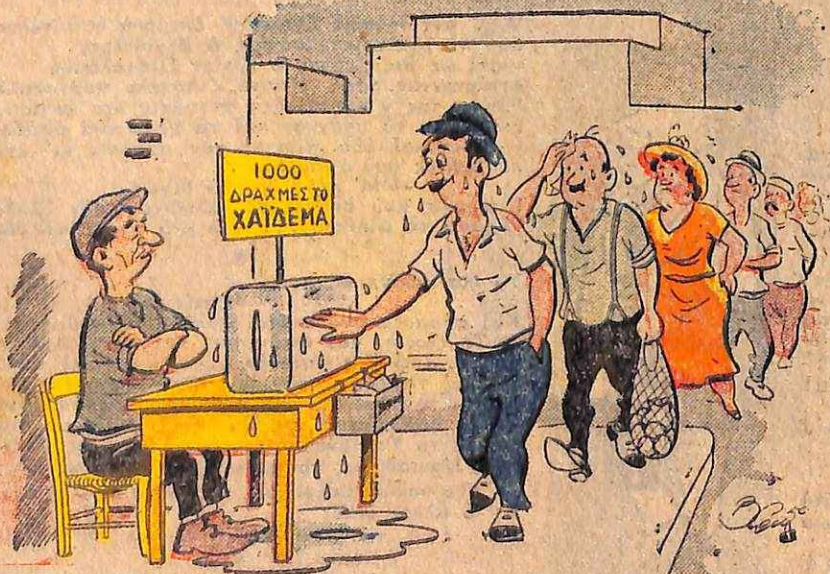
Μή τ' αβίνετε νά τεμπελιάζουν. Διορθώστε τή στάσι σας. Περπατάτε και χορεύετε περισσότερο, παίζετε γκολφ, ανεβαίνετε σκάλες, πηδάτε σκονιάκι... Λυγίετε πάντα τά γόνατά σας, όταν θέλετε νά σηκώσετε κάτι από χαμώ. "Η έξής άσκησις είνε πολύ ωφέλιμη: Ξαπλώνεσθε χαμώ ανάσκελα, ανασηκώνετε τό ένα πόδι και γράφετε στόν έέρα με τό μεγάλο σας δάχτυλο όλους τούς αριθμούς, απ' τό 1 ως τό 30. "Επαναλαμβάνετε με τ' άλλο πόδι.

Σχ. 8. Χοντροί αστραγάλοι.

Μή φοράτε παπούτσια δίχως τακούνια, ούτε όμως και ψηλά τακούνια συνεχώς. Μή στηρίζεσθε στό δάχτυλό, όταν στέκεσθε ή περπατάτε. Βαδίζετε με τά πόδια παράλληλα μεταξύ τους, σηκώνοντας τά ψηλά σέ κάθε βήμα και γενικώς χρησιμοποιώντας πολύ τούς αστραγάλους. "Η έξής άσκησις θα λεπτύνη άκόμα τούς αστραγάλους σας, αν τήν εκτελήτε κανονικά: Στέκεσθε με τίς δυό παλάμες άκουμπημένες στόν τοίχο, μπροστά σας. "Ανασηκώνεσθε στίς μύτες των ποδιών και ξαναγυρίζετε πάλι στην αρχική στάσι σας. "Επαναλαμβάνετε τήν κίνησι 30 φορές, όσο πιο γρήγορα μπορείτε.

Τό συμπέρασμα όλων αυτών που διαβάσατε, ώριμες μάς αναγνωρίζετε, είνε πώς, αν θέλετε ν' αποκτήσετε πραγματικά ώραία πόδια, που νά προκαλούν τά θαυμαστικά επί-

φωνήματα των αντρών και τή ζήλεια των... ομοφύλων σας, πρέπει ν' ακολουθήσετε πιστά τίς άσκήσεις που περιγράψαμε παραπάνω. "Εάν τίς εφαρμόσετε, κατά γράμμα, τά ευχάριστα αποτελέσματα δεν θ' άργήσουν νά φανούν. "Ετσι, με τά καλλίγραμμα πόδια σας, όχι μόνο θα αισθανέσθε οι ίδιες υπερηφάνειες, αλλά θα προσθέσετε ένα άσυμμετρηστο αληθινά θέλητρο στην όμορφή σας, που, άσφαλώς, θα ξετρελλάνη τούς άντρες!...

Δουλειές της εποχής!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Στην Επαυλί εκτός του Σαμπριαϊκού φτάνει κι' ο Ρισιέλι με ισχυρή φρουρά. Ή Άνναϊδα αιχμαλωτίζεται απ' τόν καρδινάλιο. Φτάνει έξωφα εκεί ο Τραγκεβέλι με τούς φίλους του και συγκρούονται με τούς φρουρούς του Ρισιέλι, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας αρκετούς. Φεύγουν κατόπιν προς τό κεντόν δάσος. Ο Ρισιέλι επιτιμή τόν Σαμπριαϊκό γι'ατί τόν έξηπάτησε. Ή Άνναϊδα οδηγείται στό μέγαρο του καρδινάλιου κι' ο Σαμπριαϊκός αναλαμβάνει να βρή τό χαμένο σκανδαλώδες γράμμα του Ρισιέλι στό βασιλίσσα.

— Έκλαμπρότατε! Ὑπόσχομαι σὲ τρεῖς ἡμέρες νὰ φέρω τὸ γράμμα στὰ χεῖρά σας... Μοῦ χρειάζεται ὅμως κάποια περιγραφή του... Πῶς θὰ τὸ ἀναγνωρίσω; Ζητῶ τὴν ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη σας! Ἐτοίμο μόνο θὰ σὰς ὑπηρετήσω μὲ ἐπιτυχία...

—Είπε ένας μεγάλος φάκελλος... με κόκκινη σφραγίδα, που φέρει τὰ οἰκόσημά μου... Ἡ διευθυνσί του εἶπε...

— Ἡ διεύθυνσίς του εἶνε... πρὸς τὴ Μεγαλειοτάτῃ Βασίλισσα!...

— Ἐκλαμπρότατε! φώναξε. Ἡ θὰ πε-
θάνω ἢ τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τῶχετε σὲ τρεῖς
μέρες!

Τότε ο ήγούμενος γύρισε στον καρδινάλιο και με βραχύνή φωνή του είπε:

— Ναι, απάντησε ο Ρισελιέ. Μά ωρα
ας συζητήσουμε για... τις κρατικές υπο-
θέσεις... Πρέπει να ασχοληθούμε για την

Καὶ ζήτησε νὰ τοῦ στείλουν τὸν Ρασκάς
καὶ τὸν Κορινιάν.

28

Και οι δυο μαζί: "Απιστη!..."

Μὰ ἡ Ἀνναΐδα δὲν συγκρατιόταν πιά.
— Θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ γιὰ σᾶς, μάλ-

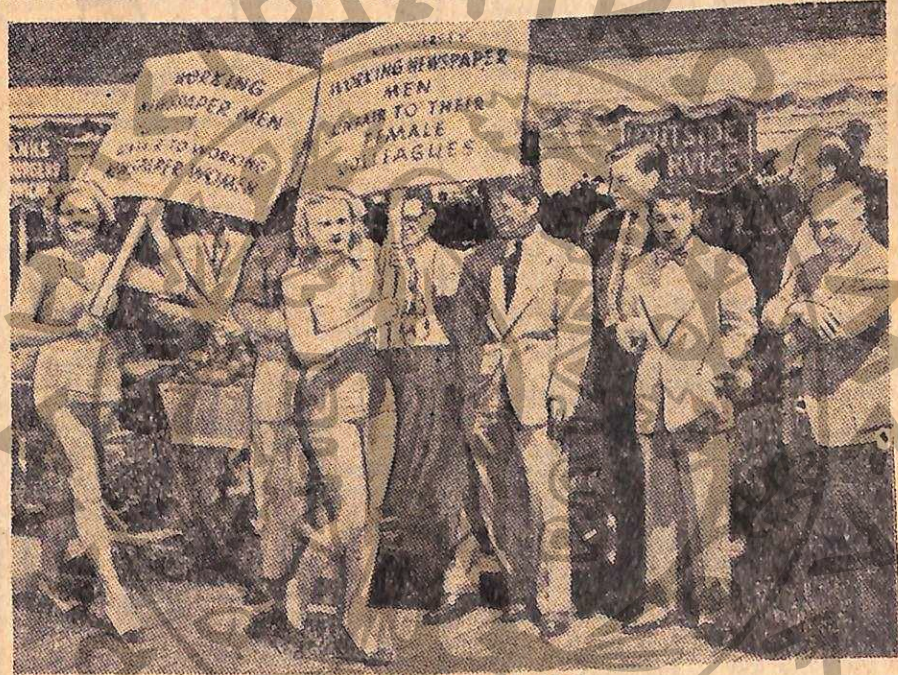
ὁ πᾶσι Ἰωσήφ. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦν
καὶ μετὰ θάρρος, πέταξε τὸ καπέλλο του σ

της 15 γυναίκες υπαλλήλους δύο τοπικών
τον της διαμαρτυρίας δημοσία. Κυκλοφόρη-
τας τὰ μαγιώ τους καὶ κρατώντας

...ημερίδων, οι ενδιαφερομένοι κατέφυ-
γαν, δηλ. στους δρόμους του Νιού Τζέρσεϋ φορών-
τας μπέλες που ανέγραφαν τὰ παράπονά τους.

Και οι δυο μαζί: "Απιστη!....."

Μετά από την άρνηση μιάς ενώσεως υπαλλήλων τύπου του Νιού Τζέρσεϊ να εγγραφεί ως μέλος της 15 γυναίκες υπαλλήλους δύο τοπικών εφημερίδων, οι ενδιαφερόμενες κατέφυγαν στο μέτρο της διαμαρτυρίας δημοσίαι. Κυκλοφόρησαν δηλ. στους δρόμους του Νιού Τζέρσεϊ φορώντας στην πλάτη τους τα παράπονά τους.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΤΡΕΦΕ ΈΝΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΓΙΑ ΓΥΙΟ ΤΗΣ

Η ιστορία που θα σας διηγηθούμε είναι στ' αλήθεια καταπληκτική. Μας την είπε ο υπαστυνόμος της Γενικής Ασφαλείας κ. Κανελλόπουλος που διακρίνεται για το εξαιρετικό μνημονικό του.

Όλοι μας έχουμε πώς ποτέ μια μητέρα δεν είναι δυνατό να μη γνωρίζει το παιδί της. Κι' αυτά ακόμη τα ζώα και τα πουλιά ξέρουν να ξεχωρίζουν τα παιδιά τους. Κι' όμως έγινε αυτό το καταπληκτικό: μια μητέρα να τρέφει και να περιποιείται έναν άγνωστο για γυιό της. Κι' όταν ακόμη η Αστυνομία της απόδειξε ότι ήταν ένας κοινός απατεώνας, εκείνη δεν το πίστεψε και δε θέλησε με κανένα τρόπο να ξεκολλήσει από κοντά του.

Νά πώς ακριβώς έχει η καταπληκτική αυτή ιστορία:

Στη Σπάρτη ζούσε από χρόνια μια γυναίκα ονομαζόμενη. Ήταν οικονομικώς ανεξάρτητη, μά ήταν πάντα μαυροφορεμένη και μελαγχολική, γιατί είχε ένα φοβερό μαράζι στην καρδιά της. Στην εκστρατεία της Μ. Ασίας ο γυιός της, το μοναχοπαιδί της που έλατρε, είχε αιχμαλωτισθεί κι' από τότε είχαν χαθεί τα ίχνη του. Πολλοί της είπαν πως τον συνάντησαν, αλλά κανείς δεν την βεβαίωσε ότι το παιδί της πέθανε. Έτσι ζούσε με την κρυφή έλπιδα στην καρδιά της να ξαναβρεί κάποτε το γυιό της και κάθε νύχτα ικέτευε την Παναγία να την βοηθήσει να τον βρει. Όλοι στη Σπάρτη ξέρανε τον καυμό της και την συμπονούσαν, όταν μια μέρα τα πράγματα άλλαξαν ξαφνικά.

Ένα πρωί στην είσοδο της Σπάρτης, εκεί προς τη γέφυρά της, κάθισε να ξεκουραστεί ένας πεζοπόρος. Φαινόταν κατάκοπος, καραδοτακισμένος και δεν ήταν καλά στα λογικά του. Όποιος κι' αν τον ρωτούσε δεν έδινε καμιά απάντηση κι' όλοι νόμιζαν ότι είχε πάθει άμνησία. Πέρασε τυχαία κι' η ληψιμένη μάνα από εκείνο το σημείο και στάθηκε να κυτάξει περίεργη. Ξαφνικά κάτι μέσα της σκίρτησε. Κάρφωσε το βλέμμα της πολλή ώρα στην ταλαιπωρημένη φυσιογνωμία του άγνωστου και κάποια στιγμή έπεσε κατά γής μπροστά του, άρχισε να του φιλά τα σκονισμένα πόδια και τα λερωμένα χέρια του, να κλαίει μ' αναφυλλητά και να φωνάζει:

— Γυιέ μου, ήρθες επί τέλους! Ήρθες, παιδάκι μου!...

Ο άγνωστος ωστόσο απόμεινε άπαθης. Τότε κατάλαβε η δύστυχη ότι ο «γυιός» της δεν ήταν καλά στο μυαλό του και πως από τα βάσανα

και τις ταλαιπωρίες είχε πάθει άμνησία. Τον πήρε σα μωρό από το χέρι, τον πήγε σπίτι της, τον έπλυνε, τον έλουσε, τον χτένισε, τον έβαλε κατόπι στο κρεβάτι να κοιμηθεί και κάθισε δίπλα του. Δεν χόρταινε να τον κυτάξει.

Ο άγνωστος, χωρίς να μιλήσει, κοιμήθηκε βαθεία. Σαν ξύπνησε, η μάνα του είχε έτοιμο το πιο καλό κοστούμι του παιδιού της και ότι έκλεκτο μπορούσε να βρεθεί στη Σπάρτη.

Από εκείνη την ημέρα η άμοιρη γυναίκα ξαναβίωσε. Ένα φως χύθηκε στο πρόσωπό της. Ένοιωσε μιαν απερίγραπτη εύχια. Δεν ζούσε παρά μονάχα για το «γυιό» της. Μπορούσε να κάνει ακόμα κι' εγκληματίνα να φάνει να ικανοποιούσε μια ιδιοτροπία του. Κι' ο «γυιός» της περνούσε μπέικα.

Στους κατακόπους της Σπάρτης, ωστόσο, έκανε εντύπωση το φέρεσιμό του. Πολλές φορές έλεγε σωστές κουδέντες που δεν δικαιολογούσαν την... άμνησίαν του. Έπειτα έβλεπαν ότι αυτός ο γερός άντρας έκμεταλλευόταν αυτή τη γυναίκα που είχε σ' αυτόν παθολογική αδυναμία.

Κι' από λόγο σε λόγο, από κουδέντα σε κουδέντα άρχισαν να συζητούν μήπως τυχόν ήταν κανένας απατεώνας που, μια και του έπεσε λαχείο αυτή η γυναίκα, την άραζε στο αρχοντοσπίτι κι' έτρωγε κι' έπινε κοροιδεύοντας όλους. Έτσι με τρόπο δίκως να τους πάρη ειδήσι, του πήραν τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα έστειλαν στην Διεύθυνση της Σημάνσεως, στην Αθήνα, αναγράφοντας όλο το ιστορικό και εξηγώντας τις ύπονοιές του.

Μα ακριβώς εκείνον τον καιρό ο «γυιός» βαρέθηκε τη Σπάρτη κι' ήρθε να εγκατασταθεί στην Αθήνα, αδιαφορώντας για την αγάπη της «μητέρας» του. Εκείνη, τρελλή από τη λύπη της επειδή της το είχε σκάσει, ήρθε στην Αθήνα για να τον αναζητήσει.

Τότε όμως πληροφορήθηκε πως είχε συλληφθεί από την αστυνομία.

— Δεν είναι γυιός σας, κυρία μου, της είπαν καθαρά και ξάστερα οι αστυνομικοί. Από τα δακτυλικά του αποτυπώματα διαπιστώσαμε ότι είναι εγκληματίας. Ο άνθρωπος αυτός δεν πήγε ποτέ στο μέτωπο. Τον καιρό του πολέμου βρισκόταν στη φυλακή και βγήκε ακριβώς τον καιρό που κατηγορήσατε για την Σπάρτη.

Μα η γυναίκα δεν τους πίστεψε. Τότε οι αστυνομικοί της παρουσίασαν την πραγματική μητέρα και την αδελφή του κακοποιού. Μα και τότε επέμενε πως αυτές κάνουν λάθος και πως το παιδί είναι δικό της.

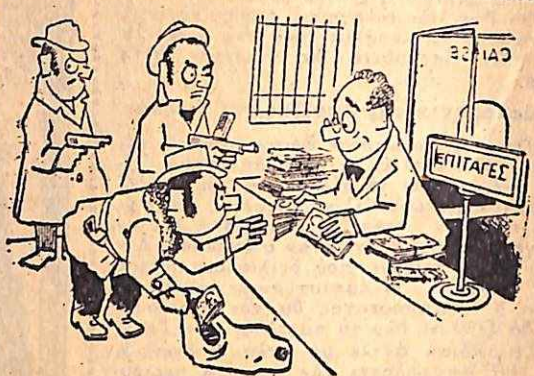
Έτσι έμεινε κοντά του ώσπου έκλεισε τα μάτια της, αδιαφορώντας για ό,τι έλεγαν για το «παιδί» της. Γι' αυτήν ο άνθρωπος αυτός ήταν ο «γυιός» της! Και με τ' όνομά του ξεψύχησε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μια πρωτότυπη πελυθρένα

Στη Βιοτεχνική Έκθεση του Μονάχου εξέτεθη μια πολυθρόνα που αποτελεί το άκρον άωτον της ανέσεως. Περιλαμβάνει ένα μικρό μπαρ, μια μικρή βιβλιοθήκη, μια ειδική θέσι για το τηλέφωνο κι' άλλη μια για το ραδιόφωνο. Πιέζοντας, εξ άλλου, ένα κουμπί, έχετε μπροστά σας ένα είδος γραφείου, όπου μπορείτε να εργασθείτε μ' όλη σας την άνεση. Κι' όταν κουρασθείτε, πιέζετε ένα άλλο κουμπί. Η ράχη της πολυθρόνας πέφτει τότε προς τα κάτω, τα πόδια ανασπώνονται και τον παίρνει μια χαρά...

Δεν αποκλείεται να δούμε κι' εδώ αυτές τις πολυθρόνες.

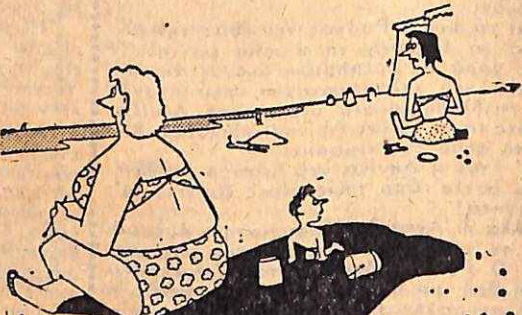
ΕΥΓΕΝΗΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

— Άν σας πέφτουν πολύ βαρείά, κύριοι, να σας δώσω μια επίταγή.

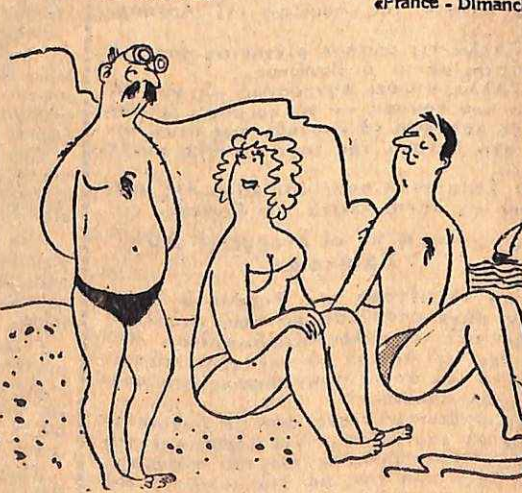

ΜΕΤΑΞΥ ΨΑΡΑΔΩΝ

— Κάθε φορά με τρώει στο μέγεθος!... «France - Dimanches»

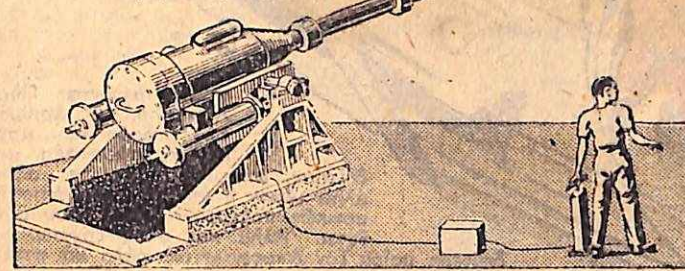
— Αφσέ με εδώ, καλέ μαμά, ή κυρία κάνει περισσότερη σκιά!... «France - Dimanches»

— Δείξε, αντρούλη μου, στον κ. Γιώργο πόσην ώρα μπορείς να μείνης μέσα στο νερό... «ici Paris»

Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, που κερδίζουν το ψωμί τους μ' ένα απ' τα πιο επικίνδυνα επαγγέλματα: Πηδάνε δηλαδή στο κενό από αεροπλάνα που πετάνε με ταχύτητα 800 χιλιομέτρων, για να δοκιμάσουν νέους τύπους αλεξιπτωτών. Πραγματικά, τα παλιά αλεξιπτωτά έχουν γίνει πια τελείως ακατάλληλα για τους πιλότους που σκίζουν τον αέρα με την ταχύτητα του ήχου. Χρειάζονται νέοι τύποι, νέα υλικά, που δοκιμάζονται συνεχώς στο «Πειραματικό Κέντρον Άλεξιπτωτών» του αμερικανικού Ναυτικού, στην Καλιφόρνια.

Εκτός απ' τους επαγγελματίες αλεξιπτωτιστές — που έχουν πηδήσει από αεροπλάνα 100 ή 150 φορές — υπάρχουν και «άλεξιπτωτιστάι-ρομπότ». Είναι ε-

Το «κανόνι» με πεπιεσμένο αέρα που εκσφενδονίζει ένα βλήμα κούφιο, που περιέχει ένα αλεξιπτωτό.

Φωδισμένοι με ραδιοφωνικό πομπό, για να στέλνουν συνεχώς στο έδαφος πληροφορίες για το αρχικό τράνταγμα του ανοίγματος του αλεξιπτωτού, το τέντωμα του υφάσματος στα διάφορα σημεία του, τις αιωρήσεις, την ταχύτητα της πτώσεως, κλπ. Μ' αυτά τα ρομπότ γίνονται πρώτα χιλιάδες δοκιμές κάθε νέου τύπου αλεξιπτωτού, πριν τα δοκιμάσουν οι δέκα ζωντανοί αλεξιπτωτιστάι του Κέντρου.

Συνήθως, ο αλεξιπτωτιστής είναι φορτωμένος με τόσα πράγματα, οτις δοκιμές, ώστε... δεν μπορεί να περπατήσει. Χρειάζεται λοιπόν να τον ανεβάσουν οι συνάδελφοί του στο αεροπλάνο, απ' το οποίο θα πηδήσει αργότερα στο κενό. Το πηδήμα του κινηματογραφείται σ' όλες τις φάσεις του με ειδικές ταχύτατες κινηματογραφικές μηχανές, μέσα από ελικόπτερα που τον ακολουθούν ως το έδαφος.

Το Κέντρον διαθέτει επίσης ένα «κανόνι» με πεπιεσμένο αέρα, που εκσφενδονίζει με ταχύτητα 3.700 χιλιομέτρων την ώρα ένα βλήμα κούφιο, που περιέχει ένα αλεξιπτωτό. Στην καταλληλή στιγμή, ανοίγει αυτό το αλεξιπτωτό κι' αρχίζει να λιγοστεύει την ταχύτητα του βλήματος, με ρυθμό που παρακολουθείται χωρίς σ' ένα αυτόματο ραδιοφωνικό πομπό.

Υπάρχει εξ άλλου για τα πειράματα ένα μεταλλικό «μπράτσο», περιστρεφόμενο στην κορυφή ενός πύργου ύψους 40 μέτρων. Απ' την άκρη του κρέμεται, μ' ένα καλώδιο μήκους 30 μέτρων, ένα κλειστό αλεξιπτωτό, που ανοίγει αυτόματα όταν η ταχύτητα περιστροφής φτάσει τα 800 χιλιομέτρα την ώρα. Και στην περίπτωση αυτή, μετράται με ειδικές συσκευές, ή αντιστάσεις που φέρνει το αλεξιπτωτό στην περιστροφή.

Τα πειράματα αυτά επέτρεψαν την κατασκευή καινούργιων και αποτελεσματικότερων αλεξιπτωτών. Το «ύφασμα» τους είναι ελαφρότερο και συγχρόνως πολύ πιο ανθεκτικό. Αποτελείται από πορώδες νάυλον και ζυγίζει μόλις 30 γραμμάρια το τετραγωνικό μέτρο. Είναι εφωδιασμένο, εσωτερικώς μ' ένα πλέγμα από λεπτές κλωστές, που λιγοστεύουν τις πιθανότητες να ξεσχισθεί — ή, κι' αν συμβεί ένα σχίσμα, δεν τ' αβίζουν να επεκταθεί.

Εξ άλλου, το άνοιγμα του αλεξιπτωτού γίνεται με τελειότερο σύστημα, ώστε να ελαττώνεται πολύ το απότομο τράνταγμα που προκαλεί. Έτσι, το αλεξιπτωτό

Δοκιμάζοντας ΤΑ ΝΕΑ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ

Πηδήματα από «υπερηχητικό» αεροπλάνο

μπορεί ακίνδυνα ν' ανοίξει ενώ κινείται με ταχύτητα 800 χιλιομέτρων την ώρα, αν και ως τώρα το όριον ασφαλείας ήταν 400 χιλιόμετρα την ώρα. Η κάρκα ή τα παπούτσια του αλεξιπτωτιστού ξεσχίζονται κάποτε απ' την όρμη του ανέμου, καθώς πέφτει απ' το αεροπλάνο που πετάει με τέτοια ταχύτητα. Το αλεξιπτωτό του όμως δεν παθαίνει τίποτε.

Επιδιώκεται τώρα να κατασκευασθεί ένα αλεξιπτωτό που θα λειτουργεί με ασφάλεια στην ταχύτητα του ήχου (περίπου 1.200 χιλιόμετρα την ώρα). Πρέπει όμως να προσρμοσμένο σε μια ειδική στολή του αλεξιπτωτιστού, ώστε να μοιράζεται το τράνταγμα σ' ολόκληρο το σώμα του, αντί να περιορίζεται μόνο στους ώμους και τις μασχάλες.

Ός ότου κατασκευασθεί ένα τέτοιο αλεξιπτωτό, το αντικαθιστά ήδη, στα υπερηχητικά αεροπλάνα, ένα ειδικό σύστημα εκσφενδονίσεως του καθίσματος του πιλότου, με το οποίο η ταχύτητα του ελαττώνεται σε 200 μόνο χιλιόμετρα, μέσα σε 5 δευτερόλεπτα.

Ένας άλλος ενδιαφέρων νεωτερισμός είναι ένα σύστημα που επιτρέπει στον αλεξιπτωτιστή ν' απαλλαγεί άμεσα απ' το αλεξιπτωτό του, μόλις φτάσει στο έδαφος. Έτσι, δεν διατρέχει πια τον κίνδυνο να συρθεί στη γη απ' το φουσκωμένο αλεξιπτωτό, ή να πνιγίη στη θάλασσα κάτω απ' το ύψος που τον σκεπάζει.

Ακόμη και τα κορδόνια του αλεξιπτωτού κατασκευάζονται τώρα από νάυλον, κι' έτσι δεν χρειάζονται πια αντικατάσσει κάθε τόσο, όπως τα παλιά βαμπακερά κορδόνια που φθείρονταν κι' έσπαζαν εύκολα.

Εκτός απ' τα αλεξιπτωτά για ανθρώπους, υπάρχουν κι' άλλα για το ρίξιμο κανονιών ή ελαφρών τάνκς από αεροπλάνα, για την όμαλη προσγείωσι πειραματικών πυραύλων, κλπ.

Ένα νέο είδος αλεξιπτωτού από πλεγμένες ταινίες υφάσματος έχει εξαιρετική άντοχή, αλλά είναι βαρύ κι' ογκώδες και κατεβαίνει τόσο γρήγορα ώστε είναι ακατάλληλο για αλεξιπτωτιστές. Μπορεί όμως κάλλιστα να χρησιμοποιηθεί για την επιβράδυνση της πτώσεως ενός ολόκληρου αεροπλάνου.

Υπάρχει επίσης ένας τύπος αλεξιπτωτού, με το κέντρο του χωρισμένο απ' την υπόλοιπη «ομπρέλα» και προσρμοσμένο πάνω του με γερά και κοντά λάστιχα. Όταν η ταχύτητα είναι πολύ μεγάλη, ή πίεσις του αέρος που δημιουργείται από κάτω, τεντώνει τα λάστιχα, το χωριστό κομμάτι «ομπρέλας» έτσι λίγο απ' το υπόλοιπο αλεξιπτωτό, και σχηματίζεται έτσι ένα ανοίγμα απ' το οποίο ξεφύγει ένα μέρος του αέρος. Μ' αυτό τον τρόπο ελαττώνεται στην αρχή η πίεσις του, και το τράνταγμα γίνεται μαλακότερο. Υστερα όμως το χωριστό κομμάτι ξαναγυρίζει στη θέση του, καθώς το τεντώνουν τα λάστιχα, και το αλεξιπτωτό λειτουργεί πια κανονικά. Το μόνο σ' όλο αυτό το αλεξιπτωτό είναι ότι, σε πολύ χαμηλές θερμοκρασίες, τα λάστιχα γίνονται σκληρά και εύθραυστα.

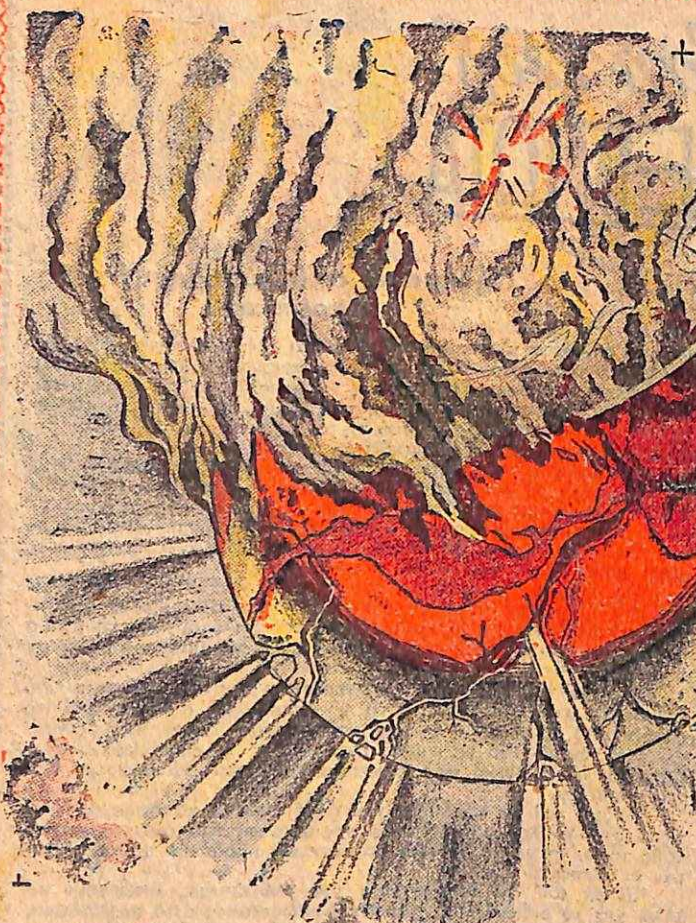

Άλεξιπτωτό από πορώδες νάυλον.

συσκευή πεπιεσμένου αέρος, εφαρμόσιμη στο έδαφος. Έτσι, ο αεροπόρος θα μπορεί να πηδήσει ακόμη κι' από πολύ χαμηλό ύψος.

Η πολεμική τεχνική, όπως βλέπετε, δεν αναφέρεται μόνο στα πολεμικά όπλα αλλά και στα παρεπόμενά τους. Τα αλεξιπτωτά είναι ένα απ' τα πλέον ισχυρά πολεμικά μέσα που χρησιμοποιήθηκαν πλατεία κατά το Β'. Παγκόσμιο Πόλεμο και έδωσαν άριστα αποτελέσματα. Η ανάπτυξη τους τώρα θα τελειοποιήσει κατά πολύ το πολεμικό αυτό μέσο.

Ο αλεξιπτωτιστής - ρομπότ.

Ο καθηγητής Σζίλνερτ του Πανεπιστημίου του Σικάγου υπέδειξε ότι, για να εξαφανισουμε κάθε ίχνος ζωής από τον πλανήτη μας, θα μας χρειασθούν 50 τόννοι ουδέτερονών...

Χριστούγεννα του 19.... Το Μπροντγουάι, κέντρον της φωτεινής διαφώσεως του Νέου Κόσμου, καταυγάει τον ουρανό με το φως των αναρίθμητων ηλεκτρικών λαμπτήρων του... Ένα όργιο φωτός και χρωμάτων. Όλη η Νέα Υόρκη είναι ξεχυμένη στους δρόμους. Στά καμπαρέ, όπου τραγουδούν οι παρισινές βεντέτες, δεν χωράει ούτε μυτίνα. Οι θυρωροί προστατεύουν την είσοδό τους με κλόμπες. Στα αυτόματα μπαρ, οι άνθρωποι τσαλαπατούν ο ένας τον άλλον για να πιούν ένα ποτήρι από οποιοδήποτε ποτό. Ποτέ ο κόσμος δεν πανηγύρισε με τόσο χαρά τη γέννησι του Θείου Βρέφους...

Η κόλασις του υπερατομικού πολέμου

Αλλά, σε κάποια βάσι, κοντά στην περιοχή του Βορείου Πόλου, ένας στρατιώτης αγρυπνεί σκυμμένος πάνω στο ραντά του. Όχι, ότι υπάρχει κανείς κίνδυνος. Αλλά το καθήκον είνε καθήκον. Ο Τζάκ Σμιθ έχει τη συνείδησή του ότι η καλύτερα στα Ηνωμένων Πολιτειών βρίσκεται στα χέρια του η τύχη όλων των μάτια του. Κι' αυτή τη βραδιά περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Γιατί, στους στρατώνες, στους ναυστάθμους, στα αεροδρόμια, η επαγρύπνησις έχει περιορισθί στο ελάχιστο. Οι περισσότεροι άνδρες έχουν πάει με άδειες στα σπίτια τους. Κι' όσοι έχουν απομείνει το έχουν ρίξει στο πιστό και στο γλέντι. Αυτό απαιτεί η ημέρα...

Ο Τζάκ Σμιθ ανατριχιάζει ξαφνικά. Το ραντά του φωνάζει με το δικό του τρόπο. Χιλιάδες ατομικά βομβαρδιστικά διευθύνονται με αστραπιαία ταχύτητα προς το έσωτερικό των Ηνωμένων Πολιτειών... Προσεγγίζουν ολοένα... Το ραντάρ δεν φωνάζει πιά, αλλά ούρλιαζει. Η φωτεινή πλάκα του γεμίζει από σήματα, τα καλύτερα από κύματα σημάτων.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ολόκληροι στόλοι έχθρικών βομβαρδιστικών διευθύνονται προς το έσωτερικό της αμερικανικής ήπειρου. Ο Τζάκ Σμιθ πιέζει άμεσως μερικά κουμπιά που βρίσκονται μπροστά του για να δώσει το σύνθημα του συναγερμού. Την άλλη μέρα, ο κόσμος μαθαίνει με φρίκη και τρόμο ότι χιλιάδες βαρέων ατομικών βομβαρδιστικών επετέθησαν αβυσσικά εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών. Η κατάρριψις υπερεκατό αεροπλάνων και η σύλληψις ενός μεγάλου αριθμού από τα πληρώματά των δεν είνε ίκανή να υψώση την έκτασι της επίτι-

χίας αυτής της επιθέσεως. Σημαντικά στρατηγικά σημεία, βιομηχανικά κέντρα, πόλεις, λιμένες εξαφανίστηκαν από προσώπου της γης ή υπέστησαν ανεπανόρθωτες καταστροφές. Η Μεγάλη Βρετανία, η Γαλλία κι' άλλες χώρες από την αντίπεραν ακτή του Ατλαντικού είχαν την ίδια τύχη. Μέσα σε μία νύχτα, τρεις μεγάλες δημοκρατίες επλήγησαν θανάσιμα...

Η τραγική αυτή περιγραφή δεν βγήκε από την πένα κανενός ευφαντάστου μυθιστοριογράφου. Αποτελεί μία μικρή περίληψη της ανατριχιαστικής εικόνας που δίνει σ' ένα τελευταίο άρθρο του ο τέως άριστράτηγος της αμερικανικής αεροπορίας "Αρνολντ".

Φρικαλέα προειδοποιήσις! Ο "Αμερικανός στρατηγός" έχει τη γνώμη ότι μία τέτοια επίθεσις θα ίσοδυναμούσε

προς πενήντα Πηλ Χάρμπορ. Ο αριθμός των ανδρών που μπορεί να παρατάξη μία δύναμις, σημειώνει, δεν έχει αξία, αλλά μόνον η υπεροχή των επιστημονικών πολεμικών μέσων που διαθέτει. Αλλά και αυτή έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Τον αποφασιστικό ρόλο θα παίξί ο καλώς διευθυνόμενος αϊφνιδισμός. Έτσι, συμπεραίνει, η αναμφισβήτητη υπεροχή της δυτικής επιστήμης και πελεμικής τεχνικής θα μπορούσε να εξουδετερωθί από μία κεραινοδόλο επίθεσι του αντιπάλου.

Την ίδια γνώμη έχει κι' ο στρατηγός Φούλλερ, ένας από τους πιο φωτισμένους "Αγγλους στρατιωτικούς ηγέτας, ο θεωρητικός του «πολέμου των ήλων», για τον οποίο γράψαμε σε προηγούμενο άρθρο.

Υπολογίζεται ότι οι γερμανικές V2, που το μυστικό τους κατέχεται σήμερα από τους Ρώσους, είνε σε θέση να διατρέξουν τον Ατλαντικό σε διάστημα μίας μόνον ώρας. Αλλά κι' οι "Αμερικανοί έχουν κάνει αξιοσημείωτες προόδους σ' αυτό το κεφάλαιο. Όπως εδήλωσε τελευταία, ο σερ Φρέντερικ Πύλ, αρχηγός της ενσέρτου βρετανικής άμυνας, οι πυραύλοι που κατασκεύασαν οι "Αμερικανοί είνε δυο φορές ταχύτεροι από τις V2, που έχουν τώρα οι Ρώσοι.

ο μέλλων πόλεμος θα είναι μακρὰ διαρκείας

Άραγε ο προσεχής πόλεμος θα είνε σύντομος ή μακράς διαρκείας;

"Αν λάβη κανείς υπ' όψιν του τα τρομακτικά πολεμικά μέσα που διαθέτει η εποχή μας, θα πρεπε ν' απαντήσθι αδιάσπαστα ότι μία μέλλουσα σύρραξις θα τερματιζόταν μέσα σε μερικές ώρες ή έστω σε μερικές ημέρες ή έβδομάδες. Κι' αυτή φαίνεται ότι είνε η γνώμη του στρατηγού Κούρτις λε Μαν, ανωτάτου αρχηγού των αμερικανικών δυνάμεων στην Εύρωπη, που παρατηρεί ότι μία αϊφνιδιστική επίθεσις με χιλιάδες αεροπλάνων και πυραύλους θα μπορούσε, μέσα σε 40 μόνο λεπτά, να κρίνι την έκβασι του πολέμου.

"Αλλοι τεχνικοί, όμως, διαφωνούν. Και προβλέπουν ότι ο μέλλων πόλεμος θα είνε μακρός και, μάλιστα, μακρότατος. Ο "Αμερικανός στρατηγός "Αρνολντ, ανώτατος αρχηγός της αμερικανικής πολεμικής αεροπορίας στον τελευταίο πόλεμο κι' ο "Αγγλος στρατηγός Φούλλερ, που θεωρείται αυθεντία στα ζητήματα πολεμικής τεχνικής, είνε κατηγορηματικοί στις απαντήσεις τους. Κι' αφήνουν να υπονοηθί ότι τα επίτελεια έχουν προσβλέψει τα πάντα: τις εκπλήξεις, τους αϊφνιδισμούς, τις καταστροφές πολέων και περιοχών ολόκληρων. Τα επιστημονικά και τεχνικά μέσα που διαθέτει η εποχή μας, παρατηρούν, είνε ανεξάντλητα και απροσδιόριστα. Μία χώρα, ακόμη κι' αν βρίσκεται σε κατάσταση έρειπίων, μπορεί να συνεχίσι τον αγώνα, χωρίς να μειωθούν οι πιθανότητες της για την τελική νίκη.

"Ένας άλλος διαπρεπής στρατιωτικός, ο "Αγγλος στρατάρχης της αεροπορίας Κίνγκστον Μάκ Κλουγκρι εδήλωσε τελευταία ότι ο μέλλων πόλεμος δεν θα είνε μόνον γήινος, ενσέρτος, θαλάσσιος και υποβρυχικός, αλλά επίσης και υπόγειος. Με ποιά μέσα; Με ποιές σατανικές μηχανές; "Η με ποιά κύματα ακτίνων, που θα διαπερνούν τα υπόγεια στρώματα της γης, για να φτάσουν στο έδαφος του αντιπάλου και να προκαλέσουν εκεί ποιάς έξερι τί είδους και ποιάς έκτασεως καταστροφές; Μυστήριο. Γι' ποτε δεν είνε γνωστό για το ζήτημα αυτό. Το μόνο που ξέρουμε είνε η ύπαρξις ενός οωσικού «υποβρυχίου της ξηράς» που προ-

χωρεί κάτω από το έδαφος, ανοίγοντας δρόμο μέσα από παντός είδους πετρώματα. Αλλά το «υποβρυχίο» αυτό μόλις προχωρεί 9 - 10 μέτρα την ημέρα και μπορεί να υπολογισθί στα σοβαρά μόνο προκειμένου για πόλεμο θέσεων. Είνε προφανές, λοιπόν, ότι ο Βρετανός στρατάρχης δεν είχε υπ' όψιν του παρόμοια μέσα όταν έκαμε λόγο για τον υπόγειο πόλεμο.

50 τόννοι ουδέτερονών

"Αλλ' αν οι τεχνικοί διαφωνούν μεταξύ τους ως προς τη διάρκεια του μέλλοντος πολέμου, όλοι και μαζί μ' αυτούς οι διαπρεπέστεροι επιστήμονες της εποχής μας είνε σύμφωνοι στο ότι με τα μέσα που διαθέτουμε μπορούμε ν' αντιμετώπισωμε... και αυτή ακόμη την ολοκληρωτική καταστροφή του πλανήτη μας. Ο καθηγητής Σζίλνερτ, του Πανεπιστημίου του Σικάγου, έδωσε, μάλιστα, τη συνταγή. Άσκει είτε, να προσθέσωμε στη βόμβα του υδρογόνου ένα μέταλλο με μεγάλη ραδιενεργό δύναμι, όπως π.χ. το κοβάλτιο. Ο "Αμερικανός επιστήμων υπέδειξε και τις προσόψεις. Για να εξαφανισώμε κάθε ίχνος ζωής από προσώπου της γης θα μας χρειασθούν 50 τόννοι ουδέτερονών, που μπορούν να μας τους δώσουν 500 τόννοι βαρέος υδρογόνου.

Ένας άλλος "Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Ραλφ Λάπ, σε μία αριστουργηματική περιγραφή των φάσεων ενός νέου πολέμου, που έκανε τελευταία, υπολογίζει ότι οι νεκροί της πρώτης έβδομάδος θα ξεπεράσουν τα 15 εκατομμύρια!

Με τη γνώμη του συμφωνεί και ο πρώην ύπουργός των Εξωτερικών στρατηγός Μάρσαλ, που έτονισε ότι, κατά την πρώτη έβδομάδα του πολέμου, οι "Ηνωμένες Πολιτείες θα χρειαστούν τόσο αίμα για την περίθαλψι των τραυματιών όσο χρειάστηκαν σ' όλη τη διάρκεια του περασμένου πολέμου.

Οι δυνάμεις των αντιπάλων

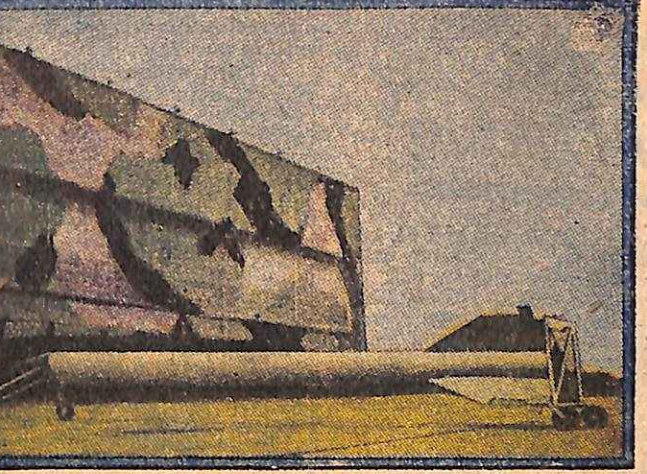
Οι "Αμερικανοί, μ' όλη την υπεροχή τους σε ατομικά και υπερατομικά όπλα, αισθάνονται κάποια ανησυχία, έπειτα από τις καταπληκτικές αποκάλυψεις που έκαμε το μεγάλο έβδομαδιαίο περιοδικό "Λάιφ". Σύμφωνα μ' αυτές, οι δυνάμεις των "Ηνωμένων Πολιτειών και της Σοβιετικής Ρωσίας παρουσιάζουν αυτή τη στιγμή τις ακόλουθες αναλογίες:

Στρατός	640 000	2.600 000
Θωρακισμένες μηχανές	30	270
Υποβρυχία	74	370
Αεροπλάνα	8900	17.000

Ο στρατηγός Λίξενγκουρ, χωρίς να διαψεύση αυτές τις πληροφορίες, παρηγόρησε τα έξης: "Μας είνε αδύνατον, είτε, να εξοπλισώμε εν κενώ ειρήνης, με όσην ταχύτητα ένα δικτατορικό κράτος".

Είνε αλήθεια ότι οι "Αμερικανοί βασίζονται στα νέα όπλα που διαθέτουν και στο σημαντικό προβάδισμα των απέναντι των αντιπάλων των στο πεδίο της επιστήμης και της πολεμικής

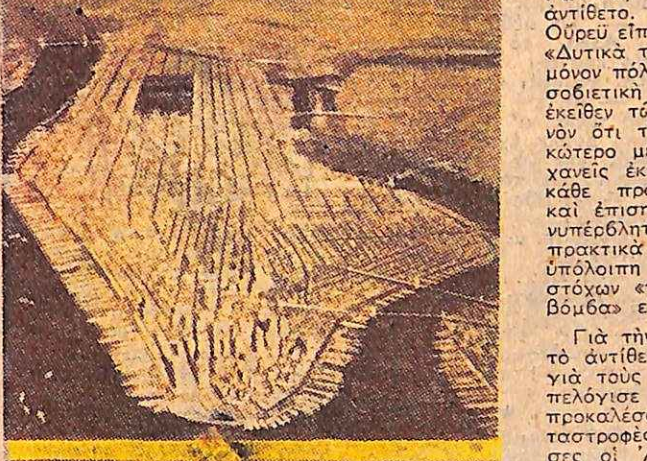
Ε' π ά ν ο : "Αν πέσι μία μεγάλη κοινή βόμβα στο Μανχάτταν, η καταστροφή θα είνε τόσο μικρή, ώστε δεν θα διακρίνεται στη φωτογραφία αυτή που είνε τραγική με την μεγάλη ύψος. Σ' η μέση η: "Αλλά με την ατομική βόμβα ούρανού η καταστροφή θ' α πλώθι σε ακτίνα ενός μιλίου. Κ α τ ω : Μία μετρίου μεγέθους βόμβα υδρογόνου, χίλιες φορές ισχυρότερη από την ατομική βόμβα, έ επέφερε καταστροφή σε ακτίνα έκα μιλίου γύρω από το στόχο"

Αμερικανικός πυραύλος δυο φορές ταχύτερος από τις V2.

Ξουν ένα ολόκληρο ήμισφαίριο της γης και να ξαναγυρίσουν στη Βάσι τους χωρίς ενδιάμεσο σταθμό.

Οι "Αμερικανοί τεχνικοί, παρατηρούν, έξ άλλου, ότι η "Αμερικανή" αποτελεί ιδεώδη στόχο για τη Ρωσία, χωρίς να συμβαίνει και το αντίθετο. Ο διάσημος καθηγητής Ούρεβ έπεε χαρακτηριστικά τα έξης: «Δυτικά των Ουραλίων βρίσκεται μία μόνον πόλις, η Μόσχα». Όλη η άλλη σοβιετική βιομηχανία έχει μεταφερθί εκείθεν των Ουραλίων και είνε πιθανόν ότι το μεγαλύτερο και σημαντικότερο μέρος της βρίσκεται στις άκωτερες εκτάσεις της Σιβηρίας, όπου κανείς έκτασις της Σιβηρίας, όπου κανείς προσπάθεια προσανατολισμού και επιστημονικής προσκορύνει σε ανυπόκλητες δυσχερείες, αν δεν είνε πρακτικά αδύνατη. Αλλά και στην υπολοιπή Ρωσία ο προσδιορισμός στόχων που ν' αξίζουν μία ατομική βόμβα είνε δυσχερέστατος.

τεχνικής. Το σημεινόν α-ποθέμα των σε βόμβες με ούρανιον υπολογίζεται σε 1500. Οι μισές απ' αυτές είνε πολύ ανώτερες από κείνες που ρίχτηκαν στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι.

Από την άποψι της αριθμητικής δύναμεις του ενσέρτου στόλου των υστερούν κατά πολύ απέναντι της Ρωσίας. Αλλά από τ' άλλο μέρος, διαθέτουν 2000 υπερφορυσία του τύπου Β 29, που έχουν μεγάλη ακτίνα ενεργείας και έναν αριθμό άγνωστο για τη στιγμή. Β 36 (υπολογίζονται μεταξύ 50 και 260). Η ακτίνα δράσεως που έχουν τα δεύτερα απ' αυτά είνε 8000 χιλιόμετρα. Μπορούν, δηλαδή, να διατε-

ρουν ένα ολόκληρο ήμισφαίριο της γης και να ξαναγυρίσουν στη Βάσι τους χωρίς ενδιάμεσο σταθμό.

Οι "Αμερικανοί τεχνικοί, παρατηρούν, έξ άλλου, ότι η "Αμερικανή" αποτελεί ιδεώδη στόχο για τη Ρωσία, χωρίς να συμβαίνει και το αντίθετο. Ο διάσημος καθηγητής Ούρεβ έπεε χαρακτηριστικά τα έξης: «Δυτικά των Ουραλίων βρίσκεται μία μόνον πόλις, η Μόσχα». Όλη η άλλη σοβιετική βιομηχανία έχει μεταφερθί εκείθεν των Ουραλίων και είνε πιθανόν ότι το μεγαλύτερο και σημαντικότερο μέρος της βρίσκεται στις άκωτερες εκτάσεις της Σιβηρίας, όπου κανείς έκτασις της Σιβηρίας, όπου κανείς προσπάθεια προσανατολισμού και επιστημονικής προσκορύνει σε ανυπόκλητες δυσχερείες, αν δεν είνε πρακτικά αδύνατη. Αλλά και στην υπολοιπή Ρωσία ο προσδιορισμός στόχων που ν' αξίζουν μία ατομική βόμβα είνε δυσχερέστατος.

Για την "Αμερική, όμως, συμβαίνει το αντίθετο. Αποτελεί ιδεώδη στόχο για τους Ρώσους. Ένας ειδικός υπέδειξε ότι οι Ρώσοι μπορούν να προκαλέσουν στην "Αμερική τόσες καταστροφές με μία ατομική βόμβα, όσες οι "Αμερικανοί στη Ρωσία με τέσσερες.

"Αν περάσωμε, όμως, από την αντίθετη πλευρά, θα ίδουμε ότι και οι Ρώσοι βρίσκονται σε μειονεκτική θέση προκειμένου να κάμουν μία αϊφνιδιστική επίθεσι εναντίον των "Ηνωμένων Πολιτειών. Για να επίτεθουν εναντίον της Νέας Υόρκης ή του π.χ. εναντίον της Νέας Γωρκης ή του Σικάγου, πρέπει να χρησιμοποιήσουν βάσεις στην ανατολική Σιβηρία, που θα βρίσκονται στο ύψος περίπου της Λένα. Η απόστασις που θα πρεπε να διατρέξουν στην περίπτωση αυτή τα σοβιετικά αεροπλάνα αντιστοιχεί σε μήκος τόξου 650, που ίσοδυναμεί με 7000 χιλιόμετρα. Οι "Αμερικανοί, αντίθετα, για να προσβάλουν τη Μόσχα ή το Μαγκνιτογκόρσκ, ξεκινώντας από βάσεις στην Άλσκα, θα είχαν να διατρέξουν μία απόστασι 6000 ή μόνον χιλιόμετρων. "Αν λάβωμε υπ' όψιν και το ταξίδι της επιστροφής, το κέρδος των "Αμερικανών είνε 2000 χιλιόμετρα.

Η μειονεκτική θέση της Ρωσίας θα γίνι ακόμη μεγαλύτερη, στην περίπτωση που οι "Αμερικανοί χρησιμοποιήσουν βάσεις ευρισκόμενες στη Γροιλανδία ή την "Ισλανδία. Στην περίπτωση αυτή οι απόστασεις θα συντομευθούν κατά πολύ και θα επίτρεψουν στους "Αμερικανούς να καταθέσουν καίρια πλήγματα εναντίον των αντιπάλων των. Ο λόγος αυτός έηγχει το ζωνρό ενδιαφέρον που προκαλούν αυτές οι δυο περιοχές του πλανήτη μας και την διαμάχη για τη δημιουργία βάσεων στο έδαφός των.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τα ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα.

Ευθυμια ενσταυτανέ

Ο άνθρωπος που μπαίνει στο αστυνομικό γραφείο, είναι τύπος άσπιδας λαϊκής. Καστούμι της ώρας, αλλά χτυπητά έτοιμα-τζήδικο, παπούτσι με «κρέπε» όχτω πόντους, γραβάτα παραδολή αμερικανική, μαλλί μακρύ, λαδωτό και μουστακάκι «εραστού» της καρδιάς. Ένας άγαθος, παχύς και καθιδρως νοικοκύρης, κάθεται σε μία καρέκλα.

Ο αστυνομικός ρωτά την άσπιδά:

— Πήρες απ' τον κύριο έσθ' εκατό λίρες;

— Μάλιστα.

— Και για ποιόν σκοπή;

— Τον κύριο τόν εγγύ-

ρια στο καφενείο της γειτονιάς. Παίξαμε καμμία προφίτια και συζητάγαμε πολιτικά. Τό λοιπόν, ένα βράδυ μου λέει: «Ασκήμα τα πράγματα, Περικλή. Πό-λεμο θάχουμε!», «Δέν απο-κλείεται», του λέω. «Νά τὰ καταφέρναμε νά φύγουμε» μου λέει. «Έχω τὸ μέσον» του λέω. «Πόσα;» μου λέει. «Έκατό κομματία, του λέω. Και μόλις έκραγῇ ὁ πόλε-μος, σὲ μπαρκάρισα κι' ἔφυγες με τὸν πρώτο». Την ἄλλη μέρα μούφερε τὰ λεφτά. Και τώρα μετανοιώ-σε καὶ τὰ ζητάει πίσω!

— Έχεις τὸ μέσον νά τὸν μεταφέρῃς;

— Αὐμῇ! Κοτζῆ! μαοῦνα ἔχω στὴ διάθεσί μου!

— Κοροϊδεύει, κύριε ἀ-στυνόμη! λέει τὸ θύμα.

— Κύριε ἀστυνόμη, ἅμα γίνῃ πόλεμος καὶ δέν τὸν μεταφέρω ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς τότες νά ζητήσῃ τὰ λεφτά του! ἀπαντᾷ... νομικῶς ὁ ἀσπίδας.

— Νά δώσης τίς λίρες γιὰ νά μὴ σὲ κλείσω στὸ κρατητήριο!

Κι' ἀνοίγει ἕνα χαρτοφύ-λακα καὶ βγάζει δυὸ «σκαρ-μύτσας». Ρίχνει ματιὰ ὁ ἀ-στυνόμος, τὶ νὰ δῇ: Φίσκα ἢ τσαντὰ με «σφαλῆνες» λί-ρες!

— Αὐτὰ τί εἶναι;

— Μὴν ἀνησυχεῖς, κύρ ἀστυνόμη μου! «Εἰώ εἰμ» ἐν τάξει παιδί! Ὅποιος σοῦ κάνει παράπονο, τὰ δί-νω πίσω! Μιά φορά τώρα, δέν ἔχεις δικαίωμα νά ἔπε-

νένης! Δικά μου εἶνε τὰ λε-φτά! Κι' οἱ ἄνθρωποι ποῦ τὰ δώσανε, ξέρουμε πὼς ἔ-χουμε ὀργάνωσι καὶ κοιμούν-ται τὴ νύχτα ἥσυχά γιὰτὶ θὰ σώσουν τὸ κεφάλι τους μεθαύριο, ἐνὸς τούτου ἐδῶ ὁ ἐξυπνος, θὰ πᾶν σάν τὸ σκυλὶ στ' ἀμπέλι!

— Κράτα τὰ καὶ τὰ δι-κά μου! πετιέται ὁ ἀφελὴς ἄνθρωπος.

— Οὐχί! Τί κάνεις ἐκεῖ;

λέει ὁ ἀστυνόμος.

— Θὰ ρισκάρω.

— Ἐ, ἀφοῦ εἶσαι τόσο

βλάκας... ρισκάρει! Κι' ἄσε με ἥσυχο.

Ο «ἀσπίδας» κάνει νά φύγῃ μειδιῶν:

— Τὰ σέβη μου! λέει.

«Ἄλλὰ τὸ χαρτοφύλακα

τὸν κρατᾷ ὁ ἀστυνόμος. Καὶ χτυπάει κουδούνι.

— Αἰντε στὸ κρατη-
ριο τώρα, κι' ὅταν θυμηθῇς ἀπὸ ποιὸς ἔχεις πάρει λε-
φτά, γιὰ νά τοὺς σώσης, ἔλα νά μου τὸ πῆς!

— Νὰ σὰς τὸ πῶ τώρα!

ψιθυρίζει.

— Ἄντε, μπράβο! Κάτσε

καὶ λέγε.

— Ὄστε... εἶνε ἀπατεώ-
νας πράγματι; λέει ὁ ἀφε-
λὴς.

— Ὄχι, εἶνε πρόεδρος...
τοῦ «συνδέσμου» πολεμικῆς
σωτηρίας! τοῦ λέει ὁ ἀ-
στυνόμος.

Στὸ σινεμά:

«Ένας πανύψηλος ἄνθρω-
πος κάθεται μπροστὰ σ' ἕ-
ναν κοντό. Ὅλες οἱ ἄλλες
θέσεις πιασμένες. Ὁ κον-
τὸς σκουντάει ἐλαφρῶς τὸν
ψηλό:

— Δέν βλέπω τίποτε, κύ-
ριε!

— Τί θέλετε νά κάνω,

κύριε; Νὰ κόψω τὸ κεφάλι
μου;

Σηκώνει ὁ ὀρθὸς ὁ κον-
τὸς.

— Ὡρύονται οἱ πίσω.

— Ἐ!... Κόψ' τὸ στύ-
λο!

— Κάτσε κάτω!

«Έρχεται ἡ ταξιθέτρια.

Ἄνενδρος ὁ κοντός. «Έρ-
χετ' ὁ διευθυντής. Τὰ ἴδια.
Φθάνει ἀστυφύλακας;

— Καθόστε κάτω, κύριε!

— Γιατί, κύριε ἀστυφύ-
λακα; Ὁρθὸς ἐγώ, εἶμαι στὸ
ἴδιο ὕψος τοῦ κυρίου ποῦ
εἶνε καθιστός!

— Δίκοι ἔχεις, ἀλλὰ
πρέπει νά κάτσης. Ἄλλοιός
θὰ βῆς ἔξω.

Ο ἀδικημένος στὸ ἀνά-
στημα θεατῆς ἀναστενάζει
βαρεῖα καὶ φωνάζει:

— Ὑστερα σοῦ λένε «Κρά-
τος Δικαίου».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο Πρόεδρος τῶν Πρωτο-
δικῶν, — ἐπὶ αἰτήσεως προ-
σωρινῆς διατροφῆς — ρω-
τάει τὸ σύζυγο:

— Γιατί ἐγκατέλειψες τὴ
γυναίκα σου;

— Κύριε πρόεδρε, λέει ὁ
ἀνθρώπος, ἐγὼ μαζί της
συνδεόμουν ἕνα μῆνα.

— Πρὸ τοῦ γάμου.

— Μάλιστα. Τὸ λοιπὸν
ἦταν κοπέλλα ποῦ εἶχε δι-
λαθὴ τὸ παρελθόν της.

— Προσβάλλει τὴν τιμὴν
μας! ὠρύεται ὁ συνήγορος.

— Ἡσυχία, παρακαλῶ.

Λέγε, χωρίς προσβολὰς.

— Μία μέρα, ὁ ἐξάδελφός
της ὁ Χρήστος ὁ Λέρας με
φωνάει στὸ οὐζάδικο καὶ
μου λέει: «Θὰ τὴν πάρῃς;...
Ἄλλοιὸς κανόνισε ποῦ θὰ
στείλωμε λελοῦδια» στὸ γά-
μο σου ἢ στὴν κηδεία σου!

Φοβήθηκα, κύριε πρόεδρε,
λέω μέσα μου ἐπάρτηνε,
Χαράλαμπε, καὶ τὴ χωρί-
σεις... Ὅποτε καὶ ἐγένετο!

— Μὰ ἔχεις ὅμως εὐθύ-
νες. Ἄπαξ καὶ... ἐγένε-

το, εἶνε τώρα γυναίκα σου.

— Τί εὐθύνες, κ. πρόε-
δρε; Ἀφοῦ μ' ἀπειλήσανε;

Πετάγεται ὁ ἐξάδελ-
φός, ὁ Χρήστος ὁ Λέρας,
βαρὺς, μοντέρνος μάγκας.

— Συνώμην, κύριε Πρόε-
δρε! Καθ' ὅτι εἰμῶστε
ἀνθρώποι τῆς κοινωνίας. Ἡ
Παρασκευοῦλα καὶ στίς ἐκ-
δρομὲς τῆς πῆγαινε, καὶ
στὴν «πλάς» ἔκανε τὸ μπᾶ-
νι της καὶ στὰ «πάρτυ» τῆ
συνωδύσανε κύριοι καθὼς
πρέπει. Ἀπὸ δὴ φέραμε
μαρτύρους δέκα σοδορὰ παι-
διά ποῦ κάναμε παρὰ μα-
ζὶ τῆς νυκθήμερον πρὸ τοῦ
κυρίου. Ἄν ἦταν ν' ἀπει-
λάγαμε καὶ νά ἐξεδιόξαμε
θὰ γινότανε καὶ μ' αὐτοὺς.
Καὶ τοὺς ἀρωτῶ ἐνώπιό
της, δηλαδὴ ἐνώπιό τῆς
Δικαιοσύνης: Σὰς ἀπειλή-
σαμε ποτέ, κύριοι;

— Ποτέ... ἀπαντᾷ.

... ἐν χορῷ οἱ... προη-
γηθέντες τοῦ συζύγου «σοδα-
ροὶ καθολιέροι» τῆς Παρα-
σκευοῦλας!

— Τί συγγένεια ἔχετε
σεῖς με τὴν κυρία; ρωτᾷ ὁ
πρόεδρος.

— Γκούκ! Μπαρντόν;

— Ἐρωτῶ, τί συγγένεια
ἔχετε;

— Εἶμαι παλαιὸς οἰκογε-
νειακὸς φίλος καὶ τὴν ἔχω
σάν ἀδερφὴ μου!...

— Καταλάβατε, κ. πρόε-
δρε; λέει ὁ συνήγορος τοῦ
συζύγου.

Καὶ ὁ πρόεδρος ἔχει βε-
βαιῶς καταλάβει. Καὶ ἐπι-
μένει ὅτι ἐάν ὁ σύζυγος
ἐγκατέλειπε τὴν συζυγικὴν
στέγη... ὑποχρεοῦται εἰς
προσωρινὴν διατροφήν!

Ἐφ' ὃ καὶ συνεχίζεται ἡ
ζητήσις στὸ πελοδρόμιο:

— Ἐσὺ παραδίκια ἔχεις,

λέει ὁ Λέρας. Δῶς τῆς ἀλ-
λοῖός... κακὰ ξεμπερδέμα-
τα θάχῃς!

— Εὐχαρίστως, λέει τὸ
θύμα!

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο Πρόεδρος τῶν Πρωτο-
δικῶν, — ἐπὶ αἰτήσεως προ-
σωρινῆς διατροφῆς — ρω-
τάει τὸ σύζυγο:

— Γιατί ἐγκατέλειψες τὴ
γυναίκα σου;

— Κύριε πρόεδρε, λέει ὁ
ἀνθρώπος, ἐγὼ μαζί της
συνδεόμουν ἕνα μῆνα.

— Πρὸ τοῦ γάμου.

— Μάλιστα. Τὸ λοιπὸν
ἦταν κοπέλλα ποῦ εἶχε δι-
λαθὴ τὸ παρελθόν της.

— Προσβάλλει τὴν τιμὴν
μας! ὠρύεται ὁ συνήγορος.

— Ἡσυχία, παρακαλῶ.

Λέγε, χωρίς προσβολὰς.

— Μία μέρα, ὁ ἐξάδελφός
της ὁ Χρήστος ὁ Λέρας με
φωνάει στὸ οὐζάδικο καὶ
μου λέει: «Θὰ τὴν πάρῃς;...
Ἄλλοιὸς κανόνισε ποῦ θὰ
στείλωμε λελοῦδια» στὸ γά-
μο σου ἢ στὴν κηδεία σου!

Φοβήθηκα, κύριε πρόεδρε,
λέω μέσα μου ἐπάρτηνε,
Χαράλαμπε, καὶ τὴ χωρί-
σεις... Ὅποτε καὶ ἐγένετο!

— Μὰ ἔχεις ὅμως εὐθύ-
νες. Ἄπαξ καὶ... ἐγένε-

το, εἶνε τώρα γυναίκα σου.

— Τί εὐθύνες, κ. πρόε-
δρε; Ἀφοῦ μ' ἀπειλήσανε;

Πετάγεται ὁ ἐξάδελ-
φός, ὁ Χρήστος ὁ Λέρας,
βαρὺς, μοντέρμος μάγκας.

— Συνώμην, κύριε Πρόε-
δρε! Καθ' ὅτι εἰμῶστε
ἀνθρώποι τῆς κοινωνίας. Ἡ
Παρασκευοῦλα καὶ στίς ἐκ-
δρομὲς τῆς πῆγαινε, καὶ
στὴν «πλάς» ἔκανε τὸ μπᾶ-
νι της καὶ στὰ «πάρτυ» τῆ
συνωδύσανε κύριοι καθὼς
πρέπει. Ἀπὸ δὴ φέραμε
μαρτύρους δέκα σοδορὰ παι-
διά ποῦ κάναμε παρὰ μα-
ζὶ τῆς νυκθήμερον πρὸ τοῦ
κυρίου. Ἄν ἦταν ν' ἀπει-
λάγαμε καὶ νά ἐξεδιόξαμε
θὰ γινότανε καὶ μ' αὐτοὺς.
Καὶ τοὺς ἀρωτῶ ἐνώπιό
της, δηλαδὴ ἐνώπιό τῆς
Δικαιοσύνης: Σὰς ἀπειλή-
σαμε ποτέ, κύριοι;

— Ποτέ... ἀπαντᾷ.

... ἐν χορῷ οἱ... προη-
γηθέντες τοῦ συζύγου «σοδα-
ροὶ καθολιέροι» τῆς Παρα-
σκευοῦλας!

— Τί συγγένεια ἔχετε
σεῖς με τὴν κυρία; ρωτᾷ ὁ
πρόεδρος.

— Γκούκ! Μπαρντόν;

— Ἐρωτῶ, τί συγγένεια
ἔχετε;

— Εἶμαι παλαιὸς οἰκογε-
νειακὸς φίλος καὶ τὴν ἔχω
σάν ἀδερφὴ μου!...

— Καταλάβατε, κ. πρόε-
δρε; λέει ὁ συνήγορος τοῦ
συζύγου.

Καὶ ὁ πρόεδρος ἔχει βε-
βαιῶς καταλάβει. Καὶ ἐπι-
μένει ὅτι ἐάν ὁ σύζυγος
ἐγκατέλειπε τὴν συζυγικὴν
στέγη... ὑποχρεοῦται εἰς
προσωρινὴν διατροφήν!

Ἐφ' ὃ καὶ συνεχίζεται ἡ
ζητήσις στὸ πελοδρόμιο:

— Ἐσὺ παραδίκια ἔχεις,

λέει ὁ Λέρας. Δῶς τῆς ἀλ-
λοῖός... κακὰ ξεμπερδέμα-
τα θάχῃς!

— Εὐχαρίστως, λέει τὸ
θύμα!

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιούμορ

Μοντέρνοι κχιροί

— Θὰ ἤθελα, ἀγάπη μου, νά σ' ἔ-
δωπα τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ...

— Ἀδύνατον, χρυσέ μου... Τὴν Κυ-
ριακὴ παντρεύομαι... Ἄν θέλῃς τὴ Δευ-
τέρα, εἶμαι στὴ διάθεσί σου!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἐλπίζουμε... Ἐχο-
με τρελλαθῇ ἀπ' τὴν... πεῖνα τελευ-
ταία!...

Ο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς:

Τὸ φίλι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον...

— Ἐνας φοιτητὴς: Τὸ πιστεύω.

Μιά φορά ἐπιχείρησα νά διλήσω τὴν
ὕπνρετριά μου καὶ μοῦ μαύρισ' τὸ
μάτι!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἐλπίζουμε... Ἐχο-
με τρελλαθῇ ἀπ' τὴν... πεῖνα τελευ-
ταία!...

Ο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς:

Τὸ φίλι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον...

— Ἐνας φοιτητὴς: Τὸ πιστεύω.

Μιά φορά ἐπιχείρησα νά διλήσω τὴν
ὕπνρετριά μου καὶ μοῦ μαύρισ' τὸ
μάτι!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἐλπίζουμε... Ἐχο-
με τρελλαθῇ ἀπ' τὴν... πεῖνα τελευ-
ταία!...

Ο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς:

Τὸ φίλι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον...

— Ἐνας φοιτητὴς: Τὸ πιστεύω.

Μιά φορά ἐπιχείρησα νά διλήσω τὴν
ὕπνρετριά μου καὶ μοῦ μαύρισ' τὸ
μάτι!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἐλπίζουμε... Ἐχο-
με τρελλαθῇ ἀπ' τὴν... πεῖνα τελευ-
ταία!...

Ο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς:

Τὸ φίλι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον...

— Ἐνας φοιτητὴς: Τὸ πιστεύω.

Μιά φορά ἐπιχείρησα νά διλήσω τὴν
ὕπνρετριά μου καὶ μοῦ μαύρισ' τὸ
μάτι!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἐλπίζουμε... Ἐχο-
με τρελλαθῇ ἀπ' τὴν... πεῖνα τελευ-
ταία!...

Ο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς:

Τὸ φίλι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον...

— Ἐνας φοιτητὴς: Τὸ πιστεύω.

Μιά φορά ἐπιχείρησα νά διλήσω τὴν
ὕπνρετριά μου καὶ μοῦ μαύρισ' τὸ
μάτι!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἐλπίζουμε... Ἐχο-
με τρελλαθῇ ἀπ' τὴν... πεῖνα τελευ-
ταία!...

Ο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς:

Τὸ φίλι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον...

— Ἐνας φοιτητὴς: Τὸ πιστεύω.

Μιά φορά ἐπιχείρησα νά διλήσω τὴν
ὕπνρετριά μου καὶ μοῦ μαύρισ' τὸ
μάτι!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἐλπίζουμε... Ἐχο-
με τρελλαθῇ ἀπ' τὴν... πεῖνα τελευ-
ταία!...

Ο καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς:

Τὸ φίλι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον...

— Ἐνας φοιτητὴς: Τὸ πιστεύω.

Μιά φορά ἐπιχείρησα νά διλήσω τὴν
ὕπνρετριά μου καὶ μοῦ μαύρισ' τὸ
μάτι!...

Ο ἱεραπόστολος σὲ μιά φυλὴ καννι-
βάλων:

— Ἐλπίζω ἡ παρουσία μου νά σὰς
ᾠφελήσῃ...</

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Θρύλοι και παραδόσεις

Δεν υπάρχει βουνό στην Ελλάδα που να μην εκη στην κορυφή του ένα μικρό, λευκό εκκλησάκι αφιερωμένο στη μνήμη του Προφήτη Ηλία ή Ηλίου ή Αη-Λιά, όπως τον λέει ο λαός.

Ο Ηλίας ήταν ένας από τους σπουδαιότερους προφήτες των Εβραίων, έζησε τον 9ον αιώνα, κατά τη βασιλεία του Αχάβ κι όταν έφτασε το τέλος του αναλήφθηκε στον ουρανό πάνω σ' ένα πυρίνο άρμα.

Αλλά και στην αρχαιότητα υπήρχαν στις κορυφές των βουνών μικροί ναοί αφιερωμένοι στον Ηλίο.

Η λατρεία του Ηλίου διαδέχτηκε αργότερα, όταν επεκράτησε ο Χριστιανισμός, η λατρεία του Προφήτη Ηλία. Και πάνω στα ερείπια των αρχαίων ναών χτίστηκαν τα εκκλησάκια του Προφήτη.

Στις επαρχίες της Ελλάδος θεωρούν τον προφήτη Ηλία στεργιανό άγιο, που δεν αγαπά διόλου τη θάλασσα. Στη Θεσσαλία μάλιστα, διηγούνται ότι κάποτε που ταξίδευε με καϊκή, τρώμαζε τόσο, ώστε ξεχάσε μέσα στο πλοίο τὰ... τσαρούχια του!

Στην Ζάκυνθο διηγούνται για τον Προφήτη Ηλία τον παρακάτω άστείο μύθο: Ένα πενήσαρτο αλγό ψάχνοντας μια νύχτα για καμιά πρασινοβά, είδε την τριχιά του καμπανιστή της εκκλησίας του Προφήτη, την πήρε για βλαστάρη κληματαριάς κι άρχισε να την τραβάει με τὰ δοντάρια του.

Απ' το άπλοτο τρώθηνμα άρχισε να χτυπάει η καμπάνα. Ένας χωριάτης έτρεξε να δει τί συμβαίνει, διακρίνει το αλγό μέσα στο σκοτάδι, τρώμαζε κι άρχισε να ξεφώνιζε:

Άγιε Ηλία μου, μεγάλο τ' όνομα σου, μεγάλο είν' το μπόι σου και μικρά η ούρα σου!...

Στην Ισπανία υπάρχει, σχετικά με τον Προφήτη Ηλία η παρακάτω άστεία παράδοση:

Ο Άγιος Ηλίας ήταν πεταλωτής, άριστοτέχνης στο επάγγελμά του. Μά οι μεγάλες του επιτυχίες τον έκαναν ματαιόδοξο. Έφτιαξε λοιπόν και κράμασε μπρός στο μαγαζί του ένα έμβλημα που παρίστανε τον ίδιο να καλλιώνει ένα άλογο κι' από κάτω με μεγάλα γράμματα υπήρχαν οι λέξεις: «ΗΛΙΑΣ ΑΡΧΙΜΑΣΤΟΡΑΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ».

Ο Θεός σκέφτηκε τότε με ποιόν τρόπο να τιμωρήσει τον περήφανο πεταλωτή.

Πατέρα, του είπε ο Χριστός, άς τον συνετίσουμε με την καλωσύνη κι' όχι με τη βία. Επείρεψέ μου ν' αναλάβω εγώ τη σωτηρία αυτού του ανθρώπου.

Έτσι ο Ίησους φόρεσε ρούχα τεχνίτη και πήγε στο μαγαζί του Ηλία.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Πολλοί άναγνώστες μας ζητούν να μάθουν την διένευσιν του Άγγλου θεραπευτού Χάρρυ Έντουαρντς, του Έλντράου που κάνει θαύματα, για τον όποιον έδημοσιεύσαμε σχετικό άρθρο στο υπ' αριθ. 604 τεύχος μας. Η διένευσιν λοιπόν του διασημού αυτού θεραπευτού είνε η εξής:

Mr Harry Edwards
Healer
Surrey - England

— Αφεντικό, του είπε, θά ήθελα πολύ να εργαστώ κοντά σου.

— Και τί ξέρεις εσύ απ' τη δουλειά αυτή; ρώτησε με περιφρόνησι ο Ηλίας.

Κι άμέσως πήρε ένα κομμάτι σίδερα του τσ' έδωσε και του είπε: Φτιάξε μου ένα πέταλο.

Ο Χριστός δούλεψε τόσο καλά τὰ πέταλο, που ο Ηλίας δεν βοήκε να πη τίποτε. Όστόσο είχε πεισματώσει και είπε στο Χριστό:

— Δεν άρκει να ξέρη κανείς να φτιάχνει πέταλα. Ξέρεις και να καλλιωνής;

— Μάλιστα, άφεντικό, άποκρίθηκε ο Ίησους.

Κι' άμέσως πλησίασε ένα άλογο, σήκωσε ένα άπ' τα πσινά του πόδια, του τ' έκοψε με μία μαχαίριά και βάδοντας το πάνω στο άμυνι, κάρφωσε τὰ πέταλο με μεγάλη ευκολία. Έπειτα ένακόλλησε το πόδι στη θέση του.

— Τελείωσε, άφεντικό, είπε ο Ίησους.

— Τὰ βλέπω!... άπκρίθηκε ο Ηλίας, που τὰ είχε χαμένα.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Ηλίας έστειλε τον Ίησού στα γύρω χωριά, όπου είχε πελάτες. Μάλις ο κάλας του έφυγε, άποφάσισε να δοκιμάσει τη μέθοδό του.

Πραγματικά ύστερ' από μία ώρα ένας καβαλάρης σταμάτησε στο μαγαζί. Είχε φύγει το πέταλο του αλγού του και ήθελε να του βάλει ένα άλλο. Ός που να τελειώσει ο πεταλωτής, πήγε στην αντίκρουνη ταβέρνα να τσιμπήσει κάτι. Ο Ηλίας, χωρίς να χάσει καιρό, πήρε τὸ μαχαίρι, σήκωσε τὸ πόδι του αλγού και τὸ έκοψε.

Μά το άλογο αίσθάνθηκε τέτοιαν πόνο που άρχισε να χλιμιντρίζει άγρια. Ο κύριός του τ' άκουσε κι' έτρεξε στο πεταλωτή. Μάλις είδε τί συνέβη πήρε τον πεταλωτή για τρελλό.

— Μην άνησυχείς, του είπε ο πεταλωτής, είνε μία μέθοδος καινούργια...

Και βγήκε στην αούλη και προσπάθησε να ένακολλήσει το πόδι στη θέση του, άπως κι' ο Ίησους. Μά το πόδι δεν καλλούσε και το άλογο κόντευε να ψοφήσει.

Τότε ο πεταλωτής βλέποντας πως ήταν χαμένος και προτιμώντας να χάσει τη ζωή του παρά τη φήμη του, άρπαξε τὸ μαχαίρι και τοιμαζότανε να τὸ βυθίσει στο στήθος του, όταν ένα χέρι τον άρπαξε από πίσω. Γύρισε και είδε μ' άπορία τὸν κάλα του.

— Τί κάνεις αυτό, μάστορα; του είπε άυστηρά.

Ο Ηλίας χωρίς ν' άπάντησιν, του έδειξε τὸ άλογο.

Χωρίς να χάσει καιρό ο Ίησους πήρε τὸ πόδι, πλησίασε τὸ άλογο, τὸ κόλλησε στη θέση του και τὸ ζώο σηκώθηκε και χλιμιντρίζει με χαρά.

Ο Ηλίας κύτταζε για μία στιγμή τὸν Ίησού συγχυσμένος, άπλωσε ύστερα τὸ χέρι του και πήρε ένα μεγάλο σφυρί. Βγήκε στην πόρτα του μαγαζιού του, έσπασε τὸ έμβλημα του και γυρίζοντας στὸν κάλα του είπε με ταπεινοφροσύνη:

— Εσύ είσαι ὁ μάστορας κι' εγώ είμαι ὁ κάλας σου!

— Μακάριοι οί ταπεινοί, άποκρίθηκε ο Ίησους, ὅτι αὐτοί υψωθήσονται!...

Όταν ο Ηλίας άκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, σήκωσε τὰ μάτια του και είδε τὸν κάλα του στεφανωμένον ἀπὸ αχτίδες αστραφτερές. Αναγνώρισε άμέσως τὸν Ίησού κι' έπεσε στὰ γονάτα του.

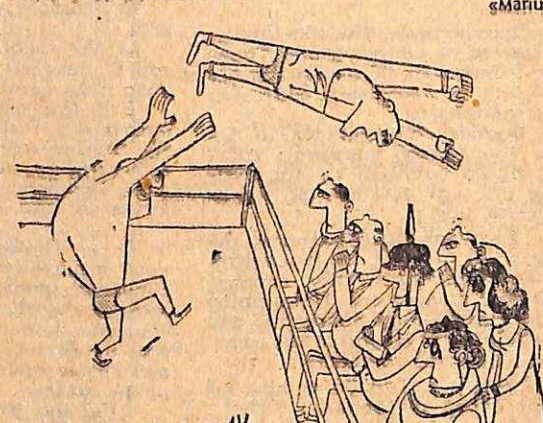
— Σέ συγχωρῶ, του είπε ο Ίησους, γιατί πιστεύω πως γιατρόνηκες ἀπὸ τὴ ματαιοδοξία σου. Μείνε αρχιμάστορας τῆς Ισπανίας, μά έχει πάντα στο μυαλό σου, ὅτι ὁ μάστορας τῶν μαστόρων είναι μονάχα εγώ!

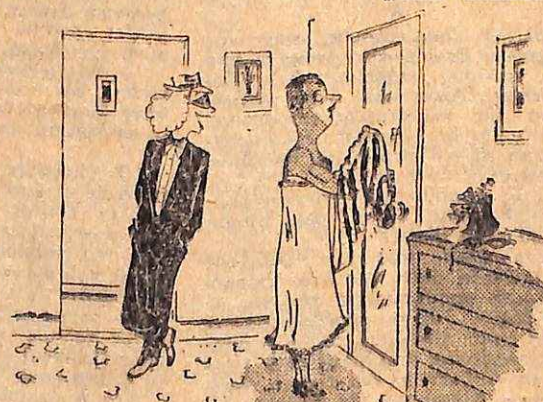
— Έγὼ τὸ περίμενα πως δὲν θὰ διαρκέσει ὁ γάμος τους!...

— Όχι φωτογραφίες!... Άλλοίμονό μου ἂν τις δῇ ἡ γυναίκα μου!...

Ὁ προνοητικός θεατὴς καὶ τὸ γερμανικὸ κρᾶνος.

ΓΙΑ ΤΟ «ΜΑΣΚΕ ΠΑΡΤΥ»

— Τί θὰ γίνῃ, Κλέαρχε!... Θὰ περιμένω πολλὴ ὥρα νὰ κἀνῃς τὴν τουαλέτα σου!...

Δημήτριος Ὑψηλάντης
(1793—1832)

Η οικογένεια Κωνσταντίνου Ὑψηλάντη δὲν ἔδωσε μόνον ἓναν ἄντρα στὸν Ἅγωνα. Ἰσάκιος τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη ἦταν καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός του. Δημήτριος ποῦ ἔφτασε στὴν Πελοπόννησο στὴς ἀρχές τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1821, ὅταν δηλ. ὁ ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼνας τῶν Ἑλλήνων βρισκότανε ἀπάνω στὴ μεγάλη ἀνάπτυξί του.

Ὁ νεώτερος αὐτὸς Ὑψηλάντης ἦρθε στὴν Ἑλλάδα πληρεξούσιος τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου ποῦ ἀγωνίστηκε καὶ ἀτύχησε καὶ σὲ τέλος φυλακίστηκε στὴν Αὐστρία, ὅπου καὶ κατέφυγε, μετὰ τὴν ἀπατυχία τοῦ κινήματός του στὴς Παραδουνάβειες χώρες.

Ὡστόσο, ἡ δράσις τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου στὴν Ἑλλάδα, ὑπῆρξε σημαντική. Ἀμα βγήκε σὺ Μωρητῶν, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1821, ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης μαζί με τὴν ἄλλη ὑποδοχή ποῦ τοῦ γίνθηκε σὺ Ἀτρός, ὁ Κολοκοτρώνης τοῦ ἔκανε τραπέζι ἀρισταβλικὸ σὺ ξάγναντο, στρωμένο καταγνή, σὺ κλαρί ἀπὸ σκίνα, μὲ ψημένο ἄρνι, τουλούμα-τύρι, ψωμί ἄζυμο καὶ ρετσίνατο ἀπὸ τ' ἄσκι.

Κάθισε ὁ Ὑψηλάντης σταυροπόδι, καθὼς κι' ἄλλοι κι' ἄλλωες σὺ καψίδια κι' ἔφαγε χωρίς μαχαίρι καὶ πηροῦν κι' ἦπε κρασί ἀπὸ καυκὶ ξεροὸ κολοκυθιοῦ.

Πίνοντας ὁ Κολοκοτρώνης τὴν ὑγεία του, τὸν καλωσώρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐτσι Πρίντσιπα, θὰ τρῶς πλεῖα καὶ θὰ πίνῃς στὴ λευτεριά τῆς Πατρίδος.

Ἀλλὰ τοῦ ὥραιου ἀνεκδότου ὁ πᾶρχει καὶ μίᾳ ἄλλῃ ἐκδοσίς τοῦ περιγητοῦ Ραῦμπῶ. Ὁ Γάλλος αὐτὸς περιγητὴς γράφει ὅτι τὸ τιμητικὸ τραπέζι ποῦ ἔγινε τότε στὸν Ὑψηλάντη, εἶχε στρωθῇ με καθίσματα τριγύρω, κατὰ τὴς εὐρωπαϊκῆς συνήθειες.

Αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸν Κολοκοτρώνη καὶ με μίᾳ κλωταῖᾳ ἔρριξε κατὰ τοῦ τραπεζι.

— Τ' ἄλθινά τὰ παλληκάρια, εἶπε ὁ Γέρος τοῦ Μωρητῶ, πρὶν κα-θισμένα καταγῆς κι' οἱ φράγκοι μὲ νάχα ἔχουν αὐτὲς τὴς συνήθειες. Τέτοια πράγματα δὲν ταιριάζουν στὸς πολεμιστάδες!

Ὁ ἴδιος περιγητὴς ἀναφέρει κι'

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΝ

Ένα ἄλλο ἐπεισόδιο ποῦ ἔγινε τὴν ἴδια ὥρα. Ὁ Κολοκοτρώνης, ἀφοῦ εἶπε λίγα λόγια στὸν Ὑψηλάντη, μάλις εἶδε τὸν ὑπασιπτή του, ἄρπαξε τὸ σκούφο ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν πέταξε κάτω με θυμὸ, λέγοντας:

— Σοῦ πάει πολὺ ἔσένα νὰ εἶσαι σκουφωμένος, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγός σου εἶνε ξεσκουφωτός!

Ὡστερὰ ὁ Γέρος τοῦ Μωρητῶ γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν χειρονομία του, ἐξεσκουφώσε καὶ ἄλλους δυὸ Ἑλληνες ἀπὸ τοὺς καλεσμένους σὺ τραπέζι!

Ἐνδιαφέρουσα, ὅμως, ἰδιαίτερος ἦταν ἡ ἀφίξις τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντη, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ὑδρα τὸν Ἰούνιο τοῦ 1821.

Ἐφτασε, ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν Τεργέστη με τὸ καράβι τοῦ Κροάτου Στέικοβιτς, τὸ ἀπὸνέμα τῆς 8 Ἰουνίου.

Μάλις ἀγκυροβόλησε τὸ καράβι ἓνας ἀπεσταλμένος τοῦ πλοίαρχου ἀπαβιάστηκε καὶ εἰδοποίησε τὴς ἀρχές τοῦ νησιοῦ γιὰ τὴν ἀφίξι τοῦ Ὑψηλάντη.

Σὰν ἀστραπὴ διαδόθηκε, τότε, σὺ νησί, τὸ γεγονός. Καὶ παντὸς ἀκουγότανε ἡ φωνή:

— Ἡρθε ὁ Ὑψηλάντης!

Ἀμέσως, λοιπόν, ἡ Καγκελαρία τῆς νῆσου, μ' ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς δυὸ ἀρχόντες Λάζαρον καὶ Γεώργιον Κουντουριώτην καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ πῆγαν στὴν παραλία γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Όταν ἡ βάρκα πλησίασε στὴν προκυμαία πρώτος ἀποβιβάστηκε ὁ Ὑψηλάντης κι' ἐχαίρετσε τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς Ὑδραίους προκρίτους με χειραψία καὶ ἀσπασμό.

Ἐγὼ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ποιμὴ προπο-

Δημήτριος Ὑψηλάντης.

ρευόταν με φαγὸς καὶ λαμπάδες, εἰκόνας καὶ θυμιάματα, ὁ μεγάλος Ἑλληνας τράβηξε σὺ σπίτι τῶν Κουντουριώτηδων (τοῦ Γεωργίου) ὅπου καὶ φιλοξενήθηκε.

Ἀπ' τὴ μιάν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τὸ νησί σηκώθηκε σὺ πόδι καὶ πολίρκησε μ' ἐνθουσιασμό τὸ σπiti. Ὅλοι ἤβελαν νὰ ἴδων τὸ θρυλικὸ ἀρχηγό, ποῦ βγήκε σὺ βεράντα, φαρώντας τὴ μαύρη στολή τοῦ Ἱερολογίτη μ' ἐπωμίδες χρυσές καὶ με τὴς ἐνδείξεις τοῦ βαθμοῦ ποῦ εἶχε σὺ Ρωσικὸ Αὐτοκρατορικὸ σῶμα τῶν Οὐσσάρων.

Ἀπλὴ στολὴ ἱερολογίτη φοροῦσαν καὶ οἱ περισσότεροί ἀπὸ τοὺς συνδούς του.

Τὸ λίγο διάστημα ποῦ ἔμεινε, τότε ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης στὴν Ὑδρα, ἦταν ὁ πρόλογος τῆς σημαντικῆς ἐρᾶς ὡς τοῦ, ἔπειτα, στὴν ἀγωνιστικὴ Ἑλλάδα.

Όταν ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης με τὸ Νικηταρὸ καὶ ἄλλους μπῆκε πρώτη φορὰ, ἀρχὸς τοῦ 1822 στὴν Ἀνατολικὴ Ἑλλάδα, ἀνταμώθηκε καὶ μ' ἄλλους Ρουμελιώτες καὶ χτυποῦσαν τὸν ἔχθρο ὅπου τὸν βρῖσκανε.

Στήσανε στρατόπεδο κοντὰ σὺ Βελίτσα κι' ὁ Νεόφυτος Βάιβας ὁ λόγιος καὶ σοφὸς δάσκαλος ποῦ εἶχε ἀναλάβει καὶ τὴ διένευσιν τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τοῦ Ὑψηλάντη, ἀνέθηκε νὰ μιλήσῃ σὺ παλληκάρια.

Μίλησε ὁ Βάιβας με ἄλλα κι' ἐνθουσιαστικὰ λόγια καὶ τέλος τὸ στρατόπεδο κινήθηκε κι' ἄρχισε ἡ μάχη.

Ἐνα παλληκάρι ἔμεινε πίσω κι' ἀγνώστους.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ Βάιβας, γιὰτὶ κάθισαι καὶ βλέπεις; Ἡ πατρίς σε προσκαλεῖ!

— Δὲν ἔχω τσαρούχια! ἀπάντησε τὸ παλληκάρι. Πῶς μπορῶ νὰ φτάσω τοὺς ἄλλους εὐπόλυτος!

— Νὰ παιδί μου, πάρε τὰ δικά μου παπούτσια!

— Καὶ πῶς θὰ περπατῇ, ἡ ἀγνώστη νη σου;

— Ἐγὼ ἔχω τὰ μέστια (τὰ μαλακὰ παπούτσια ποῦ φοροῦσε ἀπὸ μέσα) καὶ σὺν καλὺθα βρῖσκω ἄλλα!

Φόρεσε τὸ παλληκάρι τὰ παπαδικὰ παπούτσια καὶ ἐκίνησε καὶ πολέμησε ἡρωικά. Όταν τέλειωσε ἡ μάχη, τὸν ρώτησε ὁ Ὑψηλάντης:

— Εὐὸ εἶσαι ποῦ πολέμησες με τὰ παπούτσια τοῦ παπᾶ;

— Ναι, ἀρχηγέ!

— Ἀφοῦ τὰ κατάφερες τόσο καλά, πάρε καὶ δυὸ φλωριά!

Καὶ γυρίζοντας σὺ Βάιβας:

— Καὶ τὰ παπούτσια σου ἀκόμα κάνουν θαύματα!

Στὸ διάστημα ὅλου τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας ὁ Ὑψηλάντης προσέφερε μεγάλες ὀπηρεσίες σὰν στρατιωτικὸς ἀρχηγός.

Μετὰ τὸ δραματικὸ θάνατο τοῦ Κυβερνήτη, ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης πέθανε πρόωρα σὺ Νάυπλο σὺ 1832 καὶ θάφτηκε στὴν ἐκεῖ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ἀργότερα τὰ λείψανά του μεταφέρθηκαν σὺ 1843, σὺ μεγάλο μνημεῖο ποῦ ἔχτισε ὁ ἀδελφός του Γεώργιος σὺν τοὺς φίλους τοῦ ἀρχαίου Τζαμιοῦ, κοντὰ σὺν πλατεία τοῦ Πλατάνου.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Νίκησε το Μαύρο Θάνατο

«Αν επρόκειτο να δοθεί σε κάποιον απ' τους σημερινούς επιστήμονες το τιμητικό τίτλο του «κυνηγού των μικροβίων», τον άξιζε σίγουρα ο Άμερικανός δόκτωρ Κάρλ Μέγιερ, διευθυντής του Ιδρύματος Χούπερ του Σάν Φρανσίσκο, για τις επιτυχίες που έχει σημειώσει ως τώρα στον πόλεμο κατά των μικροσκοπικών αυτών και τρομερών εχθρών.

Ο δόκτωρ Μέγιερ γεννήθηκε στην Έλβετία και ειδικεύθηκε στην παθολογία. Μόλις είχε πάρει το διπλώμα του, έφυγε για τη Νότιο Αφρική, όπου μια μικροσκοπική αρρώστια, ο λεγόμενος «πυρετός της Ανατολικής Ακτής», θανάτωνε τα ζώα των ιθαγενών κατά εκατοντάδες χιλιάδες. Αφού πειραματίστηκε λίγους καιρό, βρήκε ότι η καλύτερη προφύλαξη απ' την αρρώστια ήταν μια ένεση με εκχύλισμα σπλήνας αρρώστου ζώου.

Χάρis σ' αυτή την πρώτη μεγάλη επιτυχία του, έγινε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας. Ή επιδειξίότητος του κατέπληξε τους συναδέλφους του. Μια μέρα, στοιχημάτισε μαζί τους να κάμει... μια ολοκληρωτική νεκρωσία ελέφαντος, φορώντας επίσημο ένδυμα, χωρίς να πέσει πάνω του ούτε μια σταλαγμιαία αίμα! Και κέρδισε το στοιχήμα.

Αργότερα δίδαξε μικροβιολογία στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας κι έπειτα ανέλαβε τη διεύθυνση του Ιδρύματος Χούπερ, που βρισκόταν όμως τότε σε οικονομική στενοχωρία και διέθετε ελάχιστα επιστημονικά μέσα. Ο Μέγιερ εργαζόταν μόνος, χωρίς βοηθούς.

Μια μέρα, πέθαναν ξαφνικά 13 άτομα, που είχαν λάβει μέρος σ' ένα γεύμα. Απεδείχθη δε ότι είχαν δηλητηριασθεί από «βοτουλινικές» τοξίνες, που περιείχονταν σ' ένα κουτί μ' έληες της Καλιφορνίας. Οι καταναλωτές, τρομοκρατημένοι, έπαψαν ν' αγοράζουν τέτοιες κονσέρβες. Οι βιομήχανοι πανικοδλήθηκαν και ζήτησαν απ' τον Μέγιερ να τους σώσει απ' τη χρεωκοπία.

Μια σειρά πειραμάτων έπεισε τότε το Μέγιερ ότι ο βοτουλινικός βακίλλος — που παράγει το ισχυρότερο γνωστό δηλητήριο — υπήρχε σε άθροισμα, όχι μόνο στις έληες, αλλά και στο έδαφος και σ' όλα τα λαχανικά της Καλιφορνίας, και μάλιστα σε μια πολύ ανθεκτική μορφή, που δεν καταστρεφόταν εύκολα με τη θερμότητα του κονσερβαρισμού. Καθώς είχε «άνασερόβιος», πολλαπλασιαζόταν μέσα στα κλειστά κουτιά και τα δηλητηρίαζε με την τοξίνη του. Είπε δε τόσο δυνατά αυτή η τοξίνη, ώστε θανάτωσε κάποτε μια νοικοκυρά, που έβαλε άπλωμα στο στόμα της ένα μικρό έλαιο από μια ύποπτη κονσέρβα, κι έπειτα τόφτυσε και έπλυνε το στόμα της!...

Ο Μέγιερ έκαμε χιλιάδες δοκιμές, με κάθε είδος κονσερβαρισμένου τροφίμου. Χρειάστηκε 3 χρόνια γι' αυτές. Τέλος, καθώρισε τη θερμότητα και την πίεση που απαιτείται σε κάθε περίπτωση, ώστε να σκοτωθεί ο φοβερός βακίλλος κατά το κονσερβάρισμα των τροφίμων. Όλα τα έργοστάσια δεχθήκαν τις υποδείξεις του, κι από τότε δεν βγαίνει στην αγορά ούτε μια κονσέρβα χωρίς αυστηρό έλεγχο και έγκριση του Μέγιερ.

Το 1930, στην Καλιφορνία, τ' άλογα άρχισαν να παθαίνουν πυρετό και ύπνηλία και να ψοφούν. Ο Μέγιερ εξέτασε τον έγκέφαλό τους, μετά το θάνατό τους, δεν εύρισκε όμως κανένα μικρόβιο ή ίον. Τέλος, σκέφθηκε ότι, με το θάνατο του ζώου, πέθαινε ίσως κι ο άγνωστος μικροοργανισμός που το είχε σκοτώσει. Θανάτωσε λοιπόν ένα αρρώστο αλόγο με ένεση στρουκνίνης, πήρε τον έγκέφαλό του και βρήκε μέσα σ' αυτόν το μυστηριώδη ίον που αναζητούσε. Τον καλλιέργησε σε γονιμοποιημένα αυγά κτάτας και παρασκεύασε έτσι ένα αποτελεσματικό προληπτικό έμβολιο κατά της «έγκεφαλίτιδος των ίππων» — όπως ονομάστηκε αυτή η αρρώστια.

Πρόβλεψε ύστερα ότι η ασθένεια μπορεί να προσβόλη και ανθρώπους, γιατί είχε παρατηρήσει ύποπτα ίχνη στον έγκέφαλό ενός νεκρού. Και πραγματικά, το 1938, άρχισαν ν' αρρωσταίνουν και να πεθαίνουν πολλοί απ' αυτήν.

Συνεχίζοντας τον αγώνα του, ο Μέγιερ ανακάλυψε ότι η μετέδιδαν στα άλογα και στους ανθρώπους τα κουνούπια, με το τσίμπημά τους, κι ότι η αρχική έστία της ήταν στις κόττες. Με την έδοντάς τους λοιπόν των κουνουπιών, συνδυασμένη με προληπτικό έμβολιασμό, εξαφανίστηκε αυτή η καινούργια και τόσο επικίνδυνη επιδημία.

Κατόπιν ο Μέγιερ άσχεζήθηκε με την «επιτάκτως», με σοβαρή αρρώστια που μεταδιδόταν στους ανθρώπους απ' τους παπαγάλους. Σκότωσε 25.000 παπαγάλους, για να μελετήσει τον ίον της. Έπαβε κι ο ίδιος ψιττάκωσι, και λίγο έλειψε να πεθάνει. Ανακάλυψε ακριβώς ότι και τα περισσότερα είδη μπορούν να μεταδώσουν αυτή την αρρώστια. Σήμερα, η ασθένεια αυτή λέγεται «ορνιθόωσις» κι έχει αποδεχθεί ότι υπάρχει σε 50 είδη πουλιών.

Η σπουδαιότερη όμως και πιο πρόσφατη επιτυχία του Μέγιερ αφορά ένα πρακτικό τρόπο για να προλαμβάνεται η πανώλης: Δίνοντας σουλφαδιαζίνη σε ποντίκια, παρατήρησε ότι δεν πάθαιναν πανώλη, όταν τους έριχνε ψύλλους μολυσμένους με τα μικρόβια αυτής της ασθένειας. Όσα όμως δεν είχαν πάρει σουλφαδιαζίνη, ψοφούσαν υπό τις ίδιες συνθήκες.

Έξ' άλλου, ο Μέγιερ παρασκεύασε κι ένα προληπτικό αντιπανωλικό έμβολιο.

Όταν η ασθένεια έχει ήδη εκδηλωθεί, μπορεί να χρησιμοποιηθεί μ' επιτυχία για τη θεραπεία της ένας συνδυασμός σουλφαδιαζίνης με αντιπανωλικό όρρο (φτιαγμένο από κουνέλια). Ακόμη αποτελεσματικότερη απέδειχθη τελευταίως η στρεπτομυκίνη.

Μ' άλλα λόγια, τα όπλα του αγώνος κατά της πανώλης μπορούν να συνοψισθούν στα εξής: Ντρί - Ντρί - Τι έναντι των ψύλλων, το νέο φάρμακο «1080» για την έδοντάς των ποντικών, σουλφαδιαζίνη ως προληπτικόν μέσον και στρεπτομυκίνη για τη θεραπεία. Μ' αυτά, μπορούμε να ελπίσουμε ότι θα λειψή οριστικά απ' το πρόσωπο της γης ο «Μαύρος Θάνατος» (όπως είχε έπονομασθή η πανώλης όταν αποδεκάτιζε άλλοτε την ανθρωπότητα).

Το «πεντοτάλ» εναντίον του αλκοολισμού

Δύο Άμερικανοί επιστήμονες, οι δόκτορες Λάμερ και Ό Χέλλερν έφηρσαν επί 503 αλκοολικών, στους οποίους είχαν αποτύχει όλα τα άλλα μέσα θεραπείας, τις ένεσεις «πεντοτάλ», που είναι, ως γνωστόν, ο περιφημος «κόρρος» της αλγήςας. Το φάρμακο αυτό τονώνει τόσο στο σωματικό, όσο και στο ψυχικό επίπεδο των αλκοολικών, περιρίζει τη νευρική τους και του επιτρέπει ν' αντισταθεί εναντίον της κακής συνήθειας του.

Οι υπέρηχοι στα αναπνευστικά νοσήματα

Ο Γάλλος γιατρός Πιζόν έφηρσε τους υπέρηχους στη θεραπεία διαφόρων παθήσεων των βρόγχων. Οι υπέρηχοι, παρατηρεί, κάνουν ένα αλβινό μασάζ των βρόγχων και συνεπώς στην εξαφάνιση διαφόρων συμφορητικών καταστάσεων, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του άσματος, της βρογχίτιδος, κτλ.

Ένας νέος τρόπος θεραπείας του άσματος

Δύο Γάλλοι επιστήμονες, οι δόκτορες Άρμάρ και Κουαντό, μετέσχευ-

σαν σε μία άσθενή, που έπαυσε από χρόνια άσθμα, ένα κομμάτι πλακούντος. Η θεραπεία έφληε με τρόπο κεραυνόβολο.

Η μέθοδος αυτή έγκαινιάσθηκε, ως γνωστόν από το Ρώσο επιστήμονα Φιλιάτφ και χρησιμοποιείται σε μεγάλη κλίμακα στις παθήσεις των οφθαλμών (στη μυωπία ιδίως) και σε διάφορες δερματοπάθειες.

Το φριζάρισμα των μαλλιών

Σύμφωνα με μία έκθεση που υπέβαλαν στο άμερικανικό υπουργείο της Υγείνης τρεις ιατροί του Λος Άντζελες, τα ειδικά σίδερα που χρησιμοποιούν οι κομμωτές για το φριζάρισμα των μαλλιών προκαλούν πτώσι των τριχών στο μέρος όπου εφαρμόζονται.

Ο ύψος προσβάλλει τα άτομα της ομάδας Ο

Από μία μελέτη των Πολωνών ιατρών Γκαρβίν και Κουλίτς προκύπτει ότι ο τύπος προσβάλλει κυρίως άτομα που ανήκουν στην ομάδα Ο (καθολικοί αιμοδοταί). Σ' αυτούς ο τύφος εμφανίζεται επίσης με βαρύτερη μορφή και παρουσιάζει διάφορες επιπλοκές. Σε μικρότερη αναλογία από όλες τις άλλες ομάδες προσβάλλονται τα άτομα της ομάδας Β. Η νόσος είναι συνήθως σ' αυτά πολύ ήπιας μορφής.

Το πάγκρεας των καρχαριών

Οι επιστήμονες του Πανεπιστημίου της Πολέας του Άκρυντρου εξακρίδωσαν, έπειτα από διάφορες παρατηρήσεις, ότι το πάγκρεας των καρχαριών είναι πλουσιότερο σε ινσουλίνη από το πάγκρεας των βωδιών.

Η ζωή των έρυνδων αιμοφωφαιριών

Διάφορα πειράματα, που έγιναν στο βιολογικό Ινστιτούτο της Βαλτιμόρης, απέδειξαν ότι η ζωή των έρυνδων αιμοφωφαιριών κυμαίνεται μεταξύ 110 και 130 ημερών.

Ένα φάρμακο από τη μαγική της μυρικής

Ο δόκτωρ Γκρόφ κατόρθωσε ν' απομονώσει μία ουσία που περιέχεται μέσα στη μαγιά της μυρικής και που, όταν καλλιεργηθεί σε ειδικό περιβάλλον, αποκτά αντιμικροβιοκτόνους ιδιότητες, πολύ ισχυρότερες από των γνωστών μέχρι τούδε αντιβιοτικών. Δοκιμές του νέου φαρμάκου γίνονται σήμερα στην Ιταλία.

ΠΩΣ ΘΑ ΞΕΔΙΩΣΑΤΕ

Τι είναι το αίσθημα της δίψας και πώς προκαλείται

Σε τί οφείλεται η δίψα; Οι επιστήμονες θα μας απαντήσουν: στον έρεθισμό των νευριδίων που καταλήγουν στον βλεννογόνο του στόματος και του φάρυγγος. Αν κατορθώσουμε να εξαλείψουμε αυτό τον έρεθισμό, η δίψα εξαφανίζεται άμέσως. Ένα απλό πείραμα, που θα μας πείσει γι' αυτό, είναι το εξής: Άς πάρουμε ένα σκυλί, που το αφήσαμε χωρίς νερό επί μερικές μέρες και άς του κάμουμε μία επάλειψη στο νευρικό και τον φάρυγγά του με μία διάλυση κοκαίνης 1 : 100. Αν κατόπιν βάλουμε μπροστά του μία γαβάθα με νερό, θα ίδουμε ότι το ζώο θ' άρνηθη να πιεί, όσο κι αν το παρακινήσουμε. Ο λόγος είναι ότι η άναίσθησία του βλεννογόνου, που προκλήθηκε από την επάλειψη με τη διάλυση της κοκαίνης, εξαφάνισε το αίσθημα της δίψας.

Αυτό δεν σημαίνει όμως, ότι ο οργανισμός του δεν έχει ανάγκη από νερό κι ότι δεν αίσθεται την έλλειψή του. Το σκυλί που αναφέραμε, αν παρατηρήσουμε το πείραμα, μπορεί να πεθάνει από την έλλειψη του νερού. Άλλα δεν θα δοκιμάσει αίσθημα δίψας όσο διαρκούν τ' αποτελέσματα της επάλειψης.

Ο έρεθισμός των βλεννογόνων του στόματος και του φάρυγγος οφείλεται σε σταμάτημα των εκκρίσεων των σιελογόνων αδένων. Αυτές οι εκκρίσεις καλύπτουν μ' ένα στρώμα σιέλου το βλεννογόνο της κοιλότητας του στόματος και των διατηρούν σε «ύγρη» κατάσταση. Αυτό είναι το κανονικό. Όταν, όμως, οι εκκρίσεις των σιελογόνων περιρρισθούν ή σταματήσουν έντελως, τότε ο βλεννογόνας, όπως είναι απόφρακτο, ξηραίνεται. Δοκιμάζουμε τότε το αίσθημα της δίψας.

Η έκκριση των σιελογόνων αδένων βρίσκεται σε στενή σχέση με το βαθμό της πυκνότητας του όρρου που περιέχεται μέσα στο αίμα. Όταν ο οργανισμός μας χάνει νερό όπως συμβαίνει όταν κάνουμε μία επίπονη εργασία ή όταν ζεσταίνουμε, ο όρρος του αίματος γίνεται πυκνότερος. Και το άμεσο αποτέλεσμα αυτής της συμπεκνώσεως είναι ότι οι εκκρίσεις των σιελογόνων αδένων εξασθενίζουν ή εξαφανίζονται έντελως. Αν σ' ένα διασπασμένο σκυλί εισαγάγουμε με ένεση μία ποσότητα σιολογικού όρρου, το αίσθημα της δίψας εξαφανίζεται άμέσως. Αυτό συμβαίνει γιατί, χωρίς στην ένεση που του κάναμε, ο όρρος που περιέχεται στο αίμα του ξαναβρήκε την κανονική σύσταση του και προκάλεσε την έκ νερού λειτουργία των σιελογόνων αδένων, με αποτέλεσμα την εξαφάνιση του έρεθισμού του βλεννογόνου.

Η δίψα είναι, λοιπόν, ένα σημαντικό κινδύνου, που μας πληροφορεί ότι η πυκνότητα του όρρου του αίματος μας έγινε μεγαλύτερη από ό,τι πρέπει. Θα μπορούσαμε κι' έμεις να την κατασιγάσουμε με μία ένεση σιολογικού όρρου. Μας είναι, όμως, ευχερέστερο και πιο εύχρηστο να πιούμε ένα ποτήρι νερό. Άλλα δεν ωφελεί σε τίποτε να πιούμε με μιάς άφθονο νερό. Η δίψα μας, βέβαια, θα εξα-

φανιστή. Έπειτα από μερικές στιγμές, όμως, θα την αισθανθούμε και πάλι.

Το άφθονο νερό είναι άνωφελο. Διαστέλλει το στομάχο, διογκώνει τα έντερα και προκαλεί μία αντίδραση άμυνας εκ μέρους των διαφόρων οργάνων, που προσπαθούν να το απομακρύνουν το συντομότερο είτε από την όδo των νεφρών (ούρα), είτε με τη μορφή ιδρώτος.

Ο καλύτερος τρόπος για να κατασιγάσουμε τη δίψα μας είναι να πίνουμε μικρές γουλιές νερό και να τ' αφήνουμε μερικές στιγμές μέσα στο στόμα μας, για ν' άτονήσει τον έρεθισμό του βλεννογόνου.

Θα ξέρετε, ίσως, ότι οι άθληται δεν πίνουν νερό, που, όπως είναι φυσικό, τους «βαράινει», αλλά κρατάνε μερικές στιγμές μέσα στο στόμα τους μία γουλιά καπνιστού (λεμονιάδας, πορτοκαλιάδας, κλπ.) και κατόπιν την φτύνουν.

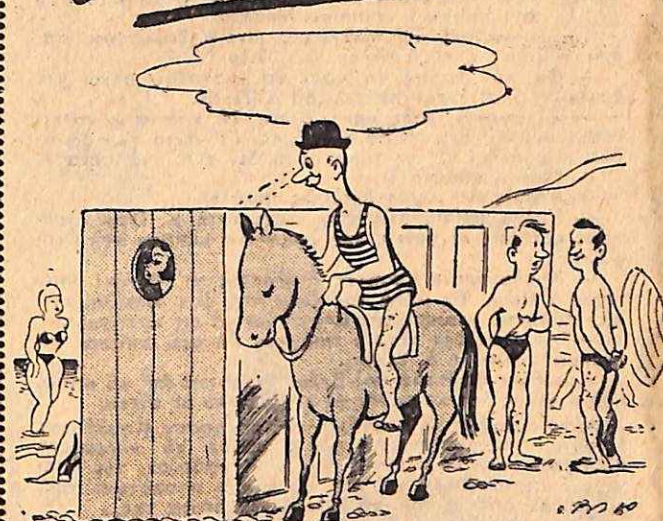
Το άφθονο νερό προκαλεί, όπως είπαμε, άμεση αντίδραση του οργανισμού. Ένώ το νερό που πίνουμε σιγά - σιγά εισχωρεί μέσα στους ιστούς και μας φέρνει πραγματική ανακούφιση. Το μόνο ποτό που μας κάνει να ξεδιψάσουμε είναι το νερό, γιατί αυτό είναι το στοιχείο που λείπει από τον όρρο του αίματος μας. Τα άλλα δροσιστικά ποτά είναι ίσως πιο εύχρηστα. Άλλα το ξεδιψάσμα που μας φέρνουν είναι ανάλογα με την ποσότητα του νερού που περιέχουν. Το έλαφρό κρσί (που περιέχει αξιόλογη αναλογία νερού) μας ξεδιψάζει, αλλά όχι και το βαρύ. Το ίδιο ισχύει και για τη μπύρα. Τα οισιοπνευματώδη ποτά δεν ξεδιψάζουν. Επειταίνουν τουναντίον τη δίψα μας λόγω του σακχάρου που περιέχουν. Το τσάι κι' ο καφές, έπειδη φτιάχνονται με νερό, μας ξεδιψάζουν. Ένα άλλο πλεονέκτημα των είναι ότι ζηηρεύουν τη λειτουργία των σιελογόνων αδένων, λόγω των διεγερτικών ουσιών που περιέχουν.

Τα δροσερά ή τα μη δροσερά ποτά ξεδιψάζουν περισσότερο; Η άπάντησις είναι εύκολη: Τα μη δροσερά, εκείνα, δηλαδή, που προσεγγίζουν περισσότερο στη θερμοκρασία του φυσιολογικού όρρου του αίματος. Γιατί αυτά έχουν άμεση επίδραση. Αντίθετα, ένα ψυχρό ποτό προκαλεί πτώσι της θερμοκρασίας, που πρέπει να εξουδετερωθεί από τον οργανισμό μας. Η ευεργετική επίδρασις αυτού του ποτού θα εκδηλωθεί κατόπιν. Για το λόγο αυτό, το χλιαρό τσάι ή ο χλιαρός γαλλικός καφές είναι πρώτης τάξεως δροσιστικά ποτά.

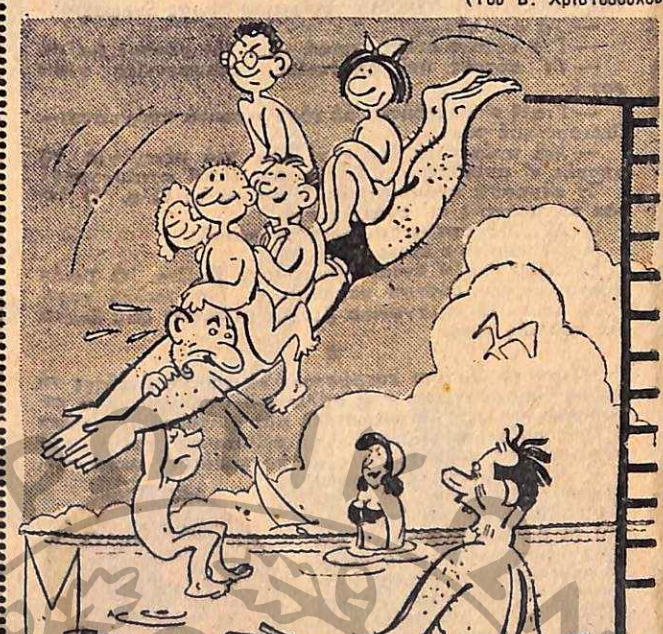
Μπορούμε επίσης, ν' αναμίξουμε λίγη μέντα στο νερό μας. Η άναίσθητική επίδρασις της εξαφανίζει το αίσθημα της δίψας. Το ίδιο αποτέλεσμα επιτυγχάνουμε, γλυφώντας μία παστίλλια μέντας. Η μέντα εξαφανίζει το αίσθημα της δίψας, αλλά δεν μπορεί ν' άναπληρώσει το νερό.

Οι ιθαγενείς των τροπικών περιοχών, όταν δεν έχουν τίποτε άλλο, βάζουν στο στόμα τους ένα μικρό χαλίκι. Μ' αυτό τον τρόπο, αναγκάζονται να κλείσουν τα χείλη τους κι' έτσι ο ξηρός εξωτερικός αέρας δεν έρσιγάσσει με μία ένεση σιολογικού όρρου. Μας είναι, όμως, ευχερέστερο και πιο εύχρηστο να πιούμε ένα ποτήρι νερό. Άλλα δεν ωφελεί σε τίποτε να πιούμε με μιάς άφθονο νερό. Η δίψα μας, βέβαια, θα εξα-

Τελωτοθεραπεία

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί έρχεται, πάντα ξιπίπος, για μπάνιο, ο στρατηγός!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο πατέρας: Τι να κάνω, Παντελάκη; Φοβούνται τ' αφιλότιμα να πάρουν βουτιά μοναχά τους!... (Του Μ. Αναστόπουλου)

— Με συγχωρείτε που θα σας ένοχλήσω! Άλλά είναι μια ώρα που περιμένω να φύγετε για να βγω και γώ από την άμμο! (Του Άρχελαου)

Αισθηματικό διήγημα.

Η ματιά του Γκαστόν Τενάκ έμενε κορφωμένη στην περιστροφική πόρτα, απ' όπου είχε βγεί πρό ολίγου η κόρη του Μορόνι.

— Χμ! Τα πράγματα είνε σοβαρότερα απ' ό,τι νόμιζα! είπε ο φίλος του Πιέρ.

— Θα μου κάνει τη χάρη να κутτάξω μόνο τις δουλειές σου! απάντησε ψυχρά ο Τενάκ.

— Σ' αγαπώ, φίλε μου! Είμαι 12 χρόνια μεγαλύτερός σου κι' έχω πείρα της ζωής. Γι' αυτό σου φωνάζω: «Πρόσεξε! Η γυναίκα αυτή δεν είνε για σένα!».

— Γιατί, παρακαλώ;

— Κανείς δεν ξέρει ακριβώς ποιά είνε...

— Εμένα μούπε πώς είχε παντρευτεί μ' έναν αεροπόρο και πώς οι γονείς της έχουν ένα μεγάλο στη Φερράρα.

— Κυκλοφορούν ύποπτες διαδόσεις γι' αυτήν! έπαινε ο Πιέρ. Τα μέσα της ζωής της είνε προβληματικά. Μαλιστα μερικοί την υποπτεύονται ως κατάσκοπο!

— Αν ξαναπες τέτοιο πράγμα, θα σου σπάσω τα μούτρα! φώναξε ο Τενάκ.

Σηκώθηκε απότομα και βγήκε βιαστικά απ' το μπάρ, ενώ ο φίλος του κουνούσε το κεφάλι του με οίκτο.

Αυτό ακριβώς το μυστήριο της κόρησας Καρλόττας Μορόνι, αποτελούσε για τον Γκαστόν το κυριότερο θέλητρό της. Το αίνιγμα της τον τραβούσε, τον γοητευε... περισσότερο κι' απ' το μικρό στοματάκι της, τα μαύρα μαλλιά της, τα βελούδινα μάτια της...

Την πρόφτασε το βράδυ αυτό, που κατέβαινε προς τη θάλασσα, ανάμεσα στους φράχτες των κήπων που πλημμύριζαν τη νύχτα με τα μεθυστικά τους άρώματα. Την έφτιξε στην άγκαλιά του και ψιθύρισε θυμωμένος:

— Τα κτήνη!...

— Για ποιους μιλάς, χρυσέ μου; τον ρώτησε εκείνη.

— Γι' αυτούς που σκορπίζουν συκοφαντίες γύρω σου!

— Γιατί ν' ασχολήσαι με τόσο ταπεινά πράγματα;... Περιφρόνησέ τους!

— Μά πρέπει να ξέρω τί λένε για σένα, για να μπορείς ν' ανυψής. Διαδίδουν πώς είσαι κατάσκοπος!

Η κόρησας ανασκίρτησε, δίχως να το θέλει. Ο Τενάκ το πρόσεξε κι' ανατρίχιασε.

— Δεν διαμαρτύρεσαι λοιπόν; φώναξε.

— Μά η κόρησας έμενε σιωπηλή.

Το άλλο βράδυ συναντήθηκαν στο Καζίνο. Ο Τενάκ παρέσυρε την όμορφη κόρησας σ' ένα τρελλό χορό. Γύρω τους, τα τσιγγάνικα βιολιά μεθούσαν από έρωτα τις καρδιές τους.

★

Όταν το ζευγάρι κουράστηκε να χορεύει ανέβηκε τη σκάλα που οδηγούσε στη σάλα του μπακαρά. Στο κεφαλόσκαλο, είχε εγκατασταθεί μία χειρομάντι, μέσα σ' ένα πρόχειρο δωμάτιο από πολύχρωμα χαλιά, και προσκαλούσε τους πελάτες με τη μονότονη φωνή της.

— Έλατε μέσα! είπε στην κόρησας και στον Τενάκ. Ξέρω να διαβάσω το παρελθόν και το μέλλον. Μπορώ να κάνω να εμφανισθούν στο μαγικό μου καθρέφτη χαμένα αγαπητά σας πρόσωπα. Ανακαλύπτω κάθε μυστικό... κάθε κρυφό μυστήριο της ζωής σας.

Είχε πιάσει συγχρόνως απ' το χέρι την Καρλόττα. Μά εκείνη την έσπρωξε απότομα και της είπε ξερά:

— Άσε με ήσυχη! Δεν έχω ανάγκη απ' τις προφητείες σου...

— Μά γιατί; επενέβη τουφερά ο Γκαστόν. Αφισέ την να διαβάσει στο χέρι σου... μπροστά μου! Κανείς άντρας δεν μπορεί να κουνηθεί πώς ξέρει κατά βάθος την καρδιά και τις σκέψεις της γυναίκας που αγαπάει!

Η κόρησας όμως κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

— Δεν βλέπω τί θέλεις να μάθω για μένα... είπε.

— Σε παρακαλώ, Καρλόττα! Αφισέ την...

— Μην είσαι τόσο επίμονος! Με στενοχωρείς πολύ.

— Έχεις λοιπόν τόσο σοβαρά πράγματα να μου κρύψης;

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει! ξέσπασε η νέα γυναίκα.

Έξαντλήθηκε πιά η υπομονή του! Δεν μπορώ ν' ανεχθώ αυτή τη δυσπιστία σου!

Γύρισε απότομα, ξανακατέβηκε τη σκάλα και χάθηκε μέσα στον κόσμο.

★

Ο Γκαστόν κούταζε θλιμμένος το φίλο του.

— Είχες δίκιο, Πιέρ! του είπε. Όταν πέ-
ρασα σήμερα το πρωί απ' το ξενοδοχείο της,
μου είπαν πώς είχε φύγει, χωρίς ν' αφήσει
καμιά διευθύνσι. Προτίμησε να εξαφανισθί,
παρά να μου φανερώση το μυστικό της.

Τη στιγμή εκείνη, ένας
γκρουμ τον πλησίασε και
τουδωσε ένα γράμμα.

Ο νέος αναγνώρισε το
γράψιμο της Καρλόττας.
Ξέσκισε βιαστικά το φα-
κελλο, έβγαλε από μέσα
ένα χαρτί κι' άχισε να
διαβάση απλυστά:

«Αγαπημένο μου,
Συχώρησέ με για
τον πόνο που θα
σου προξενήσω. Δεν
θα με ξαναδής πο-
τέ πιά!

» Δεν είμαι εκεί-
νη που νομίζεις,
Γκαστόν. Δεν είμαι
κόρησας... μά ούτε
και κατάσκοπος.
Απ' όσα σου είπα
για μένα, αληθεύει
μόνον ότι γεννήθηκα
στη Φερράρα. Όχι
όμως σε μέγαρο, αλλά σ' ένα φτωχικό σπιτάκι αυτής
της πόλεως.

» Πρό ενός έτους, με παρέσυρε ένα αυτοκίνητο και
με πληγώσε σοβαρά. Πήρα μία καλή αποζημίωσι. Θέ-
λησα τότε να ικανοποιήσω μ' αυτά τα χρήματα μία
ολογερή επιθυμία μου: να ταξιδέψω δηλαδή στη Γα-
λία και να περάσω 3 μήνες στην Κυανή Άκρη σαν
κυρία της αριστοκρατίας.

» Αυτό είνε όλο το μυστικό μου... Αγάπησες σε
μένα μίαν άλλη γυναίκα, μία γυναίκα μοιραία κι' α-
νιγματική, που σε τραβούσε το μυστήριό της. Σ' ά-
φισα στην απάτη σου, γιατί σ' αγαπούσα κι'
εγώ.

» Αντίο για πάντα, Γκαστόν! Το μυστικό μου
δεν ήταν εκείνο που νομίζεις... μά ήταν πάντως
ένα μυστικό. Γι' αυτό φοβήθηκα πώς
θα το αποκάλυπτε η χειρομάντις...

» Ξέχασέ με! Θα προσπαθήσω
κι' εγώ να κάμω το ίδιο. Τα όνειρα
δεν κρατούν πολύ σ' αυτόν τον κό-
σμο...

» Και κάτι άλλο ά-
κούμα. Μην λυπηθείς,
μην κλάψεις γιατί το
όνειρό μας γκρεμίστη-
κε. Δεν ήταν γραφτό
να ζήσουμε για πάντα
μαζί. Αν ήξερες πό-
σο είμε ραγισμένη η
καρδιά μου που φύ-
γω από κοντά σου,
απ' το μόνον άντρα
που αγάπησα στη ζωή
μου. Ω! Είμαι βε-

βαία, δίχως άλλο θα
με συμπονούσες.

» Χαίρε για πάντα,
αγαπημένο μου. Και
πάλι σου λέω: Ξέχασέ
με! Θα πιέσω τον έ-
αυτό μου να σε ξεχά-
σω— αν μπορέσω πο-
τέ να το κατορθώσω
αυτό!...».

Όστε αυτό λοιπόν ήταν το «μυ-
στικό της».— ένα μυστικό τόσο ά-
πλο, τόσο ανθρώπινο! Ήταν ένας
πόθος μίας ζωής αριστοκρατικής,
μιά «φυγή» από τα τετριμμένα, που
την όνειρεύεται κάθε γυναίκα.

Διαβάζοντας το γράμμα, δυο δά-
ρυα κύλησαν απ' τα μάτια του...

T. ZERMAIN

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η ψευτο-Φουρνιέ κερδίζει την εμπιστοσύνη της Λυρώ κι' αρχίζει να της συκοφαντεί το Λουσιέν Μορέλ, κατόπιν εντολής του Ραβιό. Συγχρόνως επισκέπτεται τη Λυρώ ο Κορντιέ, ως γιατρός δθεν καί της συνιστά να πάη για λίγο καιρό στην έ- ξεχιά χερών της υγείας της. Έτσι ο Μορέλ θα χάσει την Εύγενία.

16ον 'Ο «γιατρός» άρχισε να εξετά- ζει την κυρία Λυρώ, μ' όλη τη σο- βαρότητα, που θα έδειχνε ένας πραγματικός επιστήμων. Έπειτα τη ρώτησε:

— Θέλετε, κυρία μου, να γίνετε έντελώς καλά;

— Αν θέλω; Και τὸ ρωτᾶτε, γιατρεύ μου; εἶπε ἡ χήρα ἀναστενάζοντας.

— Λοιπὸν, κυρία μου, πρέπει νὰ πᾶτε γιὰ λίγους μῆνες στὴν ἐξοχή.

— Ἀλλοίμονο! Κι' ἄλλοι γιατροὶ μοὺ τὸ συμβούλευσαν, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Εἶμαι φτωχή.

— Λυποῦμαι πολὺ, κυρία μου, ἀλλ' εἴ- ναι ἀδύνατον νὰ γίνετε καλά, ἐφ' ὅσον μέ- νετε στὸ Παρίσι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλὴ τρο- φή, ἔχετε ἀνάγκη κι' ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα, ἥλιο, περίπατο στὸ ὑπαίθρο.

Ἡ κυρία Λυρώ ἀναστενάξε καὶ χαμή- λωσε τὸ κεφάλι. Ἡ Εὐγενία ἐκλαίγει σιω- πηλῇ.

— Πρέπει νὰ πᾶν μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρί- σι; ρώτησε ἡ ψευτο-Φουρνιέ, μὲ προσποιητὸ ἐνδιαφέρον τὸ «γιατρός».

— Μακριὰ ἡ κοντὰ δὲν ἔχει σημασία, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος Κορντιέ. Τὸ πᾶν εἴ- ναι ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα της καὶ νὰ μείνῃ πέντε - ἕξι μῆνες τουλάχιστον σὲ μέρος ἐ- ξεχικό. Ἐπίσης πρέπει νὰ πίνῃ γάλα πρωῒ καὶ βράδυ, νὰ τρώῃ τακτικὰ κρέας καὶ νὰ πίνῃ λίγο παλιὸ δυνατωτικὸ κρασί στὸ φαγητὸ της.

Κι' ὁ συνέννοχος τοῦ Ραβιό, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά στὴν Εὐγενία, χαίρεται τὶς δύο γυναῖκες κι' ἔφυγε.

Ἦταν εὐχарιστημένος ποὺ εἶχε παίξει τόσο καλὰ τὸ ρόλο τοῦ γιατροῦ, κι' οὕτε ὑποψιάστηκε κανὸν, γιὰ λίγη ὥρα, εἶχε βρεθῇ ἀντίκρου στὴν κόρη καὶ στὴν ἐγγονή της γυναῖκας ἐκείνης, ποὺ εἶχε ρίξει μέσα στὸ βάλτο τοῦ Γκρανβάλ.

— Τί λὲς τώρα, ἀγαπητὴ μου; ρώτησε ἡ Ἀναστασία τὴν κυρία Λυρώ, μόλις ἔφυγε ὁ «γιατρός».

— Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της θλιβερά. — Εἶναι φοβερὸ νὰ εἰσὶν καταδικασμένη νὰ ζῇ χωρὶς νὰ ἐργάζεται! ἀπάντησε. Νὰ εἶμαι ἓνα βῆρος στὴν κόρη μου... Θάθελα νὰ πέθαινα!...

— Μητέρα μου!... φώναξε ἡ Εὐγενία μὲ λυγμούς. Καὶ τί θ' ἀπογίνω ἐγώ, Θεέ μου, ἂν σὲ στερηθῶ;

— Καὶ μήπως σὲ βοηθῶ καθόλου; ἀπάν- τησε ἡ μητέρα της μὲ πίκρα. Ἐξ αἰτίας μου, ἀναγκάζεσαι νὰ υποβάλλεσαι σὲ τό- σες στερήσεις! Εἶναι σὰ ν' αὐτοκτονῇς!...

— Μ' ἀκούσατε ποτὲ νὰ παραπονιέμαι; — Ὁχι, ἀλλὰ σὲ βλέπω νὰ υποφέρεις.

Πὶ κάναμε λοιπὸν, γιὰ νὰ μᾶς τιμωρῇ ἔτσι ὁ Θεός;

— Ἀκριβῶς ἐκείνους, ποὺ ἀγαπάει πε- ρισσότερο, τοὺς παιδεύει καὶ περισσότερο, εἶπε ἡ ψευτο-Φουρνιέ. Ἐπειτα ὁμως τοὺς ἀνταμειβεῖ. Τώρα, ἀκούστε με: Ἐχω, κα- ρῶς ξέρετε, σκοπὸ νὰ ἐγκατασταθῶ στὴν ἐξοχή, καὶ νὰ κρατήσω συγχρόνως καὶ τὸ διαμέρισμά μου ἐδῶ. Πῆγα προχτές καὶ νοίκιασα ἓνα σπιτάκι, ποὺ θὰ μοὺ τὸ πα- ραδώσουν σὲ ὀκτῶ μέρες. Ἐ, λοιπὸν, ἀγα- πητὴ μου φίλη, γιὰτὶ δὲν ἔρχεστε νὰ περά- σετε μαζί μου, στὴν ἐξοχή, μερικὸς μῆ- νες;

— Νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὴν κόρη μου; εἶπε ἀνίσχυη ἡ κυρία Λυρώ.

— Μὰ θάρρη κι' ἡ Εὐγενία μαζί σας. — Ἀδύνατον.

— Καὶ γιὰτί;

— Πρώτα - πρώτα γιὰτὶ θὰ σᾶς στενο- χωρούσαμε.

— Καθόλου. Τὸ σπίτι, ποὺ νοίκιασα, ἔ- χει τρία δωμάτια, τραπέζαρία, σαλόνι... Εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρο.

— Ἡ Εὐγενία πρέπει νὰ βρίσκεται ἐδῶ, γιὰ νὰ παίρνῃ δουλειά.

— Μὰ δὲν θὰ βρίσκεται παρὰ μόνον μιὰ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Δὲν μπορεῖ ἡ κόρη μου νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ διαδρομὴ δύο καὶ τρεῖς φορὲς τὴ βδο- μάδα.

— Θὰ βροῦμε τρόπο νὰ τὸ κανονίσουμε κι' αὐτό. Μιὰ ποὺ θὰ πηγαίνει ἐκείνη ἐγὼ στὸ Παρίσι γιὰ τὶς υποθέσεις μου, θ' ἀνα- λαβῶ νὰ παίρνω καὶ τὶς παραγγελίες της.

— Ὅσο καὶ νᾶναι, κυρία Φουρνιέ, θὰ σᾶς ἐπιβαρύνουμε. Εἴμαστε πολὺ φτωχοὶ

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ζηλεια

Μ' ἄρχισες πάλι τὶς σκηνές — ξανὰ ὁ ἴδιος ἀμανές — καὶ ἀφορμὴ ἡ ὀπιοία. Εἶνε ἡ ἴδια ἡ παληά, μὲ ἄλλα λόγια, ἡ δουλειὰ περὶ ζηλοτυπία.

Ἐξάπτεσαι καὶ μοὺ θυμῶ — καὶ τόχεις Φρόσω μου καὺμὸ πῶς κι' ἄλλες μὲ θαυμάζουν. Γιὰτὶ εἶνε λίαν ἐμφανὲς — πῶς με κυττοῦνε οἱ γυναῖ — καὶ βαρυσανστενάζουν.

Αὐτὸ τὸ ἔχω ἀντιλαβεῖ ὁμως, πὲ Φρόσω, μὴ φοβοῦ κι' ἂν θὲς κι' ὀρκο σοὺ πιάνω. — Ἀν μὲ κυττᾶνε δηλαδὴ,

σοῦμαι πιστὸς μέχρι ἀπὸ — κι' ἀπίστα δὲ σοὺ κά- (νω).

Γι' αὐτὸ μὴ γίνεσαι (μπελάς καὶ περὶ ζήλεια μου καὶ τὴ μωρητοῦρά ἴσα, καὶ τὶς σκηνές καὶ τὰ

ἂν θὲς πὲ Φρόσω νὰ (μὴν πᾶ — ἐκεῖνο ποὺ φοβάσαι! —

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

καὶ δὲν μπορούμε νὰ σᾶς ἀνταποδώσουμε τόσες καλωσύνες.

— Μὰ γιὰτί τὰ σκέφτεστε αὐτὰ τὰ πράγ- ματα, κυρία Λυρώ; Θὰ μοὺ κακοφᾶν πολὺ ἂν ἀπορρίψετε τὴν πρότασί μου. Ἀλλωστε, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι χρωστῶ κατὶ χρήματα στὴν δεσποινίδα Εὐγενία, ἀπὸ τὰ ἐργαζομένη, ποὺ τὴς εἶχα παραγγεῖλει. Μ' αὐτὰ θὰ πληρῶ- σετε τὰ νοίκια ποὺ χρωστᾶτε. Ἐλᾶτε, πέ- στε τὸ ναί, κυρία Λυρώ...

— Θὰ τὸ σκεφτοῦμε. ἀπάντησε μὲ χρι- μὴλὴ φωνὴ ἡ χήρα.

«Ἀρχίζει νὰ τὸ ἀποφασίζῃ...», σκέ- φτηκε ἡ ψευτο-Φουρνιέ.

Οἱ πληροφορίες

Ἐνα πρωῒ, σὲ δύο - τρεῖς μέρες, ἡ κ. Φουρνιέ πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς χήρας Λυρώ καὶ τῆς ἔκαμε νόημα ὅτι ἤθελε νὰ μιλήσουν ἰδιαιτέρως. Μπήκαν στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς χήρας, κι' ὅταν ἔμειναν μόνες, ἡ κ. Ἀ- ναστασία ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Ἐχω πολὺ σοδάρᾳ νᾶ. Ἀπὸ χτές ἤθελα νὰ τὰ πούμε, ἀλλὰ γύρισα πολὺ ἄρ- γά. Εἶχα τρεξίματα μὲ τὸ σπῆτι καὶ πῆγα νὰ ἰδῶ καὶ τὸ συμβολαιογράφου μου. Τὸν εἶχα παρακαλέσει νὰ μοὺ συγκεντρώσῃ ὅ- σες πληροφορίες μπορούσε γιὰ τὸ Λουσιέν Μορέλ.

— Λοιπὸν; ρώτησε ἡ κυρία Λυρώ μ' ἐν- διαφέρον.

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε, πραγματικά, ὅπως σᾶς εἶπε, μαθητὴς τοῦ Ζωρὲ Ραμέλ. Ὁ κόμης Ντεσολέρ τὸν πῆρε σπῆτι του, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ ἀ- πὸ μιὰ παρὰ διεφθαρμένῳ. Ἀπὸ τότε, πὸ μιὰ παρὰ διεφθαρμένῳ, οἱ ἐδεῖε καλὴ διαγωγή. Δυστυχῶς ὁμως, οἱ πληροφορίες ποὺ μοὺ ἔδωσαν γιὰ τὴν οικο- γένειά του εἶνε πολὺ ἀσχημες. Ὁ πατέρας γένειά του εἶνε πολὺ ἀσχημος, μὰ ἦταν τε- τοῦ ἦταν ὑφαντὴς στὸ Βινιότ, μὰ ἦταν του μπέλης καὶ μέθυρος. Ἡ μητέρα του ἦταν καλὴ γυναῖκα. Ὁ ἀντρας τὴν τὴν κακομε- ταχειριζόταν, κι' ἔτσι ἡ ἀδελφὴ τοῦ θανε πρόωρα. Ὁ ἀδελφός, κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ θανε πρόωρα. Ὁ ἀδελφός, κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ θανε πρόωρα. Ὁ ἀδελφός, κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ θανε πρόωρα.

— Τί θάκανα; ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ κυρία Λυρώ. Ὁάγραφα σ' αὐτὸ τὸ νέο νὰ μὴν ἐα- νάρθῃ στὸ σπῆτι μου. Πιστεύω ὅτι αὐτὸς εἶνε τίμιος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ δεχόμεν νὰ τοῦ δώσω τὴν κόρη μου. Ἀπὸ τέτοια οικο- γένεια, ποὺ κατάγεται... Εἶνε φοβερό!... Καταραμένη νὰ εἶνε ἡ ὥρα ποὺ δέχτηκε τὰ χίλια φράγκα τοῦ... — Κυρία Λυρώ, πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ βγῆτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόμαστε.

— Μὲ ποῖο τρόπο;

— Νὰ ἐπιστρέψετε στὸ Λουσιέν Μορέλ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρωστᾶτε. Ἄν μὲ θεωρῆτε φίλη σας, πρέπει νὰ δεχθῆτε αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ κάνω γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν εὐ- τυχία τῆς κόρης σας. Θὰ γράψετε τὸ γράμ- μα ποὺ λέγατε στὸ Λουσιέν, καὶ θὰ τοῦ βάλετε μέσα καὶ τὰ χίλια φράγκα ποὺ τοῦ χρωστᾶτε. Νά, πάρτε τα... Δὲν εἶνε πρω- τιμώτερο νὰ τὰ χρωστᾶτε σὲ μένα, τὴ φίλη σας, παρὰ σ' αὐτόν; Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ τοῦ γράψετε νὰ μὴν ἐανάρθῃ στὸ σπῆτι σας. Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ κάνῃ τ' ἀδύνατα δυνατό γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν κόρη σας ἔ- ξω. Καὶ μιὰ τέτοια συνάντησι μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη. Αὐτὸ τὸν κίνδυνο μπο- ρεῖτε νὰ τὸν ἀποφύγετε μόνο ἂν δεχθῆτε νὰ μείνετε μαζί μου στὴν ἐξοχή... Δὲν θέλω νὰ μοὺ πῆτε τίποτα. Εἴμαστε σύμφωνες, δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν, τὴ Δευτέ- ρα, στὶς τέσσερις καὶ μισή τὸ ἀπόγευμα θὰ φύγωμε κι' οἱ τρεῖς μαζί. Μπορεῖτε νὰ γράψετε στὸ Λουσιέν ὅτι, ἐξ αἰτίας τῆς υγείας σας, φεύγετε ἀπὸ τὸ Παρίσι. ἴσως γιὰ πάντα. Κι' ἐπειδὴ ἡ θυραὸς δὲν θὰ μπορῇ νὰ τοῦ πῇ ποὺ πῆγατε, ἂς ψάχνῃ ὅσο θέλει γιὰ νὰ ἐανάρθῃ τὴ δεσποινίδα Εὐγενία. Ἀλλὰ μείνετε ἤσυχαι. Ὑστερὰ ἀ- πὸ ἓνα μῆνα, οὐτε θὰ τὴν σκέπτεται πιά...

Ἡ μητέρα τῆς Εὐγενίας εἶχε ἀπομείνει κατὰπληκτι.

— Τί φοβερά πράγματα!... μουρμού- ρισε.

Ἡ γειτόνισσα ἐξακολούθησε.

— Τότε ὁ κόμης Ντεσολέρ, ποὺ ξέρεῖ πολλὰς λεπτομέρειες ἀπ' αὐτὸ τὸ δράμα, ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸ Λουσιέν Μορέλ, ποὺ, ὡς τότε, ἔκανε παρὰ μὲ νεαροὺς κακο- ποιούς, τὸν πῆρε μαζί του, τὸν προστάτε- ψε, καὶ τὸν ἔβαλε μαθητευόμενο στὸ Ζωρὲ Ραμέλ, ποὺ εἶνε γαμπρός του. Γιὰ τὸ με- γάλυτερο ἀδελφὸ τοῦ Λουσιέν δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ τίποτα. Μπορεῖ αὖτως νὰ πᾶρῃ πληροφορίες γιὰ τὴν ἀδελφὴ του, ποὺ λέ- γεται Διονυσία. Ἡ κόρη αὐτὴ βρίσκεται τώρα στὶς φυλακὲς τοῦ Μπλουὰ καὶ πρό- κειται νὰ δικαστῇ ἀπὸ τὸ Κακουρβοκίεο.

— Θεέ μου! Εἶνε δυνατόν; φώναξε ἡ κυρία Λυρώ. Καὶ τί ἔκανε πάλι αὐτὴ;

— Κατηγορεῖται γιὰ δολοφονία καὶ γιὰ κλοπὴ.

— Ὁ πατέρας... Ἡ κόρη... Πρόκει- ται λοιπὸν γιὰ οἰκονομικὰ κακούργων;

— Ἔτσι φαίνεται. Ἡ Διονυσία ἦταν ὑ- πηρέτρια σ' ἓνα ἀγρόκτημα καὶ ζήλευε μιὰν ἄλλη συνάδελφό της. Ἀρχισε πρώτα νὰ τῆς κλέβῃ κατὶ κοσμήματα καὶ κατὶ χρήμα- τα ποὺ εἶχε ἐκείνη φυλαγμένα. Ἐπειτα βρήκε ἓνα συνένοχο, ποὺ ἡ Δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸν συλλάβῃ, τοῦ υπο- σέχθηκε, ποῖος ξέρεῖ τί, καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴ γριὰ συνάδελφό της. Μιὰ νύχτα, ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς παραφύλαξε τὴ γριὰ ὑπηρετριά καὶ τὴν ἔρριξε σ' ἓνα βάλ- το, ὅπου πνίγηκε. Τὴν ἄλλη μέρα βρήκαν τὸ πτώμα της, καὶ, σχεδὸν ἀμέσως, ὑπο- πτεύθηκαν τὴ Διονυσία γιὰ συνένοχο καὶ ἠθικὸ αὐτουργό. Ὅλα αὐτὰ τὰ γράφει ἡ ἐφημερίδα τοῦ Μπλουὰ. Πάρτε τὴν νὰ ἰδῇ- τε. Γράφει καὶ γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς οικογε- νείας Μορέλ. Ὅπως σᾶς τὰ εἶπα, δηλα- δὴ, Ἀπὸ τὸ συμβολαιογράφου μου ἔμαθα μόνο γιὰ τὴ δολοφονία τῆς πλούσιας κυ- ρίας καὶ γιὰ τὴν πυρκαϊά.

Ἡ κυρία Λυρώ πῆρε τὴν ἐφημερίδα, ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ Ἀναστασία, κι' ἄρχισε νὰ τὴν διαβάξῃ μὲ μεγάλῳ ἐνδιαφέρον.

— Τί νὰ κάνω, Θεέ μου; Τί νὰ κάνω; ψιθύρισε, ὅταν τελειώσῃ τὸ διαβάσμα.

— Δὲν βλέπω καλὴ μου φίλη τί συμβου- λὴ μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ κανεῖς, εἶπε ὑπο- κριτικὰ ἡ Ἀναστασία Φουρέλ. Μόνο σεῖς ξέρετε...

— Ἄν δὲν ἦταν ἐκεῖνο τὸ χρέος...

— Καὶ τί θὰ κάνατε ἂν δὲν χρωστοῦσα- τε τὰ χίλια φράγκα στὸ Λουσιέν;

— Τί θάκανα; ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ κυρία Λυρώ. Ὁάγραφα σ' αὐτὸ τὸ νέο νὰ μὴν ἐα- νάρθῃ στὸ σπῆτι μου. Πιστεύω ὅτι αὐτὸς εἶνε τίμιος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ δεχόμεν νὰ τοῦ δώσω τὴν κόρη μου. Ἀπὸ τέτοια οικο- γένεια, ποὺ κατάγεται... Εἶνε φοβερό!... Καταραμένη νὰ εἶνε ἡ ὥρα ποὺ δέχτηκε τὰ χίλια φράγκα τοῦ!...

— Κυρία Λυρώ, πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ βγῆτε ἀπ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόμαστε.

— Μὲ ποῖο τρόπο;

— Νὰ ἐπιστρέψετε στὸ Λουσιέν Μορέλ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρωστᾶτε. Ἄν μὲ θεωρῆτε φίλη σας, πρέπει νὰ δεχθῆτε αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ κάνω γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν εὐ- τυχία τῆς κόρης σας. Θὰ γράψετε τὸ γράμ- μα ποὺ λέγατε στὸ Λουσιέν, καὶ θὰ τοῦ βάλετε μέσα καὶ τὰ χίλια φράγκα ποὺ τοῦ χρωστᾶτε. Νά, πάρτε τα... Δὲν εἶνε πρω- τιμώτερο νὰ τὰ χρωστᾶτε σὲ μένα, τὴ φίλη σας, παρὰ σ' αὐτόν; Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ τοῦ γράψετε νὰ μὴν ἐανάρθῃ στὸ σπῆτι σας. Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ κάνῃ τ' ἀδύνατα δυνατό γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν κόρη σας ἔ- ξω. Καὶ μιὰ τέτοια συνάντησι μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη. Αὐτὸ τὸν κίνδυνο μπο- ρεῖτε νὰ τὸν ἀποφύγετε μόνο ἂν δεχθῆτε νὰ μείνετε μαζί μου στὴν ἐξοχή... Δὲν θέλω νὰ μοὺ πῆτε τίποτα. Εἴμαστε σύμφωνες, δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν, τὴ Δευτέ- ρα, στὶς τέσσερις καὶ μισή τὸ ἀπόγευμα θὰ φύγωμε κι' οἱ τρεῖς μαζί. Μπορεῖτε νὰ γράψετε στὸ Λουσιέν ὅτι, ἐξ αἰτίας τῆς υγείας σας, φεύγετε ἀπὸ τὸ Παρίσι. ἴσως γιὰ πάντα. Κι' ἐπειδὴ ἡ θυραὸς δὲν θὰ μπορῇ νὰ τοῦ πῇ ποὺ πῆγατε, ἂς ψάχνῃ ὅσο θέλει γιὰ νὰ ἐανάρθῃ τὴ δεσποινίδα Εὐγενία. Ἀλλὰ μείνετε ἤσυχαι. Ὑστερὰ ἀ- πὸ ἓνα μῆνα, οὐτε θὰ τὴν σκέπτεται πιά...

Ἡ κυρία Λυρώ, ἄπλωσε τὰ χέρια της στὴν ψευτο Φουρνιέ.

— Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀνταποδώ- σω μιὰ μέρα ὅσα κάνετε γιὰ τὴν κόρη μου καὶ γιὰ μένα; εἶπε συγκινημένη.

— Ἄς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὰ. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο, εἶπε μὲ προσποιητὴ μετριό- φροσύνη ἡ Ἀναστασία Φουρέλ. Προτιμώ- τερο εἶνε νὰ γράψετε ἀμέσως ἐκεῖνο τὸ γράμμα γιὰ τὸ Λουσιέν...

— Ναι, ναι, ἔχετε δίκιο, τώρα ποὺ εἴμα- στε ὁλομόναχοι...

Καὶ ἡ κυρία Λυρώ ἔγραψε ἀμέσως τὸ γράμμα. Καὶ σκυμμένη ἀπὸ τὸν ὄμο της ἡ ψευτο Φουρνιέ τὸ διάβαζε λέξι μὲ λέξι.

Ἡ μεγάλη θλίψη

Τὸ Σάββατο μόνον ἡ κυρία Λυρώ εἶπε στὴν κόρη της ὅτι εἶχε δεχτὴ τὴν προσφορὰ τῆς χήρας Φουρνιέ, νὰ πᾶνε νὰ μείνουν μα- ζὶ στὴν ἐξοχή.

Ἡ νέα, ποὺ προαισθανόταν, μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς, τὰ ὅσα γίνονταν ἐναντίον της, ἔμεινε σιωπηλῇ.

— Γιὰτὶ δὲν μοὺ ἀπαντᾶς, Εὐγενία; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

— Γιὰτὶ δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ, μητέρα.

— Μοὺ φαίνεται δυσχερῆστημένη.

— Κανεῖς λάθος, μητερούλα μου.

— Μήπως δὲν θέλεις νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Γιὰτί νὰ μὴ θέλω, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν ἀνάρρωσί σου;

— Ξέρεις εἰς δὲν ἤθελα νὰ δεχτῶ, ἀλλ' ἡ κυρία Φουρνιέ ἐπέμενε. Ἐξ ἄλλου τὸν τελευταῖον καιρὸ, βρισκῶ πῶς εἶσαι λίγο χλωμὴ. Ὁ καθαρός ἀέρας τῆς ἐξοχῆς θὰ σ' ὠφελήσῃ κι' ἔσένα... Πρέπει ἀπὸ ἀ- πόμω νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ πράγματά μας...

— Πότε λοιπὸν θὰ φύγωμε;

— Τὴ Δευτέρα.

— Μεθαύριο;

— Ναι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν Κυριακὴ καὶ ἡ Εὐ- γενία περίμενε μὲ ἀγωνία τὸν Λουσιέν.

Ἄλλ' ὅταν τὸ ρολοῖ χτύπησε τρεῖς κι' αὐτὸς δὲν φάνηκε, ἄρχισε ν' ἀνησυχεῖ.

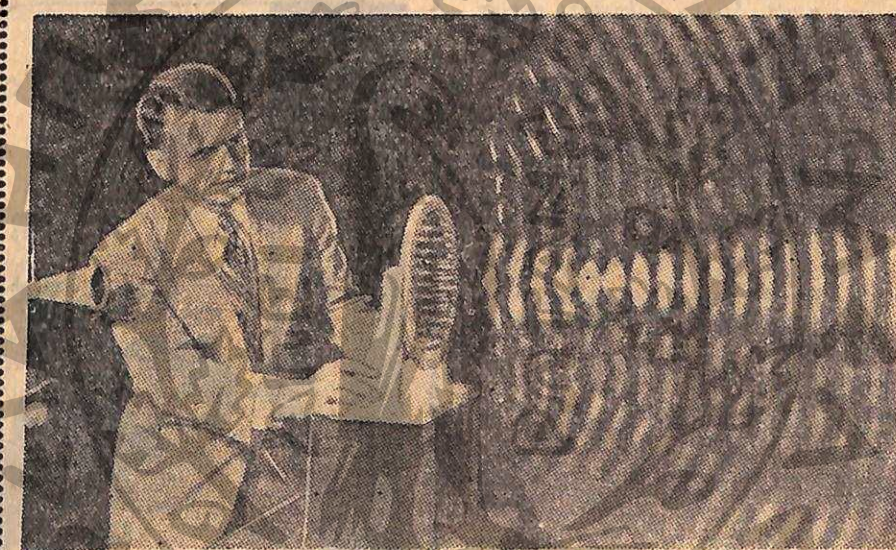
— Δὲν με εἶδε τὴν περασμένη Κυρια- κὴ καὶ δὲν ἔρχεται καὶ σήμερα; ψιθύριζε. Τί σημαίνει αὐτό; Θεέ μου!... ἴσως εἶ- νε ἄρρωστος!...

Ἄλλ' ὀχι, γιὰτί τότε, θάγραφε στὴν μητέρα της. Δὲν καταλαβαί- νω. Ἀσφαλῶς κατὶ θὰ συμβαίνει...

Ἡ μητέρα τῆς ἀντιλαμβάνονταν τὴν τα- ραχὴ της καὶ σκεφτόταν:

«Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι εἶνε πιά ἀργά... Ἡ Εὐγενία τὸν ἀγαπᾷ...».

Δὲν τολμοῦσε ὁμως νὰ πῇ στὴν κόρη της ὅτι εἶχε γράψῃ στὸ Λουσιέν νὰ μὴν ἐανάρθῃ σπῆτι τους. Περίμενε νὰ τὴν ρω-...

Ο «ΑΚΟΥΣΤΙΚΟΣ ΦΑΚΟΣ»

Στὰ εργαστήρια τῆς ἐταιρίας «Μπὲλ Τέλεφον» κατασκευάστηκε ὁ «ἀκουστικὸς» αὐτὸς φακός, ποὺ συγκεντρώνει τὰ ἡχητικὰ κύματα ποὺ περνῶν ἀναμέσά του καὶ τὰ μετατρέπει σὲ φωτεινὲς ἡμικυκλικὲς δέσμες. Οἱ ἐπιστήμονες τῆς ἐταιρίας ἐλπίζουν ὅτι μ' αὐτὸν τὸν «ἀκουστικὸ φακὸ» θὰ μπορέσουν νὰ μελετήσουν τὰ ἡχητικὰ κύματα ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὰ ἀκουστικὰ τῶν τηλεφῶ- νων καὶ τῶν μεγαφῶνων καὶ νὰ τοὺς ἐπιφέρουν σημαντικὰς βελτιώσεις.

τὸ ὅτι ἀγαπᾶσαί τοι ὁ Λουσιέν κι' ἐγώ, δὲν ἔχεις δικαίω να κατακρίνῃς τὸν ἐαυτὸ σου, γιατί ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ, πού εἶδαμε ὁ ένας τὸν ἄλλον, ἀγαπηθήκαμε.

Ἡ κυρία Λυρὼ εἰμνε κατὰπληκτη. — Τώρα, ἐξακολουθεῖς ἡ κόρη της, βλέπετε τί κάνει; Ἐπὶ φροντίζει γιὰ τὴν εὐτυχία μου; Πρὶν κανέτε αὐτὸ πού κάματε, ἐπρεπε τουλάχιστον νὰ με ρωτήσετε. Γιατί θὰ σὰς ἀπαντοῦσα ἀπλοῦστα ὅτι ἀγαπῶ τὸ Λουσιέν. Καὶ δὲν θὰ τοῦ γράφατε τὸ γράμμα πού τοῦ γράφατε. Τί ἀραγε θὰ σκεφθῇ; Εἶμαι σίγουρη ὅτι δὲν μπορεῖ ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ μένα, εἶνε βέβαιος γιὰ τὸν ἐρωτὰ μου, ὅπως εἶμαι κι' ἐγὼ γιὰ τὸν δικό του. Ἀλλὰ πάντως θὰ εἶνε ἀνίσχυος καὶ δὲν θὰ ξέρῃ τί σημαίνει τὸ γράμμα σας. Θὰ τοῦ ξαναγράψετε ὁμως, δὲν εἶν' ἐστὶ μῆτέρα μου; Θὰ τοῦ γράψετε νάρθη αὐριο, προτοῦ φύγουμε...

Ἡ χήρα ἀναστεναί.

— Εὐγενία, παιδί μου, εἶπε με πόνω, νομίζεις ὅτι ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ δὲν ἔχεις δικίω. Κάνεις λάθος. Πάρνεις τὸ ὄνειρο γιὰ πραγματικότητα. Εἶσαι μόλις δεκαεφτά χρονῶν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐρωτηθῇ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία; Ἡμεῖς κι' ἐγὼ κάποτε δεκαεφτά χρονῶν, κι' εἶχα κι' ἐγὼ τὰ δνειρά μου. Ἐχε κανεὶς γέλοιες ἰδέες σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἀδικαιολόγητες χαρές καὶ μεγάλες λύπες, χωρὶς λόγο. Βλέπει ἕναν ὁμορφὸ νέον, τὸν σκέπτεται καὶ δημιουργεῖ ἀμέσως ἕνα μικρὸ μυηιστόρημα. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε παρὰ παιγνίδια τῆς φαντασίας. Κι' εἴπεια ὅλα αὐτὰ περνᾶνε, οἱ ἰδέες ἀλλάζου. Ὁ κύριος Λουσιέν μὰς φέρθηκε γενναϊόδωρα καὶ τὸ αἶσθημα πού ρέφει γι' αὐτὸν δὲν εἶνε παρὰ εὐγνωμοσύνη. Τὸν ἀγαπᾷς ὅπως ἀγαπᾷς κανεὶς ἕνα φίλο, ἕναν ἀδελφὸ, ἂν βέλῃς, ὅχι ὅμως ἀλλοιῶς. Πιστεψε τὴ μῆτέρα σου. Ἡ φίλια δὲν μοιάζει μὲ τὸν ἐρωτὰ. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἂν ἀγαπήσης πραγματικά, θὰ καταλάβῃς τὴ διαφορά πού ἔχει παρὴν ἀνάμεσα στὸν ἐρωτὰ καὶ στὸ σημερινὸ σου αἶσθημα. Σὲ παρακαλῶ, παιδί μου, μὴν ἀφίνῃς τὴ φαντασία σου νὰ σὲ παρασύρῃ. Γιὰ νὰ σὲ προφυλάξω ἀπὸ σκληρὰς ἀπογοητεύσεις ἐγγραψα ἀπὸ Λουσιέν καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μὴν ξανάρθῃ. Μὴ σκεφθῇς καν ὅτι μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄντρας σου, γιατί, ἂν ἔχῃς τῶν τοίεων ἰδεών, θὰ ὑπάρῃ φέρῃς γιὰ πολλὸν καιρὸ. Ὁ Λουσιέν εἶνε εἰκόνα χρόνων καὶ μόλις μετὰ πέντε ἢ ἕξ χρονία μπορεῖ νὰ παντρευθῇ. Ξέρεις ὅτι τὴν ὥρα αὐτὴν τὴ ζωγραφικὴ κι' ὅτι χρειαζέται νὰ δημιουργήσῃ ἕνα μέλλον. Πρὸς τὸ παρὸν, δὲν κερδίζει οὔτε τὰ ἐξόδα του, κι' ἂν δὲν εἶχε τέτοιους προσαρτές, δὲν ξέρω τί θὰ γινόταν. Θέλει νὰ πετύχῃ ὁ Λουσιέν, νὰ γίνῃ μεγάλος ζωγράφος, ὀνομαστάς, νὰ πουλᾷ τὰ ἔργα του ἀκριβά. Ἀλλ' ἂν φτάσῃ σὲ τέτοιο ἐπίπεδο, πιστεύεις, καὶ μὲν μου παιδί, ὅτι θὰ σκέπτεται ἀκόμα ἐσένα;

— Μ' ἀγαπᾷς! εἶπε ἡ νέα με πεποῖσθησι. Ἡ κυρία Λυρὼ ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους της.

— Μὴν εἶσαι τρελλή, κόρη μου, εἶπε. Ὅταν ὁ Λουσιέν ἰδῇ πὼς τοῦ χαμογελάει ἡ τύχη, θὰ σὲ ξεχάσῃ. Θὰ ζητήσῃ νὰ παντρευθῇ καμμιά κοπέλλα με πρῶικα. Ἐκὼς νὰ ὅτι μοῦ ἐπέβαλε τὸ καθῆκον μου σὰν μῆτέρα. Ἄν με κατάλαβες καλά, ὅπως τὸ ἐλπίζω, δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ περισσώτερο...

Ἐπειδὴ φροντίζω γιὰ τὴν εὐτυχία σου, γιὰ τὸ μέλλον σου, ἐγγραψα ἀπὸ Λουσιέν νὰ πᾶν νάρχηται. Με ἄκουσε, κι' ἔκαμε πολλὸ καλὸ.

— Ὡστε, μῆτέρα μου, δὲν σκοπεύετε ν' ἀλλάξετε τὴν ἀπόφασί πού ἔχετε πάρει;

— Ὁχι.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ξαναῖδῶ τὸ Λουσιέν;

— Ὁχι.

— Τότε κι' ἐγὼ σὰς λέω: Καλὰ. Θὰ σὰς ὑπακούσω, ἀλλὰ νὰ ξέρετε ὅτι προκαλεῖτε τὴ δυστυχία τῆς κόρης σας!

Κι' ἡ Εὐγενία ἀρχισε νὰ κλαίῃ με λυγμούς.

— Κορίτσι μου! Παιδί μου! φώναξε ἡ μῆτέρα της ἀγκαλιάζοντάς την. Ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, ὅτι εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα. Ἡσύχασε, ἀγαπημένη μου κορούλα. Θὰ σοῦ δῶ αὐτὴ τὴ λύπη, ἂν δὲν φροντίζα γιὰ τὸ καλὸ σου, γιὰ τὴν εὐτυχία σου;

— Θὰ σὰς ὑπακούσω, μῆτέρα, ἀπάντησε ἡ Εὐγενία, ἐξακολουθώντας νὰ κλαίῃ. Ἀλλ' ἂν νομίζετε ὅτι θὰ πᾶνω νὰ σκέπτομαι τὸ Λουσιέν, κανέτε λάθος. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω, θὰ τὸν ἀγαπῶ πάντοτε. Ἄν μόνον με τὴ φαντασία μου τὸν ἀγαποῦσα, ὅπως νομίζετε, δὲν θὰ ὑπόφερα τόσο, δὲν θάνοιθα τὴν καρδιά μου νὰ ματῶν.

Ἡ κυρία Λυρὼ περιέμενε βέβαια δάκρυα καὶ παραπονα, ἀλλ' ὅχι μιὰ τέτοια βθεϊὰ λύπη, μιὰ τόσο μεγάλη ἀτελπίσια. Ἐκεῖνο πού τὴ φόβει κυρίως, ἦταν ἡ φαινομενικὴ ἀπόφασί τῆς κόρης της νὰ τὴν ὑπακούσῃ.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ ὅλα; φώναξε.

Ἡ Εὐγενία τινάχτηκε ἀπάνω, χλωμή, με τὰ μάτια φλογισμένα.

— Δὲν μοῦ τὰ εἶπατε λοιπὸν ὅλα; ρώτησε, κυττάζοντας κατὰμάτια τὴ μῆτέρα της.

— Ὁχι, παιδί μου.

— Μιλήστε μου λοιπὸν. Τί ἄλλο ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— Πῆρα κάτι πληροφορίες.

— Γιὰ τὸ Λουσιέν; Καὶ τί μάθατε; ρώτησε ἡ νέα με πίκρα, πού ἔδειχνε πρῶη ἀποτροπὴ θάνοιξῃς γιὰ κάθε τί πού μποροῦσαν νὰ πᾶν ἐναντίον τοῦ ἀγαπημένου της.

— Ὁ Λουσιέν κατὰγεται ἀπὸ οἰκογένεια πού μόνον τὸν τρώει καὶ τὴν ἀποστρέφει μπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ σὲ τίμιους ἄνθρώπους. Ὁ πατέρας του, πού εἶνε ἀφορμὴ νὰ πεθᾶν ἀπὸ τὴ λύπη της ἡ μῆτέρα τοῦ Λουσιέν, ἦταν ἕνας κλέφτης, ἕνας δολοφόνος...

— Εἶνε ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ;

— Εἶσαι μὴ εἶπας.

— Τότε τὰ πιστεύω. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Λουσιέν εἶνε τίμιος, δὲν ἔχω ἀνάγκη ν' ἀπαχολοῦμαι με τὸν πατέρα του. Ὁ γυιὸς δὲν εἶνε ὑπεύθυνος γιὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ πατέρα...

— Δὲν σοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Ὁ Λουσιέν ἔχει μίαν ἀδελφὴ.

— Πού λέγεσαι Διονυσία; Μοῦ τὸ εἶπε.

— Λοιπὸν ἡ Διονυσία Μορέλ, ἀξία κόρη τοῦ πατέρα της, βρίσκεται στὴ φυλακὴ καὶ πρόκειται νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ Κακουργοδικεῖο.

— Θεέ μου! Ἀλλὰ γιατί; Τί ἔκαμε; ρώτησε κατὰπληκτη ἡ Εὐγενία.

— Κατηγορεῖται γιὰ κλοπὴ καὶ γιὰ συνενοντὴ σὲ φόνο.

Ἡ νέα ἀπέμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλή, με τὸ κεφάλι κατεδασμένο.

— Εἶνε φοβερό!... ψιθύρισε. Ὁ κύριος Λουσιέν τὸ ξερεῖ αὐτὸ;

— Ὡς τὴν περασμένη Κυριακὴ, τὸ ἀγνοοῦσε. Ἀσφαλὸς τοῦ τὸ κρύβουν.

— Τὸν καίμενα! Ὅταν τὸ μάθῃ πᾶσο

θὰ ὑπόφερῃ! Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἐλδοφὴ του. Μιλοῦσε με τὴν στερὰν γι' αὐτὴ. Καὶ μὲν Λουσιέν! Μῆτέρα μου, αὐτὸ πού μοῦ λέτε δὲν θὰ μ' ἐμποδίσουν κατόλου νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ἡ δυστυχία του με κάνει νὰ τὸν ἀγαπῶ περισσώτερο.

Ἡ χήρα κύτταξε τὴν κόρη της παραξενεμένη.

— Δυστυχισμένο μου παιδί!... ψιθύρισε. Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν ὅτι τὰ πάντα τελείωσαν ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ τὸ Λουσιέν, κι' ὅτι δὲν πρέπει πιά νὰ τὸν σκέφτεσαι;

— Τὸν ἀγαπῶ!...

— Εὐγενία, εἶσαι τρελλή!

— Ἀλλοίμονο, ὅχι, μῆτέρα μου. Θὰ ἦταν μιὰ μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα, ἂν εἶχα χάσει τὸ λογικὸ μου.

— Σὺ πά, παιδί μου. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Ὡστόσο σοῦ λέω ὅτι θὰ προτιμεῖς νὰ σὲ ἰδῷ νεκρή, παρὰ γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Εὐγενία τὴν κύτταξε, σὰ νὰ βλέπε ἕνα φάντασμα, κι' ἔπρεπε λιπθύμῃ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔλεγε κλαίγοντας ἡ κυρία Λυρὼ. Τί ἔκαμα; Ἄν ἤξερα, δὲν θὰ δεχόμουν ποτὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο στὸ σπῆτί μου...

Τὸ γράμμα

Ὅταν ὁ Λουσιέν Μορέλ, ἀνοίξε τὸ γράμμα τῆς κυρίας Λυρὼ, κι' εἶδε νὰ πέφτῃ ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτονομίσμα τῶν χιλίων φραγκῶν, εἶνε κατωχρῶς.

Ξεδιπλῶσε τὸ γράμμα κι' ὄρχιξε νὰ τὸ διαβάσῃ κατὰπληκτης.

«Κύριε Λουσιέν,

Ἀπὸ τὴν περασμένη Κυριακὴ, πού κάναμε ἐκεῖνη τὴ συζήτηση, σκέφτηκα πολὺ.

Δὲν μπορεῖτε νὰ παντρευθῆτε τὴν κόρη μου, εἴστε κι' οἱ δύο πολὺ νέοι, καὶ, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἂν θ' ἀπαχτήσατε τὴ θέσι πού φιλοδοξεῖτε, θὰ εἴστε πολὺ ἀνώτερος κοινωνικὰ ἀπὸ μιὰ ἐργάτρια, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὴν κάνετε γυναῖκα σας.

»Σὰς ἐπαναλαμβάνω, κύριε Λουσιέν, ὅτι τὸ συμφέρον, τόσο τὸ δικό σας, ὅσο καὶ τῆς κόρης μου, μὴ ὑπαγορεύουν τὴν ἀπόφασί μου. Ἡ Εὐγενία μποροῦσε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ. Αὐτὸ φοβοῦμαι, κι' αὐτὰ θέλω νὰ ἐμποδίσω. Πρέπει λοιπὸν νὰ πᾶτε νὰ βλέπετε τὴν κόρη μου, καὶ σὰς τὰ ζητῶ αὐτὸ σὰν χάρη.

»Πιστέψτε με, κύριε Λουσιέν: Οἱ ἰδέες σας, τὰ σχέδιά σας, ἦσαν ἀσέβη καὶ ἰδέες νεανικές. Σὲ λίγο, θὰ ξεχάσετε τὴν κόρη μου, κι' ὅταν θάρῃ ὁ καιρὸς νὰ παντρευθῆτε, θὰ βρῆτε εὐκολα τὴ νέα, πού ὁ Θεὸς ὑπέδειξε νὰ γίνῃ συντροφὸς τῆς ζωῆς σας.

»Ὅσο γιὰ μένα, κύριε Λουσιέν, ἔχω τὴν ἱκανοποίησι ὅτι ἔκαμα τὸ καθῆκον μου κι'

ὅτι δὲν σὰς φέρνω κανένα ἐμπόδιο, στὸ λαμπρὸ μέλλον, πού σὰς περιμένει. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅτι με βοηθήσατε σὲ στιγμὲς μεγάλῃς ἀνάγκης, καὶ θὰ νοιώθω γιὰ σὰς αἰώνια εὐγνωμοσύνη.

»Σὰς ἐσωκλείω τὰ χίλια φράγκα, πού με τόσο γενναϊοδωρία μοῦ εἶχατε δανείσει.

Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐκτίμησι χήρα Λυρὼ».

Ὁ Λουσιέν ἄφισε τὸ γράμμα καὶ τὸ χαρτονομίσμα νὰ πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα καθίσμα, κλαίγοντας τῆς ζωῆς του, αὐτὴ τοῦ εἶνε θάρρος νὰ παλέψῃ γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ, ν' ἀναδείξῃ. Χωρὶς αὐτὴ δὲν εἶχε πιά κανένα σκοπὸ, δὲν εἶχε κανένα μέλλον μπροστὰ του. Τρὺ φαινόταν ὅτι, θαφικὰ, ἔκανε καὶ τὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος, καὶ τὴν ἐμπνευσι, κι' ὅλα.

— Νὰ μὴν τὴν ξαναῖδῷ πιά!... ἔλεγε. Εἶνε δυνατὸν αὐτό;... Εἶνε σὰ νὰ με προστάξαν νὰ πεθᾶν. Ἐκεῖνη μ' ἀγαπᾷ, τὸ ξέρω, εἶμαι βέβαιος. Δὲν μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλὰ μ' ἔκαμε νὰ τὸ καταλάβω. Ἀγαπίομαστε. Κι' ἡ μῆτέρα της γιὰ τὴν ἀμφιβάλλει γιὰ μένα; Γιατί; Ὡστόσο, τῆς τὰ εἶπα ὅλα, τῆς ἐξηγήσα τὰ πάντα, γιὰ νὰ τὴν καθήσυχασα. Τί ἔκαμα λοιπὸν ὥστε νὰ μὴν εἶμαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης της; Ἐπειδὴ εἶμαι νέος; Ἀλλ' εἶνε σφάλμα μου αὐτό; Αὐτὰ τὰ χίλια φράγκα, πού μοῦ τὰ ἐπέστρεψε, εἶνε γιὰ νὰ καταλάβω καλύτερα ὅσο ὅτι τὰ πάντα τελείωσαν μετὰ ἐξέ μου. Μὲ δίδωνε. Κι' εἶχα τόσες ἐλπίδες...

Ἐκλάψε με παράπονο, κι' ἔπειτα, ἐσθονικά, τινάχτηκε ἀπάνω.

— Ἀλλὰ πού τὰ βρῆκε αὐτὰ τὰ χρήματα; ψιθύρισε. Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία δὲν κατόρθωσε βέβαια, μὲσα σ' ἕνα τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, νὰ κερδίσῃ ἕνα τέτοιο ποσόν. Πού βρῆκε λοιπὸν ἡ μῆτέρα της τὰ χίλια φράγκα καὶ μοῦ τὰστειλε; Ἀσφαλὸς κάτι συμβαίνει!...

Ἐνοιωσε ἕνα παγερὸ οἶγος νὰ διατρέχῃ τὰ κορμὶ του.

— Εἶμαι βέβαιος, βεβαιότατος, συνέχισε, ὅτι ἡ μῆτέρα τῆς Εὐγενίας κάποιον συμβουλευτήκε, κάποιον τὴν ἐπείρασε. Κι' αὐτὸς θάναὶ κάποιος ἐχθρὸς μου. Κι' αὐτὸς τῆς ἔδωσε τὰ χίλια φράγκα γιὰ νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀλλ' ἔχω ἐχθρὸς ἐγὼ; Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο. Ἰσως εἶνε κανένας ἀντίζηλος μου. Θέλουν νὰ μοῦ τὴν ἀρπάξουν. Ἀλλὰ θὰ τὴν ὑπερασπίσω...

Ἐμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικός.

— Ὑπάρχει ἕνα μυστήριον, πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, εἶπε. Εἶμαι θύμα κάποιας σκοτεινῆς μηχανορραφίας. Πρέπει νὰ μάθω. Γιατί νὰ κλαίω; Τί ὠφελοῦν τὰ δάκρυα;

Πᾶρε τὸ γράμμα καὶ τὸ χαρτονομίσμα, τὰ βάλε στὴν τσέπη του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ νύκτρο.

Τράβηξε πρὸς τὴν ὁδὸ Βωμπούργκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Ἀρραβῶνες

Ἐτελέσθησαν ἐν Κέα οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κ. Ἐλευθερίου Πορίχη, μετὰ τῆς Δίδας Εὐγενίας Παναγ. Ἰακώβου. Εἰς τὰ δύο ἐκλεκτὰ αὐτὰ παιδιὰ τοῦ νησιοῦ εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κ. Ἀνδρέου Ἑμμαν. Σιγάλα, μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀννας Ἀναργύρου Σωβίγου. Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Ὁ κ. Στυρίδωνος Πέτρος καὶ ἡ δις Κατίνα Φωτοπούλου ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τοὺς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Β. Ν. Γεωργιάδης

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους τῶν ἀγαπητοῦς μας κ. Τάκη Γαλλίαν καὶ διὰ Φώφην Ἰωαννίδου εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Οἰκογένεια Κ. Τούττα

Ἡ καινοδωμὴ ζωὴ τῆς κυρίας ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΥ

Πὼς ἐμπλέξε στὰ δίχτυα τῆς τὸν πανίσχυρο ὑπουργό

Ἡ ἱστορία κι' ἡ ζωὴ ἔχουν ἀποδείξει ἀνερίθμητες φορές ὅτι τὰς ἐκείναι πού τὴν παθαίνουν στὸν ἐρωτὰ καὶ στὸ γάμο εἶναι οἱ... ἐξυπνοὶ. Ἀπὸ τὸν κανὼνα αὐτὸν δὲν ἐξέφυγε οὔτε ὁ τετραπέρατος Ταλλεῦρανδός, ὁ ἀνδρῶπις πού, γιὰ ἕνα τεταρτὸ αἰῶνα, κράτησε στὰ χέρια τοῦ τις τύχης τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἴδιος περιεπαίξε τὸν ἐαυτοῦ τοῦ γιὰ τὸ γάμο του. Κι' ὥστόσο, τὰς ἦταν ἀδύνατον ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν κυριαρχία ἐκείνης πού διάλεξε γιὰ σύζυγο, μ' ὅλη τὴν διανοητικὴ κατωτερηότητά της, τὸ ἀξιοθαῖστο παρελθὸν της καὶ τὴν ἀμφίβολη πίστι της. Ἦταν ἀέμιος στὰ χέρια της.

Ἡ Κατερίνα Βαργέ — αὐτὸ ἦταν ὀνομαί της — εἶχε γεννηθῇ στὸ Τρανκεμπάρ τῶν Ἰνδιῶν τὸ 1762. Ὁ πατέρας της ὑπηρετοῦσε μετὰ τὸ βασιλεῖο τοῦ λαγαῦν στὸ Πακιστάν. Ἦταν γενναῖος ἀξιωματικός κι' οἱ στασιαστές τοῦ τὸν ἐστρέψαν. Μόνον ἡ κόρη του δὲν τὸν λογαρίασε.

Ἡ Κατερίνα εἶχε παρῶν ἀνάπτυξί, ὅπως ὅλες οἱ νέες πού μεγαλώνουν στὰ τροπικὰ κλίματα κι' ἦταν προικισμένη μ' ἐκθαμβωτικὴ ὀμορφία. Σὲ ἡλικία δέκα πέντε χρόνων, ἐνέπνευσε ἕνα φλογερὸ αἶσθημα σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνώτερους ὑπαλλήλους τῆς ἀγγλικῆς Πολιτικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Ἰνδιῶν, τὸν Τζωρτζ Γκραντ, πού, ἀδίστατος γιὰ τὴν φτώχεια της, τὴν παντρεύτηκε στὰ τέλη τοῦ 1777.

Τὸ ἀντράγγιον ἐγκαταστάθηκε στὴν Καλκούτα. Πρὸτοῦ συμπληρωθῇ ἕνας χρόνος ἀπὸ τὸ γάμο τους, ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο, μετὰ τὴν ἡρώδα τὴν κυρία Γκραντ, ἔσπασε σ' αὐτὴ τὴν πέλι.

Ἐνὰ βράδυ, πῆγαν στὸν Γκραντ, πού βρισκόταν ἐκεῖνι στὸ γραφεῖο του, ἕνα γράμμα πού περιεῖνε τὰ ἔξης: «Ὁ ἀνέστημένος τῆς γυναικὸς σας, σὲρ Φίλιπ Φορνς, βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴν στὴν ἀγκυρά τῆς, στὸ σπῆτί σας. Εἶμαι φίλος σας. Ἐδῶσα, λοιπὸν, ἐντολὴ νὰ φρουρηθῶν ὅλες οἱ ἐξόδους τοῦ σπιτιοῦ σας ἀπὸ ἀνδρῶπις πού μοῦ εἶναι ἀφωσιωμένοι. Ὁ σὲρ Φίλιπ δὲν θὰ μὴν μπορῇ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ δικαίη ὀργή σας ἂν φτάσετε ἐγκρίτως».

Ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος ἦταν προκατόχος τοῦ σὲρ Φίλιπ στὴν εὐνοία τῆς κυρίας Γκραντ. Αὐτὸ, ὅμως, εἶνε ἄλλο ζήτημα... Ἀς ξαναγυρίσωμε τώρα στὸ σκεῦος της. Ἀντὶ νὰ πρῆξῃ στὸ σπῆτί του, πῆγε νὰ βῇ ἕνα φίλο του, γιὰ νὰ τοῦ ἐκμυστηρεῖ τὸν πόνον του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβολή του. Ἐστὶ ἔχασε πολὺτιμο χρόνο...

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ σὲρ Φίλιπ κα-

τάφερε νὰ διαρῶσῃ μ' ὀριστογνηματικὸ τρόπο τὰ πράγματα. Πρῶτα — πρῶτα, ἐξωρρόκησε δύο ἀπὸ τοὺς φρουρούς, πού τὸν ἀφῆσαν νὰ φύγῃ. Ἐπειτα, ἐστειλε ἕνα φίλο τοῦ Γκραντ νὰ τὸν περιμένῃ στὸ σπῆτί του. Ὁ ἀνδρῶπις αὐτός, μόλις ὁ Γκραντ γύρισε, τοῦ ἐξέφρασε τὴ λύπη καὶ ἀγανακτισί του γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀνδρῶπων του. Εἶχε πᾶει, εἶπε, γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του στὴν κυρία Γκραντ κι' οἱ ἀνδρῶποι του δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ φύγῃ, λέγοντας πὼς εἶχαν λάβει τέτοιες διαταγές ἀπὸ τὸν κύριό τους.

Ὁ Γκραντ φαντάσθηκε ὅτι τοῦ εἶχαν παῖσι κάποια φάρσα. Προθυμοποιήθηκε, λοιπὸν, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἐπισκεπτή του καὶ τὸν πῆγε ὁ ἴδιος μετὰ τὸ ἀμάξι του στὸ σπῆτί του.

Στὸ μεταξὺ, ὅμως, τὰ πράγματα εἶχε μαθευθῇ καὶ πολλοὶ περιέργοι εἶχαν μαθευθῇ στοὺς δρόμους γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὸ θέαμα.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, ὁ Γκραντ κατὰφερε, ὥστόσο, νὰ πιάσῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τοὺς δύο ἐνόχους. Ἀλλὰ τὸ μόνον πού ἔκαμε τότε ἦταν ὅτι κατέφυγε στὰ δικαστήρια καὶ ζήτησε μιὰ ἀποζημίωσι 50.000 ρουπία ἀπὸ τὸν σὲρ Φίλιπ, γιὰ τὴν προσβολὴ πού τοῦ εἶχε κάνει. Οἱ δικασταὶ δέχθηκαν τὴν αἴτησί του, ἐνῶ ὅλη ἡ Καλκούτα γελοῦσε εἰς βάρος του.

Σὲ λίγο, ὁ σὲρ Φίλιπ ἀπήγαγε τὴν ὥραιά του καὶ τὴν ἐγκατέστησε σ' ἕνα πολυτελὲς σπῆτι στὸ Σακτερναγκκάρ.

Ἡ Κατερίνα ἔζησε ἐκεῖ δύο χρόνια. Ἐπειτα, ἐγκατέλειψε τὸ φίλο της καὶ πῆγε στὴν ἀρχὴ στὸ Λονδίνο κι' ἔπειτα στὸ Παρίσι.

Ἐκεῖ ζοῦσε ζωὴ μεγάλῃς κυρίας καὶ

Τραγικές σκηνές μέσα στην κόλαση της φωτιάς

Δεν άνησυχούσαν καθόλου οι κάτοικοι της ανατολικής Μινεσότα, το καλοκαίρι εκείνο του 1894, που έδλεπαν επί ημέρες καπνούς στον ορίζοντα. Η φωτιά ήταν, την εποχή εκείνη, ένα συνηθισμένο και γρήγορο μέσον για την αποψίλωση των δασών της Αμερικής και τη μετατροπή τους σε καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Συνεπώς, ο καπνός βρισκόταν στην ημερησία διάταξη. Μά, αυτή τη φορά, έπρεκειτο για μία πυρκαγιά, που είχε αρχίσει από άγνοια και τυχαία αίτια, στους σκωρικούς ξεροκλαδών και ύπολειμμάτων των προιονιστηρίων, που βρίσκονταν στην είσοδο ενός μεγάλου δάσους από πεύκα. Η δυνατή ζέση στη κι' η ξηρασία ολοκλήρων μνηών την εύνοησαν. Κι' όταν πια οι κάτοικοι της περιοχής ανέληφθησαν τον κίνδυνο, η φωτιά είχαν ήδη πάρει τεράστιες διαστάσεις.

Το χωριό Χίνκλεϋ βρισκόταν ανάμεσα σε δυο σιδηροδρομικές γραμμές, που τις έκοβε ένα ποτάμι προς το βορρά.

Την 1η Σεπτεμβρίου 1894, η ημέρα άρχισε σαν όλες τις άλλες, με την ατμόσφαιρα ζεστή και πνιγνή. Το μεσημέρι, άρχισε να φυσάει ένας φλογερός ανέμος κι' έγινε πυκνότερος ο καπνός που βόλωνε την ατμόσφαιρα. Οι κάτοικοι έδειχναν τώρα τα πρώτα σημάδια νευρικότητας. Ο άνεμος έφερε κάπου - κάπου αναμμένα ξύλα, πούβαραν φωτιά στις σκεπές μερικών σπιτιών. Οι μικρές αυτές πυρκαγιές σβύνονταν με κουβάδες νερού.

Ο αρχηγός της πυροσβεστικής υπηρεσίας Τζών Κρέγκ χτύπησε ένα «σημάντρο», για να καλέσει τους έθελοντές που θα τον βοηθούσαν. Στο μεταξύ, ο ούρανός είχε πάρει μία παράξενη κιτρινωπή απόχρωση, πούδινε άφύσικη ύψι σε όλα τα πράγματα. Υστερα τον σκοτεινίασαν πυκνά σύννεφα μαύρου καπνού. Διάπυρη στάχτη έπεφτε από ψηλά, σαν σκούρο χιόνι... Κι' άκουγόταν από μακριά ένας υπόκωφος και συνεχής θορυ-

βος, σαν κύλημα βροχής. Ξαφνικά, ξεπήδησαν στα νότια του χωριού οι πρώτες φλόγες.

Το μακρινό βουητό γινόταν ολοένα πιο δυνατό, πιο τρομακτικό, όσο η φωτιά ζύγωνε στο Χίνκλεϋ απ' το νότο. Μεγάλες πυρίνες μπάλες έπεφταν στον αέρα. Ο πάσας του χωριού έτρεχε μέσας στους δρόμους, φωνάζοντας: «Φύγετε για να γλυτώσετε! Το χωριό είναι καταδικασμένο!»

Η φωτιά τον άκολουθούσε από κοντά... Καμιά δύναμη στη γη δεν θα μπορούσε να σταματήσει το τρομακτικό εκείνο ολοκαύτωμα! Οι φλόγες στροβιλιζόνταν δαιμονισμένα, ανέβαιναν σε ύψος 60 — 70 μέτρων, ηδούσαν πάνω από γυμνές εκτάσεις, από λίμνες και ποτάμια, κι' άναδαν καινούργιες εστίες σε μέρη όπου δεν θαφτανε ποτέ μία συνηθισμένη φωτιά. Το βουητό άκουγόταν από 100 χιλιόμετρα μακριά. Η πυρκαγιά προχωρούσε με ταχύτητα 90 — 100 χιλιομέτρων την ώρα, οι φλόγες απλώνονταν ολόγυρα σαν δάχτυλα της Κολάσεως.

Κοντά στο Χίνκλεϋ, η σιδηροδρομική εταιρία είχε σκάψει ένα τεράστιο και βαθύ λάκκο, για να βγάλει χαλίκι για τα τεχνικά έργα της. Ο λάκκος αυτός είχε γεμίσει με νερό, σαν τεχνητή λίμνη. Οι κάτοικοι τον θεωρούσαν πάντα ασχημία και εστία κουνουπιών. Εκεί όμως έτρεξαν να βρουν καταφύγιο πολλοί απ' αυτούς, μαζί με τα ζώα τους, όταν έφτασε η πυρκαγιά.

Ο παπάς τους άκολουθούσε τελευταίος, αφού βέηθησε στους είνας ανάγκη και βεβαιώθηκε ότι δεν άπόμεινε πια κανείς στους φλεγόμενους δρόμους. Τα ρούχα του και τα μαλλιά του ήσαν μισοκαμένα. Όστόσο, άφοσιώθηκε άμέσως στην περιποίηση των πληγωμένων.

Τετρακόσια περίπου άτομα είχαν μαζεφτή στο σιδηροδρομικό σταθμό, όπου έφτασαν δυο τρέινα που πήγαιναν προς αντίθετες διευθύνσεις. Οι δυο μηχανο-

δηγοί τ' άνωσαν σε μία μόνο άμαξοστοιχία για να παραλάβουν τους φυγάδες. Σφύριξαν άπανελημμένως, για να τους προσκαλέσουν ενώ ο σταθμός είχε καταληφεί φούρνος σωτός κι' η λαύρα τσουρούφιζε φρύδια και μαλλιά.

Όταν πια δεν χωρούσαν άλλοι στο τρέινο, οι μηχανοδηγοί ξεκίνησαν, ανάμεσα στις φλόγες και στον καπνό. Δυο τροχοπεδητά άνέλαβαν να φυλάνε πάνω στη μπροστινή μηχανή, για πεσμένα δέντρα ή για κατεστραμένες γέφυρες. Κατάβρεχαν συνεχώς ο ένας τον άλλον με νερό απ' το ντεπόζιτο της μηχανής. Τα μάτια τους ξεφλούδιστηκαν. Όστόσο έμειναν στη θέση τους, σε μία διαδρομή 50 χιλιομέτρων προς το βορρά.

Στο σταθμό του χωριού Σάντσον ύπνησαν κι' άλλοι φυγάδες, που δεν έδεχθηκαν όμως να εγκαταλείψουν τον τόπο τους και ν' άσκαδούν στο τρέινο όπως όπας. Ένα τέταρτο άφου ξεκίνησε από κεί η άμαξοστοιχία, το χωριό είχε τυλιχτή από φλόγες...

Τώρα το τρέινο έπρεπε να περάσει το ποτάμι από μία ζύλινη γέφυρα, που είχε ήδη πάρει φωτιά! Προχωρούσε πάνω σ' αυτήν, με ταχύτητα 6 χιλιομέτρων μόνο. Οι φλόγες έζωναν από παντού τα βαγόνια... Μόλις είχε φτάσει στην άλλη όχθη το τρέινο κι' είχε άπομακρυνθί 500 μέτρα, η γέφυρα γκρεμίστηκε, με φοβερό πάταγο...

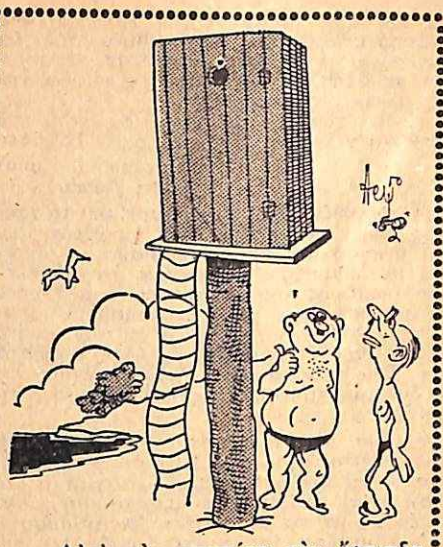
Οι 500 επιβάτες του τρέινου είχαν πια σωθί. Βρήκαν άσυλο στην πόλι Ντούλουθ.

Στο μεταξύ, ένα άλλο τρέινο, που κατέβαινε προς το Χίνκλεϋ, βρήκε μπροστά του μία όρδη από μισογυμνους και πανικόβλητους ανθρώπους. Ο μηχανικός πρόλαβε μόλις να φρενάρη. Τον περικυλώσαν τότε, ζητώντας του με άναβρες, άπεληπισμένες φωνές να τους πάρη στο τρέινο. Πραγματικά, επιβιβάστηκαν 150 άτομα, κοντά σ' άλλα 250 που γέμιζαν ήδη τα βαγόνια...

Ός ότου άνεδούν όλοι και ξεκίνηση το τρέινο, είχε άρχει να καίγεται από κάτω... Δυο χιλιόμετρα μακριά, βρισκόταν ένας μεγάλος βάλτος. Ο μηχανοδηγός σταμάτησε δίπλα του το τρέινο, που καιγόταν ήδη ολόκληρο. Κι' οι επιβάτες έσπευσαν να βουτήξουν ως το λαιμό στη λάσπη και στο νερό, ενώ οι φλόγες περνούσαν πάνω απ' τα κεφάλια τους...

Έμειναν όλη τη νύχτα εκεί μέσα. Τα δημερώματα, είχε σβήσει η φωτιά, άφου κατέστρεψε τα πάντα.

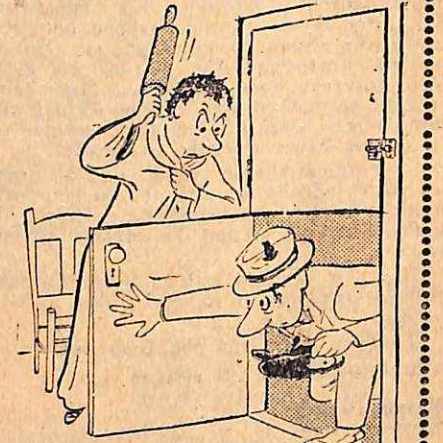
Απ' τους 1.200 κατοίκους του Χίνκλεϋ, οι 350 βρήκαν οίκτρο θάνατο. Έπίσης κατεστράφησαν τελέως άλλα 7 χωριά. Μέσο σε 12 ώρες, η τρομακτική εκείνη πυρκαγιά είχε νεκρώσει μία κατοικημένη έκταση 6.500 περίπου τετραγωνικών χιλιομέτρων!

— Αυτή την καμπίνα την έφτιαξα έφένος για να γδύνεται η γυναίκα μου! (Του Άρχελαου)

— Τι ζέστη είναι αυτή σήμερα!...

— Η άφίξις του ξενύχτη!...

— Κι' ένα γάλα σε παρακαλώ!

Η ηλικία και το φύλον των τροφών

Άπρξίκτητη προϋπόθεση στην υγεία μας

Πριν από πενήντα χρόνια, οι επιστήμονες δεν έβλεπαν στον οργανισμό μας τίποτε άλλο από μία μηχανή παραγωγής θερμότητας. Οι τροφές μας έξετάζονταν, λοιπόν, ποσοτικά, δηλαδή, ανάλογα με τον αριθμό των θερμίδων που μας παρείχαν. Με τον καιρό, όμως, άρχισαμε να καταλαβαίνωμε ότι άρισμένες τροφές, όπως τα λίπη, η ζάχαρη, κτλ., μ' όλο που μας παρείχαν μεγάλο αριθμό θερμίδων, ώφελοϋσαν πολύ λίγο τον οργανισμό μας, ενώ άλλες μ' όλο που ήταν φτωχές σε άπόδοσι θερμίδων, μας έκαναν πολύ καλό. Έτσι, από την ποσοτική εξέταση των τροφών, περάσαμε στην ποιοτική. Σ' αυτήν όφειλεται η ανακάλυψις της άξιας που έχουν τα μεταλλικά άλατα, οι βιταμίνες, τα άμινοξέα, κλπ.

Πριν από λίγο καιρό, όμως, ο διάσημος Ιταλός βιολόγος καθηγητής Ταλλαρίκο έκαμε μία άλλη σημαντική παρατήρησι. Η θρεπτική άξια των τροφών, μας λέει, δεν εξαρτάται μόνον από την άπόδοσί των σε θερμίδες ή την περιεκτικότητά των σ' αυτό ή εκείνο το στοιχείο, αλλά και από πολλά άλλα γράμματα: από το φύλο των, από το αν είναι ζωντανές ή νεκρές, από την ηλικία των, από τις εξωτερικές επιδράσεις που υπέστησαν, από το ήλεκτρομαγνητικό περιβάλλον των, κλπ.

Στο Ινστιτούτο φυσιολογικής χημείας της Ρώμης, που διευθύνεται από τον καθηγητή Ταλλαρίκο, ανετράφησαν δυο κοπάδια γαλών με διαφορετικό τρόπο το καθένα. Στους πρώτους δόθηκαν χορτά και αύγα, που προέρχονταν από ένα πτηνοτροφείο χωρίς κόκκορα (αύγα μη γονιμοποιημένα) και στους δεύτερους τα ίδια προϊόντα που προέρχονταν από ένα πτηνοτροφείο με κόκκορα (αύγα γονιμοποιημένα).

Μεταξύ ενός γονιμοποιημένου κι' ενός στέρνου αυγού δεν υπάρχει διαφορά ούτε προς τη χημική σύστασή των, ούτε ως προς το βάρος των. Άλλα το πρώτο ζή, ενώ το δεύτερο είναι άδρανές. Οι γάλοι προσβάλλονται, ως γνωστόν, από μία ειδική θανατηφόρα ασθένεια όταν φυτρώνει το λειρί των. Από τον πρώτο όμιλο, λοιπόν, πέθαναν λόγω αυτής της ασθένειας 24%, ενώ η θνησιμότης στο δεύτερο όμιλο έφθασε τα 40%.

Όλες οι γονιμοποιημένες τροφές, παρατηρεί ο καθηγητής Ταλλαρίκο, «έμπυχνώνονται» μυστηριωδώς. Γι' αυτό τα βλαστημένα σπυριά σίτου κι' άλλων δημητριακών άποτελούν ιδεώδη τροφή. Για τον ίδιο λόγο, τα σαλιγκάρια που βρίσκονται σε κατάσταση ληθαργίας είναι λιγώτερο θρεπτικά από κείνα που κινούνται.

Άλλ' η «ζωή» των τροφών είναι κάτι το πολύ ευθραυστό. Το γάλα π. χ. δεν άνέχεται καμιά έπαφή με τα έξωτερικά στοιχεία: το φώς, το όξυγόνο, τον ήλεκτρισμό της ατμοσφαιρας, τη θερμότητα, την ύγρασία. Κι' αυτό άκούω το βλέμμα του ανθρώπου μπορεί να το βλαφή. Άπό δυο δίδυμα κατσικάκια, που ανετράφησαν το ένα πίνοντας γάλα από το στήθος της μητέρας του και το άλλο με μπιμπερόν, που περιείχε, ώστόσο, γάλα της μητέρας του, το πρώτο άναπτύχθηκε ταχύτερα από το άλλο.

Μόλις η κόττα γεννήση το αύγό, προτού ακόμη έρθη αυτό σ' έπαφή με το φώς της ημέρας, έχει περισσώτερα θρεπτικά στοιχεία από ένα άλλο που αριθμεί ζωή μερικόν ώρών. Οι τροφές, παρατηρεί ο καθηγητής Ταλλαρίκο, μεγαλώνουν όπως κι' έμεις και πρέπει να σεδωμέθα τη σχέση

σι που ύπάρχει μεταξύ της ηλικίας των και της δικής μας.

Είνε γνωστό ότι το γάλα περιέχει περισσότερη κρέμα όσο το ζωο προχωρεί σε ηλικία. Το γάλα, λοιπόν, ενός ηλικιωμένου ζώου δεν ταιριάζει σ' ένα άρτιγέννητο βρέφος. Πολλές διαταραχές που παρατηρούνται κατά τη βρεφική ηλικία όφείλονται στο ότι δίνωμε στα βρέφη γάλα που δεν ταιριάζει σ' αυτά. Δεν συμβαίνει το ίδιο με το γάλα της μητέρας των, που βρίσκεται σε κατάσταση συντονισμού με το νεαρό οργανισμό τους.

Το γάλα, τα αυγά, το κρέας των νεαρών ζώων, τα βλαστημένα σπυριά σίτου, οι πρώιμοι καρποί, τα τρυφερά φύλλα των φυτών είναι τροφές που ταιριάζουν στα παιδιά και τους νέους. Οι ένήλικοι πρέπει να τρέφονται με τροφές μεγαλύτερης ηλικίας: κρέατα ζώων που έχουν ξεπεράσει τη νεότητά, ώριμα λαχανικά και καρπούς, κλπ.

Ο καθηγητής Ταλλαρίκο διατυπώνει την ύπόθεσι ότι ο καρκίνος όφείλεται πιθανόν στο ότι οι όρμονες των τροφών που τρώμε δεν ταιριάζουν με την ηλικία μας. Τρεφόμεθα, παρατηρεί, με τροφές έξαιρετικά νέες (λαχανικά που μόλις έδλαστηκαν, πουλερικά, μισοχαράκια, κτλ.) που δεν είναι κατάλληλες για μας και καταστρέφουν την όρμονική ισορροπία του οργανισμού μας. Οι τροφές αυτές περιέχουν άφθονα ζωτικά στοιχεία που ευνοούν την ανάπτυξη, ενώ έμεις έχωμε ξεπεράσει το στάδιο της. Τα κύτταρα άρχίζουν τότε να πολλαπλασιάζονται άναρχικά και έξελίσσονται σε καρκίνωμα. Η προφύλαξις εναντίον του καρκίνου συνίσταται, συνεπώς, στη χρήση τροφών που να έχουν κάποια ηλικία ή «πολύ ψημένων», ώστε να έπιτευχθή η έξασθένησις των διεγερτικών στοιχείων που περιέχουν, και καρπών υπερωρίμων και σε μικρές ποσότητες.

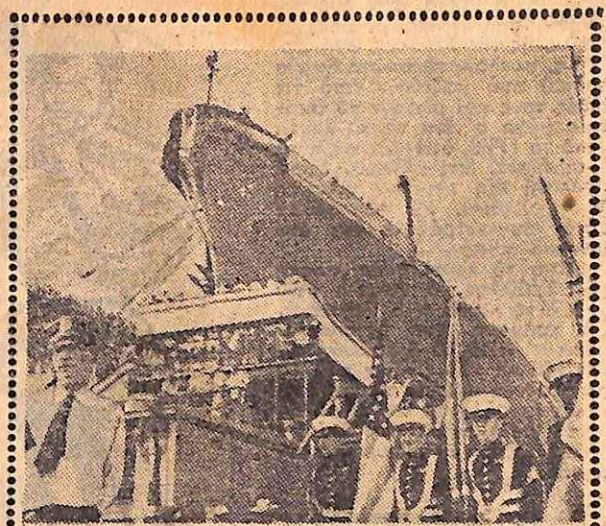
Οι καρκινοπαθείς, έξ άλλου, κατά τον Ιταλό έπιστήμονα, θα έπρεπε να τρέφονται με κρέας μεγάλων βωδιών, ταύρων, προβάτων ή κατσίκας δυο χρόνων, με κόττες γερασμένες και ψάρια μεγάλης έπίσης ηλικίας. Ο καθηγητής Ταλλαρίκο σημειώνει ότι η καταπληκτική έξαπλώσις του καρκίνου χρονολογείται από την εποχή που έγιναν της μόδας, οι «νεαρές» τροφές, λόγω της μεγαλύτερης περιεκτικότητός των σε θρεπτικά στοιχεία και βιταμίνες.

Κατά τον Ιταλό έπιστήμονα, οι τροφές έχουν έπίσης το φύλο τους. Το γάλα μιας άγελάδας που γέννησε ένα δαυλάκι δεν είναι το ίδιο με μιας άλλης που γέννησε ένα μοσχάκι. Μεταξύ των δεν έχουν καμιά φυσική ή χημική διαφορά. Κι' ωστόσο, δεν είναι ίδια. Γιατί οι άγελάδες από τις όποιες προέρχονται δέχτηκαν κάθε μία διαφορετικές όρμονες από το έμβρυο που είχαν στα σπλάγχνα τους.

Τα άγόρια, λέει ο καθηγητής Ταλλαρίκο, πρέπει να τρέφονται με γάλα άγελάδων που έκυοφόρησαν μοσχάρια και τα κορίτσια με γάλα άγελάδων που έκυοφόρησαν δαυλάκια. Ο ίδιος κανών ίσχυει και για τις παραμάνες.

Ο καθηγητής Ταλλαρίκο έξυμνει το λάδι της έλπας. Είναι ένα προϊόν, λέει, που βγαίνει από «βαθεία συγκέντρωσι και συλλογή». Γιατί η έλπα είναι δέντρο άιώνόβιο και χρειάζεται δυο ολόκληρα χρόνια για να ώριμάση ο καρπός της. Το άραχιδέλαιο, αντίθετα, καθώς και τα άλλα φυτικά έλαια, είναι «ούδέτερα», άνοσια και άκατάλληλα για τον οργανισμό μας.

«Οι πρώτες μας τροφές, κατηλήγει ο καθηγητής Ταλλαρίκο, είναι σαν τους πρώτους έρωτές μας. Δεν ξεχνιούνται ποτέ. Το σώμα μας διατηρεί άσυνείδητα την άνάμνησί τους κι' όταν είναι άρρωστο, άισθάνεται την άνάγκη τους».

ΝΕΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ

Την περασμένη έβδομάδα στα ναυπηγεία του Νιού Τζέρσεϋ έγινε η καθέλιξις του νέου ατόυ υπερωκεανείου που βασίστηκε «Προεδρική Τζάκσον» και που κόστισε περισσότερο από 3 εκατομμύρια δολάρια. Είναι περίπου 20.000 τόννων και έκτος από τους 240 έπιβάτες που μπορεί να μεταφέρει — μόνο στην πρώτη θέση, γιατί δεν ύπάρχουν άλλες, — μεταφέρει και φορτίο όρκτων χιλιάδων τόννων.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ο Ρομπέρ Ντονζέλ, ηλικίας 37 χρόνων, κατογόμενος από την γαλλική πόλι Νιμ, τυφλός και κωφός, άπηρε πρό ήμερών το δίπλωμα του από το λύκειο «Αλβαν Φουρνιέ», του Μπουρς. Η περίπτωση του δυστυχισμένου αυτού νέου δεν είναι άσφαώς μοναδική στον κόσμο. Στη φωτογραφία μας ο Ρομπέρ Ντονζέλ την στιγμή που βοηθούμενος από τα δαχτυλά του, έρμηνεύει ένα άρχαιο έλληνικό κείμενο. Τη δουλειά αυτή δεν θα την ανέλαμβανε αν δεν είχε μεγάλη ύπομονη.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Για να γιορτάσουν το τέλος μιας άπεργίας τροχιοδρόμων πολλοί κάτοικοι του Σέν Όντιέγκο, βασκαρεύτηκαν με διάφορα πρωτότυπα κοστούμια, πήραν κοντάρια και τσουγκράνες στα χέρια τους, μπήκαν στο πρώτο τρέμ που θα κυκλοφορούσε μετά από την άπεργία και έκαναν το γύρο της πόλεως με τραγούδια και μεγάλο σαματά!... Έτσι ίσως έδικήθηκαν την έταιρία που τους ταλαιπώρησε τόσο με την άπεργία.

Πιόνετε τακτικά
Selofrutine
ADELCO
Ελαφρόν ύπακτιον, εύληπτον και άβλαβές

ΚΑΘΕ χρόνο, από δυο πε-
ρίπου αιώνες, οι μοναχοί
της μονής της Χάριτος, στη Σε-
βίλλη, πουλουν το πρώτο δοχείο
λαδιού που μαζεύουν από τις
έλικες τους και ρίχνουν το αντί-
τιμο μέσα σ' ένα ειδικό κουτί.
Από το 1778, όταν άρχισε αυτή
η συνήθεια, έως σήμερα, έχουν
πουληθεί έξη περίπου χιλιάδες
λίτρες λαδιού. Με τον τρόπο
αυτό, συγκεντρώθηκε ένα ση-
μαντικό ποσό.

Αυτό το κουτί ο επίσκοπος
της Σεβίλλης το έστειλε πριν
όλο λίγο καιρό στο Βατικανό.
Τα χρήματα που βρίσκονται
μέσα σ' αυτό θα διατεθούν για
την κάλυψη των εξόδων που θα
απαιτηθούν για την προσεχή ά-
νακέρυξη σέ αγιο του δόν Μι-
γκουέλ ντε Μανάρ, που δεν είχε
άλλος από το θρυλικό δόν
Ζουάν...

Ο δόν Ζουάν, προτού άπο-
χτήσει σάρκα και όστα, ήταν έ-
νας θρύλος...

Ο Ισπανός συγγραφέας
Τίρπο ντε Μολίνα, σ' ένα έργο
του, είχε επινοήσει κάποιο φαν-
ταστικό ακόλουθο του βασι-
λιά της Καστίλλης Πέτρου του
Σκληρού, τον δόν Ζουάν ντε
Τενέριο και τον είχε παρουσιά-
σει σαν θρυλικό γυναικοκατα-
κτητή.

Κι' άλλοι συγγραφείς της έ-
ποχής είχαν καταπιαστεί με το
ίδιο θέμα. Έτσι, ο δόν Ζουάν
βρισκόταν μέσα στην ατμό-
σφαιρα της Σεβίλλης κι' όλοι
μιλούσαν γι' αυτόν.

Σ' έναν άνθρωπο, όμως, αυ-
τό το θρυλικό πρόσωπο είχε
κάνει εξαιρετική εντύπωση: Ο
δόν Μιγκουέλ ντε Μανάρ ζού-
σε μέσα και νύχτα με τη σκέ-
ψη του. Κι' ένα βράδυ του
1638, πήρε τη μεγάλη απόφα-
ση να φτιάξει τη ζωή του όμοια
με τη δική του.

Θα του μοιάσω τόσο, εί-
πε, που ούτε ο ίδιος ο Διάβο-
λος δεν θα μπορεί να ξεχωρίσει
τον δόν Ζουάν ντε Τενέριο από
μένα.

Ο δόν Μιγκουέλ ήταν πολύ
δυορφος. Και πλήθος γυναικές
ανάτριχαζαν στη σκέψη πως
θα μπορούσαν να βρεθούν στην
αγκαλιά του και ζούσαν με τον
κρυφό πόθο πως θα ήταν η
προσεχής κατακτήσεις του. Οι
παντρεμένες ήταν έτοιμες να
προδώσουν για το χατήρι του
την πίστι που όφειλαν στους
άντρες τους. Κι' οι νέες δεν έ-
νοιαζαν τον παρικομό διαταγ-
μό στη σκέψη ότι θα κηλιδώ-
ναν το όνομα των γονέων και
των αδελφών τους.

Ο Νεπορέλλο, ο πιστός ύ-
πηρέτης του δόν Μιγκουέλ κα-
τέγραψε χίλιες τρεις κατοκτη-
σεις του!...

Πολλές απ' αυτές τελείωναν
μ' αίματοχυσία. Οι μονομαχίες
δεν τρώμαζαν τον δόν Μιγκουέλ.
Δεν δίσταζε να βάζει τους αν-
θρώπους του να δολοφονούν έ-
κείνους που άγρυπνούσαν γυ-
ρω στη γυναίκα που ποθούσε.
Κι' όχι λίγες φορές τους σκό-
τώνε με τα ίδια του τα χέρια!
Έπί δέκα χρόνια, δεν γινό-
ταν λόγος στη Σεβίλλη παρά
για τις κατακτήσεις, τις μονο-
μαχίες, τα εγκλήματα του... Τό
σκάνδαλο είχε ξεσπάσει και μέ-
σα στην ίδια τη βασιλική οι-
κογένεια. Μια πριγκίπισσα, ά-
δελφή του βασιλιά Φιλίππου,
είχε πέσει στην αγκαλιά του
τρομερού γυναικοκατακτητή...

Αλλά, στο τέλος των περι-
πετειών του, περίμενε το δόν

Ενα πρωί το 1648 συνάντησε στο
παρεκκλήσιο του Αγίου Γεωργίου μια
νέα εκπληκτικής όμορφης...

που έμοιαζε σαν ναρχόταν από
κάποιον άλλο κόσμο, του απάν-
τησε:

— Πηγαίνω να θάψουμε
δόν Ζουάν Μιγκουέλ ντε Μα-
νάρ!

Ο δόν Μιγκουέλ έσκαψε υπά-
γεια. Αλλά, οι μοναχοί άπο-
τραβήχτηκαν άμέσως στα πλά-
για κι' έμειναν στη μέση του
δρόμου μόνο τέσσερες, που
κρατούσαν στα χέρια τους ένα
φέρετρο. Ένας πέμπτος ση-
κώσε το σκέπασμά του... Μέσα
σ' αυτό βρισκόταν ένας νεκρός,
που είχε τα χαρακτηριστικά
του δόν Μιγκουέλ!

Τό μαυλό του δυστυχισμέ-
νου κόντευε να σαλέψει. Με την
ψυχή άναστατωμένη, άρχισε ν'
ακολουθώ την πένθιμη συνο-
δεία... Και κατά τα ξημερώ-
ματα, οι άλγκουαίλ τον άνα-
κάλψαν λιπόθυμο μέσα στην
έκκλησία του νεκροταφείου...

Μια άλλη φορά, οι φίλοι του
έβαλαν στο δρόμο του μια γυ-
ναίκα, που έμοιαζε καταπλη-
κτικά με τη δόνα Ζιρολόμα.
Η γυναίκα αυτή μπήκε σέ μια
έκκλησία και χάθηκε πίσω από
την πόρτα του γυναικωνιτη.

Κι' όταν ο δόν Μιγκουέλ την
άνοιξε, είδε μπροστά του ένα
σκελετό μέσα σ' ένα φέρετρο!

Από τότε, ο δόν Μιγκουέλ
ρίχτηκε στη θρησκεία για να
βρεί την ήρεμία και τη γαλήνη.
Έγινε μοναχός κι' έτρεχε
στον τόπο των έκτελέσεων
για να συντροφεύει τους κατα-
δικούς ως την τελευταία τους
στιγμή και να τους δίνει θάρ-
ρος. Έπειτα έβαζε τους φτω-
χούς και κείνους που δεν είχαν
οικογένεια σ' ένα καροτσάκι
και γύριζε στα σπίτια όπου έ-
μεναν οι παλιές φίλες του για
να ζητιανεύει τη συνδρομή
τους. Τη δική του μεγάλη πε-
νιούσα την είχε μοιράσει σέ
μοναστήρια και στους φτω-
χούς. Οι μοναχοί της μονής
της Χάριτος τον άνωμασαν σέ
λίγα «έρμαιο - μαγιόρ» (ήγού-
μενο) κι' ο επίσκοπος της Σε-

βίλλης τουδωσε τον τίτλο του
Πατέρα των Φτωχών.

Μ' αυτό τον τρόπο, ο δόν
Ζουάν έζησε είκοσι δόκκληρα
χρόνια. Η σκέψις του γύριζε
άκατάπαυστα στη δόνα Ζιρο-
λόμα, τη μοναδική άληθινή ά-
γάπη της ζωής του και ταπει-
νωόταν όλοένα και πιο πολύ,
για να εξαγνίσει τό άμαρτωλό
παρελθόν του και να μπορεί,
όταν θα περνούσε τό κατώφλι
του άλλου κόσμου, να την συ-
ναντήση. Πέθανε, τέλος, τό
1679, έχοντας τη φήμη αγίου.
Κι' από τότε τό θαύματα δια-
δέχονται τό ένα τ' άλλο πάνω
στον τάφο του.

Πάνω στον τάφο του δόν
Μιγκουέλ βρίσκεται μια επι-
γραφή, που πρόσταζε ο ίδιος
να χαράξουν: «Ένθαδε κείται
ο χειρότερος από τους άνθρώ-
πους που έζησαν πάνω στη
γη»!

Ολόγυρα, πέντε τριάντα-
φυλλίες σκορπίζουν μια μεθυ-
στική ευωδιά. Τις είχε φυτέ-
ψει με τα χέρια του όταν ζούσε
ο ίδιος ο δόν Μιγκουέλ. Και
διατηρούνται από τότε — από
τρεις περίπου αιώνες — μ' όλο
που κανείς δεν αλλάζει τό
μα τους, ούτε τις ποτίζει. Οι
μοναχοί της Χάριτος τις σέ-
δονται σαν ιερά κειμήλια και
τις δείχνουν με περηφάνεια
στον άναριθμητο προσκυνη-
τάς που πηγαίνουν κάθε χρόνο
στον τάφο του μεγάλου άμαρ-
τωλού...

ΕΣΤΕΡ ΒΑΝ ΛΟΟ

©

Υπάρχουν σειρήνες;

Δεν μπορεί κανείς ν' άμφι-
σβήτηση ότι η θάλασσα κρύβει
άκόμη πολλά μοναστήρια... Πριν
από 12 χρόνια π.χ., ο έπιστη-
μονικός κόσμος άναστατώθηκε
άπ' την άνακοίνωσι ότι κάποιοι
σες ψαράς είχε πιάσει κοντά
στις νοτιοαφρικανικές άκτές έ-
να παράξενο γκριζοκίανο ψάσι,
μήκους 1½ μέτρου, με πτερύγια
πούμοιαζαν σαν χέρια ή πόδια.
Τό ψάρι αυτό άνηκε σ' ένα εί-
δος, που έθεωρείτο χαμένο αιγ
τον κόσμο πρό 50.000.000 έ-
τών!

Δυστυχώς, ένας έντόπιος
βαλσαμής τό παρέλαβε και τό
πραγματίσμε με άγχρο, άφού
πέτασε τό κεφάλι και τό σπά-
ραχνα, πριν μπερσουν να τό
εξετάσουν οι βιολόγοι και να
βγάλουν τό συμπεράσματά τους.

Τώρα, μια 25μελής έπιστη-
μονική άποστολή άναζητεί κι'
άλλα όμοια ψάρια στην ίδια
περιοχή — δεν έχει όμως βρή
άκόμη κανένα.

Με την ευκαιρία αυτή, θυμή-
θηκαν πολλοί τό περίφημο άλ-
λοτε «τέρας του Λοχ Νέας».
Μπορεί να υπάρχουν πραγματι-
κά τέτοια τέρατα; Οι ναύτες
κι' οι έπιβάτες διαφόρων πλοι-
ων βεβαιώνουν ότι έτυχε να
δούν ένα απ' αυτά, στον άκε-
ανό.

Όσο για τις «σειρήνες»,
που οι ναυτικοί πιστεύουν από-
λυτα στην ύπαρξί τους, ο έξε-
ρευνητής των θαλασσίων άβυσ-
σων δόκτωρ Μπήμπ βεβαιώνει
ότι είδε απ' τό παράθυρο της
«Βαθυσφαίρας» του κάτι παρό-
ξενά ψάρια, πούμοιαζαν πολύ
με ανθρώπινες μορφές.

Τό 1891, όλες οι έφημερίδες
γράψαν ότι είχε έμφανισθή μια
τετράρα κοντά στις άγγλικές ό-
κτες.

Κανείς δεν μπορεί να ξερή με
βεβαιότητα τι ποσοστό άληθει-
ας ύπάρχει σ' όλα αυτά.

Καμιά πάθηση δεν έινε πιο συ-
νή, μεταξύ των παιδιών ιδίως,
όσον οι έκθλαστήσεις.

Μ' αυτό τό όνομα οι έπιστήμονες ά-
ποκαλούν τις παθολογικές συγκεντρώ-
σεις λυμφοειδούς ιστού, καθ' όλα ό-
μοιου με κείνον από τον όποιον άπο-
τελούνται οι άμυγδαλές, στα όπισθια
μέρη των ρινικών κοιλοτήτων, ή, άκρι-
θέστερα, στο άνώτατο άκρο του άνα-
πνευστικού δένδρου, που έινε γνωστό
ως ρινοφαρυγγική κοιλότης.

Ο ρόλος αυτής της κοιλότητας έινε

Οι παθήσεις που προκαλούνται απ' αυτές

όμοιος με των άμυγδαλών. Χάρις στον
λυμφοειδή ιστό, που την καλύπτει, ά-
ποτελεί ένα φραγμό στα διάφορα μι-
κρόβια που εισέρχονται μαζί με τον ά-
έρα που άναπνέουμε. Έπειδή, λοιπόν, τό
μικρόβια δεν σταματούν ούτε στιγμή
τις έπιθέσεις των, ο λυμφοειδής ιστός
που έπικαλύπτει τη ρινοφαρυγγική κοι-
λότητα βρίσκεται σέ διαρκή κατάσταση
άμύνης. Κανονικά, αυτή η άμυνα ά-
ποβαίνει νικηφόρος και τό κέρδος για
τόν οργανισμό μας έινε πολύ μεγάλο.
Γιατί ο λυμφοειδής ιστός συνήθιζε να
έκκρινε ούσιες, που έινε τοξικές για
τά μικρόβια και μ' αυτό τον τρόπο,
δημιουργεί μια άνοσία στον όργανι-
σμό μας.

Αλλά αυτό δεν συμβαίνει πάντοτε.
Ο λυμφοειδής ιστός σέ μερικές περι-
πτώσεις δεν κατορθώνει ν' άναποκρα-
θή στο ρόλο του και ύποκύπτει στον
άγωνα. Δημιουργούνται τότε οι κα-
λούμενες έκθλαστήσεις, που όφειλο-
νται είτε σέ υπερτροφία του λυμφοει-
δούς ιστού, είτε σέ μόλυνσι του.

Η υπερτροφία ενός όργάνου, που,
για τον ένα ή τον άλλο λόγο, βρί-
σκεται σέ κατάσταση υπερλειτούρ-
γιας, άποτελεί βασικό βιολογικό
νόμο.

Προκειμένου για τις άμυγδαλές, ά-
νεχόμεθα με κάποια σχετική ευχέρεια
τη διόγκωσί των, γιατί, λόγω της θέ-
σεώς των, δεν μας στενοχωρούν σέ
μεγάλο βαθμό. Οι έκθλαστήσεις, ό-
μως, λόγω του μέρους όπου φύονται,
φράσσουν τον προθάλαμο των άνα-
πνευστικών όργάνων, που έινε ή ρι-
νοφαρυγγική κοιλότης και παρεμπο-
δίζουν την είσοδο άέρος στους πνεύ-
μονες.

Πρώτον άποτέλεσμα αυτής της ύ-
περτροφίας έινε ότι τό παιδί άναπνέει
από τό στόμα κι' όχι από τη μύτη,
όπως έινε τό κανονικό. Θά τό ίδωτε
την ημέρα να έχη διαρκώς μισάνι-
χτο τό στόμα του.. Τη νύχτα έξ άλ-

Α.— Ραδιογραφική πλάκα του κρανίου ενός
παιδιού που αναπτύχθηκε κανονικά. Ο άέρας
περνάει ελεύθερα από τη μύτη (1), τη ρινοφα-
ρυγγική κοιλότητα (2) και την τραχεία όρτη-
ρα (3). Β.— Κρανίο παιδιού που πάσχει ά-
πό άδενοειδή υπερτροφία. Η έμφράξις της ρι-
νοφαρυγγικής κοιλότητας δεν επιτρέπει την ε-
λεύθερη είσοδο του άέρος από τη ρινική κοι-
λότητα (1) προς την τραχεία (3). Γ.—Οι έκθλα-
στήσεις (1) βρίσκονται στο κέντρον του κρανίου.

λου, ροχαλίζει πολύ δυνατά.

Ένα μεταγενέστερο έπακόλουθο της
άναπνοής από τό στόμα έινε ότι, κα-
τά την περίοδο της άναπνέωσης, τό ό-
στά του προσώπου και ιδίως της κάτω
σιαγόνας παραμορφώνονται. Τά δόντια
φυτρώνουν τότε άκανόνιστα κι' ή πα-
ραμόρφωσις έντείνεται με την πρόοδο
της ήλικίας. Τό πρόσωπο γί-
νεται σιγά - σιγά γωνιώδες και
μυτερό στο κάτω μέρος, ενώ
τό μέτωπο φαίνεται μεγαλύτε-
ρο, χωρίς να έινε.

Η υπερτροφία του λυμφοει-
δούς ιστού προκαλεί έπίσης,
σέ πολλές περιπτώσεις, βαρη-
κοία, λόγω έμφράξεως της Εύ-
στασιακής σάλπιγγος. Για να
προκληθή αυτή ή πάθηση άρ-
κεί μια μικρή υπερτροφία του
λυμφοειδούς ιστού κοντά στο
στόμιο της σάλπιγγος. Η βα-
ρηκοία που όφειλεται σ' αυτή
την ατία έινε συνήθως έλαφρή
και περνάει άπαράτηρη. Τά
παιδιά που προσβάλλονται από
αυτήν μάς δίνουν την έντύπω-

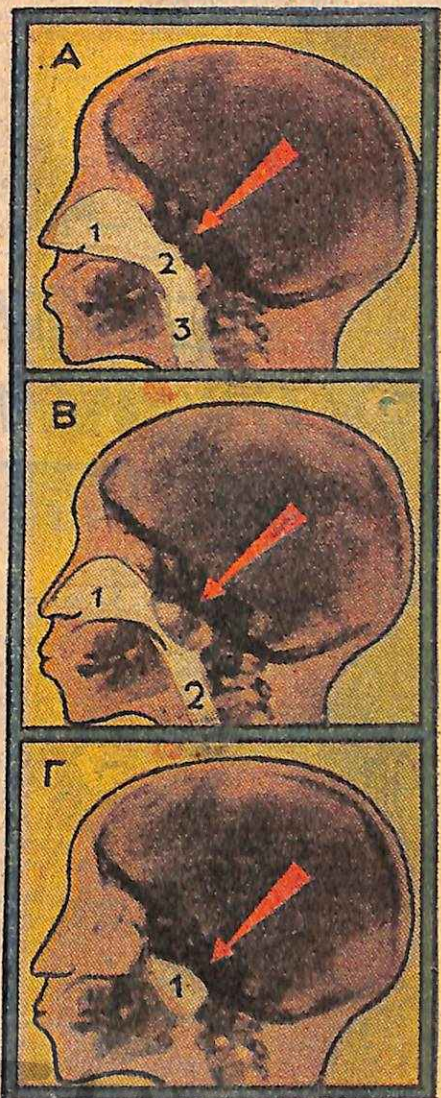
ση ότι έινε άπειθάρχιστα. Υστερούν έ-
πίσης στα μαθήματά τους χωρίς προ-
φανή λόγο. Η άφορηή πρέπει ν' άνα-
ζητηθή στη βαρηκοία, που τό έμποδι-
ζει ν' άκούσουν ό,τι τους λέμε και να
παρακολουθήσουν τις παραδόσεις των
καθηγητών τους στο σχολείο.

Σύμφωνα με μια πρόσφατη στατι-
στική, τό 24% των μαθητών των άμε-
ρικανικών σχολείων πάσχουν από λαν-
θάνουσα βαρηκοία, που όφειλεται σέ
έκθλαστήσεις.

Σέ άλλες περιπτώσεις, ο λυμφοει-
δής ιστός άποβαίνει έστία μικροβιακής
μόλυνσεως. Αυτή η έστία, λόγω της
θέσεως της ρινοφαρυγγικής κοιλότη-
τος, βρίσκεται στο κέντρον της κεφα-
λης. Άρκεί, λοιπόν, ή παραμικρή ά-
φορηή για να έπεκταθή ή μόλυνσις
προς διάφορες κατευθύνσεις και να
προκαλέση δευτεροπαθείς παθήσεις (ώ-

Τό σχήμα Α δείχνει άτομο που αναπτύχθηκε κανο-
νικά. Τό σχήμα Β δείχνει, αντίθετα, άτομο με παρα-
μορφωμένο πρόσωπο συνεπεία έκθλαστήσεων.

τίτιδες, ρινίτιδες, φαρυγγίτιδες κλπ.).
Η μόλυνσις μπορεί να έπεκταθή έπί-
σης στην ύπόφυσι, που, ως γνωστόν, έ-
φορεύει στη λειτουργία όλων των άλ-
λων αδένων έσωτερικής έκκρίσεως.
Προκαλούνται τότε παντός είδους ψυ-
χικές διαταραχές. Η κυριώτερη απ'
αυτές συνίσταται στη δυσκολία που
δοκιμάζει τό παιδί να συγκεντρώση
κάπου την προσοχή του.

Η μόλυνσις του λυμφοειδούς ιστού
της ρινοφαρυγγικής κοιλότητας μπο-
ρεί έπίσης να προκαλέση την εμφά-
νισι άσθματος, ρευματισμών, κλπ.

Οι άδενοειδείς έκθλαστήσεις άπο-
τελούν, λοιπόν, ένα όργανον άμύνης
του οργανισμού μας εναντίον των μι-
κροβίων και μάς εξασφαλίζουν ένα
είδος άνοσίας εναντίον πολλών άσθε-
νείων. Για τό λόγο αυτό έινε περισ-
σότερο άνεπτυγμένες κατά την παι-
δική ήλικία, όποτε τά όργανα έινε
ευπαθέστερα και ο κίνδυνος μικρο-
βιακής μόλυνσεως μεγαλύτερος. Αυ-
τές οι έκθλαστήσεις πρέπει κατό-
πιν να περιορισθούν σέ όγκο και αλ-
τό συμβαίνει κανονικά. Αλλά όχι πάν-
τοτε. Σέ μια σημαντική άναλογία ά-
τόμων, έξασκολούθουν ν' άναπτύσσου-
νται (υπερτροφία) ή παραμένουν πάν-
τα ευπαθείς άπέναντι των μικρο-
βίων. Ένδεικνύεται τότε ή άφαίρεσις
των με χειρουργική επέμβασι, που εί-
νε, τελείως άκίνδυνη.

ΔΟΚΤΩΡ ΖΑΝ ΜΟΥΛΙΝΑΡ

Και οι πέντε αυτές γυναίκες είχαν δολοφονηθεί ακριβώς τη νύχτα που άρχισε το καινούργιο φεγγάρι!

Όλες αυτές οι λεπτομέρειες έδειχναν ολοφάνερα ότι ο δολοφόνος ήταν παράφρων. Κι όμως έκανε τόσο τέλεια τη δουλειά του, ώστε σε καμμία περίπτωση δεν άφισε το παραμικρό ίχνος πίσω του...

Θυμάμαι το τηλεγράφημα που πήραμε στις 16 Σεπτεμ-

ΜΕΣΟΚΟΠΕΙ και ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΛΕΙ

Τσίπυ ήταν φωτορεπόρτερ, ένα από τα ταλμπαρά εκείνα παιδιά που αφήνουν τα πάντα για να τραβήξουν μια καλή φωτογραφία. Μα ο Τσίπυ ξεχώριζε σε μερικά σημεία από τους άλλους συναδέλφους του: Είχε τρομερή μνήμη, κεφάλι εκπληκτικά μεγάλο, δυσανάλογα μικρό κορμί και πρόσωπο κακομαθημένου παιδιού.

«Ημαστε — θυμάμαι — στο τραίνο που μας μετέφερε, μαζί με δεκάδες άλλους δημοσιογράφους, στη μικρή πόλη του Σέιντ Πιερς όπου είχε γίνει η περίπτη δολοφονία: της κυρίας Λίλυ Κλάρκε.

Λέγω «περίπτη» δολοφονία, γιατί είχαν διαπραχθεί άλλες τέσσερες παρόμοιες. Η Ιστορία ήταν απλή και, αν σας αρέσουν οι αφηγήσεις αυτού του είδους, ακούστε την:

Κάποιος είχε την πρωτάκουστη μανία να σκοτώνει μεσόκοπες, κοκκινομάλλες γυναίκες, σε παραθαλάσσιες πόλεις, κάθε καινούργιο φεγγάρι. Η δουλειά αυτή είχε κρατήσει ένα ολόκληρο καλοκαίρι. Το Μάιο, είχε δολοφονηθεί στο Ουίτσαμπουργκ η κυρία Ουάιλντ. Τον Ιούνιο, η κυρία Γκάρνερντ στο Τάρνχιλ. Τον Ιούλιο, ο δολοφόνος είχε κατεβεί ως το Σαουθαρκ και είχε φροντίσει να στείλει στον άλλο κόσμο την κ. Τζέλο. Τον Αύγουστο, διέλεξε μια πολύ κοσμική πλάτ και στραγγάλισε εκεί την κυρία Χολίς, ακριβώς έξω από το γήπεδο του πόλο. Τέλος το Σεπτέμβριο, δολοφόνισε την κυρία Λίλυ Κλάρκε.

Και στις πέντε περιπτώσεις, οι λεπτομέρειες ήταν καταπληκτικά όμοιες.

Όλες οι άτυχες εκείνες γυναίκες ήταν αξιοσέβαστες, είχαν κόκκινα μαλλιά — φυσικά ή τεχνητά — και συνήθιζαν να νοικιάζουν το καλοκαίρι δωμάτια σε παραθεριστές.

Όλες τους βρήκαν στραγγαλισμένες στο υπαίθριο, με την τσάντα τους άπειρα κοντά τους. Απ' όλες όμως είχε αφαιρεθεί κι ένα μικρής αξίας κόσμημα: Απ' την πρώτη μια φτηνή καρφίτσα, τη δεύτερη μία χρυσή αλυσίδα-βραχιόλι, την τρίτη ένα μενταγιόν και την τέταρτη ένα επίχρυσο ρολόι...

δρίου από τον ανταποκριτή της εφημερίδας μου στο Σέιντ Πιερς: «Γυναίκα εύρεθη στραγγαλισμένη νη. Κοκκινομάλλα. Επιβεβαιωμένη. Τάιζερ έρχεται ο ίδιος».

Και θυμάμαι ακόμα τον Τσίπυ, το φωτορεπόρτερ, να δηλώνει κατηγορηματικά στο τραίνο ότι ο τρελλός δολοφόνος έπρεπε να συλληφθεί και η ύποθεσις να πάει ένα τέλος.

Ακούστε, παιδιά, συνέχισε. Αυτός ο παλαβός σκοτώνει κάθε καινούργιο φεγγάρι. Σήμερα έχουμε 16 Σεπτεμβρίου. Δεν πειράζει, είναι ακόμα καλοκαίρι και η θάλασσα μου άρσει. Μα τί θα γίνει τον άλλο μήνα; Το επόμενο φεγγάρι αρχίζει στις 14 Οκτωβρίου. Ούχι, αρχίζει το κρύο τότε και η σκέψις μιάς έκδρομής στη θάλασσα δεν με διασκεδάζει! Ο δολοφόνος πρέπει να συλληφθεί τώρα!...

Ο τόπος του εγκλήματος ήταν ένα δασάκι, όπου παλιόχαρτα, κουτιά από σπρίτα και τσιγάρα... φύτρωναν παντού μικτά για ανεμόστες. Οι αστυνομικοί είχαν σχηματίσει μια αλυσίδα γύρω από το πτώμα, για να κρατήσουν μακριά τους περιέργους που είχαν συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσουν το μακάβριο θέαμα.

Έβλεπε κανείς εκεί κορίτσια, ηλικιωμένες γυναίκες, μεσόκοπους άντρες. Μερικοί σχεδόν χαμογελούσαν σαν να παρακολουθούσαν κάτι εύθυμο.

Διέσχισα το πλήθος, πέρασα από τον κλοιό της αστυνομίας και πλησίασα τον επιθεωρητή Τάιζερ, μαζί με άλλους συναδέλφους.

Τον άκουσα να λέει, όπως και στις άλλες περιπτώσεις, ότι ο δολοφόνος δεν είχε αφήσει κανένα ίχνος πίσω του και ότι δεν είχε πάρει τίποτα, εκτός από ένα ασήμαντο δαχτυλίδι. Συγχρόνως με την άκρη του ματιού μου, είδα τον Τσίπυ να παίρνει μια-δυο φωτογραφίες του πλήθους των περιέργων.

Επειτα τον είδα να γουρλώνει τα μάτια του, με μιάν έκφραση εκπλήξεως στο πρόσωπό του, να περνά πάλι την α-

λυσίδα της αστυνομίας και να χάνεται ανάμεσα στον κόσμο. Η συμπεριφορά του μου φάνηκε πολύ παράξενη, γιατί δεν είχα καν μπει η στήλη να φωτογραφιστεί ο γύρω θύμα! Κι αυτό ήταν πρωτάκουστο!

Η άπορία μου λύθηκε το ίδιο βράδυ, όταν — έντελως τυχαία — συνάντησα τον Τσίπυ μέσα σ' ένα μπαρ του Σέιντ Πιερς να πίνει ούισκυ, με τα μάτια καρφωμένα πάνω σ' έναν μεσόκοπο, φαλακρό άντρα, που ρουφούσε μελαγχολικά ένα διπλό ούισκυ, στην άλλη άκρη του μπαρ. Η φυσιογνωμία του μου φάνηκε άοριστα γνώριμη, μα έστρεψα την προσοχή μου στον Τσίπυ.

Το πρόσωπο του φωτορεπόρτερ είχε πάρει μια παράξενη έκφραση, που θυμίζει αρπακτικό πουλί και που ήταν πολύ δυσάρεστη. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε τέσσερες ή πέντε τεράστιες φωτογραφίες, τυλιγμένες σ' ένα τσιγαροχαρτό.

«Ηρθες πάνω στην ώρα! μου είπε δείχνοντας προς την πόρτα. Γύρισα και είδα τον επιθεωρητή Τάιζερ να

Κάποιος είχε την πρωτάκουστη μανία να σκοτώνει μεσόκοπες, κοκκινομάλλες γυναίκες κάθε καινούργιο φεγγάρι.

μπαίνει, ακολουθούμενος από δυο άντρες. Κύτταξε ερωτηματικά τον Τσίπυ κι αυτός έδειξε με το κεφάλι τον μεσόκοπο, φαλακρό άντρα.

Ο Τάιζερ πήγε με γοργά βήματα κοντά στον άγνωστο, τον κύτταξε προσεκτικά και ξεφώνισε γεμάτος ικανοποίηση: — Αυτός είναι!...

Αμέσως κατόπιν, πέρασε τις χειροπέδες στους καρπούς του αγνώστου.

«Εν όνόματι του νόμου, του είπε ο Τάιζερ, σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο πέντε γυναικών!...

Εκείνος δεν έφερε την παραμικρή αντίσταση.

Γύρισα με άπορία στον Τσίπυ και είδα ότι είχε απλώσει επάνω στο μπαρ τις μεγάλες φωτογραφίες που κρατούσε. Παρατήρησα και οι πέντε τον ίδιο άνθρωπο, τον άντρα που ο Τάιζερ είχε συλλάβει. Δίπλα του και πίσω διακρίνονταν άλλα πρόσωπα, με μάτια που έλαμπαν και με μισάνοιχτα στόματα.

Οι φωτογραφίες αυτές, είπε ο Τσίπυ, είναι παλιές, κάθε μία στον τόπο μιάς απ τις πέντε δολοφονίες. Ο ίδιος άνθρωπος ήταν ανάμεσα στις πλήθος και στις πέντε περιπτώσεις. Σήμερα το πρωί το πρόσεξα αυτό και, έχοντας τη συνήθεια να παίρνω πάντα μαζί μου όλες τις φωτογραφίες

που άφορουν κάθε ύποθεσις, έσπευσα να τις δώσω για ηγεθύνσι σ' ένα φωτογραφείο της πόλεως. Φυσικά, φρόντισα προηγουμένως να παρακολουθήσω το φίλο μας και να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ίδιο νοδοχείο μ' αυτόν για να μη τον χάσω...

Μά, διαμαρτυρήθηκα, αυτό δεν αποτελεί απόδειξη!...

Δεν είσαι παρατηρητικός, με διέκοψε ο Τσίπυ. Κύτταξε πάλι τις φωτογραφίες.

Τις ξανακύτταξα. Ο άγνωστος είχε στη γραβάτα του την κλεμένη καρφίτσα, στη μία φωτογραφία, στην άλλη φορούσε το δαχτυλίδι, στην τρίτη τη χρυσή αλυσίδα-βραχιόλι...

Τα άλλα δυο μικρής αξίας σουβενιρ των εγκλημάτων του βρήκαν στις τσέπες του.

Επρόκειτο σφαλώς για ένα ψυχοπαθή, ένα μανιακό.

Ξαφνικά, ο Τσίπυ αναπήδησε και άρπαξε τη φωτογραφική μηχανή του, που ήταν άκουμπισμένη πάνω στον πάγκο του μπαρ.

Ξέχασα να φωτογραφίσω τη σκηνή της συλληψέως του! φώναξε κι έτρεξε προς την έξοδο.

Στην πόρτα λοντοστάθηκε, γύρισε το κεφάλι του και ιού φώναξε πάνω από τον ώμο του:

Τον λυπάμαι το φουκαρά τον τρελλό. Είναι μα την αλήθεια ένας πολύ δυστυγμένος άνθρωπος. Κι ούτε θα υπερέσει, αγαπητέ μου, να μαντέψει ποτέ γιατί τραγγάλιζε πάντα

μεσόκοπες κοκκινομάλλες γυναίκες.

— Ομολογώ πως δεν μπορώ να μαντέψω.

— Για σκέψου λιγάκι.

Δεν μπορώ να καταλάβω ποιο ήταν το ελατήριο που τον έσπρωχνε στο έγκλημα.

Ο Τσίπυ άρχισε τότε να γελάει με την καρδιά του.

— Έστερα έσκυψε κοντά μου και μου είπε:

Μα είναι απλούστατο. Γιατί η πεθερά του, που του είχε ψήσει το ψάρι στα χείλη ήταν μεσόκοπη και κοκκινομάλλα!...

Και σφίγγοντας τη μηχανή του χάθηκε μέσα στη νύχτα...

MARTZERY ΑΛΛΗΓΚΑΜ

Ο Ο

Γην ερωτεύθηκαν και οι δύο

Δύο Αμερικανοί γκάνγκστερ άφηγαν μια πλούσια νέα, την Ελισάβετ Τζόλο, για να πάρουν λύτρα από τους γονείς της. Αλλά είχαν το άτυχημα να την ερωτευθούν κι οι δυο και, κατά τη διάρκεια μιάς φιλονικίας που είχαν, αλληλοεξοντώθηκαν. Η νέα πήρε τα κλειδιά από την τσέπη τους, άνοιξε το δωμάτιο όπου την είχαν φυλακίσει και ξαναγύρισε ήσυχα στο σπίτι της.

1) I καλές τέχνες προκρίλουν σαν πάντα ζωηρών ενδιάφρον στην αρχαία Ελλάδα. Από πανάρχαια μάλιστα χρόνια, οι Έλληνες επιδόθηκαν στη μίμηση της φύσεως και στην αναπαραστάσι των αντικειμένων με απλά σχέδια, αλλά και χρώματα. Λες και η καλλιτεχνία ήταν στη φύση τους.

Θαυμασμό και κατάπληξη προξενούν πρώτα οι εξαιρετικές τοιχογραφίες των Κρητικών ανακτόρων, που εικονίζουν σκηνές από το δημόσιο και ιδιωτικό βίο των Κρητών. Βαθείς μελετητής της φύσεως οι Κρητες εκείνοι ζωγράφισαν μάς χάρισαν έξοχα δείγματα της τέχνης των. Απ' την Κρήτη η ζωγραφική μεταδόθηκε και στην ηπειρωτική Ελλάδα, όπως φαίνεται πολύ καλά και στις τοιχογραφίες του ανακτόρου της Τίρου.

Στα Όμηρικά Έπη δεν αναφέρεται καθαρά η ζωγραφική ως μιμητική τέχνη. Ούτε ονομάζεται κανένας τεχνίτης, όπως ο «Φαίστος», που να εκπροσωπή την τάξη των ζωγράφων. Ήταν βέβαια τότε γνωστή η χρήση των βαφών και του διαγράμματος. Γνώριζαν ακόμη να διακοσμούν τα καλά αγγεία χρωματίζοντάς τα με ξανθό χρώμα ή με κόκκινο ή με μαύρο. Ο Όμηρος μνημονεύει πλοία βαμμένα στα πλευρά τους με κόκκινο χρώμα «φαινοκοπάριον νηες» και «μυλοπάρειον νηες». Ακόμη μιλάει και για «εσθήτες», που είχαν επάνω τους ώραια ύφαντική διακόσμηση, σαν της ώρας «Ελένης». Απ' αυτά συμπεραίνουμε πως στην ομηρική εποχή η ζωγραφική και η σχεδιογραφία δεν ήταν τελείως άγνωστες.

Η ζωγραφική πρόδευσε εξαιρετικά στη Μικρά Ασία, ενώ ήταν ακόμη στα σπάργανα στην κυρίως Ελλάδα. Ο Κανδαύλης, ο βασιλιάς της Λυδίας (716 π. Χ.) λέγεται πως αγόρασε μια περίφημη εικόνα του Βουλάρχου, που αναπαριστούσε τη μάχη των Μανγώνων. Ο Πλίνιος μάλιστα αναφέρει πως ο Κανδαύλης την αγόρασε αντί ίσου θάρους χρυσού.

Εκτός από την μνεία για την εικόνα αυτή του Βουλάρχου σ' ένα χωρίον του προφήτου Ίεζεκήλ (600 π.Χ.), γίνεται λόγος για τις εικόνες των Ασσυρίων:

«Και είδεν άνδρας εξωγραφημένους επί του τοίχου, εικόνες Χαλδαίων εξωγραφημένους εν γραφίδι» (ΚΓ', 14.15).

Ο Ήρόδοτος αναφέρει πως οι Φακαείς αγαπούσαν πολύ και έκτιμούσαν τη ζωγραφική. Ο ίδιος μάς πληροφορεί πως ο Μανδροκλής ο Σάμιος, που κατασκεύασε τη γέφυρα Δαρείου του Ύστατους στο Βόσπορο, ζωγράφισε τη γέφυρα, το Δαρείο να κάθεται στο θρόνο και το στρατό του να διαβαίνει το στενόν του Βοσπόρου. Τον πίνακα αυτόν ανέθηκε μάλιστα στο Ήραϊον της Σάμου.

Μετά την υποδούλωσι της Ήωνίας, η Σάμος έγινε έδρα των καλών τεχνών. Το Ήραϊον έγινε μουσείον, να ποίμε, των τεχνουργημάτων τόνων πλούσιο, ιδίως σε εικονογραφίες, που ο γεωγράφος Στράβων το ονομάζει «πινακοθήκη».

Μετά την παρακμή της Ιωνικής τέχνης η γραφική άρχισε να ακμάζει στην Ιταλία και στη Σικελία, ιδίως στον Κρότωνα, στη Συδάρδα και στον Τάραντα.

Κίμων ο Κλεωναίος είχε ο πρώτος σπουδαίος ζωγράφος που απαντάται στην Ιστορία της αρχαιοελληνικής ζωγραφικής. Ίσως ήταν σύγχρονος του Σόλωνος και επομένως θα έζησε 100 περίπου χρόνια πριν απ' τον Πολύγνωτο.

Ο Κίμων επενέσθη πολλές βελτιώσεις στις εφύσεις του Ευμάρου. Πρώτος ζωγράφισε «κατάγραφας», δηλ. την από πλάνια ζωγραφική το πρόσωπο σε ποικιλία στάσεων, εργάστηκε

Ο κύλις με τα περιστέρια. (Τοιχογραφία της Πομπηίας).

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ Στην Αρχαία Ελλάδα

Το έργο του Βουλάρχου που πωλήθηκε
αντί ίσου θάρους χρυσού

Αγάθαρχο (Που ασχολήθηκε περισσότερο με τη σκηνογραφία), τον Αθηναίο Απολλόδωρο, τον Πάναινο, το Διονύσιο και άλλους.

Η δεύτερη ζωγραφική εποχή αρχίζει απ' το 400 π.Χ. και λέγεται εποχή της Ιωνικής τέχνης. Ζωγράφοι που διακρίθηκαν τότε είναι ο Ζεύξης, ο Παρράσιος και ο ευφύεστατος Τιμανθός, που το έργο του «Θυσία της Ίφιγένειας» έμεινε ονομαστό.

Μυθολογική παράστασις ελληνιστικών χρόνων. (Τοιχογραφία πιθανώς του Αντιφίλου).

Η τρίτη εποχή αρχίζει απ' το 392 μέχρι το 308 π.Χ. μ' επικράτησι της Σικυωνίου σχολής. Ίδρυτής της έγινε ο Παυφίλος από την Αμφίπολη. Ονομαστότερος ζωγράφος της εποχής εκείνης ήταν ο Απελλής από τον Κολοφώνα. Έξελεχτηκε στον καλύτερο Έλληνα ζωγράφο. Τα έργα του διακρίνονται για τη χάρι και την ομορφιά τους. Το εξοχότερο απ' αυτά ήταν η «Αναδυομένη Αφροδίτη» με μοντέλλο την περίφημη εταίρα Φούνη.

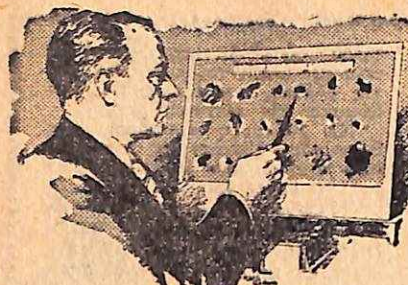
Οι αρχές της ζωγραφικής στην Ελλάδα βρίσκονται στη Μυθολογία. Ο Πλίνιος αναφέρει πως η κόρη ενός αγγειοπλάστη της Σικυωνίας της Κορινθίου, του Διδουτάδη, αγαπούσε ένα νέο. Κάποτε αυτός πήγε να την αποχαιρετήσει φεύγοντας για ταξίδι μακρινό. Βλέποντας λοιπόν στον τοίχο τη σκιά του αγαπημένου της, που σχηματίσθηκε απ' το φως του λύχνου, η νέα συγκινήθηκε εξαιρετικά και μ' ένα κάρθουνο σχεδίασε τη μορφή του.

Ο πατέρας της βρήκε το «σκίτσο» επίτυχέστατο. Ανέγλυψε το περίγραμμο, το γέμισε με πηλό, και το πρόπλασμα τώπησε στο φούρνο μαζί με άλλα αγγεία.

Την τιμή της εφευρέσεως της σκιαγραφίας τη διεκδικεί, κατά τον Αθηναγόρα, κι ο Σάμιος, που περιέγραψε με την αιχμή της λόγχης του τη σκιά του αλόγου του, που σχηματίσθηκε απ' τον ήλιο.

Ως εφευρέτη της γραφικής ο Αθηναγόρας θεωρεί Κρά- τωνα τον Σικυώνιο, που πρώτος ζωγράφισε σε πίνακα σκίε με λευκοχρωματισμένο φόντο.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΦΥΣΙΚΗ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

«Ο «Μύλος», το φρενάρισμα κι' η μπουτίλια της γκαζόζας

Επί 15 χρόνια τώρα, ο Άμερικανός Ουίλλιαμ Χάρπερ βοηθεί τους ένορκους και τους δικαστές της χώρας του να βγάλουν σωστές αποφάσεις, με την εφαρμογή των στοιχειωδών νόμων της Φυσικής. «Ας πάρουμε μια χαρακτηριστική περίπτωση της δράσάς του.

Σ' ένα αμερικανικό «πάρκο διασκέδασης» λειτουργούσε ένα παιχνίδι που λεγόταν «Μύλος». Οι πελάτες καθόνταν σε μια σειρά καθισμάτων και περιτρέπονταν ολόταχως στον αέρα. Μια γυναίκα όμως έπεσε και χτύπησε άσχημα. Υπέβαλε τότε αγωγή κατά της επιχείρησης, υποστηρίζοντας ότι ο «Μύλος» ήταν ένα παιχνίδι επικίνδυνο. Ο Χάρπερ ανέλαβε την υπεράσπιση της επιχείρησης. Παρουσίασε λοιπόν στο δικαστήριο κρατώντας ένα τενεκεδάκι κουτί, κομμένο και δεμένο στην άκρη ενός σπείργου. Έβαλε μέσα σ' αυτό ένα ξύλο και το περίεστρεψε ολόταχως πάνω απ' το κεφάλι του. Το ξύλο έμεινε στη θέση του. Όταν όμως τβόαλε στην άκρη του κουτιού κι' επανέλαβε το πείραμα, το ξύλο έπεσε.

— «Όπως βλέπετε, είπε τότε ο Χάρπερ στο δικαστή, εξαργώνεται όλα απ' το συνδυασμό της φυγόκεντρου δύναμης με τη θέση του κέντρου του βάρους. Αν η κυρία καθόταν στο καθίσμα, σύμφωνα με τις υποδείξεις του παιχνιδιού, δεν θα πάθαινε τίποτα. Αλλά στεκόταν όρθια, κρατώντας πολύ ψηλά το κέντρον του βάρους της, και γι' αυτό έπεσε όπως το ξύλο.

Και το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή.

Άλλοτε πάλι, κάποιος σωφέρ δικαζόταν για φόνο εξ' αμελείας, γιατί είχε παρασύρει και σκοτώσει ένα πεζό. Ισχυριζόταν ώστόσο ότι είχε πατήσει τα φρένα του σ' ένα χιλιόστο του δευτερολέπτου απ' ότου είδε μπροστά του το θύμα. Το δικαστήριο φάνηκε πως θα τον έκρινε ανεύθυνο και θα τον αθώωνε.

Ο Χάρπερ όμως, που εξετάσθηκε ως πραγματογνώμων, κατέθεσε ότι ο ελαχιστος χρόνος αντίδρασης μεταξύ ματιού και ποδιού είναι επτά δέκατα του δευτερολέπτου κι' όχι ένα χιλιόστο. Το απέδειξε μάλιστα με το εξής απλό πείραμα:

Προσάρμοσε σε μια κατακόρυφη ράβδο δυο κομμάτια ξύλου, το ένα πάνω απ' το άλλο. Το άνω ξύλο είχε μια τρύπα στη μέση. Ο Χάρπερ παρακάλεσε το συνηγορο του κατηγορουμένου ν' ακουμπήσει το χέρι του στο κάτω ξύλο.

— Θα ρίξω μέσ' απ' την τρύπα ένα βόλο, του είπε. Μόλις θα δητε να τον αφήνουν ελεύθερον, να τραβήξετε άμέσως το χέρι σας.

«Όσο γρήγορο όμως κι' αν ήταν η κίνησις του συνηγορού, ο βόλος τον χτύπησε στο χέρι. Το ίδιο έγινε και

δευτέρη, και τρίτη φορά: Ο δικηγόρος δεν προλάμβανε να τραβήξη το χέρι του. Τέλος, ο Χάρπερ εξήγησε στο δικαστήριο:

— Τα δυο ξύλα απέχουν 20 πόντους μεταξύ τους. Επομένως, κατά τους νόμους του Νεύτωνα, ο βόλος χρειάζεται 2 δέκατα του δευτερολέπτου, για να διατρέξη αυτή την απόσταση. Όπως βλέπετε, η αντίδρασις του κ. συνηγορού άργει περισσότερο. Λάβετε δε υπ' όψιν ότι το χέρι είχε τρεις φορές ταχύτερο απ' το πόδι... Συνεπώς, ήταν τελείως αδύνατον για τον κατηγορούμενο να φρενάρε σ' ένα χιλιόστο του δευτερολέπτου απ' ότου άντελήθη το θύμα.

Με την κατάθεσί του, ο Χάρπερ προκάλεσε την καταδίκη του σωφέρ. Σ' όλες τις περιπτώσεις, ο Χάρπερ μεταχειρίζεται απλές επιδείξεις των φυσικών νόμων και τις επξηγεί με τρόπο κατανοητό για τον καθένα. Ξέρει επίσης τον τρόπο να δίνει την απαιτούμενη νομική όψιν στις καταθέσεις του και να πείθει τους δικαστές ότι τα εύκολα πειράματά του αξίζουν περισσότερο απ' τις πολύπλοκες γνωματούσεις των εμπειρογνομώνων.

Κάποτε μια μπουτίλια γκαζόζας είχε σπάσει και τα κομμάτια της είχαν τυφλώσει απ' το ένα μάτι αυτόν που την κρατούσε. Ο παθών ζήτησε αποζημίωσι απ' το εργοστάσιο. Αλλά ο κατασκευαστής των λεμονάδων ισχυρίσθηκε ότι ο παθών είχε χτυπήσει το μπουκάκι για να τ' ανοίξει, κι' έτσι είχε προκαλέσει ο ίδιος το σπασμό του. Παρουσίασε μάλιστα ένα πραγματογνώμονα, που το επιβεβαίωσε αφού εξέτασε τα κομμάτια της μπουτίλιας.

Τότε ο Χάρπερ αγόρασε 12 μπουτίλιες γκαζόζας και τις έσπασε κατά διαφόρους τρόπους— άλλη μ' ένα δυνατό χτύπημα, άλλη με θερμανσι, άλλη πετώντας την από ψηλά, κλπ. «Υστερα μάζεψε τα κομμάτια καθεμιάς και τα κόλλησε μεταξύ τους. Τέλος, τις παρουσίασε στον πραγματογνώμονα του κατηγορουμένου και του είπε:

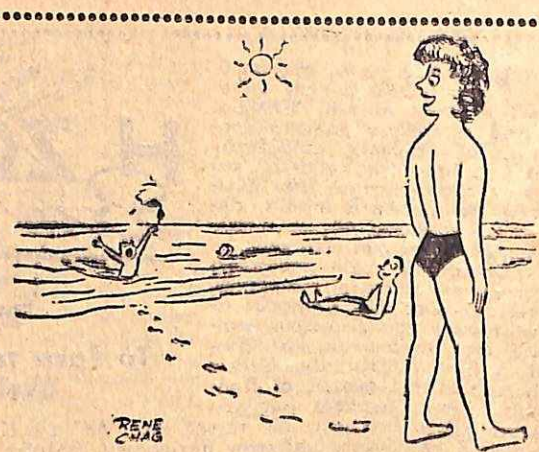
— Αφού είσατε ειδικός, πείτε μας πως έσπασε ή κάθε μπουκάλα!

Εκείνος εξέτασε τα κομμάτια, αποφάνθηκε... κι' έκαμε λάθος σ' όλες τις περιπτώσεις! Αφού τον απέδειξε έτσι άνικανον, ο Χάρπερ εξήγησε στο δικαστήριο ότι τα κομμάτια της μπουτίλιας που είχαν τυφλώσει τον παθόντα, παρουσίαζαν χαρακτηριστικά σημεία αυτομάτου έκρηξης, κι' όχι χτυπήματος. «Ετσι, ο εργοστασιάρχης υποχρεώθηκε να πληρώσει μια αποζημίωσι 35.000 δολαρίων στον παθόντα.

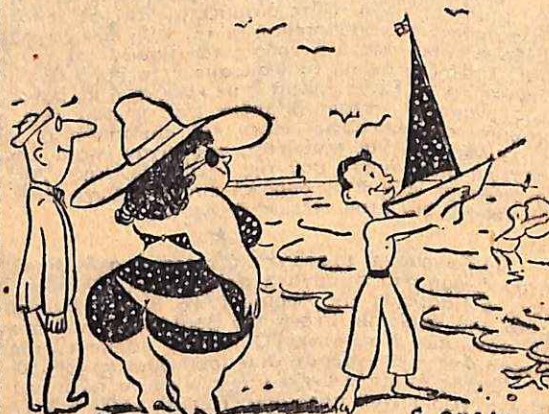
Ο Χάρπερ έχει αποδείξει, εξ άλλου, ότι η ταχύτης ενός αυτοκινήτου, τη στιγμή της συγκρούσεώς του, μπορεί να υπολογισθί απ' το μήκος των σημαδιών που αφήνουν τα ελαστικά του καθώς σέρνονται πάνω στην ασφάλτο. Έχει μάλιστα επινοήσει ένα μαθηματικό τύπο, με τον οποίο μπορεί να κάνει τον υπολογισμό κάθε αστυνομικός.

Όπως βεβαιώνει ο Χάρπερ, οι αστυνομικοί κάνουν πολλά λάθη στη δουλειά τους. Τυλίγοντας π. χ. μ' ένα μαντήλι το όπλο ενός εγκλήματος, καταστρέφουν τα δακτυλικά αποτυπώματα που υπάρχουν ίσως απάνω του. Το σωστό είναι να το πιάσουν μ' ένα συρμάτινο τσιμπιδάκι και να το φυλάξουν μέσα σε σελλοφάν.

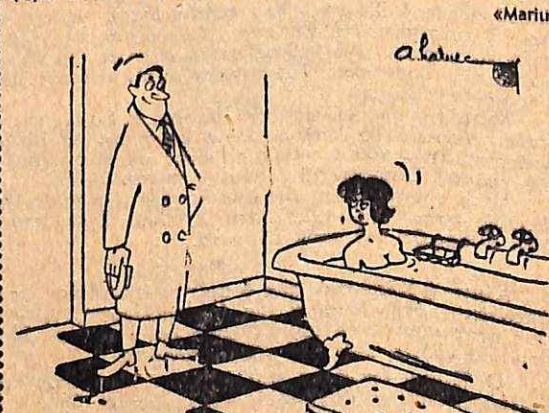
Τελευταίως, ανακοίνωσε μιαν εκπληκτική ανακάλυψή του: ότι τα δακτυλικά αποτυπώματα μπορεί να «πλαστογραφηθούν». Μπορεί δηλαδή ο δράστης ενός εγκλήματος να κάνει ώστε να βρεθούν στο μέρος εκείνο τα αποτυπώματα ενός άλλου, ενός αθώου. Δεν φανέρωσε όμως πως γίνεται αυτό, γιατί δεν έννοει να βοηθήσει στο έργο τους τους κακοποιούς.

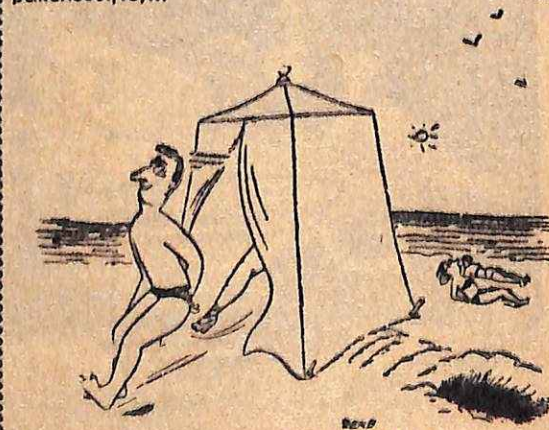
— Τι έπαθες και φωνάζεις, Πελοπίδα; «Samedi - Soir»

— Είναι θαυμάσιος αυτός ο γυιός μας. Τά κατόφερε πάλι να βρή πανί για το καραβάκι του!... «Marius»

— Μα τέλος πάντων, κύριε, ως πότε θα με παρακολουθείτε;... «Samedi - Soir»

Το πάθημα του εισβολέως

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΟΥ ΟΥΪΝΔΩΡ ΣΤΟ ΒΟΥΚΙΓΧΑΜ;

Ένα ειδύλλιο που δημιουργεί ένα προηγούμενο

Όλη η Άγγλία βρίσκεται σε μεγάλη συγκίνηση. Όχι για τα γεγονότα της Κορέας και τις πιθανές εξελίξεις των. Το μεγάλο νέο, που προκαλεί ατελείωτες συζητήσεις, είναι ότι η Άννα Φέρελιθ Μπόες-Λάιον, υποκόμισσα του Άνσον, εμφανίστηκε κατά τις πρόσφατες ιπποδρομίες του Άσκατ μέσα στο βασιλικό θεωρείο, μαζί με τους βασιλείς και τους βασιλικούς πρίγκηπες και πρίγκηπισσες.

Εκ πρώτης όψεως, το πράγμα δεν είναι παράξενο. Η λαίδη Άννα, έγγονη του κόμητος του Στράτμορ, συγγενεύει με τη βασιλική οικογένεια, κι' έχει, συνεπώς, τη θέση της, μέσα στο βασιλικό θεωρείο. Αλλά, σαν διεzeugμένη, δεν έχει θέση ούτε στο βασιλικό θεωρείο, ούτε στα ανάκτορα, σύμφωνα με μια παλιά παράδοση, που χρονολογείται από την εποχή της νορμανδικής κατακτησεως.

Σ' αυτή την παράδοση στηρίχθηκε ως σήμερα η βασιλισσα Μαίρη, για ν' αποκλείσει τη δούκισσα του Ουίνδωρ από τους κόλπους της βασιλικής οικογενείας, παρά την αντίθετη γνώμη του συζύγου της, της βασιλομήτορας Μαίρης, και των δυο πριγκηπισσών Έλισάβετ και Μάργκαρετ.

Η επίσημη εξήγησις που δόθηκε στην εξαίρεσι που έγινε για τη λαίδη Άννα είναι ότι το διαζύγιό της έξεδόθη υπαιτιότητα του συζύγου της υποκόμητος Άνσον, που υπηρέτει ως αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

Αυτό, από την άποψή των τύπων, είναι σωστό. Αλλά η πραγματικότητα παρουσιάζεται διαφορετική. Η αλήθεια στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι υπέρ της λαίδης Άννας, κι' αυτό κανείς μετ' αβίας των κύκλων της αγγλικής αούλης δεν το αξιωματικός των γραναδιέρων της βασιλικής φρουράς.

γνωσεί. Αλλά ως ανατρέξωμε στα γεγονότα:

Μιά μέρα του 1947, έφτασε στο Λονδίνο ένας νεαρός Δανός αξιωματικός, ως βοηθός του στρατιωτικού ακόλουθου της Δανικής πρεσβείας. Ήταν ο πρίγκηψ Γεώργιος της Δανίας. Αρκετά καλοφτιαγμένος, είχε στην πατρίδα του τη φήμη γυναικοκατακτητού. Κι' ο λόγος που τον είχε φέρει στο Λονδίνο δεν ήταν άλλος από το να γνωρίσει την αγγλική ζωή και να διασκεδάσει.

Αλλά οι άνθρωποι δεν εξουσιάζουν ποτέ την καρδιά τους... Ο Δανός πρίγκηψ έγινε δεκτός από την αγγλική βασιλική οικογένεια και, πολύ γρήγορα, μια στενή φιλική τόν συνδέσε με την πριγκηπισσα Μάργκαρετ.

Εκκυκλοφόρησαν τότε φήμες ότι ένα φλογερό αίσθημα είχε αναπτυχθί μεταξύ των δύο νέων κι' ο Γεώργιος θεωρήθηκε σαν υποψήφιος συζύγου της πριγκηπισσας.

Οι φήμες όμως αυτές διαψεύστηκαν, γιατί ο πρίγκηψ είχε ρίξει τα μάτια του σε μιαν άλλη γυναίκα: την υποκόμισσα Άνσον.

Συνηθισμένος από τις προηγούμενες κατακτήσεις του, είχε φαντασθί, στην αρχή, πως επρόκειτο για μιαν απλή περιούσια. Αλλά, σε λίγο, τόν συναντούσε κι' η λαίδη Άννα κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να κάμουν ο ένας χωρίς τον άλλον.

Η πριγκηπισσα Μάργκαρετ, που ήξερε το αίσθημά τους, τούς διευκόλυνε στις συναντήσεις τους. Έτσι, για αρκετό καιρό, κανείς δεν κατάλαβε τίποτα.

Αλλά, μιαν μέρα, ο υποκόμης Άνσον, άγνωστο με ποιό τρόπο, έμαθε τα πάντα.

Στην περίπτωση αυτή, ο Άγγλος ευπατρίδης έδειξε μεγαλοψυχία και ανωτερότητα αληθινά αξιοθαύμαστη. Όχι μόνο δεν έδημιούργησε σκάνδαλο, όπως είχε κάθε δικαίωμα, αλλά δέχτηκε πρόθυμα όλα τα βάρη. Και το διαζύγιο έξεδόθη υπαιτιότητά του.

Επρόκειτο για μιαν αληθινή θυσία. Γιατί, μ' αυτό τον τρόπο, απέκλειε για πάντα τον εαυτό του από την αγγλική αούλη.

Χάρης σ' αυτή τη θυσία, η λαίδη Άννα μπόρεσε να μη στευθί το Δανό πρίγκηπα. Χάρης σ' αυτή επίσης, διατήρησε τη θέση της στην αγγλική αούλη. Η βασιλισσα Μαίρη δεν έκαμε, λοιπόν, καμιά παρατυπία, προσκαλώντας την στο βασιλικό θεωρείο. Αλλά κανείς δεν άγνωσεί ότι η λαίδη Άννα δεν είναι το «θύμα», όπως παρουσιάζεται τυπικά.

Και να γιατί γεννιέται το ερώτημα αν, έπειτα απ' αυτό το προηγούμενο, η βασιλισσα Μαίρη θα διατηρήσει την αυστηρότητά της απέναντι της συζύγου του κουινάδου της.

Μερικοί θεωρούν αυτό το «προηγούμενο» ως προσχεδιασμένο και περιμένο ως προσεχή συνέπεια του την άρσι της απαγορεύσεως που ίσχυε σήμερα για τη δούκισσα του Ουίνδωρ. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να λεχθί με απόλυτη βεβαιότητα. Όπωςδήποτε, η παλιά άδυσσος δεν υπάρχει πιά. Πάνω σ' αυτήν έχει ριχθί μιαν γέφυρα, από όπου η τώως κυρία Σίμσον μπορεί να περσώ για να φτάσει στα άδυτα του Βούκιγχαμ...

Υπηρέτρια με βέρα!

«Αν παίρνατε τελευταία στα χέρια σας μιαν οποιαδήποτε απογευματινή εφημερίδα, θα διαβάσετε πάντα μιαν μικρή στερεότυπη αγγελία: «Ζητείται υπηρέτρια με καλές συστάσεις, γνωρίζουσα και μαγειρικήν διὰ νὰ περιποιήται μόνον, σοβαρόν κύριον. Μισθός ικανοποιητικός. Τηλ. 858-977».

Ο «μόνος σοβαρός κύριος» ήταν ο Νικολάκης ο Λιαρουσάρηπουλος. Πεννηντάρης, ήσυχος άνθρωπος και πραγματικά σοβαρός, δεν είχε αποφασίσει να παντρευθί στα νεάτια του και τώρα πιά το θεωρούσε κάπως γελοίο. Δεν έστεκε στην ηλικία του και στην κοινωνική του θέση. Πρώην δικαστικός, είχε τώρα εν' απ' τα καλλίτερα δικηγορικά γραφεία. «Αν τυχόν παντρευόταν με κανένα κοριτσάκι, θα γελοούσαν όλοι οι πελάτες κι' οι συνάδελφοι. «Αν πάλι έπαιρνε καμμία ηλικιωμένη όπως και θα του ταίριαζε, δεν υπήρχε λόγος να την πάρη! Γιατί τί να την κάνη; Νά βογγάνε ντουέττο απ' τ' αρθριτικά;

Έτσι έμεινε ανύπαντρος και ζούσε μόνος και ήσυχος. Δηλαδή... θα ήταν ήσυχος αν δεν υπήρχε το μεγάλο δράμα της υπηρεσίας. Κάθε όχτώ μέρες έμενε χωρίς υπηρέτρια! Η πως είχε κάθε δικαίωμα, αλλά δέχτηκε πρόθυμα όλα τα βάρη. Και το διαζύγιο έξεδόθη υπαιτιότητά του.

Επρόκειτο για μιαν αληθινή θυσία. Γιατί, μ' αυτό τον τρόπο, απέκλειε για πάντα τον εαυτό του από την αγγλική αούλη.

Χάρης σ' αυτή τη θυσία, η λαίδη Άννα μπόρεσε να μη στευθί το Δανό πρίγκηπα. Χάρης σ' αυτή επίσης, διατήρησε τη θέση της στην αγγλική αούλη. Η βασιλισσα Μαίρη δεν έκαμε, λοιπόν, καμιά παρατυπία, προσκαλώντας την στο βασιλικό θεωρείο. Αλλά κανείς δεν άγνωσεί ότι η λαίδη Άννα δεν είναι το «θύμα», όπως παρουσιάζεται τυπικά.

Και να γιατί γεννιέται το ερώτημα αν, έπειτα απ' αυτό το προηγούμενο, η βασιλισσα Μαίρη θα διατηρήσει την αυστηρότητά της απέναντι της συζύγου του κουινάδου της.

Μερικοί θεωρούν αυτό το «προηγούμενο» ως προσχεδιασμένο και περιμένο ως προσεχή συνέπεια του την άρσι της απαγορεύσεως που ίσχυε σήμερα για τη δούκισσα του Ουίνδωρ. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να λεχθί με απόλυτη βεβαιότητα. Όπωςδήποτε, η παλιά άδυσσος δεν υπάρχει πιά. Πάνω σ' αυτήν έχει ριχθί μιαν γέφυρα, από όπου η τώως κυρία Σίμσον μπορεί να περσώ για να φτάσει στα άδυτα του Βούκιγχαμ...

Επρόκειτο για μιαν αληθινή θυσία. Γιατί, μ' αυτό τον τρόπο, απέκλειε για πάντα τον εαυτό του από την αγγλική αούλη.

Χάρης σ' αυτή τη θυσία, η λαίδη Άννα μπόρεσε να μη στευθί το Δανό πρίγκηπα. Χάρης σ' αυτή επίσης, διατήρησε τη θέση της στην αγγλική αούλη. Η βασιλισσα Μαίρη δεν έκαμε, λοιπόν, καμιά παρατυπία, προσκαλώντας την στο βασιλικό θεωρείο. Αλλά κανείς δεν άγνωσεί ότι η λαίδη Άννα δεν είναι το «θύμα», όπως παρουσιάζεται τυπικά.

Και να γιατί γεννιέται το ερώτημα αν, έπειτα απ' αυτό το προηγούμενο, η βασιλισσα Μαίρη θα διατηρήσει την αυστηρότητά της απέναντι της συζύγου του κουινάδου της.

Μερικοί θεωρούν αυτό το «προηγούμενο» ως προσχεδιασμένο και περιμένο ως προσεχή συνέπεια του την άρσι της απαγορεύσεως που ίσχυε σήμερα για τη δούκισσα του Ουίνδωρ. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να λεχθί με απόλυτη βεβαιότητα. Όπωςδήποτε, η παλιά άδυσσος δεν υπάρχει πιά. Πάνω σ' αυτήν έχει ριχθί μιαν γέφυρα, από όπου η τώως κυρία Σίμσον μπορεί να περσώ για να φτάσει στα άδυτα του Βούκιγχαμ...

Επρόκειτο για μιαν αληθινή θυσία. Γιατί, μ' αυτό τον τρόπο, απέκλειε για πάντα τον εαυτό του από την αγγλική αούλη.

Χάρης σ' αυτή τη θυσία, η λαίδη Άννα μπόρεσε να μη στευθί το Δανό πρίγκηπα. Χάρης σ' αυτή επίσης, διατήρησε τη θέση της στην αγγλική αούλη. Η βασιλισσα Μαίρη δεν έκαμε, λοιπόν, καμιά παρατυπία, προσκαλώντας την στο βασιλικό θεωρείο. Αλλά κανείς δεν άγνωσεί ότι η λαίδη Άννα δεν είναι το «θύμα», όπως παρουσιάζεται τυπικά.

Και να γιατί γεννιέται το ερώτημα αν, έπειτα απ' αυτό το προηγούμενο, η βασιλισσα Μαίρη θα διατηρήσει την αυστηρότητά της απέναντι της συζύγου του κουινάδου της.

Μερικοί θεωρούν αυτό το «προηγούμενο» ως προσχεδιασμένο και περιμένο ως προσεχή συνέπεια του την άρσι της απαγορεύσεως που ίσχυε σήμερα για τη δούκισσα του Ουίνδωρ. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να λεχθί με απόλυτη βεβαιότητα. Όπωςδήποτε, η παλιά άδυσσος δεν υπάρχει πιά. Πάνω σ' αυτήν έχει ριχθί μιαν γέφυρα, από όπου η τώως κυρία Σίμσον μπορεί να περσώ για να φτάσει στα άδυτα του Βούκιγχαμ...

Επρόκειτο για μιαν αληθινή θυσία. Γιατί, μ' αυτό τον τρόπο, απέκλειε για πάντα τον εαυτό του από την αγγλική αούλη.

Χάρης σ' αυτή τη θυσία, η λαίδη Άννα μπόρεσε να μη στευθί το Δανό πρίγκηπα. Χάρης σ' αυτή επίσης, διατήρησε τη θέση της στην αγγλική αούλη. Η βασιλισσα Μαίρη δεν έκαμε, λοιπόν, καμιά παρατυπία, προσκαλώντας την στο βασιλικό θεωρείο. Αλλά κανείς δεν άγνωσεί ότι η λαίδη Άννα δεν είναι το «θύμα», όπως παρουσιάζεται τυπικά.

Και να γιατί γεννιέται το ερώτημα αν, έπειτα απ' αυτό το προηγούμενο, η βασιλισσα Μαίρη θα διατηρήσει την αυστηρότητά της απέναντι της συζύγου του κουινάδου της.

Μερικοί θεωρούν αυτό το «προηγούμενο» ως προσχεδιασμένο και περιμένο ως προσεχή συνέπεια του την άρσι της απαγορεύσεως που ίσχυε σήμερα για τη δούκισσα του Ουίνδωρ. Αλλά τίποτε δεν μπορεί να λεχθί με απόλυτη βεβαιότητα. Όπωςδήποτε, η παλιά άδυσσος δεν υπάρχει πιά. Πάνω σ' αυτήν έχει ριχθί μιαν γέφυρα, από όπου η τώως κυρία Σίμσον μπορεί να περσώ για να φτάσει στα άδυτα του Βούκιγχαμ...

Επρόκειτο για μιαν αληθινή θυσία. Γιατί, μ' αυτό τον τρόπο, απέκλειε για πάντα τον εαυτό του από την αγγλική αούλη.

Χάρης σ' αυτή τη θυσία, η λαίδη Άννα μπόρεσε να μη στευθί το Δανό πρίγκηπα. Χάρης σ' αυτή επίσης, διατήρησε τη θέση της στην αγγλική αούλη. Η βασιλισσα Μαίρη δεν έκαμε, λοιπόν, καμιά παρατυπία, προσκαλώντας την στο βασιλικό θεωρείο. Αλλά κανείς δεν άγνωσεί ότι η λαίδη Άννα δεν είναι το «θύμα», όπως παρουσιάζεται τυπικά.

Και να γιατί γεννιέται το ερώτημα αν, έπειτα απ' αυτό το προηγούμενο, η βασιλισσα Μαίρη θα διατηρήσει την αυστηρότητά της απέναντι της συζύγου του κουινάδου της.

φανείο, την ώρα που τινε τον καφέ του μαζί με τον παλιό συνάδελφό του το Χρήστο τον Πολυσοφόπουλο, γεροντοπαλλήκαρο κι' αυτόν κι' έργενη απ' τα φοιτητικά του χρόνια, γυρίζει και τόν ρωτάει:

— Μωρέ Χρήστο, με την υπηρεσία πως τα βολεύεις; — Έγώ σε δυο χρόνια παίρνω τη συνταχή μου. Δεν ένδιαφερόμαι και πολύ.

— Όχι, δεν με κατάλαβες. Για υπηρέτρια, λέω!

— «Α, για υπηρέτρια; Πρώτης τάξεως! Έχω βρή ένα σωστό θησαυρό! Μαγειρική περίφημη, καθαριότης, περιποίηση— τα πάντα λαμπρουνε στο σπίτι. Και οικονομία, κι' ευσυνειδητή και πρόθυμη... Τάχασε ο δυστυχής ο Νικολάκης;

— Σοβαρά, μωρέ Χρήστο; — Σοβαρώτατα! — Στο λόγο της τιμής σου; — Έκατό φορές!

— Αυτό δηλαδή... είναι λαχείο!... Γιατί εγώ αγωνίζομαι χρόνια και δεν μπορώ να βρώ. Τον κύτταζε ο Χρήστος στα μάτια:

— Με τί τρόπο προσπαθείς να βρή;

— Με την εφημερίδα. — Σωστός τρόπος. Και τί γράφεις στην αγγελία.

— «Ζητείται υπηρέτρια, με καλές συστάσεις...» — νά, τα συνηθισμένα.

— Αυτό εν' το λάθος! — Λάθος;

— Βέβαια!... Πρέπει ν' αλλάξεις το κείμενο. Να βάλεις «κύριος, σοβαρός, ανεξάρτητος κτλ. ζητεί να γνωρίση δεσποινίδα ή κυρία, πτωχόν, έντιμόν, οικοκυράν, με σσηπόν τόν γάμον»!

— Άνοιξε τα μάτια του διάπλατα ο Νικολάκης.

— Έ, κι' έπειτα; ρώτησε. — Τί «έπειτα»; Θα βρεθούν δόσες θέσεις. Θα διαλέξης την

«Νιστου ένα βραδάκι στο κα-...»

«Νιστου ένα βραδάκι στο κα-...»

«Νιστου ένα βραδάκι στο κα-...»

«Νιστου ένα βραδάκι στο κα-...»

«Νιστου ένα βραδάκι στο κα-...»

«Νιστου ένα βραδάκι στο κα-...»

W

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

«Είναι πολύ σπάταλος ο άνδρας μου, μου γράφει μια νηοπαντή, του άρουν τα γλέντια, κάθεται, τρώει, ξοδεύει, ξοδεύει, ξοδεύει. Δεν μου μιλάει ποτέ για τις δουλειές του, ξέρω πως έχει πολλές αντιπροσωπείες, έτσι μου λέει — μά θα βρω πάντα μήπως μάθα καμιά μέρα πως έφτασε σε κανένα οικονομικό αδιέξοδο.

» Δοκίμασα να του πω ότι δεν θα τον ακολουθούσα, αλλά τα τρελά γλέντια, κάθεται, τρώει, ξοδεύει, ξοδεύει, ξοδεύει. Δεν μου μιλάει ποτέ για τις δουλειές του, ξέρω πως έχει πολλές αντιπροσωπείες, έτσι μου λέει — μά θα βρω πάντα μήπως μάθα καμιά μέρα πως έφτασε σε κανένα οικονομικό αδιέξοδο.

Πόσο πιο πολλές ευτυχισμένες οικογένειες θα είχαμε αν όλες σκε-

Η μέδα

Εσέτος δίλοι οι παρινοί Οίκοι στις επιδείξεις των συλλογών τους παρουσιάζουν πολλά κοριτσίστικα μοντέλα, θέλοντας να δείξουν ότι ασχολήθηκαν και με την νεολαία. Ός τώρα επικρατούσε η γνώμη ότι για τα νεύματα δεν είναι ανάγκη να καταβάλλεται καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια: «Ό,τι και να βάλει μια κοπέλα είναι χαριτωμένο, γιατί έχει τα ολόδροσα νεύματα της». Έτσι είναι. Οι ρυθμιστά της

α το μοντέλο σε διάφορα ανοιχτά χρώματα με σκούρες ρίγες.

— Για κοπέλιτσα 15-18 χρόνων: Φορεμάτκι μονοκόμματο, μπουστός και φούστα πλισέ που στηρίζεται ένα άμπερμαν που σχηματίζει και μπρετέλλες. Συμπληρώνεται με μια βέστα που είναι μακρύτερη κι έχει δύο σειρές κουμπιά, ζώνη και μανίκια κιμονό, καθώς και μεγάλα πέτα. Γίνεται από μεταξωτό, λινό, μεταξο ή και λινό ύφασμα, ανάλογως του πώς θα το χρησιμοποιήσωμε. Η βέστα όμως είναι από λεπτό λαϊνά σε σκούρο χρώμα που να συνδυάζεται με το χρώμα του φορέματος.

— Μοντέλο για την πλάξ: Λινό που κουμπώνει από πάνω ως κάτω με μεγάλα ρεβέρ. Ο μπουστός δεν έχει μανίκια και αφήνει γυμνή την πλάτη για την ήλιοθεραπεία. Συμπληρώνεται με μια ριχτή κοντή βέστα με μανίκια τρούα και κινιστό και χωρίς ρεβέρ, ούτε κουμπωτά. Μόνο τα μανίκια έχουν πλατιά ρεβέρ.

— Άλλο μοντέλο επίσης για την πλάξ από ριγέ με φούστα κλός και μπουστό με μπρετέλλες. Η φούστα γαρνιρείται στα δύο πλάγια με δύο ντεκουπ σε κοντρά ρίγες που σχηματίζουν δύο τσέπες.

Καλοκαιρινές κομφορτές

Σόρτς. Όλες φλέγονται από την επιθυμία να φορέσουν σόρτς. Είναι τόσο δροσερά και τόσο της μόδας! Ας προσέξουν όμως γιατί τα σόρτς δεν πηγαίνουν σε όλα τα σώματα. Δεν θέλουν ούτε χοντρούς γοφούς, ούτε χοντρές γάμπες. Κατά γε-

σώρτ. Μπορείτε να κάνετε και ένα μονοκόμματο φορέμα που να φοριέται εύκολα πάνω από το σόρτς ή μπορείτε να έχετε και ένα επανωφόρκι από ύφασμα επόδης που θα είναι πολύ χρήσιμο για την πλάξ μετά από το ήλιολουτρό σας.

Μερικές κυρίες προτιμούν τα μακρύν παντελόνια από τα σόρτς, γιατί έχουν και το μεγάλο πλεονέκτημα να κρύβουν μερικές ελαττωματικές γάμπες, αλλά και αυτά πάλι θέλουν προσοχή γιατί πηγαίνουν μόνο σε όσες έχουν μακρύ το κάτω μέρος του κορμού.

Για τα μακρύν παντελόνια χρησιμοποιούνται διάφορα ύφασματα και λινά, μάλλινα και κουκουναρικά, ιδίως αυτά που παρουσιάζονται τόσο όμορφα στον τόπο μας. Τα παντελόνια φοριούνται όπως και τα σόρτς με μπλουζές ή με πουλόβερ βαμβακερά.

Έμπριμέ βραδυνά

Τώρα τα έμπριμέ δεν φοριούνται μόνο στο διάστημα της ημέρας, αλλά και τα βράδυ, ιδίως όταν πρόκειται για υπαίθριες συγκυνητώσεις. Φυσικά, τα έμπριμέ είναι μεταξωτά και συνοδεύονται με ένα επανωφόρκι από λεπτό μάλλινο ύφασμα που γίνεται σε σχήμα ριχτό και χωρίς γιάκα, με ζαпонέ μανίκια.

Μερικές κυρίες προτιμούν τις ριχτές ζακέτες, αλλά πιο άμπερμαν είναι τα επανωφόρκια.

Τα έμπριμέ έχουν μεγάλα σχέδια. Συνήθιζαν όμως και τα μικρά. Μερικές κυρίες μάλιστα τα προτιμούν. Εκείνο που πρέπει να αποφεύγετε είναι τα πολλά χρώματα, γιατί όσο και να είναι όμορφα, έχουν κάτι το χωριάτικο και αδικούν αυτές που τα φορούν.

Προτιμάτε κάτι που να συνδυάζει το άσπρο και ένα σκούρο χρώμα, μπλε, μπροντό, μαρρόν ή πράσινο, ανάλογα με το τι χρώμα πηγαίνει στον τύπο σας.

Τα βραδυνά έμπριμέ πρέπει να έχουν μεγάλα σχέδια εν αντιθέσει με αυτά που φοριούνται την ημέρα και που έχουν σχέδια μικρά: φύλλα, λουλούδια, γεωμετρικά σχέδια, βούλες, αστρολάβια, κύκλους, κλπ.

Όπως είπαμε και άλλοτε, τα βράδυ φοριούνται πολύ οι μπλουζές από όργαντζό, από βουάλ πουά, από σάτεν, από δαντέλλα, με μαύρες μεταξωτές φούστες πλατιές και κοντές. Ο συνδυασμός του μαύρου και του λευκού είναι από τους εριστοκρατικότερους χωρίς όμως να αποκλείονται και άλλα χρώματα όπως το σάμον με το μαύρο, το μαύρο με το μπλε ρουά, το σιγκαμάν με το μαύρο.

Μην ξεχνούμε και την ωραία μουσελίνα που είναι πάντα της μόδας για βραδυνές τουαλέτες. Κάποτε συνδυάζεται με ταφτά, αλλά και με σάτεν.

Η άλληλογραφία μου

Β. Ε. Κ. 222: Έντελως το αντίθετο αποτέλεσμα φέρνει το όξινέ. Η μόνη θεραπεία είναι η διηλεκτρισμού αφαίρεσης. Δεν επιτρέπεται η χρήση αποστειρωτικού στο πρόσωπο. Ούτε το άνοδο βλαπεί.

Ελαττωματική η Ρόζαν: Λίγο ποδηλατο θα δυναμώση τα πόδια σας, αν όμως είναι στραβά τίποτα δεν θα τα ισιώση. Αποφεύγετε τις πολύ κοντές φούστες και μη δίνετε τόση σημασία. Είναι άλλες που έχουν χοντρές γάμπες και χωρίς μεγάλο σχήμα, πράγμα πολύ χειρότερο. Όταν η γυναίκα ξέρει να νύνεται κρύβει πολλά ελαττώματά της.

Η ψυχή μου, ζητεί την ψυχική του: Λυπούμαι που θα σας απογοητεύσω. Ο νέος μου είχε γραφίς ένα γραμμακι αυτός με ψευδώνυμο, όπως έσείς, και μου έλεγε τον πόνο του. Του άπαντησα και δεν έπαυό του. Του άπαντησα και δεν έπαυό του. Του άπαντησα και δεν έπαυό του. Του άπαντησα και δεν έπαυό του.

Βατρίκην Ρ. Π.: Ζητάτε το δυσκολότερο πράγμα. Οι πόροι δεν κλείνουν εύκολα. Υπάρχουν ωστόσο κλειστές ειδικές κρέμες αμερικανικές και αγγλικές που βελτιώνουν πολύ την κατάσταση. Φάγετε και θα τίνθρετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Διάφορα θερινά μοντέλα για κορίτσια.

μόδας παρουσιάζουν στις φετινές συλλογές τους μοντέλα για 13-15 χρόνων κορίτσια και για 15-18.

— Φουστίτσα σουρωτή και μπουστός ίσιος χωρίς μανίκια, μόνο με μπρετέλλες και στρουγγυλό ανοίγμα λαιμού. Στην ζώνη — φάσα ένώνει μπουστό και φούστα, τρία κουμπιά αποτελούν το κλεισίμα και δύο μεγάλες τσέπες γαρνιρούν το στήθος.

Το φορεμάτκι αυτό γίνεται από σάντον και συμπληρώνεται με μια ριχτή κοντή ζακέττα που έχει τρούα και μανίκια και δίελο ρεβέρ στο λαιμό. Η ζακέττα μπορεί να είναι μπλε μαρεν πράσινη ή κακκινική και το φορεμάτκι άσπρο, κίτρινο, σάμον ή σιέλ. Το μοντέλο αυτό είναι για κορίτσια 13-15 χρόνων.

— Για την ίδια ηλικία είναι και αυτό το μοντέλο: Φούστα με λώδες από ριγέ λινό ή σάντον με τις ρίγες τοποθετημένες καθετές. Ο μπουστός είναι κομμένος με τις ρίγες τοποθετημένες οριζόντια. Το ανοίγμα του λαιμού είναι κλειστό ως επάνω, τα μανίκια κοντά ζαπονά και το κουμπωτά συνεχίζεται και στη φούστα λίγο λώδα. Γίνεται εύ-

νικόν κανένα πηγαίνουν στις ψηλές γυνες. Αυτές φαίνονται ακόμη κομψότερες με τα σόρτς. Μπορούν μάλιστα να το συνοδεύουν με σημειώ μπλουζές ή με ζακέτες, πουλόβερ, κλπ. Τα σόρτς μπορούν να είναι σιγκαμάν, ή μπλουζα ανοιχτόχρωμη και η ζακέττα να έχει το χρώμα του

ΤΟ Χόλλυγουντ υπάρχουν σήμερα πολλοί παλαιοί και καλοί ηθοποιοί που χωρίς στις διάφορες εκκεντρικότητες τους αυτοδιαφημίζονται διαρκώς. Είναι όμως κι άλλοι, το ίδιο παλαιοί και καλοί — ίσως καλλίτεροι από τους πρώτους — που έχουν ως απaráβατη αρχή να αποφεύγουν κάθε δημοσιογραφικό θόρυβο γύρω απ' τ' όνομά τους.

Ανάμεσα στους τελευταίους συγκαταλέγεται η παλιά και διακεκριμένη στάρ του κινηματογράφου Κλαίρ Τρέβορ — ολόκληρη τ' όνομά της είναι Κλαίρ Τρέβορ Μπρέν — που έρμηνευσε πολλούς ρόλους σε μεγάλες ταινίες και που πήρε το «Όσκαρ» το 1948.

— Αν και άγνωστη πώς οι εκκεντρικότητες δημιουργούν θόρυβο γύρω από μια καλλιτέχνη, ωστόσο εγώ τον απέχθασα και την αποφεύγω όσο μπορώ, μάς έλεγε πρό καιρού η Κλαίρ στα στούντιο της Ουνιβέρσαλ. Δεν μπορώ να διαβάσω π.χ. στις πρώτες σελίδες των εφημερίδων ότι η δεινα γνωστή στάρ έπεσε θύμα κλεψιών ή ότι λιποθύμησε από κούραση ή ότι αποσύρεται από την οθόνη γιατί... Βαρέθηκε τις γκρίνιες των σκηνοθετών. Όλα αυτά κι' ένα σωρό άλλα ακόμη εινε άνοητα κόλπα των διαφημιστών που έχουν για μοναδικό σκοπό το θόρυβο γύρω από μια καλλιτέχνη.

Με την αρχή αυτή ξεκίνησε το 1936 η Κλαίρ στην κινηματογραφική της καριέρα. Πριν απ' το 1932, έπαιζε με μεγάλη επιτυχία στα θέατρα του Μπροντγουάι ρόλους δραματικού. Κι' όταν της πρότειναν να εμφανισθ στην οθόνη, δέχτηκε με τον απαραίτο όρο ότι δεν θα εγκατέλειπε το θέατρο. Θά έμενε έξη μήνες στο Χόλλυγουντ και έξη μήνες στη Ν. Υόρκη. Έτσι κι' έγινε. Σ' ένα από αυτά τα πρώτα της φιλμ, που έπαιζε το ρόλο μιας χορεύτριας του Φαρ - Ουέστ, γνώρισε και αγάπησε παράφορα τον πρώτο της άνδρα. Από τότε μέχρι σήμερα η Κλαίρ έχει λάβει μέρος σε περισσότερες από τριάντα ταινίες πρώτης κατηγορίας και σε περισσότερα από εκατό θεατρικά έργα.

Μια τέτοια λαμπρή θεατρική και κινηματογραφική καριέρα βρήκε τη δικαίη αναγνώριση της το Μάρτιο του 1948 από τη γνωστή Ακαδημία Κινηματογραφικών Τεχνών και Επιστη-

Κλαίρ Τρέβορ

Μια έκλεκτη ηθοποιός και στάρ του Χόλλυγουντ

μών της Ν. Υόρκης, που της απένειμε παμπήφει το «Όσκαρ» του 1948 για την θαυμάσια δημιουργία της στο φιλμ της Γουάρνερ «Στη βή της καταγίδος», με το Μπόγκαρτ και τη Λωρίν Μπάκάλ, όπου η Κλαίρ δημιουργούσε έναν έξοχο ρόλο μεθυσμένης.

Σχετικά με το ρόλο αυτό υπάρχει κι' ένα χαριτωμένο ανέκδοτο που αξίζει να το διηγηθούμε:

Όταν γυριζόταν το φιλμ αυτό, για ν' αποδώσει όσο πιο πιστά το δύσκολο ρόλο της μεθυσμένης, η Κλαίρ σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να νοιώσει τα συναισθήματα ενός μεθυσμένου αν μεθούσε πραγματικά κι' αυτή η ίδια επί τέσσερις τουλάχιστον μέρες! Αμέσως έβαλε το σχέδιό της σ' εφαρμογή. Αφού μελετούσε καλά το ρόλο της... άδειαζε έπειτα μερικά μπουκάλια ούισκυ, γινόταν ουσιικά... φέσι και στην κατάστασι αυτή εναόραζε να έρμηνεύη το ρόλο της.

Έτσι μεθυσμένη την είδε κάποιο βράδυ ένας αστυφύλακας και χωρίς πολλές κουβέντες την ώδηγησε αμέσως στο πλησιέστερο τμήμα.

Είνε η τρίτη κατά σειρά βραδυνά που σε βρίσκει ο αστυφύλακας μεθυσμένη στο δρόμο, της έλπε αούτηρά ο αστυφύλακας. Γιατί το κάνεις αυτό; Ξέρεις ότι μπορώ να σε στείλω στο άσυλο των αλκοολικών;

Είμαι ηθοποιός και μελετώ το ρόλο μου, διαμαρτυρήθηκε έντονα η Κλαίρ.

— Αυτά τα τα πήτε στο δι-

το πρωί θα δούμε τί γίνεται μ' αυτήν... Είδε κι' έπαθε η Κλαίρ ν' αποδείξει ότι δεν ήταν αλκοολική εκ συστήματος. Τελικά επενέδωσαν τα στούντιο Γουάρνερ κι' έτσι αφέθηκε ελεύθερη να συνεχίσει τα πειράματά της στο... μεθύσι! Το αποτέλεσμα πάντως ήταν να έρμηνεύσει τόσο έξοχα το ρόλο της μεθυσμένης, ώστε ν' αφήσει κατάπληκτο ολόκληρο το Χόλλυγουντ για τη φυσικότητά της.

Η Κλαίρ Τρέβορ Μπρέν γεννήθηκε κάποια όγδοη Μαρτίου στη Ν. Υόρκη από γονείς — ο πατέρας ήταν Γάλλος και η μητέρα Ιρλανδή — καλλιτέχνες, αφού ήταν λίγο πολύ ποιητής, μουσικοί και συγγραφείς. Έτσι από μικρή η Κλαίρ έδειξε την κλίση της στην καλλιτεχνία και σε ηλικία 17 ετών μπήκε στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια για να σπουδάσει Καλές Τέχνες. Ύστερα από ένα χρόνο σπουδών εγκατέλειψε το Πανεπιστήμιο για να εγγραφεί φοιτήτρια στην Ακαδημία Δραματικής Τέχνης της Ν. Υόρκης. Κάθισε κι' εκεί λίγο καιρό, αλλά νομίζοντας ότι ως ηθοποιός δεν θα μπορούσε να κάνει καριέρα, άφησε τη σχολή για να ενααγυρίσει στις Καλές Τέχνες απ' όπου βγήκε διπλωματούχος ζωγράφος. Έπειτα όμως, για να έχη ένα ακόμη προσόν στο χέρι της, ξαναπήγε στην Ακαδημία και πήρε διπλώμα ηθοποιού.

Από το 1947 η Κλαίρ Τρέβορ παντρεύτηκε σε δεύτερο γάμο τον κινηματογραφικό παραγωγό Μίλτον Μπρέν, που ετοιμάζει τώρα το φιλμ «Σύννορα», με πρωταγωνίστρια τη γυναίκα του. Απ' τον πρώτο της γάμο η Κλαίρ έχει ένα παιδί 7 ετών, το μικρό Τσάρλες.

Η Κλαίρ Τρέβορ.

Ο. PENNY

Δραματικό διήγημα

Το δυστύχημα έγινε ξαφνικά, χωρίς κανείς να προφτάσει να καταλάβει με ποιο τρόπο. Όπως τόσα και τόσα που συμβαίνουν στα κунήγια. Σε μία στιγμή, ο κόμης Γκέζα Μπολντίζαρ κυλίστηκε στο έδαφος, χτυπημένος με μία σφαίρα στην καρδιά, που τον άφησε άμεσα νεκρόν.

Ο πιδ επιστήθιος φίλος του νεκρού, ο βαρώνος Ναντόρ Κοβέσκυ, στεκόταν πλάι του σαν άπολιθωμένος. Δυσκολευόταν να

γας άλλο τρομερό για τη δυστυχισμένη Βίλμα.

«Αλλ' ο βαρώνος δεν μπορούσε τάχα να την γλυτώσει απ' αυτό το μαρτύριο;

Για να το κατορθώσει, θάπρεπε να κλείσει το κλειδί του κουτιού και να πάρει το περιεχόμενο του χωρίς να τον καταλάβει κανείς.

Αυτό το κουτί ήταν ένα κομψοτέχνημα. Έμοιαζε σαν μεσαιωνικός πύργος. Και το κλειδί του ήταν σκαλισμένο με πολύ περίεργο τρόπο. Ο βαρώνος θυμόταν πως το είχε δει στα χέρια του Γκέζα. Θα το

Η εκδίκη της του βαρώνου

πιστέψω πως ο Γκέζα, που ήταν πάντα ζωηρός και δυνατός, δεν θα ξανασηκωνόταν ποτέ πια και πως η γη θα τον δεχόταν σε λίγο μέσα στην παγωμένη άγκαλιά της.

Ο Γκέζα ήταν τύπος Δόν Ζουάν. Κι' ίσως γι' αυτό, ο Ναντόρ, ήρεμος και πρόος από φυσικού του, τον θαύμαζε στο βάθος της ψυχής του. Όχι πως ήθελε να του μοιάσει. Αυτή η σκέψις δεν είχε περάσει ποτέ απ' το μυαλό του. Μα οι άνθρωποι έλκονται πάντα από κείνο που δεν είναι ή δεν μπορούν να είναι. Κι' ο βαρώνος, όπως είπαμε, δεν είχε κανένα από τα χαρίσματα και τις ικανότητες ενός γυναικακακτητού.

Ο θαυμασμός του είχε αρχίσει από την εποχή που ο Γκέζα του έδειξε ένα μεγάλο σιδερένιο κουτί, που βρισκόταν πάνω σε μία έταξέρα, μέσα στο γραφείο του. Ήταν γεμάτο από επιστολές γυναικών κι' άλλα ερωτικά τρόπαια.

Από τότε είχαν περάσει τρία χρόνια. Καί, βέβαια, στο διάστημα αυτό, οι κατακτήσεις του Γκέζα ήταν αμέτρητες.

Κυττάζοντας το νεκρό φίλο του, ο βαρώνος θυμήθηκε αυτό το κουτί. Καί, ξαφνικά, μία σκέψις περάσε απ' το μυαλό του. Η γυναίκα του Γκέζα θα το άνοιξε, φυσικά, και θα μάθαινε τότε τις άπιστιες του άντρός της. Το πλήγμα θα ήταν δι-

αναγνώριζε ανάμεσα σε χίλια.

«Αλλά θάκλεβε, λοιπόν, ένα νεκρό; Κι' ωστόσο, αυτό ήταν απαραίτητο, για το συμφέρον του φίλου του και της γυναίκας του. Ο Γκέζα, αν μπορούσε να πή μία τελευταία λέξη, θα του συνιστούσε, δίχως αμφιβολία, να καταστρέψει το περιεχόμενο του κουτιού.

Ο βαρώνος τώρα δεν δίσταζε πια. Έκείνο που σχεδίαζε να κάνει δεν ήταν μία

Ο κόμης Γκέζα Μπολντίζαρ κυλίστηκε στο έδαφος χτυπημένος με μία σφαίρα στην καρδιά...

πρόστυχη πράξις, αλλ' ένα ιερό καθήκον απέναντι του νεκρού φίλου του.

«Επειτα από λίγη ώρα, μέσα στο άμαξι που μετέφερε το Γκέζα, ο Ναντόρ Κοβέσκυ έχωσε κρυφά το χέρι του μέσα στις τσέπες του νεκρού κι' ένοιωσε μία μεγάλη ανακούφιση όταν βρήκε σε μία απ' αυτές το κλειδί που ζητούσε.

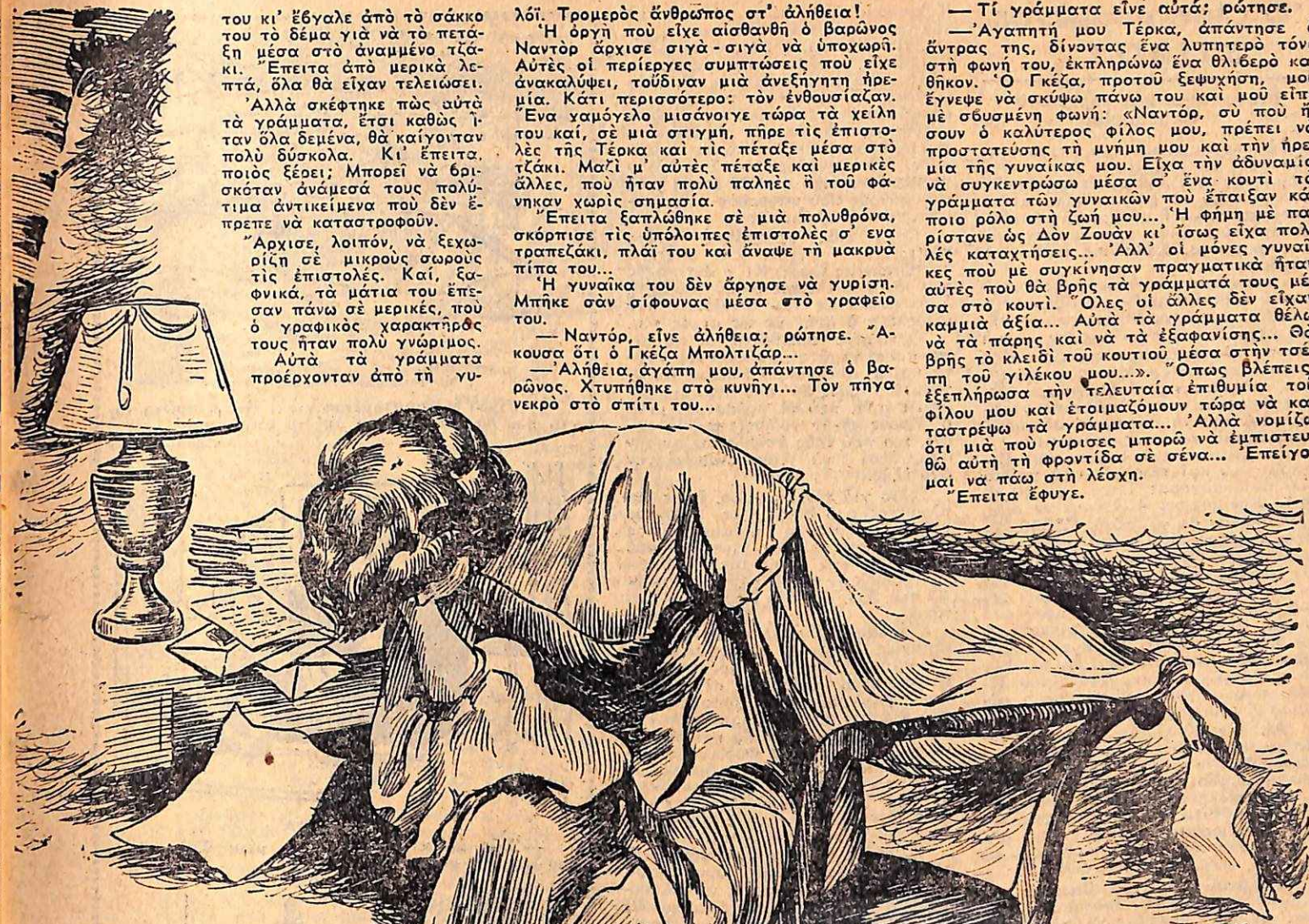
Όλα τα άλλα δεν παρουσίασαν πια την παραμικρή δυσκολία. Ο βαρώνος επωφελήθηκε από την αναστάτωση που δημιουργήθηκε στο σπίτι του Γκέζα, όταν τον μετέφεραν εκεί, για ν' ανέβη στο γραφείο του και ν' αδειάσει μέσα στον κυνηγετικό σάκκο του το περιεχόμενο του σιδερένιου κουτιού.

Όταν γύρισε στο σπίτι του, η Τέρκα, η γυναίκα του, έλειπε.

«Τόσο το καλύτερο!» σκέφτηκε ο Ναντόρ.

Γιατί έτσι θα μπορούσε να καταστρέψει τα ερωτικά τρόπαια του Γκέζα χωρίς να ένοχληθεί από κανένα.

Ήταν τώρα μόνος μέσα στο γραφείο

ναίκα του. Είχαν όλα, άλλωστε, την υπογραφή της.

Σε μία απ' αυτές, η Γέοκα έγραφε:

«Μην ξεχνάς πως μου όρκίστηκες ότι δεν θ' αγαπήσεις ποτέ άλλη γυναίκα εκτός από μένα. Η χαρά κι' η ευτυχία μου βρίσκονται στα χέρια σου. Θα ήθελα να πεθάνω τη στιγμή που θάπαυες να μ' αγαπάς...»

Ο βαρώνος κύτταξε τις ήμερομηνίες. Αρχίζαν από έναν περίπου χρόνο... Την εποχή, λοιπόν, που ο Γκέζα του μίλησε για τα ερωτικά του τρόπαια δεν σχετιζόταν ακόμη με τη γυναίκα του.

Η τελευταία από τις επιστολές ήταν από μία βδομάδα. Η Τέρκα έγραφε στον αγαπημένο της ότι ο άντρας της θα πηναινε για δυο μέρες στη βιέννη και τον παρακαλούσε να πάει τη νύχτα να την βρή στο μεγάλο της, μπαίνοντας από τη μικρή πόρτα του κήπου, που θα την άφηνε επίτηδες ανοιχτή...

Ωστε, λοιπόν, η Τέρκα ήταν η τελευταία κατακτήσις του Δόν Ζουάν;

«Αλλ' όχι! Ο βαρώνος ανακάλυψε πολλές ακόμα επιστολές από άλλες γυναίκες, που διεκδικούσαν την αγάπη του κατά την ίδια χρονική περίοδο με την Τέρκα. Μερικές έκαναν λόγο για ερωτικά ραντεβού που είχαν πραγματοποιηθί μία ή δυο μέρες προητέρη ή αργότερα από τις συναντήσεις του Γκέζα με τη γυναίκα του.

Ακούσε να παραβάλει κανείς τις ήμερομηνίες για να ιδη πως η ζωή του Δόν Ζουάν ήταν ένα ατελείωτο ερωτικό κομπο-

λοϊ. Τρομερός άνθρωπος στ' αλήθεια!

Η όργη που είχε αισθανθί ο βαρώνος Ναντόρ άρχισε σιγά-σιγά να υποχωρεί. Αυτές οι περιέργες συμπτώσεις που είχε ανακαλύψει, τούδιναν μία ανεξήγητη ήρεια. Κάτι περισσότερο: τον ένουσιαζαν.

Ενα χαμόγελο μισάνοιγε τώρα τα χείλη του και, σε μία στιγμή, πήρε τις επιστολές της Τέρκα και τις πέταξε μέσα στο τζάκι. Μαζι' μ' αυτές πέταξε και μερικές άλλες, που ήταν πολύ παλιές ή του φάνηκαν χωρίς σημασία.

«Επειτα ξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα, σκόρπισε τις υπόλοιπες επιστολές σ' ένα τραπέζακι, πλάι του και άναψε τη μακρυά πίπα του...»

Η γυναίκα του δεν άργησε να γυρίσει. Μπήκε σαν σίφουνας μέσα στο γραφείο του.

— Ναντόρ, είναι αλήθεια; ρώτησε. «Ακούσα ότι ο Γκέζα Μπολντίζαρ...»

— Αλήθεια, αγάπη μου, άπάντησε ο βαρώνος. Χτυπήθηκε στο κунήγιο... Τον πήγα νεκρό στο σπίτι του...

— Τί γράμματα είναι αυτά; ρώτησε.

— Αγαπητή μου Τέρκα, άπάντησε ο άντρας της, δίνοντας ένα λυπητερό τόνο στη φωνή του, εκπληρώνω ένα θλιβερό καθήκον. Ο Γκέζα, προτού ξεψυχήσει, μου έγραψε να σκύψω πάνω του και μου είπε με σδυμένη φωνή: «Ναντόρ, συ που ήσουν ο καλύτερος φίλος μου, πρέπει να προστατεύσεις τη μνήμη μου και την ήρεια της γυναίκας μου. Είχα την αδυναμία να συγκεντρώσω μέσα σ' ένα κουτί τα γράμματα των γυναικών που έπαιξαν κάποιο ρόλο στη ζωή μου... Η φήμη με παρίστανε ως Δόν Ζουάν κι' ίσως είχα πολλές κατακτήσεις... Αλλ' οι μόνες γυναίκες που με συγκίνησαν πραγματικά ήταν αυτές που θα βρής τα γράμματά τους μέσα στο κουτί. Όλες οι άλλες δεν είχαν να τα πάρης και να τα ξεαφανίσης... Θα βρής το κλειδί του κουτιού μέσα στην τσέπη του γιλέκου μου...»

«Όπως βλέπεις, εξεπλήρωσα την τελευταία επιθυμία του φίλου μου και ετοιμαζόμουν τώρα να καταστρέψω τα γράμματα... Αλλ' νομίζω ότι μία που γύρισε μπορώ να εμπιστευθώ αυτή τη φροντίδα σε σένα... Έπείγομαι να πάω στη λέσχη.

«Επειτα έφυγε.

Όταν γύρισε, λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, βρήκε τη γυναίκα του να διαβάζει ακόμη τα γράμματα. Τα μάτια της φαίνονταν κλαμμένα.

«Αλλ' ο βαρώνος προσποιήθηκε πως δεν το πρόσεξε.

— Βλέπω ότι η ερωτική αλληλογραφία του δυστυχισμένου Γκέζα σ' έκανε να ξεχάσεις την ώρα, της είπε. Ο Γκέζα, στ' αλήθεια, ήταν μία πολύ τρυφερή ψυχή...

— Ήταν ένας έλεινος... ένας παλιάνθρωπος... ένα κτήνος! φώναξε η Τέρκα.

— Δεν μου άρεσε να βρίξες το φίλο μου! είπε με αυστηρό τόνο.

«Επειτα, έσκυψε πάνω της και την φίλησε στο μέτωπο.

— Καληνύχτα, αγάπη μου, πρόσθεσε με τρυφερό τόνο. Πάω να κοιμηθώ.

Καθώς έφευγε, είπε:

— Μην ξεχάσεις να ρίξεις στη φωτιά τα γράμματα...

«Ήξερε πως η Τέρκα θα διάβαζε και θα ξαναδιάβαζε τα γράμματα ανασκαλεύοντας τις αναμνήσεις της.

«Ενας λυγμός φούσκωσε το στήθος της Γέρκα και τα δάκρυα πλημύριζαν το πρόσωπό της.

— Κλαίς, αγάπη μου; είπε ο άντρας της χωρίς να δείξη την παραμικρή ταραχή. Σ' ευχαριστώ γιατί συμμερίζεις τη λύπη μου... Ο Γκέζα, όπως ξέρεις, ήταν ο καλύτερος φίλος μου...

Τα μάτια της Τέρκας έπεσαν κείνη τη στιγμή πάνω στις επιστολές που βρίσκονταν στο τραπέζι.

ΙΓΚΟΡ ΦΑΡΓΚΟΣ

Μονομάχοι και θηρία στὸ
Κολοσσαίον

Ιατρός Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9 — 12 καὶ 4 — 6 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύ-
ξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

Ο Κωνσταντίνος, ο πρώτος Χριστιανός αυτοκράτωρ, προσπάθησε, το 326 μ. Χ. να στατήσει τα άγρια αυτά θεάματα. Άλλα δὲν τὸ πέτυχε τελείως. Έβδομῃ αἰώνι

63

DIA.¹⁸⁹⁰
 ΨΥΧΙΚΟ ΜΕΤΑΞΕΙ
 νια
 ΜΕΤΑΞΕΙ,
 ΠΡΕΣΙΑ
 ΟΡΦΙΑΣ

Κι' έκανε ν' ανασηκωθεί απ' το κρεβάτι. Τα χέρια του Πέτερ απλώθηκαν προς το μέρος της και την ξανάφεραν ήρεμα στη θέση της.

— Ο γιατρός συνέστησε να μείνεις μερικές ακόμη μέρες στο κρεβάτι σου, της είπε με τρυφερότητα. Είσαι ακόμη πολύ αδύνατη, αγαπημένη μου. Ένιτ.

— Έχεις δίκιο, απάντησε η νέα. Είχα ξεχάσει πως ήμουνα άρρωστη... Από πόσον καιρό βρίσκομαι εδώ;

— Μην κουράζεσαι, αγαπημένη μου, της είπε ο Πέτερ. Σε μερικές ημέρες θα είσαι τελείως καλά.

— Η νέα φάνηκε να σκέφτεται. — Πρέπει να φύγω από δω, Πέτερ. Ο Μόμπυ περιμένει...

Δεν πρέπει να τον αφήσω να περιμένει... Αν ήξερες πόσο τον λυπάμαι...

— Ο νέος κατάλαβε τι σήμαιναν τα λόγια της. Άλλα δεν έδειξε καμιά συγκίνηση.

— Η σκέψις ότι έπρεπε να είχε κάνει κάτι άπασχολούσε πολλές φορές την Ένιτ. Άλλ' ήταν η πρώτη φορά που μιλούσε για το Νόμπυ.

— Έπειτα άρχισε να λέει ασυνάρτητα λόγια. Ήταν αδύνατο να βγάλει κανείς ένα συμπεράσμα απ' αυτά.

— Ο Άλβιν οισθανόταν την επιθυμία να της κάμη μερικές έρωτήσεις για να κατευθύνει την πορεία των σκέψεών της. Άλλ' δεν τολμούσε. Γιατί φοβόταν μήπως της κάμη κακό.

— Πού είναι η τσάντα μου; είπε σε μία στιγμή η νέα. Είχα μέσα πενήντα λίρες... Μου τις είχε δώσει ο κύριος Ίσμαϊ ως προκαταβολή έναντι του μισθού μου... Θα τις πηγαίνα στο Νόμπυ...

Σώπασε μερικές στιγμές κι' έπειτα ξαναείπε:

— Τι καλός πού ήταν ο κύριος Ίσμαϊ!... Και πόσο τον είχα παρεξηγήσει!... Άλλ' δεν ήξερα... δεν μπορούσα να φαντασθώ...

Τινάχτηκε, ξαφνικά, με όρμη και πιάστηκε από τον αραβωνιστικό της.

— Πέτερ, προστάτευσέ με! φώναξε. Έρχεται πάλι για να με σκοτώσει... Έχει μία σιδερένια γροθιά στο χέρι του... Α! Ναι!... αυτός είναι! Τό ψευτικό μουστάκι έπεσε από τα χείλη του... Πέτερ, βοήθεια!... Βοήθεια!

— Δεν είναι κανείς, αγαπημένη μου, απάντησε ο νέος, σφίγγοντάς την πάνω του. Δεν βλέπεις, λοιπόν, πως είμαστε μόνοι στο δωμάτιο;

— Έφυγε; ρώτησε η Ένιτ. — Ο Πέτερ, θεώρησε άσκοπο να προσπαθήσει να της βγάλει αυτή την ιδέα από το μυαλό της.

— Έφυγε, απάντησε. — Και δεν με χτύπησε; — Όχι.

— Άλλ'ά τότε γιατί πονάει το κεφάλι μου;

— Είναι από την άρρώστειά σου, απάντησε ο Πέτερ.

— Από την άρρώστειά μου; Όχι, Πέτερ... Είναι από το χτύπημα που μούδωσε με τη σιδερένια γροθιά μέσα στο τραίνο.

— Για ποιόν μιλάς, Ένιτ;

— Για τον άνθρωπο που με χτύπησε μέσα στο τραίνο το βράδυ που γυρίζαμε με τον κύριο Ίσμαϊ από την Υόρκη.

— Θυμάσαι ποιός ήταν;

— Ναι, θυμάμαι!... Ήταν ο Λώρενς Μπρούς...

— Ο Λώρενς Μπρούς, ο κύριος...

νεταίρος του Σίλας Ίσμαϊ;

— Ο Πέτερ την κύτταξε με δυσπιστία.

— Γιατί σε χτύπησε, Ένιτ; ρώτησε.

— Η νέα ανασήκωσε τους ώμους.

— Μήπως ξέρω; απάντησε. Αυτός ήταν ή «Αράχνη»... Μου το είπε ο Νόμπυ, που ήξερε πολλά πράγματα γι' αυτόν.

— Ο Πέτερ ήταν βέβαιος ότι ή δυστυχισμένη νέα παραλογιζόταν. Οι γιατροί, άλλωστε, το είχαν προβλέψει. «Τό πιθανότερο είναι, του είχαν πη, ότι δεν θα ξαναβρή τη μνήμη της. Άλλ' αν γίνη αυτό το θαύμα, ύπάρχει κίνδυνος να χάσει το μυαλό της».

Και νά, λοιπόν, πού ή Ένιτ είχε ξαναβρή τη μνήμη της. Μόνο πού αυτή ή επάνοδος του μνημονικού της είχε ένα άλλο δυσάρεστο αποτέλεσμα. Είχε σαλέψει το λογικό της.

— Ο Πέτερ, πού δεν άμφέβαλε γι' αυτό, την κύτταξε μ' ανείπωτη λύπη.

— Όταν θα γίνης καλά, της είπε, θα παντρευτούμε και θα φύγωμε άμέσως από την Αγύλια. Έτσι, κανείς δεν θα μπορούσε να σου ξανακάνη κακό.

— Υποσχέσου μου, Πέτερ, ότι δεν θ' αφήσεις το Λώρενς Μπρούς να με σκοτώσει, παρακάλεσε ή νέα. Δεν ξέρεις τί κακό πού είναι!

— Ο νέος προσπάθησε να την καθησυχάσει και τό κατάφερε έπειτα από πολλές προσπάθειες. Στο τέλος, ή Ένιτ αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά του.

Την ξανάβλεπε τότε σ'α μαζιλάρια της κι' άφού είδοποίησε τη νοσοκόμο, τοιμάσθηκε να φύγει.

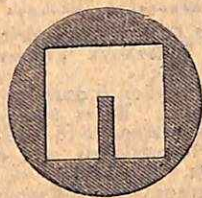
Βιαζόταν να βρεθή στον καθαρόν άέρα για να προσπαθήσει να ήρεμηση και να συναρμολογήσει τίς σκέψεις του.

Αν ή Ένιτ δεν παραλογιζόταν εκείνο πού του είχε κημυτηρευθή ήταν τρομερό. Ο Λώρενς Μπρούς, δολοφόνος του Σίλας Ίσμαϊ, ο Λώρενς Μπρούς ή «Αράχνη»; Άλλ' ήταν να τρελλαθή κανείς.

Στην άρχή, ο Πέτερ σκέφθηκε να μνη δώσει σημασία σ'α λόγια της μνηστής του. Άλλ' αν ή Ένιτ μιλούσε λογικά; Κι' αν ο Λώρενς Μπρούς ήταν ό μυστηριώδης κακούργος, πού του κάκρυ τον άναζητούσε ή άστυνομία;

Ο νεαρός Άμερικανός δεν

“ΑΛΕΚΤΩΡ”

1930-1950 20 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Με την ίδρυσίν της, κατά το 1930, ή “ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ”, Α.Β.Ε.Σ., χάρις εις τας άρτίας και συγχρονισμένες μηχανικές έγκαταστάσεις της και τό ειδικευμένον έπιστημονικόν και τεχνικόν προσωπικόν της, επέτυχε, κατά κοινήν όμολογίαν, την τυποποίησιν του σπουδαιότερου ελληνικού προϊόντος, του καπνού, καταστήσασα την Σιγαρεττοβιομηχανίαν μας έφάμιλλον των καλύτερων ξένων.

Επί τή συμπληρώσει 20 χρόνων από τής ίδρύσεώς της, ή “ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ”, Α.Β.Ε.Σ. έκφράζει τας θερμάς εύχαριστίας της προς τό καπνιστικόν κοινόν διά την τόσην συμβολήν του εις την αλματώδη εξέλιξιν των έργασιών της και, επί τή εύκαιρία, του προσφέρει ένα νέο έξαιρετικό τσιγάρο, τό

Τό νέο μας αυτό τσιγάρο είναι καμωμένο από έκλεκτό έλαφρό και γλυκόπιστο χαρμάνι, ώστε ν' αποτελή τό ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΤΣΙΓΑΡΟ.

Κυκλοφορεί σε κουτί λεπτού γούστου και σε τμήμή προσιτή στο πολύ καπνιστικό κοινόν.

ΜΕΤΑΛΛΟ ΚΟΥΤΙ 20 ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ ΔΡΧ. 2.900

ΜΙΚΡΟ ΠΛΑΚΕ 10 ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ ΔΡΧ. 1.500

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

δίστασε περισσότερο. Κι' έτρεξε στη Σκώντλαντ Γιάρντ, για ν' ανακοινώσει στον σεο Έκτορα Φρούντ κατι πού ό επιθεωρητής Σίλδερ ήξερε από μερικές ώρες προητέρω.

Έπειτα ξαναγύρισε στο νοσοκομείο του Κουμς Κρός.

— Η Ένιτ ήταν θυσιμένη σε ύπνο. Η προσπάθεια πού είχε κάμει εκείνο τό άπόγευμα την είχε εξαντλήσει. Άλλ' από τό άλλο μέρος, της είχε δώσει μία ήρεμία, πού δεν την είχε ποτέ άλλοτε ως τότε.

Μία φάλαγγς αυτομάτων

— Η μικρή φάλαγγς των άστυνομικών προχωρούσε σιγά προς τό μέρος της επαύλεως Μπέντικαμ. Όταν έφτάσαν κοντά, εκείνοι πού την αποτελούσαν χωρίστηκαν σε δυο τμήματα και καθένα απ' αυτά άκολούθησε διαφορετική κατεύθυνσι.

Οι άνθρωποι αυτοί κινιόνταν σάν αυτομάτα. Ο άρχηγός τους είχε δώσει από πριν τίς απαιτούμενες οδηγίας και καθένας ήξερε τί έπρεπε να κάμη.

Τό χάλι της επαύλεως ήταν φωτισμένο, καθώς και ένα άλλο δωμάτιο τού Ισογείου.

— Ο Σίλδερ δεν είναι μόνος. σκέφτηκε ο Μπρίαν.

Αυτός κι' οι άνθρωποι του έπρεπε, λοιπόν, να δράσουν άμέσως. Κάθε λεπτό πού περνούσε ήταν πολύτιμο.

Ο Μπρίαν είχε μεγάλη πείρα από τίς επιχειρήσεις αυτού του είδους κι' είχε πάρει μέσα στο αυτοκίνητο όλα τά συνεργα πού θα μπορούσε να χρειασθούν.

Σ' ένα νεύμα του, δυο πόλισμαν έσκυψαν κάτω από τό φωτισμένο παράθυρο. Δυο άλλοι πήδησαν πάνω τους. Καθένας απ' αυτούς κρατούσε από ένα σιδερένιο λαστάρι.

Ο Μπρίαν σήκωσε τό χέρι του.

Οι δυο πόλισμαν έχωσαν ταυτόχρονα τά δυο λαστάρια ανάμεσα στις γρίλλιες του παραθύρου και τά κατέβασαν με τόση όρμη, πού όλο τό κάτω μέρος του έγινε συντρίμια.

— Ένα χέρι χώθηκε τότε στο έσωτερικό και γύρισε τό μανταλό.

Έπειτα από μία στιγμή, τό παράθυρο ήταν ολάνοιχτο κι' οι άστυνομικοί, πατώντας στη ράχη των δυο συντρίμια τους, άρχισαν να πηδούν στο έσωτερικό.

— Όλα αυτά είχαν γίνει με τόση ταχύτητα, πού ο Μπρούς μόλις την τελευταία στιγμή κατάλαβε ότι κατι τό έξαιρετικό συνέβαινε.

— Ένα σαρδάνιο γέλιο φώτισε τότε στο πρόσωπο του και τό χέρι του διευθύνθηκε προς τό μέρος του κουμπιού.

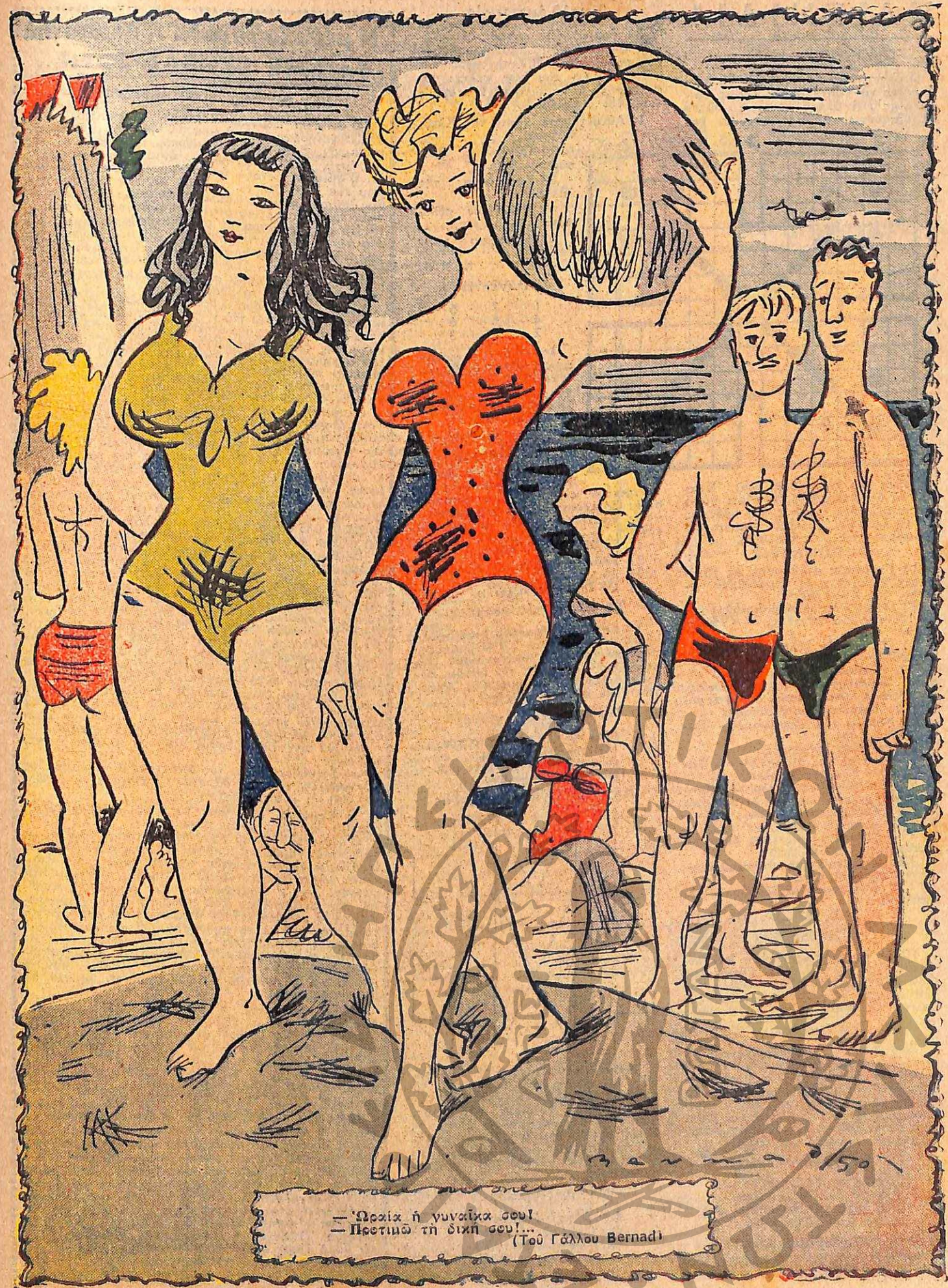
Ο Σίλδερ τον είδε να τό πιέζει κι' ένόωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά, σαν ή ζωή του να είχε σταματήσει.

Την ίδια στιγμή, ο Μπρούς τινάχτηκε όρθιος κι' άπλωσε τό χέρι του για να πιάσει τό περιστροφό του.

— Άλλ'ά, μόλις τό άγγιξε, ένόωσε ένα δυνατό πόνο στο μπράτσο. Ο ένας από τους δυο άστυνομικούς, πού είχαν σπάσει τό παράθυρο, τον είχε χτυπήσει με τό βαρύ λαστάρι του.

Τό περιστροφό έφυγε άμέσως από τά χέρια του Μπρούς. Την ίδια στιγμή, δυο στίβιας χέρια τον έπιασαν από τους ώμους και τον έσπρωξαν έξω από τό δωμάτιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: η συνέχεια.

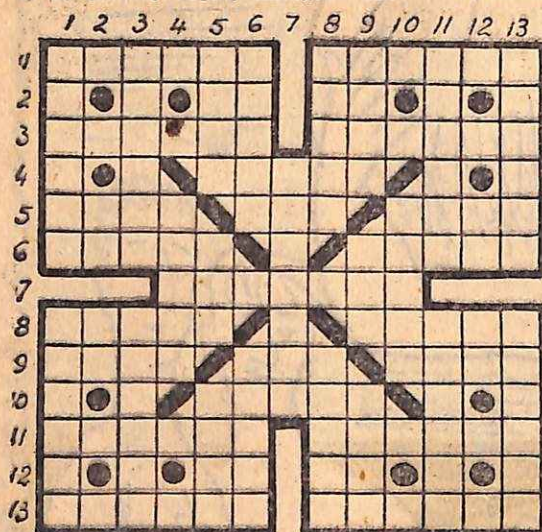

— Όραία ή γυναίκα σου!
— Ησυχία τη δική σου!...
(Τού Γάλλου Bernadi)

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οριζοντίως και καθέτως

Στο σταυρόλεξο αυτό δεν θα παι-
δεύετε να βρείτε άλλες λέξεις ορι-
ζοντίως και άλλες καθέτως. Όλες
τι οριζόντιες λέξεις κατέχουν και

καθέτως την αντίστοιχη θέση. Έτσι
για να διευκολυνθείτε δεν έχετε παρά
να τοποθετήσετε αμέσως και καθέτως
όποια λέξη βρείτε, αφού, φυσικά, βε-
βαιωθείτε πως είναι η σωστή.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

- 1) Γερμανός φιλόσοφος με περί-
φημες θεωρίες περί πανθεισμού. —
Πόλις της Σικελίας.
- 2) Μόριο που χρησιμοποιούμε κα-
θορίζοντας ένα μέγεθος. — Υποβε-
τικόν.
- 3) Πανάκριβο ξύλο. — Έπιρρη-
μα συλλαγιστικό.
- 4) Έπωνυμία του Χριστού.
- 5) Έξυπνότητα τις συγκοινωνίες.
— Μάρκα αυτοκινήτων. — Στο ρή-
μα αυτό οφείλεται μια αίτηση.
- 6) Νησάκι της Αδριατικής. — Κο-
σκίνισμα (άρχ.).
- 7) Λατίνος ιστορικός.
- 8) Ανατολίτης δικαστής. — Κα-
τάρτιος, ό,τι προσβάλλει.
- 9) Εκπρόσωπος φύλου. — Κτη-
τική αντωνυμία. — Δεν λείπει από
κανένα βιομηχανικό προϊόν.
- 10) Ανδρικό όνομα.
- 11) Σκληρός πολύτιμος λίθος. —
Καθαρίζει (καθ.).
- 12) Ερωτηματική αντωνυμία. —
Ανεστραμμένη νότα.
- 13) Έπιρρημα: με θόρυβο. — Αλ-
λαντικό.

Σ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Πρόβλημα

Ποιός αριθμός είναι τόσο μεγαλύ-
τερος από το 10, όσο μικρότερος
είναι από το ήμισυ της διαφοράς του
50 απ' το 10; Απαντήστε σ' ένα
λεπτό της ώρας.

Τα δυο τραίνα

Δυο τραίνα τρέχουν προς την Γ.
δια κατεύθυνση, το ένα πίσω απ' το
άλλο, το πρώτο με 30 χιλιόμετρα
την ώρα και το δεύτερο με 50. Πό-
σο απέχουν μεταξύ τους, αν το ταχύ-
τερο χρειάζεται 15 λεπτά της ώρας
για να φτάσει το βραδύτερο; Απαν-
τήστε σε 1 λεπτό της ώρας.

Αναγραμματισμός

Έργασία αγροτική
όποιας αναγραμματισή,
μιά νήσο των Κυκλάδων μας
εσθως θα σχηματίσει.

Μεταμορφώσεις

Ο ΜΑΓΙΟΣ με 5 μεταμορφώσεις
α γίνη ΠΑΝΙΣ.

Τριπλή άκροστιχίς

Τα άρχικά των κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων θα σας δώσουν καθέτως
μία περιοχή της Πελοποννήσου. Τα
δεύτερα, κάτι που όλοι πρέπει να
σεβόμαστε και τα τρίτα ένα συνώ-
νυμο του «σπουδαίου».

1) Αυτοκτόνησε χάριν της Κλεο-
πάτρας.

2) Τρώγονται βρα-
στά.

3) Βασίλισσα της
Ελλάδας.

4) Έλληνικόν πέλα-
γος.

5) Βρίσκεται στην
αφάνεια.

K. ΝΙΚ.

Πάντα 15

1	7	5
4	8	6
2	9	3

Μεταθέσετε αυτούς
τους έννεα αριθμούς,
έτσι ώστε κάθε γραμ-
μή, οριζοντίως, καθέ-
τως και διαγώνως, να
δίνει άθροισμα 15.

Ερωτήσεις... απ'
την άνταρση

Μπορείτε να βρείτε
σε ποιές ερωτήσεις αν-
τιστοιχούν οι παρακάτω απαντή-
σεις; Πρόκειται δηλαδή για ένα παι-
γνίδι ερωτήσεων, αλλά απ' την ά-
νταρση.

- 1) 93.000.000 μίλια.
- 2) 238.850 μίλια.
- 3) 26.
- 4) Οι Πέντε Μεγάλοι.

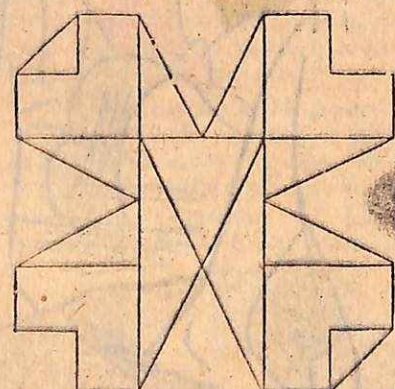
Τα κέρδη του χειρώς

Τα μισά απ' τα κέρδη ενός υπαλ-
λήλου κουρείου, συν 2.000 δραχμές,
προέρχονται από πούρμπουαρ. Αν
κερδίσει 30 χιλιάδες την ημέρα, πό-
σα παίρνει από πούρμπουαρ; Απαν-
τήστε σε 30 δευτερόλεπτα.

Λογοπαϊκτικές γρίφες

Αντί να πης το πρώτο μου,
"Όχι, το δεύτερό μου,
"Α!... νατο και το τρίτο μου.
Πόλις το σύνολό μου.

Παγγινίδι συνδυασολογίσεως

Αντιγράψετε πάνω σ' ένα χαρτο-
νάκι την εικόνα αυτή και κόψετε το
κατόπιν σε κομμάτια ακολουθώντας
τις διαφόρες γραμμές. Και τώρα,
χωρίς να σας περισσέψει ή να σας
λείψει κανένα κομμάτι, προσπαθήστε
με τα διάφορα αυτά σχήματα να
φτιάξετε ένα πλήρες και κανονικό
τετράγωνο.

Λεξιγρίφος

Φωτιά και έξερευνητή
με τέχνη αν ενώσης,
έναν άρχαιο βασιλιά
εσθως θα φανερώσει.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Η μεγαλοφυΐα κι' η ήλιδιότης ΚΑΠΟΤΕ ΣΥΜΒΑΔΙΖΟΥΝ...

Πώς γεννιούνται οι μεγαλοφυΐες

Ο δόκτωρ Σέργιος Βορονόφ, ο άπστολος της
ανάγωγής του ανθρώπου με τη μέθοδο της
μεταμορφώσεως αδένων πηθήκου, έδημοσίευσε ένα
νέο έργο, όπου υποστηρίζει, ούτε λίγο ούτε πολύ,
ότι η διαφορά μεταξύ του μεγαλοφυούς και του ήλι-
θίου είναι ελάχιστη κι' ότι, σε μερικές περιπτώσεις,
δεν υπάρχει καμμία άπολύτως διαφορά. «Οι έξαιρε-
τικές πνευματικές ικανότητες, παρατηρεί, συνδυάζον-
ται σε μερικά άτομα με μία αξιοσημείωτη ήλιδιότητα
στο γενικό πνευματικό επίπεδο. Οι περιπτώσεις αυ-
τού του είδους είναι συχνές μεταξύ των μαθηματικών
και των μουσικών. Πολλά παιδιά καθυστερημένα ή
ήλιθια είναι προικισμένα με μία έμμεση ικανότητα για
τα μαθηματικά ή τη μουσική».

Κατά τον δόκτωρ Βορονόφ, πρέπει να περιμέ-
νουμε μερικά χρόνια για ν' αποφανθούμε αν ο Πιερρίν
Γκαμπά ή ο Ρομπέρτο Μπένζι, τα δυο παιδιά - θαύ-
ματα της εποχής μας στην περιοχή της μουσικής,
είναι μεγαλοφυΐες ή όχι. Γιατί είναι πιθανόν η μουσική
ιδιοφυΐα που παρουσιάζουν σήμερα να μείνει ανεξέ-
λικτη, πράγμα που θα σημαίνει ότι στο γενικό πνευ-
ματικό επίπεδο είναι καθυστερημένα ή ήλιθια.

Σύμφωνα με τον περίφημο Γάλλο ανατόμο καθ-
γητή Μπρόκ, η γενική διανοία του ατόμου είναι εν-
τυπωμένη στην περιοχή του μετώπου, ενώ το κέντρο
της γλώσσας βρίσκεται στην περιοχή του άριστερου
κροτάφου. Στο Μπρετόν, το Μπαχ και το Γαλιέτα
κι' οι δυο αυτές περιοχές ήταν έξαιρετικά ανεπτυγ-
μένες. Αν όμως συνέβαινε να ήταν μόνον η δεύτερη,
οι δυο πρώτοι θα μπορούσαν να γίνουν αρκετά καλοί
μουσικοί κι' ο τρίτος δεν αποκλείει να ύστερουνο στο
γενικό πνευματικό επίπεδο. Ο διαπρεπής επιστήμων,
χωρίς ν' αναφέρει ώριμένα παραδείγματα, παρατη-
ρεί ότι αυτό είναι συνήθιστα μεταξύ των ανθρώπων
των γραμμάτων, της τέχνης, των επιστημόνων, κτλ.

Είναι δυνατόν σ' έναν άντρα και μία γυναίκα να
κάμουν παιδιά πολύ έξυπνα αν όχι μεγαλοφυΐ;
Ο Βορονόφ υπενθυμίζει το ακόλουθο ανέκδοτο:

Η διάσημη χορεύτρια Ισιδώρα Δούκλαν είχε τη
κάτοψη στον Μπρετόν Σω ότι, αν γεννούνταν μαζί
ένα παιδί, θα ήταν το άριστο έργο της φύσεως.

Θα είχε την όμορφη μου και το μυαλό σας,
του είπε.

Σκεφθήτε, όμως, της απάντησε ο πνευματώδης
συγγραφέας, τι τέρας θα ήταν αν έπαιρνε το κεφάλι
μου και το μυαλό σας!

Ο Βορονόφ παρατηρεί τα έξης σχετικά με τη
γέννηση των μεγαλοφυών παιδιών:

«Τη στιγμή που το αρσενικό κύτταρο ενώνεται με
το θηλυκό, γράφει, οι πυρήνες του ενός και του άλλου
εκβάλλουν είκοσι τέσσερα νημάτια που έχουν απο-
κλήση χρωμοσώματα. Αυτά τα νημάτια συνενώνονται
κατόπιν, για ν' αποτελέσουν έναν καινούργιο πυρή-
να, που απαρτίζεται από σαράντα όκτω χρωμοσώ-
ματα (24 ανδρικά και 24 γυναικεία). Θα παραγάγουν
το νέο όν και θα το προικίσουν με τις αντίστοιχες
σωματικές, πνευματικές και ψυχικές ιδιότητες. Αν
τα ανδρικά χρωμοσώματα προέρχονται από ένα με-
γαλοφυΐ και τα γυναικεία από μία γυναίκα, που να
μην ύστερη διανοητικά, το παιδί που θα γεννηθεί θα
είναι μεγαλοφυΐς».

Αλλά, παρατηρεί ο Βορονόφ, αυτό συμβαίνει
σπανιότατα και σ' έξαιρετικές μόνον περιπτώσεις.
Γιατί η γυναίκα ύστερη συνήθως στο πνευματικό έ-
πίπεδο. Μπορεί, λοιπόν, να περάσουν πολλοί αιώ-
νες ως την ημέρα που μία εύτυχης σύμπτωση θα
επιτρέψει την ένωση ενός άνδρος και μίας γυναίκας
με έξαιρετικά πνευματικά χαρίσματα, για να γε-
νηθεί απ' αυτούς ένα παιδί μεγαλοφυΐς.

Μία άλλη παρατήρησης του δόκτωρ Βορονόφ εί-
νε και η ακόλουθη:

«Οι μεγαλοφυΐες προέρχονται συνήθως από πάλυ-
μελεις οικογένειες και μόνον αυτοί από τους αδελ-
φούς και τις αδελφές των, εκτός σπανιωτάτων έξαι-
ρέσεων, παρουσιάζουν τα χαρακτηριστικά γνωρίσμα-
τα της μεγαλοφυΐας. Σπανιότατα είναι πρωτότοκοι.
Ο Βάγκνερ ήταν το ένατο παιδί των γονέων του. Ο
Μότσαρτ κι' ο Μπωμαρσαί τα έβδομα. Ο Τολστόι το
τέταρτο. Ο Σαίξπηρ, ο Βολταίρος, ο Βίκτωρ Ουγώ
κι' ο Παστέρ τα τρίτα. Έξαιρείς αποτέλεσε ο
Γκαίτε, που ήταν πρωτότοκος».

Ο καλόκαρδος Τσικου

Το παρχιμυθάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε ένας γέ-
ρος που είχε δυο γιουσίς. Ο μεγάλος ήταν
κακός, τεμπέλης, μοχθηρός, κι' ο μικρός
καλός, έργατικός, πονόφυχος.

Μία μέρα ο πατέρας τους άρρώστησε
βαρδιά. Έπειδή ήταν έτοιμοθάνατος, κά-
λεσε κοντά του τα παιδιά του και στο με-
γάλο, το Τζοβάνι, άφησε το σπίτι και το
χτήμα και στο μικρό, τον Τσικου, έν' άλλο
μαγικό, μ' ανθρώπινη μιλιτιά.

Σαν πέθανε ο πατέρας τους, ο Τσικου
καβάλλησε το άλογο και γύρισε - γύρισε
ώσπου έφτασε στο παλάτι ενός βασιλιά.
Έκει ζήτησε δουλειά κι' ο βασιλιάς τον
πηρε στην ύπηρεσία του.

Πέρασαν δυο χρόνια κι' ο βασιλιάς έν-
θουσιασμένος από τον Τσικου τον έκανε ύ-
πασπιστή του.

Ο αδελφός του σαν έμαθε την καλή
τύχη του Τσικου ζήλεψε πολύ και σκέφτη-
κε να του κάνει κακό.

Μία μέρα ο βασιλιάς διακήρυξε πως το
παλάτι του θάμενε ανοιχτό όλη την ημέρα
για να πηγαίνει ο κόσμος να θαυμάζει τα
πλούτη του.

Ο ζηλιάρης αδελφός βρήκε εύκαιρία
και ξεκίνησε για το παλάτι. Σαν μπήκε
μέσα είπε στο βασιλιά:

— Πολυχρομένο μου, ώραίο το παλάτι
σου, θαυμάσα τα λάφυρά σου μα λείπει
κάτι: Το σπαθί του Μαύρου Δράκοντα.

— Και πού θα το βρώ αυτό;
— Εύκολο πράγμα. Ο Τσικου, μπορεί
να στο φέρη.

Ο βασιλιάς τότε κάλεσε τον Τσικου.
— Τσικου, βάλω το σπαθί του Μαύρου
Δράκοντα. Πρέπει να το βρης και να μου
το φέρης, του είπε.

Ο Τσικου άτόρησε, μα καλός όπως ή-
ταν δεν άνηθήκε στο βασιλιά.
Τρέχει στο σταύλο και συμβουλευέται
τ' άλογο του.

— Μη φοβάσαι, του λέει εκείνο, καβάλ-
λησε με και θα σε πάω εκεί που πρέπει.
Ο Τσικου καβάλλησε τ' άλογο του και
φτάσανε στον τόπο που κατοικούσε ο Μαύ-
ρος Δράκοντας.

— Τώρα κατέβα, είπε στον Τσικου το
άλογο. Πάρε ένα κουτί, μάζεψε και βάλε
μέσα όσα κουνούπια μπορείς.

Ο Τσικου έκανε ό,τι τον συμβούλεψε τ'
άλογο. Γέμισε το κουτί ζωντανά κουνούπια,
καβάλλησε πάλι και πήγαν στο σπίτι του
Δράκοντα, που έλειπε την ώρα εκείνη. Πάει
λοιπόν μέσα στη κάμαρά του ο Τσικου,
άφηνει τα κουνούπια ελεύθερα και κρύβε-
ται κάτω απ' το κρεβάτι.

Το βράδυ που γύρισε ο Μαύρος Δρά-
κοντας, έβγαλε το λαμπρό σπαθί του,
το άκούμπησε πλάι κι' έπεσε στο κρεβ-
δάτι ύφιος από τη κόραση. Άμέσως
του ριχτήκανε τα κουνούπια και τόσο
τόν βασάνισαν που μόνο τη χαραυγή βυ-
θίστηκε σε βαθύτατο ύπνο. Έτσι ο Τσι-
κου του άρπαξε το σπαθί, καβάλλησε τ'
άλογο του και γύρισε στο παλάτι.

Ο Τζοβάνι όμως, κακός όπως ήταν,
πήγε και πάλι στο βασιλιά και του είπε:
— Πολυχρομένο μου, ο Τσικου που
σούφερε το σπαθί, μπορεί να σου φέρη
και την Πεντάμορφη του Κόσμου.

Φανάζει λοιπόν τον Τσικου ο βασιλιάς:
— Θέλω να μου φέρης σε όκτω μέρες
την Πεντάμορφη του Κόσμου. Πρόσεξε κα-
λά γιατί αν δεν μου τη φέρης θα σε τι-
μωρήσω!

Ο Τσικου τρέχει πάλι στο σταύλο.

Άλεπου καλόγρια

Το ποιηματάκι σας

Σά δεν είχε τί να φάη
μιά άλεπου πονηρή,
άποφάσισε να πάη
και καλόγρια να γένη.

Τρεις κοκόροι που δεν έχουν
στο κεφάλι λίγη γνώση,
την πιστεύουν και τρέχουν
την εύχή της να τους δώση.

Μπαίνουν μέσα στο κελί της
τους ξεμολογά εκείνη
και κουνά την κεφαλή της
και συχώρεσι τους δίνει.

Και χωρίς να χάση ώρα
καθώς ήταν πεινασμένη
τους άρπάξει, κι' είναι τώρα
και οι τρεις συχωρεμένοι.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

— Μη σε νοιάζει, του λέει το άλογο
Καβάλλησε με και θα δής.

Σε τρεις ημέρες φτάσανε στο κάστρο
της Πεντάμορφης.

— Εσύ θα μείνης έξω, του λέει το ά-
λογο. Κι' όταν με δής να βγαίνω με τη
Βασίλισσα άπάνω στη σέλλα μου, γή-
δης τότε κι' εσύ.

Όταν το άλογο μπήκε στο περιβόλι, η
Πεντάμορφη θαύμασε την όμορφη του και
ζήτησε απ' τον πατέρα της να το καβάλ-
ληση. Κι' εκείνος της το επέτρεψε.

Μόλις, κάθισε όμως το άλογο πήρε
δρόμο κι' έφτασε κοντά στον Τσικου. Ε-
κείνος πήδαε γρήγορα πάνω και πιάνει
την Πεντάμορφη από τη μέση για να μη
του φύγη. Σε τρεις μέρες φτάσανε το
παλάτι. Ο βασιλιάς ένθουσιασθηκε και
είπε στην Πεντάμορφη πως θα την κάνει
γυναίκα του. Μα η Πεντάμορφη δεν τον
ήθελε με κανένα τρόπο.

Στο τέλος ώστόσο είπε στο βασιλιά:
— Θα σε πάρω, αλλά θα μου κάνης
πρώτα μία χάρη. Θα χτίσης ένα φούρνο,
θα βάλης φωτιά και θα διατάξης τον
Τσικου να μπη μέσα.

Σαν τόμαθε αυτό ο Τσικου τρέχει στο
σταύλο.

— Μη φοβάσαι, του λέει το άλογο. Α-
μα θα έρθη η ώρα εκείνη θα με βάλης να
τρέξω πολύ, ώσπου να δής άφρους να
βγαίνουν από το στόμα μου. Με τους ά-
φρους αυτούς θ' αλείψης το κορμί σου κι'
έτσι η φωτιά δεν θα σε πιάση!...

Ο Τσικου έκανε όπως του είπε τ' ά-
λογο του και βγήκε απ' το φούρνο γερός
κι' άπειραχτος!

Ο βασιλιάς τάχασε. Τότε η Πεντά-
μορφη του είπε:

— Αν θέλεις να γίνω γυναίκα σου να
μπής κι' εσύ μέσα στο φούρνο όπως μπή-
κε κι' ο Τσικου!

Ο βασιλιάς τα χρειάστηκε. Πήρε λοι-
πόν κορυφή τον Τσικου και τον ρώτησε
τι έκανε και δεν τον έδραψε η φωτιά.

Ο Τσικου του είπε:

— Αλείψα το σώμα μου με λίπος!

Ο βασιλιάς για να μη χάση την Πεν-
τάμορφη, τον πίστεψε, αλείφτηκε με λί-
πος και μπήκε στο φούρνο. Μα κακή ο
δυστυχος κι' έγινε στάχτη! Κι' ο Τσι-
κου πήρε την Πεντάμορφη γυναίκα του, έ-
γινε βασιλιάς και βασίλεψε πολλά πολ-
λά χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Παντρολογήματα

Η ιστοριούλα σας

Η μικρή Νίνα παρατάει ξαφνικά τα παι-
χνίδια της, τρέχει στη μαμά της και της
λέει χαρούμενη:

— Μαμά, έξερεις ποιόν θα παντρευτώ,
όταν μεγαλώσω;

— Ποιόν, παιδί μου; ρωτάει η μαμά
της γεμάτη άπορία.

— Τον παππού, που είναι καλός και μου
φέρνει καραμέλλες.

— Και νομίζεις πως θα σου επιτρέψω
να παντρευτής τον μπαμπά μου; της λέει
η μαμά της για ν' άστειευθή μαζί της.

— Τότε, εσύ γιατί πήρες τον δικό μου
μπαμπά; ρωτάει η Νίνα κατσοφιάζοντας.

MIKY - MAOYΣ

Χιούμορ

Η μητέρα: "Άκουσε, Μιχαλάκη; Να
μην άνοιξης το ντουλάπι όπου έχω κρυμμέ-
νο το γλυκό, γιατί εκεί μέσα υπάρχει ένα
φάντασμα.

Ο Μιχαλάκης: Καλά, μαμά, άλ-
λά γιατί μέχρι σήμερα δεν κατηγορείς το
φάντασμα κάθε φορά που λείπει το γλυκό,
αλλά λες πως το τρώω εγώ και με δέρνεις;

★

Η δασκάλα ρωτάει το μικρό Γιώργο:

— "Αν ένας πύργος έχη είκοσι πατώμα-
τα και κάθε πάτωμα έχη τριάντα σκαλο-
πάτια, πόσα σκαλοπάτια πρέπει ν' άνεβή
κανείς για να φτάση στην κορυφή του;

— Όλα! άπαντάει άδίστακτα ο Γιώρ-
γος.

★

Ο μικρός Μανώλης στο τέλος της έπι-
στολής που έγραψε στη μαμά του:

«Μαμά μου, φοβάμαι ότι το γράμμα μου
θα έχη μερικές ανορθογραφίες, γιατί το βα-
πόρι κουνιέται πολύ την ώρα αυτή που σου
γράφω».

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ

— Πρέπει να με συγχάρης, μαμά, γιατί
έσωσα μία μικρούλα που είχε πέσει στη
λάσπη...

«Samedi - Soir»

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ μέσα στη βάρκα

Φρικτές σκηνές άνοιχτες
και άελεσις

Στις 9 Μαρτίου 1942, κατά τα μεσάνυχτα, τορπιλλίσθηκε το πλοίο «Ρουμπινιού», που είχε ξεκινήσει από την Σμύρνη, με ταφάρους. Άγγλους στρατιωτικούς και πολιτικούς υπαλλήλους με τις οικογένειές τους. Ακολούθησαν σκηνές πανικού, φρίκης κι' αγωνίας, μέσα στη νύχτα. Όλοι προσπαθούσαν να επιβιώσουν στις βάρκες, που δεν άρκούσαν όμως για τόσο κόσμο. Πολλοί έπεσαν στη θάλασσα και πνίγονταν.

Ένας Σκωτσέζος, ο νεαρός Ουάλλερ Τζιμπσον, βρέθηκε μέσα σε μια μεγάλη βάρκα. Κι' άρχισε έτσι η μαρτυρική του οδύσσεια, που διήρκεσε 26 ατελείωτες ημέρες. «Ας αφησούμε όμως τον ίδιο να μας διηγήσει την περιπέτειά του, όπως την περιγράφει σε μια εφημερίδα της πατρίδας του:

«Η βάρκα μας είχε μήκος 9 μέτρων και πλάτος 2 1/2. Χωρούσε κανονικά 28 άτομα. Όταν όμως δημερώσαμε και μετρήθηκαν, βρεθήκαμε 80. Οι περισσότεροι από μας στέκονταν όρθιοι, κολλημένοι ο ένας με τον άλλον κι' άνικανοι ν' αλλάξουν θέση. Άλλοι 55 βρίσκονταν μέσα στο νερό, γαντζωμένοι δόλογοι από τη βάρκα. Είχαμε μαζί μας και τρεις γυναίκες: τη συμπαθητική κ. Νούν, σύζυγο ενός μηχανικού, τη γυναίκα ενός Όλλανδου ανώτερου υπαλλήλου και την Κινέζα Ντόρις Λιμ, της Ίντελλίγκεν Σερβίς.

«Ο γέρος στρατηγός Παρίς, γνωστός από τα ήρωικά κατορθώματά του στους δυο πολέμους, ανέλαβε την αρχηγία μας, παρ' όλη την εξάντλησή του. Δήλωσε ότι αναλογούσε σε καθενα μας μια κουταλιά νερό κάθε πρωί κι' άλλη μια κουταλιά γάλα του κοιτίου και νερό κάθε βράδυ. Σε κάθε 12 άτομα, θα μοιραζόταν κάθε μέρα ένα κουτί κονμπό των 330 γραμμαρίων.

«Για να ελαττώνεται ο άφόρητος συνωστισμός, κάθε άντρας ύψους βάμενε επί 4 ώρες το 24ωρο κρεμασμένος πίσω απ' τη βάρκα, μέσα στη θάλασσα.

«Πέρασαν 3 μέρες. Άφου ή πείνα μας έφτασε στο κατακόρυφο, άρχισαμε πια να την ξεχνάμε. Το μαρτύριο όμως της δίψας ήταν ανυπόφορο. Παρ' όλη την απαγόρευση, μερικοί ήπιαν τη νύχτα θαλασσινό νερό, έπεσαν σε κωματώδη κατάσταση και πέθαναν.

«Το δέρμα μας είχε κάνει φουσκάλας απ' τον ήλιο. Επικειρήσαμε να προφυλαχθούμε, βρέχοντας με θάλασσα τα ρούχα μας και ρίχνοντας τα πάνω απ' το κεφάλι μας. Μα το άλμυρο νερό χειρότερεψε τους πόνους μας... Άρχισαμε να παθαίνουμε παραισθήσεις και παραλήρημα.

«Εγώ έβλεπα ολοκίτωνα όνειρα, με λαχταριστά φαγητά και παγωμένα ποτά. Μα με ξυπνούσε το μονότονο τρίξιμο της βάρκας, που την τραβούσαν τα ρεύματα...

«Χάθηκε σιγά-σιγά κάθε πνεύμα συναδελφώσεως μεταξύ μας. Κυττάζαμε φιλόπονα ο ένας τον άλλον. Υποπτευόμαστε εκείνους που φύλαγαν και μοίραζαν τα τρόφιμα και το νερό... Ύστερα άρχισαν να εξαφανίζονται κάθε νύχτα μερικοί από μας. Μα οι άλλοι δεν έξετάζαμε να

βρούμε το λόγο. Ήμασταν ευχάριστη-μένοι κατά βάθος, γιατί όσο λιγοστεύαμε μεγαλύτερος κίνδυνος οι έλπι-δες της σωτηρίας μας! Υποψιαζόμασταν πάντως ότι οι δράσται των εξαφανίσεων ήταν πέντε λιποτάκτες, που άποτελούσαν μια χωριστή ομάδα.

«Άφου ο Όλλανδός έμεινε επί 2 μέρες μισοαναίσθητος, με το πρόσωπό του γεμάτο φουσκάλες, πετάχτηκε ξαφνικά και φώναξε: «Πάω να φέρω βοήθεια!...». Και πήδησε στο νερό... Η γυναίκα του έκλαιγε σιωπηλά, όλη την άλλη μέρα. Ύστερα έπεσε κι' αυτή στη θάλασσα.

«Το άλλο πρωί, ξεψύχησε ο στρατηγός. Ήταν ο μόνος, για τον ό-ποιο άπαγγέλαμε ένα-δυο νεκρώ-σιμα τροπάρια...

«Δυο ώρες αργότερα, ένας μηχανικός μαχαιρώσε ξαφνικά το διπλό-νό του κι' έπεσε ύστερα ν' άρ-πάξει τα έλαχιστα τρόφιμα που άπο-μειναν. Άλλα τον προλαβαμε. Μας έξφυγε τότε απ' τα χέρια κι' έπεσε στο νερό.

«Έτσι έκαναν όλοι όσοι άυτόκτα-νούσαν: Προσπαθούσαν προηγουμέ-νως να πετάξουν στη θάλασσα τα τρόφιμα, ή ν' άνοίξουν τον «πύρρο» της βάρκας, για να μην άφήσουν και στους άλλους έλπίδες σωτηρίας...

«Το έβδομο βράδυ, άδειασε ή τε-λευταία μπουτίλια του νερού. Ο άν-τισυνταγματάρχης Πάλμερ μας εί-πε: «Δέν πιστεύω νάχουμε πια έλπί-δες...». Η κ. Νούν δα προσευχθή για όλους μας στο Θεό. Κάποιες έ-τυχε νάχη μια Βίβλο, μισοσκισμένη και μουσική. Η κ. Νούν την ήπρε, την άνοιξε κι' άρχισε να διαβάζη, με φωνή όσο μπορούσε πιο σταθερή. Σιγά-σιγά, έλαβαν μέρος στην προσευχή και τ' άλλα άπεληπτα... και βασανισμένα εκείνα πλάσματα.

«Πέθαναν κι' άλλοι άκόμη... Οι εξαφανίσεις συνεχίσθηκαν. Μια μέ-ρα, είδαμε τους πέντε λιποτάκτες να μαχαιρώνουν, φανερά πιά, ένα στρα-τιώτη. Έπρεπε ν' άπαλλαγούμε απ' αυτόν, άλλως θα μας σκότωναν όλοι! Όταν νύχτασε, συνενωθήκα-με άλλους 14 άντρες. Πέσαμε ό-λοι μαζί αβήνιδιστικά πάνω στους πέντε κακούργους, παλέψαμε άγρία μαζί τους και τους πετάξαμε στη θάλασσα. Τους χτυπούσαμε αλύπη-τα τα δάχτυλα, καθώς προσπαθού-σαν να πιαστούν απ' την κουπαστή, ως που κουράστηκαν και βούλιαξαν.

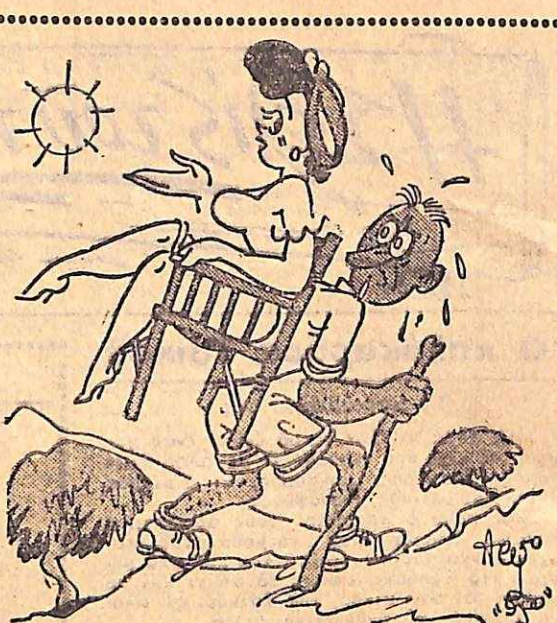
«Δέν ξέρω πόσο είχαμε άπομεί-νει πια... Τα ρούχα μας είχαν λιώσει απ' τον ήλιο και τ' άλατι, άφίνοιας γυμνά τα πληγισμένα κορμιά μας.

«Μια μέρα, ο ούρανός συνέφισε βαρεια. Άφου περιμέναμε πια πολύ μ' αγωνία, άρχισαν να πέφτουν χον-τρές και ζεστές στάλες βροχής. Κά-νοντας χονί με τα χέρια μας, κα-ταφέραμε να γεμίσουμε τις τσέσε-ρις άδειανές μπουτίλιες μας και να σβύσουμε τη δίψα μας.

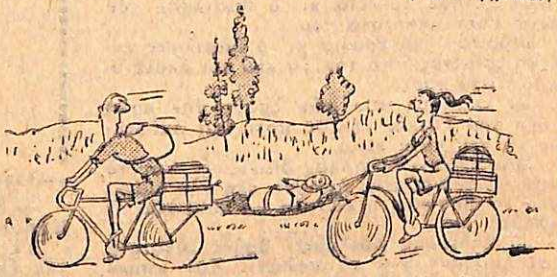
«Έν άλλο πρωί, ήρθαν πάνω απ' τη βάρκα μας 12 γλάροι. Τους άφή-σαμε να καθίσουν στα κεφάλια μας και στους ώμους μας. Ύστερα τους άρπάξαμε ξαφνικά, τους κομματιά-σαμε και τους καταβροχθίσαμε ώ-μους, σαν λύκοι...

«Έτσι πέρασαν κι' άλλες μέρες... Έπιτέλους μια νύχτα πούμενα ξά-γρυπνος, σύρθηκε κοντά μου ένας Γιαδανέζος και μούδειξε μια μαύρη σκιά που ξεχώριζε στον όρίζοντα. Ήταν στερία!...

«Όταν ή βάρκα μας πλεύρισε στην άκρογιαλία, είχαμε άπομείνει μόνο 5 ζωντανοί. Τα ρεύματα μάς είχαν ρίξει στο νησί Σιπόρα, άφου είχαμε περιπλανηθή ως 1.000 μίλια στον άκεανό. Μείναμε 6 βδομάδες σ' ένα χωριό ίθαγενών. Ύστερα έ-φτασαν οι Γιαδανέζοι, μας πήραν και μας έκλεισαν σ' ένα στρατόπε-δο αιχμαλώτων, όπου μείναμε ως το τέλος του πολέμου».

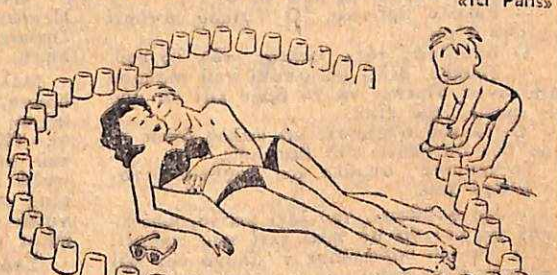

Εκείνη: «Ετσι μάλιστα! Την καταλαβαίνω την έκδρομή!...»
(Του Άρχέλου)

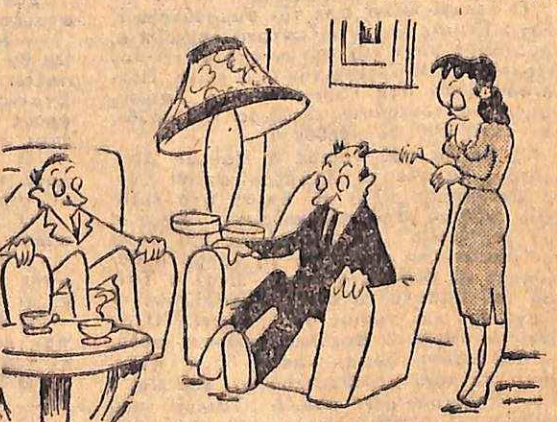
ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑ

— Πρόσεχε μονάχα να μη φρενάρης απότομα!...
(Αici Paris)

Απομόνωσις.

«France - Dimanche»

— Και περνάτε τα βράδια σας κλεισμένοι στο σπίτι σας;
— Είναι τόσο άκριβό το ένοίκιο ώστε προσπα-θούμε να πιάσουμε τα λεφτά μας!...
(«Marius»)

«Μπορώ άκόμα να πιστεύω στον έρωτα;»

Η κυρία Άννα, που γράφει: «Πρό δέκα έτών πέθανε ο άντρας μου. Τον αγαπούσα γιατί ήταν ο άντρας που πρηνόγνωση. Από τόν καιρό που πέθανε ούτε ελευτήρησα, ούτε άγάπησα άλλον άντρα. Πρό έξη όμως μηνών γνώρισα από μια μικρή άγγε-λια έναν πολύ σοδορό και εύκατα-στατο κύριο, που υπήρξε πολλά την έποχή της Κατοχής με τους Γερμα-νούς, αλλά και ως ομηρος. Αυτός, λοιπόν, μ' αγαπάει, τρελλανέια για μένα. Έγώ όμως δέν έχω τους ενθου-σιασμούς εκείνους που είχα επί 25 χρόνια μου με τον πρώτο μου άντρα. Θα μου πητε ότι τώρα είμαι 43 έ-των. Άκριδώς γι' αυτό έρχομαι να σας ρωτήσω: Μπορώ άκόμα να πι-στεύω στον έρωτα;»

Για να γράψετε, νομίζω, σ' έναν που δημοσιεύσε μια μικρή άγγελία ότι θέλει να παντρευτεί, αυτό σημαί-νει ότι ή ψυχή σας ανυψήθηκε στη συντροφιά. Πράγμα που σημαίνει ότι μια γυναίκα δέν μπορεί να ζήσει μόνη. Παντρευτήτε λοιπόν, αν νομίζετε ότι θα βρήτε ή σχετική εύτυχία, μ' αυ-τόν που σας έχει έρωτα. Ο έρω-τας, έστω και υπό ή μορφή της ά-μοιβαίας στοργής και άφοσίωσης, μπορεί να χάριση άκόμα δροσιά και νεανική λάμψη στην ηλικία σας.

Βασανισμένη χωρι-σ-το σ' ού λ' αν όρ' αν νή: Ο ά-στυφύλακας είναι ένας περαστικός και δέν πρέπει να διακινδυνεύετε την ά-ξιοπρεπεία σας. Γι' αυτό το λόγο, σας προτρέπω αν ο νέος που γνωρι-ζετε στο χωριό είναι άνθρωπος που μπορεί να δημιουργήσει οικογένεια να τον προτιμήσετε.

Κορίτση του δρομέου: Να σβύσετε το παρλόν και να μην το θυμάστε πια. Πηγαίνετε εκεί που ο θεός σας έχει έτοιμο, ίσως, για σας το δρόμο της εύτυχίας. Προσε-ξτε όμως, να είστε πρόθυμη, άγαπή-τη και επιθυμητή από τον άντρα σας. Να τόν σεβέστε, να τόν εκτιμάτε και ποτέ, ποτέ να μην παρασούρητε και τόν διηγήθηκε πολλές ιστορίες.

Παιχνιδιστήρα ν, Μσοά-τον: Μου γράψετε ότι είστε άκρέτα έξυπνη και ότι ποτέ δέν θα σας «πιά-σουν». Δέν αμφισβώλω για τα πρσ-όντα σας, αμφισβώλω όμως για εκεί-νον ή για κείνους που θα πεινευτούν άργότερα ότι είστε μια «εύκολη κω-τάκτης». Μην προσπαθήτε, λοιπόν, να γελοιοποιήσετε τον άντρα σας και το σπίτι σας στους εξεπνύους που σας τριγυρίζουν καταστρέφοντας έτσι ή ζωή σας.

Η γέματή από άγωνία νέα της Θεσσαλονίκης: Για τόν κ. Λαδά στείλετε γράμμα στο «Θεσσαυρό» στ' όνομα του. Για το έ-ρωτημα που άφορα τις τύψεις σας, νομίζω ότι δέν θα πρέπει να συνεχί-ατε, άφου δέν είχατε σκοπό να τόν πα-τετε. Έπρεπε να φανήτε ειλικρινής μαζί του και να διακόψετε. Έτσι θα έχη όδον τόν καιρό να ξεχάση και να παρηγορηθή.

Καταγιγία-Ναύπ-ατος: Για την κρέμα που ζητάτε

Μια σύγχρονη διαμαντέ-
"Ααοβ"
Μόνον εις τό κοσμητήριο
MATTH. ΙΕΝΟΙ 2

Άπευθυήτε στο συντράτη μας Ια-τρο κ. Γ. Λαδά.

Μικρή ν Σπαρτιάτο-π ού λ' αν: Δέν είναι άνάγκη να εκ-τίθετε με τα γράμματα, ούτε όμως και να ζητάτε με ψέμματα να τόν άποση-τεύσετε. Να σταματήσετε άπλυστα-τα την άλληλογραφία, ν' άδιαφορή-σετε τελείως, κι' αν επιζητήση συναν-τησι να τού δηλώσετε μ' όλη την ει-λικρίνεια, ότι σας είναι άδύνατον να βιάσετε την καρδιά σας.

Τα δυο άγαπώμένα Π. Κ. 187: Να μην άπαγάγετε γιατί στην πραγματικότητα νομίζω ότι δέν την αγαπάτε. Οι συνέπειες μπορεί άρ-γότερα να είνε σοδορές. Έλπίζω να σας πείσση προπάντων όταν άπολυ-θήτε. Προσέξτε μην καταστρέψετε με νεανικές επιτολαιότητες ένα σπίτι.

Αίσθημα τ' ού λ' αν: Ένώ εκείνη φέρεθηκε τόσο λογι-κά και εύγενικά άπέναντί σας, οίς συνεχίζετε να την εκθέτετε. Θα έπρεπε να συνεννοήστε μάλλον με τους γο-νείς της αν σκοπεύετε να καταλήξετε σε γάμο.

Δίδυμες άδελφές Ρ. Γ.-Χ. Γ.: Αυτοί που πάρα πολύ που δέν μπορώ να σας εξηγήρησω. Πάν-τως, έχω να σας πω ότι αυτό δέν είναι άπασχόλησις. Υπάρχουν τόσα έλλα ένδιαφέροντα πράγματα για ένα κορί-τσι: διάβασμα, κέντημα, ράψιμο, πε-ρίτοτος, νοικοκυριάσι...

Άναποφάσιστη Α. Γ.: Δέν μπορείτε ποτέ να είνε σίγουρη για την άγάπη ενός νέου 22 έτών. Ούτε μπορεί να περιμένετε μ' άγωνία ότι κάποτε κάτι θα γίνει. Μην παρα-σύρεστε. Είναι βέβαια πώς θα δημι-ουργήσουν άργότερα ιστορίες που θα καταλήξουν εις βάρος σας. Άκούσατε καλύτερα τους γονείς σας, που είνε σε θέση, λόγω πείρας, να σας συμ-βουλεύουν.

Αλί κ η 102: Άείζει άραγε τόν κόπο να θυσιάζετε καυές για ανθρώπους που δέν έχουν συνεί-δησι του καλού ή του κακού και παί-ρνουν τα ζητήματα τόσο επιπολαιά και άπλά; Άραγε ένας τέτοιος τύπος θα ήταν ικανός ποτέ να σας κάνει εύτυ-χη; Καλύτερα λοιπόν, που ή τύχη σας βοήθησε και δέν τόν παντρευτή-κατε.

Έναν πολύ δυστυχισμέ-νον Ε.: Μια γυναίκα που άγαπά έλληνικά τόν άντρα της όφείλει να μένη κοντά του μέχρι την τελευταία τόν στιγμή και να θυσιάζεται στην άνάγκη. Πολύ περισσότερο μάλιστα για σας, που ή άρρωστεια σας για να θεραπευθή άπαιτεί ψυχική γαλήνη και ήρεμία πνεύματος. Κάνει διπλό λοιπόν έγκλημα ή γυναίκα σας έκού-γοντας τί της λένε οι άλλοι δίχως να συμβουλευθή έναν έπιστήμονα. Έ-πειτα με τη στάσι της θα δώση ά-φορμή να στενοχωρηθή ψυχικά, πρσ-όγμα επικίνδυνο για την υγεία σας. Δέν φαντάζομαι όμως να είνε τόσο σκληρή και να θέλη να σας κάνει κακό.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Περί φιλικής

Ε. Π., Σπάρτη: Το γεγονός ότι άπογοητεύετε από τις φιλικές σας, δέν πρέπει να σας άποθαρρύνη, άγα-πήτε μου. Κατ' άρχην, πρέπει να ξε-πείτε να διαλέγετε τους φίλους σας κι' έξ άλλου να μην εμπιστεύεστε άπολύ-τα, γιατί οι άνθρωποι πάντα έχουν τις αδυναμίες τους και ή ζωή και ή έποχή μας πάντα παρουσιάζει δυσάρε-στες εκπλήξεις, για τις όποιες θα πρέπει να ένε ταλαιώχιστο εκ τών προτέρων προτοιμασμένος να τις άν-τιμετώπιση, αν δέν μπορεί όλως διό-λου να τις άποφύγη. Έπειτα το ότι οι φίλοι σας και συγγεμενέοι ο κα-λός λίτερος — όπως νομίζετε — φίλος σας δέν στάθηκε πιστός και γενικά δέν ικανοποίησε το νόημα της ειλι-δής και πλήρους φιλικής, όπως τόν κρινόμενός σας, φεδομαι πώς δέν είνε άποκλειστικό σφάλμα δικό του, αλλά κάπως και δικό σας. Και ξε-γούμαι!

Μά την εύαισθησία σας και με τη

θερμή σας φαντασία ζητε πολύ έντονα τόν εσωτερικό σας άνθρωπο κι' όπω-ς ίσως έσας θέλατε να δινέσθε εύγενι-κά, έχετε και την άξίωσι και οι άλ-λοι να κάνουν για σας το ίδιο. Βέ-βαια, αν όλα έδω στον κόσμο ήταν τόσο άγγελικά, έτσι άκριδώς θα πρε-πε να συμβαίην: Οι φίλοι να ένε πι-στοί σαν άδερφοί κι' όλοι οι άνθρω-ποι να ένε άφοσιωμένοι μεταξύ τους. Μα δυστυχώς δέν γίνεται έτσι και συ-χνά, άνάμεσα στην κοινωνική μας ζωή, επιβάλλεται, ο νόμος της ζούγκλας — ο έγωισμός, το συμφέρον, ο ώμος ά-γώνας για την επικράτησι. Έχοντας λοιπόν αυτά όπ' όφι σας, όφείλετε για να μην έχετε φοδερή άπογοητέυσι από τους ανθρώπους, και σεις ο ίδιος κάπως, να είστε πιο έπιφυλακτικός ά-πέναντι στις φιλικές σας σχέσεις κι' από τους φίλους σας να μη ζητάτε να σας δώσουν περισσότερα απ' ό,τι μπορούν και θέλουν μόνοι τους. Βέ-βαια, ή φίλία είνε ο ήλιος που φωτί-ζει την κοινωνική μας ζωή, είνε ο σφ-ός ρήτηρ της Ρώμης, ο Κικέρων. Άλλα και κάθε άνθρωπος όφείλει να συλλογίζεται ότι μπορεί συχνά κι' ο ήλιος να... συννεφιάση. Έτσι λογι-κότερα και πιο όμα, πρέπει ν' άντινι-ζετε τα πράγματα, άγαπήτε...

Μα θ η ν, Κόκκινον Πύργον: Το γράμμα σας, άγαπήτε μου, μοιά-ζει τόν περισσότερο με μαθητική έκθεσι ιδέων και μάλιστα κακογραμμένη. Άν-τι λοιπόν να κάθεστε και να έρωτοτρο-πήτε άνόητα, το καλύτερο είνε να σταματήσετε τις άσυχλίες σας αυτές και ν' άφοσιωθήτε με μεγαλύτερο ζή-λο στα μαθήματά σας για να μπο-ρέσετε τουλάχιστο να γράψετε καλ-λίτερες εκθέσεις και πιο...όρθογρ-αφήμενες!

Να α γ ι σ μ έ ν η ν ά γ ά π η ν, Όρχομενόν: Άντί ν' άπευ-θυνάσε σε μένα, το λογικότερο είνε να ρωτήσετε την ίδια την άγαπημέ-νη σας με ποιόν τελικά θα μέijn: με σας που ύποσχέθηκε να σας μέijn πιστή, ξεχνώντας την παληά της έ-ρωτική περιπέτεια, ή με τόν πρώτο της φίλο, που «εναγωνιάνα» πάλι το αίσθημά της; Έγώ πώς μπορώ να άπαντήσω για λογοκρισμή της; Καταλαδοίνετε ότι είπατε πολύ άφελ-λα να μου ζητάτε τέτοια άπάντησι!...

Α γ ν α σ τ η ν Κ ρ η τ ι κ ο - π ο ύ λ α ν, Σ. Ο. Σ.: Άν τόν ά-γαπάτε αληθινά κι' αντίλαμβάνεστε ότι όχι μόνο ή εκείνος σας αγαπάει έπίσης, αλλά είνε και άξιος να δημι-ουργήσετε μαζί οικογένεια, τότε να τού συστήσετε σοδορά κι' άποφασί-στε!

Κ α τ σ α ρ ο μ α λ λ η ν, Πει-στικά να πάη στους γονείς σας και να σας ζητήσει σε γάμο. Έτσι θα εξακριβώσετε τις άληθειές του δια-θέσεις και θα τόν πείσετε να έκδηλω-θή σοδορά, όποτε και σεις θ' άποφα-σίσσεται ανάλογα τί στάσι να κρατή-σετε άπέναντί του.

Σ κ λ ά δ ο ν, Έ ν α ν σ α - τ ρ ά π η, Χανιά-Κρήτης: Δέν έε-ρω κατά πόσον σας ικανοποιεί ή πρό-τασις της «καθώς πρέπει» νέας, ότι δέν σας αγαπάει, άλλα' άπλάς εσάς θέλεις, για να διασκορδίση τόν καιρό της εύχρηστης σοδοράς σας. Άν όμως έ-σεις σκέπτεσθε σοδορώτερα και πιο άξιοπρεπώς, νομίζω ότι πρέπει ν' άποφύγετε αυτόν...όλως! Στά-να, γιατί μια αισθηματική σχέση, μαζί σας, όπως αυτή την καθορίζει, δέν προκείται να σας ικανοποιήση και να καταλήξη σε κάτι εύχρηστο και μονιμότερο.

Χ α μ έ ν ο δ ν ε ι ρ ο, Πει-ραία: Πρέπει, άγαπήτε μου, να σκε-φθήτε λογικά και άπλά πάνω στο ζή-τημα που σας ένδιαφέρει. Διπλαση αν ο νέος έδειξε έπιπολαιότητα, όπως γράφετε, που προσβάλλει την άξιο-πρεπεία, τότε άφήστε τα πράγματα να πάνε στο δρόμο προς ή διακοπή των σχέσεων. Άν πάλι νοιούσατε ότι τόν αγαπάτε αληθινά και κρίνετε ότι τού έξίζει ή άφοσίωσις σας και ότι κι' έκείνος άναποκρίνεται ειλικρινά στο αίσθημά σας, τότε, χωρίς ψευ-τογυμίστους μπορείτε να ένασυνδε-θήτε. Αυτό το πράγμα είνε αυτώνόη-το και στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση, όστε ν' άπορώ πώς δέν τόν άντιληφθήκατε μόνη σας και χρε-ιάσθηκατε ή δική μου τη γνώμη!...

Π ο ν ε μ έ ν ο ν έ σ τ υ ν ο ρ ι - κ ό ν, Πετράλωνα: Έχω την έντύ-πωσι, ότι σε προηγούμενο γράμμα σας, έδωσα άπάντησι. Παρακολουθεί-τε τακτικά τις άπαντήσεις μου στη σελίδα αυτή; Ότωσδήποτε σας ά-ποκρίνομαι σήμερα σ' ό,τι σας ένδια-φέρει. Άν βρισκετε ότι ή κοπέλλα είνε έπιπόλαιη και δέν έχει σταθερό-τητα στο αίσθημά της, έχω τη γνώ-μη, ότι δέν πρέπει να ριφώσιν ένα δεσμό, σέτε, προτείνοντας της ένα δέσμο, που θα κρίνη για όλο σας το μέλλον, χωρίς να είσθε εξασφαλισμένος ότι αυτή, που θα κανετε σύντροφο της αλήθ, που θα κανετε σύντροφο της ζωής σας θα σταθή αξία στο πλάι σας, με αληθινή άγάπη, άφοσίωσι και κατανόησι. Πρέπει να προσέξετε πολύ!

Κ α τ σ α ρ ο μ α λ λ η ν, Πει-

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΩΝΤΥ ΜΑΡΟΥ

Η ζαπλουτή Ίνδη πριγκήπισσα Λίτα Σινγκ πήγε στο Χόλλυγουντ για να καλέση τόν άγαπημένο της ήθοποιό «Ντυ Μάρφου» ένα κυ-νήγι τίγρεων, που θα διοργανώση προς χάρην του στή μακρυνή πατρίδα. Ο «Ντυ Μάρφου» που είνε ο περισσότερο παραιομορφισμέ-νος στρατιώτης τών Ηνωμένων Πολιτειών και τώος σύζυγος της Βάν-να Χάρτρισ, φωτογραφίζεται άνωτέρω, μέσα στο στυνόντιο της εταιρίας του, μαζί με την ύψηλή του θαυμάστριά.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Κα Δάφνη

άραβίων Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, ό-δος Κυψέλης 24β, Έπαι έκπαικτικώς 9-4, τηλέφ. 82.529.

73

Οι Ιδιότητες της Έφταλίας

Ο μπουγκάτος

— "Αραγε «ποιος» και «πώς» νάνε αυτός ο μπουγκάτος, και βαρβάτος γαμπρός που νταλαδερίζεται με κουνό-λοι, και βίτσι κουνόλοι! ρωτούσε η γυναικογειτονιά.

Κι' ήταν άναστατος ούλος ο συνοικισμός με την ξαφνική κι' ανέλπιστη τύχη πούχε το κουντουρντισμένο το Κατινάκι.

— "Ετσι εινε, όπ' άκαμάτρα και λα-λή έχει την τύχη την καλή, φώναξε μία κακαδρακάτη.

Και μία άσταλό-γλωσση γεροντοκόρη, άττισμένη και φρενια-σμένη πρόσθεσε:

— "Τώρα πιά οι άν-τρες δεν έξετάζουνε τι-μη και ύπόληψι!... "Ο-χι!... "Η φρονιμάδα κι' η νοικοκυρασύνη δεν έχουνε πέρασι.

Κι' είχαν φέστα και ντυναλάμι άπ' το σόι τση Κατινίτσας, και λέγανε δεξιά ζερβά:

— "Ασπμένιο τόν όνειρευτηκε, και μα-λαματένιο τόν βρήκε! Πού να την κάτση δεν ξέρει, εινε λαλός και παλαβός!

Από κείνη τη στιγμή σ' άναμμένα κάρβουνα καθόντουσαν τα κουσελόπανα του μαχαλά, και με γινάτι, και λύσσα φωνάζανε:

"Η κοιλιά και τ' όπεπόνι κι' ο γαμπρός πολλούς λαθώνει.

— "Εγώ, είπε η Έφταλία, σάς φέρνω μουτζέδες και χαβαντίσια, άπό πρώτο χέρι.

Στό άκουσμα τση κουνήθηκαν ούλες σά να τούς έπιασε ζαλάδα. Και κατε-βάζοντας δυό μπατούτσες την φωνή τση συνέχισε:

— "Είδα τόν γαμπρό, εινε ένας άρχον-τοξεπεσμένος ζουρισμένος, και πολύ ποσοχτισμένος. Νά σάς πω δέν τση κανω χαλάλι. "Όπως λέει και τ' τρα-γουδι:

"Αν άρτυθώ να φάω άρνι κι' άν κλέψω νάνε ψαρι κι' άν με παντρεύουν με κανή να εινε παλληκάρι.

Σε λίγο ούλες γύρω βουδές κι' άκί-νητες σαν μόμπιλα είδανε τόν Κατινάκι ν' άρριβάση ντυμένο στην τρίχα. "Αλ-τρω κι' άπό κόστα τόν Ξενόπουλου! Κι' η Έφταλία πού πρώτη συνήλθε άπ' την κατάπληξι τση φώναξε:

— "Ελα καλέ κόρη μου να μάς τ' ακοντάρης να χαρά κι' εγώ.

"Αμέσως τόν Κατινάκι, βάρδα φουρ-νέλο, ξεφώνισε χαρούμενο:

— "Αχ πάντα στό φλυτζάνι μου λέ-γανε για ένα σπαθίο σε μεγάλη πόρ-τα, και να πού μου βγήκε τάλε - κου-λε. Σκέψου κυρά Φταλία μου πώς έχει να κινή ούλο με μεγάλη νούμερα! Βροχή οι ένδιτασιόνες, τ' είδα γκιόζ-γκιορινέ στην τσέπη του. Την δεύτερα ήτανε στην Κηφισιά σ' ένα πάρτυ, την Τρίτη τση Γκραντ Μπρετανία σ' ένα έ-πίσημο σουπέ, την Τετάρτη στό Τένις Κλάμπ σε μία μεγάλη ρεσεπσιόν κι' ά-πόψε τού πάστρεφα τόν φράκο του, θάνε στην "Ατζέμικη Προεδρεία.

Τόν ίδιο βράδυ η Έφταλία, ό άπιστος Θωμάς, δέν βάσταξε πήγε δέξ άπ' την Προεδρεία και στόθηκε καραούλι. Πράγ-ματι την ώρα τ' υποδοχής σαν φάνα-νε οι καλεσμένοι, είδε τόν ύποψιο τση Κατινίτσας ν' άνοίγη τσολί πόρτες τών αυτοκινήτων και ξεφώνισε:

— "Ηβόι ο γαμπρός ό μπουγκάτος εινε λακές!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Ο ΣΤΕΠΑΝ

"Η Άραξη, ή ξαδέρφη τού Καραμπέτ στην κατοχή είχε δώσει τόν σπύτι της σ' ένα μαυρα-γορίτη για ένα μπουκάκι λαδί! Και τώρα, σύμ-φωνα με τόν νόμο, ήθελε να τόν πάρη πίσω. Σή-μερα λοιπόν πού της είχαν όρίσει δικασίμο πή-γε κι' είπε στη Σουρπουίτσα:

— "Αχ, γαδρούμ, παινίτι μου Στεπάν σου-φερα κρατημένο να κάνης γιατί δικαστήριο - μι-καστήριο τά πάω!

Και άφώνοντας τόν μπέμπη άπ' την άγκα-λιά της στά πόδια της Σουρπουίτσας, έφυγε άμέσως για τόν Πρωτοδικείο.

Μά μόλις έκλεισε ή έξώπορτα άρχισε τόν δρόμο με τόν μικρό Στεπάν:

— "Ασασα!... μαμά μου σέλω!...

"Ο καυμένος ό Καραμπέτ προσπαθεί να τόν σωπάσει, τού λέει παραμύθια, χτυπά τσουπανά-κια, κάνει τόν δίσκο με τόν κουταλάκι σαντούρι, άνοίγει και σφαλτά τις πόρτες, τού χορεύει... Μα ό Στεπάν δέν έχει νταγιαντισμό.

— "Ασασα σέλω άτα!...

— "Ουλέν Καραμπέτ, ίσοκολάτα τέλει! φώνα-ξε ή Σουρπουίτσα, πού σαν γυναίκα καταλαβαί-νει κάτι πιά πολύ.

Εύθως πήγε ό Καραμπέτ κι' έφερε μία σο-κολάτα. "Ετσι ό μπέμπης ήσυχάσε λίγο, δηλαδή όσο τού χρειαζότανε να πασαλείψη με σοκολάτες σεντόνια και μαξιλάρια! Κι' όπως ήθελε στά κέφια γύρευε με τ' αλφάρια του χέρια να χαι-δέψη τόν μπάμπη Καραμπέτ.

— Μπρέ, Καραγκιόζη τ' άκάνης έμένα; ξε-φωνίζει ό Καραμπέτ.

Κι' ή Σουρπουίτσα παρακολουθεί τόν μικρό τύρανο σκαμένη στά γέλια.

Σε λίγο πάλι ό μπέμπης άρχισε με πείσμα τόν ίδιο βιολί:

— "Ατα σέλω!...

— Μπρέ Καραμπέτ σίγουρα τέλει να τόν τρέξης λίγο, λέει ή Σουρπουίτσα.

"Αμέσως φορτώθηκε ό φουκαράς τόν μικρό κι' άρχισε ν' άνεβοκατεβαίνει τις σκαλές. Και δός τού σαλταρίσματα, και δός τού γέλια και χαρές. Μά, μόλις έκανε να σταματήσει, να δελχανιάση λίγο, νάσου κλάματα, τσιρίγματα και ξεφωνητά.

— Βάϊ! βάϊ! μπαλινίσια! Φτώ, άλλάχ μπε-λανίβερενι μπελά μου βρήκα!... Πώς μπέ αυτό τόν μωρό τόν κάνω ζάφι; φώναξε ό Καραμπέτ.

Ψόφιος άπό τήν κούραση, μουσκεμένος, μπα-φιασμένος έπεσε τέλος σ' ένα σκαλοπάτι. Τότε ό Στεπάν άρχισε να παίζει με τ' αμυστάκια του, τραδώντας τα τριχα - τριχα.

Κι' ως πού να φτάση τόν μεσημέρι, ό μικρός είχε σπάσει ένα βάζο, δυό τζάμια, τέσσερα πιά-τα, είχε ξεχαρβαλώσει τήν βρύση και τόν ράδιο κι' είχε μαδησει τ' αμυστάκια τού Καραμπέτ!...

Σε λίγο ή Σουρπουίτσα έφερε τόν φαί τού μωρού για να τόν τσιήσει.

— Στεπάν καλό παινίτι εινε! είπε. "Ελα, για-δρούμ φαγωμένος να ένεσαι.

Μά, ό μικρός, έτσι όπως τόν κρατούσε ό Καραμπέτ, τόν κατάδρεξε! Κι' αναγκάστηκε ή Σουρπουίτσα ν' άπλώση τού θείου κι' άνηψιού τα παντελόνια στον ήλιο για να στεγνώσουν.

"Ετσι ό πολυπαθής Καραμπέτ, έκτος άπ' τόν παλητάσο και την άρκοδα, παράστησε και τόν...

Αδάμ! Κι' όταν ό Στεπάν σκαρφάλωσε στην πλάτη του έγινε κι' άλογο!

Δηλαδή έπεσε με τ' άσσερα στό νταμπάνι, ό έρίφης, κι' ό μικρός καθάλλα πάνω του κρατούσε για γκέμια την γραβάτα τού θείου πού ό κόμ-πος είχε γυρίσει πίσω στό σέβρο του!...

— Αιάν, αιάν τ' άνίξης έμένα! φώναξε ό Καραμπέτ.

Μά ό Στεπάν έκανε σείρι, και γελούσε, και κουνούσε ένα ξεμυγιστήρι πίσω άπ' τόν μάρ-μπα του για ούρά!

"Αργά τόν βράδυ ήρθε ή Άραξη άπ' τόν Πρωτο-δικείο και πήρε τόν Στεπάν.

Κι' έκει πού ό Καραμπέτ ευχαριστημένος έλεγε στη Σουρπουίτσα:

— Σουκιούρ! Αλλάχ!

Νάτην πάλι ή Άραξη με τόν μικρό ζιζάνιο τ' άμπρός πίσω.

— Ουλέν ίτε ίσπίτι να κάτση ντέν τέλει, είπε. Χατήρια κάνετε, παιχινίτια τού κάνετε, και τώρα όλο άναζητάει έσένα. Πάρτο, Καραμπέτακι!...

Ο ΑΡΜΕΝΗΣ

Οι Ιδιότητες του Πελοπίδα

Έλλειψις

Συγγνώμην είπατε; Νά τή βράσω τή συγγνώμην σας, κυρία μου. Και μάλι-στα να τή βράσω μέσα σ' αυτό τόν νερό πού μου φέρατε να πιά. Και τή δική σας συγγνώμην και τή συγγνώμην τού άξιότιμου κυρίου συζύγου σας, πού εινε ό κυρίως υπεύθυνος αυτής της νέας θε-ρινής ταλαιπωρίας μου.

Πώς; Δέν εινε, λέει, και τόσο σοβαρό ζήτημα; Για σάς μπορεί να μην εινε, αλλά για μένα άπο-τελεί ζήτημα κεφα-λαιώδους σημασίας.

Τί με κυττάτε έτσι, σαν χάνοι και οι δυό; Μούχετε κολλήσει δυό μήνες τώρα μ' αυτή την ένοχλητική σας πρόσκληση, να έρω να μου κάνετε τόν τραπέζι. Έχω ως άρχην να μη δέχο-μαι ποτέ τέτοιες προσκλήσεις, γιατί δέν θέλω ναχω ύπο-χρεώσεις. Ουδέμια, ούδέποτε πρός ού-δένα. Και αν άποάσισα μία φορά να παραδώ τ' άρχας μου και να ύποχω-ρήσω, τόκανα μόνο και μόνο για να γλυτώσω πιά άπό τή διαρκή ένοχληση, άπό τις διαμαρτυρίες και άπό τ' α-ράβωνα τού κυρίου σας, ό όποιος σώνει και καλά τόν είχε πάρει ζήτημα τιμής.

Πώς τάχα δέν σάς καταδέχομαι, πώς τάχα είμαι υπερήφανος, πώς τάχα σάς θεωρώ κατωτέρους μου, πώς τάχα κι' έ-γώ δέν ξέρω τί. Και είπα: Ας πάω, να ήσυχάσω, επί τέλους.

Κι' έρχομαι. Και στρώνετε τόν τρα-πέζι. Και άρχίζουμε να τρώμε. Και ζη-τάω νερό. Και τόν βάζω στό στόμα μου και τί να ιδώ; Νερό για έύρισμα. Κι' άπό πάνω ή συγγνώμην:

— Μας συγχωρείτε, κύριε Πελοπίδα, αλλά έερετε δέν υπορέσαμε να βρούμε πάγο, σήμερα!

Τί θα πη δέν μπορέσατε να βρήτε; Νά τσασκιστήτε να βρήτε! Νά φάτε την Άθήνα, να τόν πληρώσετε είκοσι, τριάν-τα, όδόντα χιλιάδες την κολώνα και να βρήτε! Διότι δέν μπορείτε να προσ-καλήτε άνθρωπο σε τραπέζι, ντάλα με-σημέρι, έν μηνί "Ιουλίω, με τόν θερμι-μετρο στό 38 υπό σκιάν, να σκαή ό τζιτζίκας, να ψιφνεται ή πέτρα, να λυά-νη ή άσφαλτός, να βράζή τόν σιμάν, να γίνεται χαμάς τόν σπύτι και να βγάλετε στον άνθρωπο πού προσκαλέσατε να πιη νερό κατάλληλο για ποδόλουτρο.

"Οχι κυρία μου! Κι' αν δέν είσθε ίκανή να έξοικονομήσετε ένα κομμάτι πάγο, να μην προσκαλήτε. Γιατί άπό τόν πά-γο άρχιζαν τ' καθήκοντά σας.

Τι να την κάνω εγώ τώρα τή συγ-νώμην σας; Δροσίζει ή συγγνώμη; Έ-γώ θέλω κρύο νερό, κυρία μου! Και δός για τ' άκεφτεδάκια και τ' αιδάκια σας τ' άρχίζω. Μου προξενούν άηδία!...

Μπρά; Έπιμένετε ότι δέν ξερατε ότι θα τόπαιρνα έτσι; "Αμ πώς θα τόν πά-ρω; "Όπως σάς βολεύει έσας; "Αμ όχι, κυρία μου κι' έσύ κύριε χλάπας πού με κυττάς έτσι, σαν χάνος. Τί; Θα πετα-χτής στό καφενείο να φέρης μία κανάτα παγωμένο νερό; "Οχι! Νά κάτσης εκεί πού κάθασαι! "Ορίστε κατάστασι! Θα βυή στη ζήτα στα καφενεία να γυρεύη νερό. Νά μένη. Πρώτον διότι νερό άπό έλεημοσύνη δέν πίνει ό Πελοπίδας και δεύτερον διότι τόν κέει μου έχάλασε. Έ-σεις καθήστε έδώ και φάτε και τηλη-κώσατε και πιέτε και τόν ζεστό νερό σας.

"Εγώ τ' άπαρτάω και φεύγω κι' άλλη φορά μην τολμήσης μωρέ να μου ξανα-μιλήσης για τραπεζί, γιατί θα σου κά-νω τήν κεφάλια καρόφα.

Κι' όσο για τή συγγνώμη σας, βάλετε τή στο ψυγείο. Άκοινώνητοι άνθρωποι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τεχνικό και έκπολιτιστικό έργο στην Έλλάδα

ΤΑ πρώτα χρόνια της έλευθερίας οι κάτοικοι της έλλη-νης πρωτεύουσας μεταβάλλοντο, οι περισσότεροι, σε νεώ-τερους Διογενήδες, γυρίζοντας τή νύχτα μ' ένα φανάρι στό χέρι. Ήταν άπαραίτητο για τήν κυκλοφορία στους κατα-σκοτεινούς και σε φοβερή κατάσταση άπό άπόψεως λαϊκών και έμποδίων δρόμους της Άθήνας.

"Όσοι έπισκεφθηκαν τήν Άθήνα εύθως μετά την Έπανά-στασι μάς δίνουν σε ζωγρά χρώματα τήν πολεοδομική της κατάσταση. Μας πληροφορούν ότι ή πόλις ήταν όλοκληρη ένα έρείπιο, πώς κανένας δρόμος δέν ήταν χαραγμένος και πώς ή κυκλοφορία γινόταν άπό μονοπάτια, πού περνούσαν έπάνω σε σωρούς άπό πέτρες τών γκρεμισμένων τοίχων.

"Ο στρατηγός Χάν, γυρίζοντας άπό ένα χορό πού είχε δοθή στό σπίτι τού Αντιβασιλέως Αρμανσπεργκ, έπεσε με τόν αλόγο τού σ' ένα βαθύτατο νεοσκαμένο λάκκο, άπό τόν ό-ποιον είδαν κι' έπαθαν να τόν βγάλουν κατατραυματισμένο.

Μπροστά στην κατάσταση αυτή ή άστυνομία φροντίσε να άγοράση μερικά φανάρια τού λαδιού και να τ' άκρεμάση στα κυριώτερα μέρη της πόλεως. Τόν μέτρο ήταν άπαραίτητο και για λόγους άσφαλείας γιατί οι φανοί και οι νυκτοκλέπτες ήσαν συνηθέστατα τήν έποχή εκείνη. Οι κλέφτες εισχωρού-σαν και σ' αυτά τ' άδημόσια γραφεία και μη βρίσκοντας τί-ποτε άλλο «συναπεκόμενα» τ' άπίσημα βιβλία!...

Μία έφημερίς τού 1837 μάς πληροφορεί ακόμα πώς οι κλέφτες είχαν πάρει άπό τόν σπύτι τού Δημάρχου όλη τήν έ-σοδεία τού λαδιού και πώς είχαν «άπογυμνώσει έντελώς» τόν σπύτι... τού διευθυντού της Άστυνομίας!

Εναντίον όμως τών πρώτων εκείνων φαναριών, πού το-ποθετήθηκαν άπό τήν Άστυνομία, εκήρυξαν άμείλικτο πόλε-μο οι λαποδύτες και οι κακοποιοί, γιατί τούς χαλούσε τις δουλειές τόν άμυδρο έστω φως τούς. Συνεργεία «συ-νεργαζομένων κλεπτών» σπάζ' τα νεοτοποθετημέ-να φανάρια «έπαναφέρου-τες τήν πρωτεύουσαν εις τήν προτέραν τάξιν τού σκότους».

Οι «έπιχειρήσεις» έναν-τίον τών φαναριών, φαίνε-ται πώς είχαν έπεκταθή και σ' αυτά άκόμη τ' α-νάρια πού κρατούσαν οι κάτοικοι, αν κρίνουμε άπό μία είδησι μιας έφημερί-δος τού 1837: «...Τήν πα-ρελθούσαν νύκτα περιπα-τών τις έσύνηριβε τ' α-νάρια τών Άθηναίων. Έ-πισάθη ως μανιακός και έρωτώμενος διατί φέρεται με τ' όσην όργην πρός τ' α-νάρια άπεκρίθη ότι και τόν ήλιον αυτόν έάν ήτο δυνατόν ήθελεν μετά χα-ράς σβύσει. Έξετασθείς ά-κριβέστερον ύπό τής ά-στυνομίας εύρέθη κλέ-πτης...»

Με τήν πάροδο τού χρό-νου οι λαποδύτες και κα-κοποιοί «έξοικειώθηκαν» πλέον με τ' α-νάρια, πού αντί της άστυνομίας είχε αναλάβει ή δημορχία τήν τοποθέτησή τους. Συναγής τόν δημοτικό συμβούλιο άνέθετε σ' έναν έργολάβο τή συντήρησι και τόν άναμμα τών φαναριών. Και έληρτάτο άπό τήν «έκσυνηδεισία» τού έργολάβου ό νυκτερινός φωτι-σμός της πρωτεύουσας.

"Αν κρίνουμε όμως άπό τις διαρκείς συζητήσεις πού γι-νόntonσαν στό δημοτικό συμβούλιο γύρω άπό τόν ζήτημα τού φωτισμού και τις συνεχείς έπιθέσεις τού τύπου ότι «ή πό-λις έπλεε εις τόν σκότος», φθάνουμε εύκολα στό συμπέ-ρασμα πώς ούτε ή «έκσυνηδεισία» τών άθηναϊκών δρόμων σμάλ ήταν μεγάλη, ούτε ό φωτισμός τών άνθρωπίνων δρόμων «άπλετος». Και δέν μπορούσε φυσικά να εινε όταν όλοκλη-ρη Άθήνα, στό 1850, φωτιζόταν άπ' έλάιους.

"Όπως έπαινε οι «λύχνιοι έλάιους» άπέτέλεσαν τόν κύρο-φωτιστικό μέσο τών δρόμων έπί πολλές δεκαετηρίδες. Α-κόμα, ως τ' 1887, ή όδος Πατησίων φωτιζόταν με λάδι.

Πρώτος ό Άλέξανδρος Ραγκαβής σε μία συνεδρίασι τού δημοτικού συμβουλίου, τόν 1853 έρριξε τήν ιδέα να χρσιω-σ

ποιηθή τόν αερίως για τόν φωτισμό της Άθή-νας. Η ιδέα τού Ραγκαβή πραγματοποιήθηκε με-τά τέσσερα χρόνια, όταν έγινε ή πρώτη σύμβασις μεταξύ τού έλληνικού κράτους και τού έπιχειρη-ματίου Φεράλδη «πρός φωτισμόν της πόλεως δια τού αερίου (γκάζ)».

Από τήν έποχή εκείνη ό φωτισμός της Άθή-νας γίνεται πλέον μικτός. Τόν γκαζ άρχίζοντας άπό τόν κέντρο της πόλεως έκτοπίζει τόν λαδί. Πραγματική όμως βελτίωσις δέν παρουσιάστηκε, γιατί ή ποιότης τού φωταερίου ήταν κακή και «ή ένταση τού δι' αυτόν φωτισμού όλίγον διέφερε τής τού δι' έλάιους». Η πόλις, ιδίως τις χειμω-νιάτικες νύχτες, έμενε κατασκοτεινή. Οι έφημερί-δες έπί χρόνια γράφαν εναντίον τών δημάρχων για τόν κακό φωτισμό τών δρόμων. Και ή δημορχία έρριχνε τήν εύθύνη στό έργοστάσιο τού γκαζιού. Τέλος άποφασίστηκε να γίνη μία είδική έπιτροπή πού να μελετήσει τόν ζήτημα. Και ή έπι-τροπή άπέφάνθη ότι ειναι άναγκαίον να προμηθευθώ ό δη-μος είδικά έργαλεία, ίνα

προβαίνει εις τήν έπιστη-μονικήν έρευναν της ποιό-τητας τού αερίοφωτος και τήν ανακάλυψιν τών άλλων έλλείψεων τού φωτισμού». Η πρότασις της έπι-τροπής έγινε δεκτή και παρηγγέλλησαν «έπειγόν-τως» άπό τόν δήμο στό έ-ξωτάρχον τ' είδικά μηχανήματα για τόν έλεγχο τού γκαζιού. Τα έγκρατέστη-σαν σε μία αίθουσα «ής δημορχίας και ιδρύθηκε ό-λοκληρη υπηρεσία για να κάνουν τόν έλεγχο τού γκα-ζιού, με έπί κεφαλής έναν χημικό. Άλλά ό έλεγχος δέν έγινε ποτέ. Και όταν μετά δέκα πέντε χρόνια κάποιος δήμαρχος σκέφθη-κε να χρησιμοποίησι τ' α-νάρια, πού με τόσες τυμπανοκρουσίες είχαν φε-ρει, διαπιστώθηκε πώς ή-ταν πλέον άχρηστα γιατί στό μεταξύ, μένοντας ά-χρησιμοποίητα, είχ' αν-σκουριάσει!

Ευτυχώς, ή νέα έπιστη-μονική κατακτησις τού ή-λεκτρικού, έφθασε και στην Έλλάδα, για να άπαλλάξη τήν πρωτεύουσα άπό τόν βαθύτατο σκόταδι πού ή-ταν βυθισμένη όλοκληρη σχεδόν τόν περασμένο αί-ώνα.

Στις έφορές πού έγιναν για τήν είκοσιπενταε-τηρίδα τού Γεωργίου Α' (1888) τοποθετήθηκε στό Ζάππειο και στην πλατεία της Όμονοίας «τό πρώτον φως άπό τήν μηχανήν τού Έδισσων». Τόν άλλο χρόνο, με τήν εύ-καρία τών γάμων τού Διαδόχου Κωνσταντίνου, ηλεκτροφω-τίστηκαν οι πλατείες της Όμονοίας και τού Συντάγματος, με δαπάνην τριών χιλιάδων, περίπου, χρυσών λίρών.

Από τις δυό αυτές πλατείες ξεκίνησε τόν ηλεκτρικό φως για να έκτοπισή, άπό τις άρχες ιδίως τού σιάνα μας, τόν γκαζ άπό τούς κεντρικούς άθηναίους δρόμους και να κατα-κτήση σιγά-σιγά, όλοκληρη τήν Άθήνα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εναντίον τών πρώτων φαναριών της πρωτεύουσας, οι λαποδύτες είχαν κη-ρύξει άμείλικτο πόλεμο...

Με την πάροδο του χρό-νου οι λαποδύτες και κα-κοποιοί «έξοικειώθηκαν» πλέον με τ' α-νάρια, πού αντί της άστυνομίας είχε αναλάβει ή δημορχία τήν τοποθέτησή τους. Συναγής τόν δημοτικό συμβούλιο άνέθετε σ' έναν έργολάβο τή συντήρησι και τόν άναμμα τών φαναριών. Και έληρτάτο άπό τήν «έκσυνηδεισία» τού έργολάβου ό νυκτερινός φωτι-σμός της πρωτεύουσας.

"Αν κρίνουμε όμως άπό τις διαρκείς συζητήσεις πού γι-νόntonσαν στό δημοτικό συμβούλιο γύρω άπό τόν ζήτημα τού φωτισμού και τις συνεχείς έπιθέσεις τού τύπου ότι «ή πό-λις έπλεε εις τόν σκότος», φθάνουμε εύκολα στό συμπέ-ρασμα πώς ούτε ή «έκσυνηδεισία» τών άθηναϊκών δρόμων σμάλ ήταν μεγάλη, ούτε ό φωτισμός τών άνθρωπίνων δρόμων «άπλετος». Και δέν μπορούσε φυσικά να εινε όταν όλοκλη-ρη Άθήνα, στό 1850, φωτιζόταν άπ' έλάιους.

"Όπως έπαινε οι «λύχνιοι έλάιους» άπέτέλεσαν τόν κύρο-φωτιστικό μέσο τών δρόμων έπί πολλές δεκαετηρίδες. Α-κόμα, ως τ' 1887, ή όδος Πατησίων φωτιζόταν με λάδι.

Πρώτος ό Άλέξανδρος Ραγκαβής σε μία συνεδρίασι τού δημοτικού συμβουλίου, τόν 1853 έρριξε τήν ιδέα να χρσιω-σ

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Η όδος Σταδίου πού πενήντα χρόνια με τ' όδα πού έναβαν στις γιορ-τές με γκαζιό και τούς ηλεκτρικούς γλυμούς στη μέση με τόν βολταϊκό τόδο.

Ο Διεθνής ΟΛΥΜΠΟΣ

Κολυμβητικοί αγώνες

Οι παγκόσμιοι άσσοι

Μετά τις θαυμασίες επιτυχίες του Αυστραλού κολυμβητού Μάρσαλ, φοιτητού του Πανεπιστημίου Γέιλ, στο Εθνικό Κολυμβητικό Πρωτάθλημα της Αμερικής, όλος ο κόσμος περιμένει μ' αγωνία μία συνάντησι, που θα σημειώσει σταθμό στη διεθνή κολύμβηση: "Εναν άγωνα μεταξύ του Γάλλου Ζαν-νυ, του Αμερικανού Μάκ Λέιν και του Αυστραλού Μάρσαλ στο κολύμπι 400 μ. ελεύθερα."

Αν και οι ραδιοφωνικοί σχολιαστές αναφέρουν πως ο άγώνας αυτός έχει ήδη κλειστεί για τον ερχόμενο χειμώνα σε κολυμβητήριο της Νοτίου Αμερικής ή στο κολυμβητήριο του Αμερικανικού Πανεπιστημίου Γέιλ, δεν ανακοινώθηκε ακόμη τίποτε το επίσημο.

Ο Φυρουχάσι κατέπληξε τους Αμερικανούς με τα περφόρμανς παγκόσμια ρεκόρ του στα 400, 800 και 1.500 μ. τον περασμένο Αυγουστο στο Λος Άντζελες. Τότε, όπως θα θυμάσαστε, έπλεγε 4'33"3 στα 400 μ., 9'35"5 στα 800 μ. και 18'19" στα 1.500 μ. Ρεκόρ καταπληκτικά.

Φαίνεται όμως πως οι Αμερικανοί προπονηταί και ιδίως ο διάσημος Κίπουθ σάτι διδάχτηκαν απ' το σύστημα της προπονήσεώς του. Γιατί δεν πέρασαν ούτε 8 μήνες από τότε και εξαπέλυσαν μία γενική επίθεση κατά των ρεκόρ του Φυρουχάσι με τον Αυστραλό Μάρσαλ, που σπουδάζει στο Γέιλ.

Πόση επιτυχία είχαν οι Κέϊπουθ - Μάρσαλ μαρτυρείται από τα 4 νέα παγκόσμια ρεκόρ, που έπλεξε ο Μάρσαλ στις 30 - 31 Μαρτίου, 1 Απριλίου 1950: 2'04"6 στα 200 μ. ελεύθερα, 2'05"6 στις 220

γιάρδες, 4'29"5 στα 400 μ. ελεύθερα και 4'31"2 στις 440 γιάρδες.

Μονάχα στα 1.500 μ. ο Μάρσαλ δεν είχε την ίδια επιτυχία. Σημείωσε όμως μία αξιοσημείωτη επίδοσι 18'37" που υπολείπεται μόνον 18" απ' την παγκόσμια του Φυρουχάσι.

Κυττάτε πως έτρεξε ο Μάρσαλ τα 1.500 μ.; Τα πρώτα 100 μ. σε 1'03"8. Τα 200 μ. σε 2'15"8. Τα 300 μ. σε 3'28"8. Τα 400 μ. 4'43"8. Τα 500 μ. 5'59"1. Τα 600 μ. 7'14"3. Τα 700 μ. 8'29"5. Τα 800 μ. 9'45"4. Τα 900 μ. 11'00"8. Τα 1000 μ. 12'17"3. Τα 1100 μ. 13'33"5. Τα 1200 μ. 14'49"8. Τα 1300 μ. 16'07"6. Τα 1400 μ. 17'25"4. Και τα 1500 μ. σε 18'37"6.

Από τους Αμερικανούς άσσοις της κολύμβησης μονάχα ο Τζίμμι Μάκ Λέιν στάθηκε ικανός να αναμετρηθεί μαζί του στα 1.500 μ. με χρόνο 19'24"9 στις 440 γιάρδες με 4'42"2 και στις 220 γιάρδες με 2'08"6.

Ποιός ήταν ο νεαρός αυτός Αμερικανός Μάκ Λέιν που πραγματοποιήσε τόσο καλές επιδόσεις στις παραπάνω αποστάσεις, πολλοί θαύλααν να μάθουν. "Ας τους ικανοποιήσουμε λοιπόν."

Ο Μάκ Λέιν, απ' το Έϊκρον των Ηνωμένων Πολιτειών, άρχισε να μαθαίνει κρόουλ σε ηλικία τριών ετών. Οι γονείς του, θερμοί θιασώτες των σπορ του νερού, του δίδαξαν την κολυμβητική τέχνη και τον ώθησαν από θρίαμβο σε θρίαμβο.

Παιδάκι ακόμη ο Μάκ Λέιν δεν έπιδόθηκε στις ταχύτητες, όπως κάνουν όλοι οι συνομήλικοί του. Τού άρεσαν οι μεγάλες αποστάσεις. Προτίμοιζε αντί των 100 γιάρδων το ένα αγγλικό μίλι, τα 1.609 μ.

Λεπτός στο σώμα, με μακρά πόδια και χέρια, εύκιτος και μ' ελαστικούς μύες προκάλεσε το ενδιαφέρον του προπονητού Χάρολντ Μίντο. Σε ηλικία 13 ετών πραγματοποίησε ένα κολυμβητικό κατόρθωμα. Ένίκησε στον κολυμβητικό

λαραβώνιο της Αμερικής (4 αγγλικών μιλίων) τους άντρες! Απ' αυτή τη στιγμή έγινε διάσημος ο όλη την Αμερική.

Οι γονείς του Μάκ Λέιν δεν προώριζαν το παιδί τους για επαγγελματία κολυμβητή. Παρα τις δελεαστικές προτάσεις πολλών δαιμονίων αθλητικών διοργανωτών προτίμησαν να τον κλείσουν στην «Φίλιπς Ακάντεμυ» του Άντντνερ της Μασσαχουσέτης.

Έκει ο νεαρός Τζίμμι, ο πρωταθλητής της Αμερικής, αναγκάστηκε να μείνει κλεισμένος, να κόψη τα μαλλιά του, να συμμορφωθεί με τους κανονισμούς της Σχολής, να ναι επιμελής και να διακριθεί.

Έπηρεασμένος από την άγωγι του πατέρα του και τις αρχές του Σχολείου του προτίμησε την καθολική εκπαίδευσι από την μονομερή αθλητική άγωγι. Κοντά όμως σ' όλα αυτά δεν έχασε και το κολύμπι. Νικά φημισμένους Αμερικανούς άσσοις στους αγώνες του 1946 στο Σάν Ντίεγκο και το 1947 στο Τάιλερ του Τέξας πετυχαίνει ένα μοναδικό κατόρθωμα: Σημειώνει τριπλή νίκη στα 400, 800 και 1.500 μ.

Οι θρίαμβοί του όμως δεν τον μεθούν. Ο Μάκ Λέιν προκρίνεται να αντιπροσωπεύει τη χώρα του στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου. Έορδος πιά πραγματοποιεί ωραίες επιδόσεις. Στα 400 μ. στον προκριματικό έρχεται πρώτος στην πρώτη σειρά με 4'42"2. Στους ημιτελικούς έρχεται στη σειρά του πρώτος με 4'49"5. Στους τελικούς έρχεται δεύτερος με 4'43"4 έναντι 4'41" του συμπατριώτη του Σμιθ.

Θριαμβεύει όμως στα 1.500 μ. Έπιτυγχάνει στον προκριματικό 20'17"7, στον ημιτελικό 19'53"8 και στον τελικό 19'18"5. Στέφεται Ολυμπιονίκης. Δεύτερος έρχεται ο κατόπι μεγάλος του αντίπαλος ο Αυστραλός Μάρσαλ με 19'31"3.

Ο προπονητής της εθνικής ομάδας της Αμερικής Κίπουθ τους προτείνει να τους πάρη στο Πανεπιστήμιο Γέιλ. Αυτοί δέχονται. Έκει προπονοούνται συστηματικά. Στο φετινό πρωτάθλημα ο Μάρσαλ έπεδλήθηκε στον Μάκ Λέιν, γιατί βρέθηκε το τέλος του Μάρτη σε καλύτερη φόρμα. Τί θα γίνει όμως ως τον ερχόμενο χειμώνα; Ποιός θα είναι ο ευτυχής νικητής; Η μάλλον ποιός θα είναι ο καλύτερος κολυμβητής του κόσμου κατά την Ιστορική συνάντησι των Φυρουχάσι, Μάρσαλ, Ζανύ και Μάκ Λέιν; Θα κάνουμε ως τότε υπομονή, γιατί σε έξη μήνες πολλά αλλαγούν στο κολύμπι των παγκόσμιων άσων...

Οι καιρικές συνθήκες, ή ψυχική κατάσταση του αθλητού, ή στιγμή και ή ώρα του αγωνίσματος παίζουν κι αυτά το ρόλο τους και δημιουργούν, όπως συνήθως λένε, τη «φόρμα».

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως και καθέτως

1) ΕΓΕΛΟΣ — ΚΑΤΑΝΗ. 2) ΔΑ — ΑΝ. 3) ΕΒΕΝΟΣ — ΔΗΛΑΔΗ. 4) ΣΩΤΗΡ. 5) ΟΔΟΣ — ΝΑΣ — ΖΗΤΩ. 6) ΣΑΣΩΝ — ΣΗΣΙΣ. 7) ΤΑΚΙΤΟΣ. 8) ΚΑΔΗΣ — ΣΗΨΙΣ. 9) ΑΝΗΡ — ΣΟΣ — ΣΗΜΑ. 10) ΖΗΣΗΣ. 11) ΑΧΑΤΗΣ — ΨΗΚΤΡΑ. 12) ΤΙ — ΙΜ. 13) ΗΧΗΡΩΣ — ΣΑΛΑΜΙ.

Πρόβλημα

Είνε το 15.

Τ'α δυο τραίνα

Απέχουν 5 χιλιόμετρα.

Ανχωρχματισμός

ΣΠΟΡΑ — ΠΑΡΟΣ.

Μεταμορφώσεις

ΜΑΙΟΣ, ΜΑΓΟΣ, ΠΑΓΟΣ, ΠΑΡΟΣ, ΠΑΡΙΣ, ΠΑΝΙΣ.

Τριπλή άκροστιχίς

1) ΑΝΤώνιος
2) ΧΟΡτα
3) ΑΜΑλία
4) ΙΟΝιον
5) ΑΣΗμος
Αχαία, Νόμος, Τρανή.

Πάντα 15

Οι θέσεις των έννέα αριθμών είναι οι εξής, ώστε να δίνουν πάντα άθροισμα 15:

2	9	4
7	5	3
6	1	8

Ερωτήσεις... απ' την ανάπευη

Οι ερωτήσεις που αντιστοιχούν σ' αυτές τις απαντήσεις είναι οι εξής:

1) Πόση είναι η απόστασι της Γης απ' τον Ήλιο;
2) Πόση είναι η απόστασι της Γης απ' τη Σελήνη;
3) Πόσα είναι τα ψηφία του λατινικού αλφαβήτου;
4) Ποιά όνομασία έχει δοθι στην Αγγλία, τη Γαλλία, τις Ηνωμένες Πολιτείες, την Κίνα και τη Ρωσία;

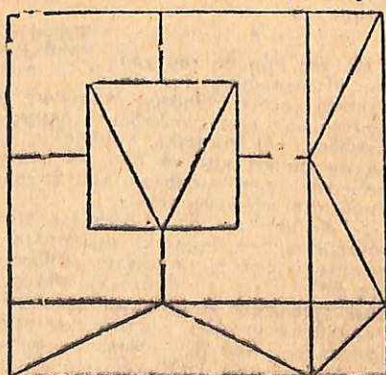
Τ'α κέρδη του κουρέως

Παίρνει 17.000 δραχμές.

Λεγοπαχικτικός γρίφος

ΑΝΤΙ — ΟΧΙ = Άντιόχεια.

Παιγνίδι συναρμολογήσεως

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά πως πρέπει να συναρμολογηθούν τα διάφορα κομμάτια.

Λεξιγρίφος

ΠΥΡ — ΡΟΣ = ΠΥΡΡΟΣ.

Οι θαυματουργές ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ της Άντρε Μωρέλ

Μιά μικρούλα Γαλλίδα «συναδέλφος» του Χάρρυ Έντουαρτς

Ο "Αγγλος θεραπευτής Χάρρυ Έντουαρτς που με τις θαυματουργές ιάσεις του, δι' έπαφής ή εξ αποστάσεως, έχει αναστατώσει όχι μόνον την Αγγλία, αλλά ολόκληρο τον κόσμο και που οι αναγνώστες του «Θησαυρού» μετά την ανάγνωσι του σχετικού άρθρου στο τεύχος 604 ζητούν επείγοντως τη διεύθυνσί του, δεν είναι ο μόνος στο είδος του.

Κατά καιρούς και σε διάφορα μέρη του κόσμου παρουσιάζονται παρόμοιοι θαυματουργοί θεραπευταί.

Θα σας αναφέρουμε σχετικώς την περίπτωση μιάς μικρούλας Γαλλίδας, της Άντρε Μωρέλ, ηλικίας 15 μόλις ετών που πρό δωδεκαετίας—1938—αναστάτωσε ολόκληρη τη Γαλλία με τις θαυματουργές δι' έπαφής θεραπείες της.

Η Άντρε Μωρέλ γεννήθηκε στον πύργο του Κλαϊρμόν, στα περίχωρα της Τουλούζης, όπου και πέρασε βασανισμένα παιδικά χρόνια.

Από τότε που γεννήθηκε ή μικρούλα αυτή υπόφερε από τρομερές αϋτίτιδες. Από το βράδυ ως το πρωί έμενε ξαπλωμένη στο κρεβάτι της με τα μάτια ορθάνοιχτα. Και μόνον τα ξημερώματα βυθίζονταν σε έναν ολιγολεπτο λήθαργο, τόσο βαθύ που δεν διέφερε από το θάνατο.

Πως άνθεξε δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια σ' αυτήν την κατάσταση ή μικρή Άντρε; Μυστήριο, που κανένας γιατρός δεν μπόρεσε να το εξηγήση.

Έτσι ή Μωρέλ έκλεισε τα δεκαπέντε της χρόνια, χωρίς να νοιώση τη γλύκα του φυσιολογικού ύπνου.

Και ξαφνικά έγινε το πρώτο θαύμα.

Ένα βράδυ ένας συγγενής της Άντρε κατέλυσε στον πύργο τους. Ο άνθρωπος αυτός ήταν σε κακό χάλι. Υπόφερε από ημικρανίες και το βράδυ αυτό ακριβώς έπαθε μιά τρομερή κρίσι.

Η Άντρε πλησίασε για μιά στιγμή στο κρεβάτι του κι έπλωσε το χεράκι της στο μέτωπο του. Την ίδια στιγμή ο άρρωστος ένοιωσε απερίγραπτη ανάκούφισι. Οι πόνοι σταμάτησαν.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΣ

Ριζική, ταχεία εξασάνισι. Ειδική θεραπεία δια ξανάνειμα προσώπου, πανίδες, τριχόπτωσην, ρυτίδες, αγγειώματα, στίγματα, ούλες κλπ. Αισθητικός Α. ΓΙΟΕΑ, Βαλαωρίτου 12, τηλέφ. 33-039. Η πρώτη εξέτασι ΔΩΡΕΑΝ.

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΑΩΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ 21-852

σαν και πήδησε επ' το κρεβάτι φωνάζοντας:

— Είμαι καλά! Η Άντρε έκανε ένα θαύμα!

Συγχρόνως όμως ένοιωσε ανάκούφισι κι ή Μωρέλ. Και το ίδιο βράδυ κοιμήθηκε κι' αυτή όπως όλος ο άλλος κόσμος.

Από την άλλη μέρα ή θαυματουργός θεραπευτική ιδιότης της Άντρε είχε διαδοθι σ' όλη την περιφέρεια κι' άρχισαν να καταφθάνουν, από την επαρχία πρώτα και κατόπιν απ' όλη τη Γαλλία και τις γύρω χώρες ολόκληρες στρατίες άρρώστων.

Κι' ή Άντρε τους θεραπεύε α-κουμπώντας απλά το χέρι της στο μέρος του σώματος που υπήρχε ή πάθησις.

Μέσα σε έφτα μήνες 12 χιλιάδες άρρωστοι πέρασαν από τον πύργο του Κλαϊρμόν κι' έγιναν καλά με τις έπαφής της μικρούλας Γαλλίδας.

Βρισκόμαστε, όπως είπαμε παραπάνω, στο 1938. Και να τί έγραφε στον «Μικρό Παρισινό» ένας Γάλλος δημοσιογράφος:

«Μπορώ ν' αναφέρω πλήθος ονομάτων άρρώστων, μεταξύ των οποίων και σοβαρούς επίσημονες πούγιναν καλά απ' τη μικρή νεράιδα του Κλαϊρμόν. Σιγά - σιγά όμως γύρω απ' την Άντρε και τις θαυματουργές θεραπείες της άρχισε απ' τους γονείς της μιά ταπεινή κερδοσκοπία.

«Αφού ή Άντρε μας κάνει το γιατρό και γιατρέυει κάθε άρρώστεια γιατί να μη πληρώνεται; Έλεγαν. Και γιατί να μη δεχόμαστε τα δώρα που φέρνουν;»

Όλες αυτές οι επιτυχίες όμως εξορκισαν τους φθονερούς της περιφέρειας και πιο πολύ τους γιατρούς. Η παράνομη έ-ξασκησι του ιατρικού επαγγέλματος καταδικάζεται, όπως είναι γνωστόν, και τιμωρείται αυστηρά. Έτσι ύστερ από μιά καταγγελία ή Μωρέλ συνελήφθη.

Μόλις βρέθηκε στη φυλακή ή μικρούλα θεραπευτριά άρχισε να θορυή και να δαυρεύει.

—Τί κακό έκανα; είπε στους δημοσιογράφους, που την έπεσκέσθηκαν στο κελλί της. Είνε κακό να γιατρέυη κανείς τους άρρώστους και να τους ανακουφίει από τους πόνους τους;

«Όπως κι' ο σημερινός Αγγλος θεραπευτής, έτσι κι ή Άντρε Μωρέλ βεβαίως, πως τη δούναμι που είχε να θεραπεύη τους άρρώστους της την έστειλε ο Καλός Θεός.

— Μόλις κάνω έναν άρρωστο καλά, είπε στην Γαλλίδα δημοσιογράφο Σουζάν Ντουντί, νοιώθω μιά δύναμι να περνά απ' τα χέρια μου και συγχρόνως αισθάνομαι μιά ανάκούφισι σ' όλο μου το σώμα. Με τις θεραπείες που έκανα αναστήθηκα κι' έγω. Βρήκα τον ύπνο που τον είχα στερηθι απ' τον καρπό που γεννήθηκα!

Όταν έγινε ή δική της Άντρε Μωρέλ το δικαστήριο πολιορκήθηκε από πλήρη ανθρώπων, τους οποίους είχε κάνει καλά. Παρουσιάσθηκαν ως μαρτυρες πολλοί από αυτούς κι' έβεβαίωσαν ότι τους είχε λυτρώσει από τα μαρτύρια φρικτών ασθενειών.

Το δικαστήριο άθώωσε τη Μωρέλ, λόγω του ότι ήταν και ανήλικη.

Η Άντρε συνέχισε να θεραπεύη άρρώστους, κρυφά πλέον, όπου σιγά - σιγά ή θαυματουργή δύναμι που τη βοηθούσε στις θεραπείες της χάθηκε ξαφνικά όπως είχε έρθει.

Θαμμένοι στο έρεϊπια

Πάνω στους βράχους του ακρατήριου, μέσα στα έρεϊπια μιάς παλιάς εκκλησίας, είχε εγκατασταθι ένας έρημιτης. Έλεγαν γι' αυτόν πως ήταν άλλοτε πλούσιος κι' άριστοκράτης κι' ότι είχε ξοδέψει όλη την περιουσία του προσπαθώντας να εκδικηθι κάποιον που είχε σκοτώσει την αγαπημένη του άρραδωνιαστικιά. Έπειτα, φτωχός πιά και τσακισμένος, είχε άφισι τον κόσμο για ν' άφοσιωθι στο Θεό... Ζούσε απ' τις ελεημοσύνες πούρριχναν οι διαβάτες σ' ένα κουτί, κρεμασμένο έξω απ' το κελλί του.

Κάποια βροχερή νύχτα, άκουσε φωνές και πυροβολισμούς. Ύστερα παρουσιάστηκε ένας άντρας λαχανιασμένος και πληγωμένος. Ήρμησε στον έρημιτη, που στεκόταν στην πόρτα του.

— Σώστε με!... του φώναξε. Μ' έχουν επίκριψι για δυο χιλιάδες τάλληρα... Σώσω...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη λέξι. Είχε μείνει σαν κεραυνό-πληκτος, βλέποντας το πρόσωπο του έρημιτη. Είχε αναγνωρίσει τον άνθρωπο, που του σκότωσε άλλοτε τη μηνητή!...

Τον είχε αναγνωρίσει κι' ο έρημιτης. Έμενε όμως άπαθής.

— Πέρασε στο κελλί μου, του είπε, θάσαι ασφαλισμένος εκεί μέσα.

Έκείνος υπάκουσε μηχανικά. Την ίδια στιγμή, φάνηκε ένας έννομοτάρχης και δυο χωροφυλάκες.

— Καλησπέρα, παπούλη! είπε άπτομα ο πρώτος. Θέλουμε να πιάσουμε εκείνον που του μίλαγες πρό όλίγου! Τον...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

είδαμε πούμπαινε στο κελλί σου...

— Τί έγκλημα έχει κάνει αυτός ο άνθρωπος;

— Είνε έννοχος εσχάτης προδοσίας κι' έχει επίκριψη για 2.000 τάλληρα.

— Στην πολιτική, παιδιά μου, δεν υπάρχει προδοσία. Αυτό που θεωρούν προδοσία οι μέν, για τους αντίθετους είναι ηρώισμος.

— Τί με νοιάζουν αυτές οι φιλοσοφίες; Έγω έννοω να πτώ στο φυγόδικο. Θα πάρω ίσως ένα γαλόνι, και πρό πάντων τις 2.000 τάλληρα, που θα μοιρασθώ με τους άντρες μου.

— Σούχει κάμει ποτέ κανένα κακό αυτός άνθρωπος;

— Σ' έμένα. "Όχι, βεβαία! Άπεναντίας, θα μου κανη τώρα καλό, δίχως να το θέλη!...

Ο δραπέτης κρυφάκουγε πίσω απ' την πόρτα. Ρίχνοντας μιά ματιά γύρω του, είδε ένα εικόνισμα με χρυσή κορνίζα, μ' ένα άναμένο καντήλι από κάτω. Μά ή Παναγία που παρίστανε αυτή ή εικόνα, είχε τη μορφή της σκοτωμένης!...

— Όστε λοιπόν, πρόσθεσε ο έρημιτης, για λίγα χρήματα είσαι έτοιμος να στείλεις στο θάνατο έναν όμοιο σου;

— Δεν είνε καθόλου όμοιός μου! Είνε έχθρος του νόμου, κι' έγω έκτελεστής του. Κάνω το καθήκον μου...

— Και δεν σκέπτεσαι πως, άπάνω στην άπελπισία του, μπορεί να κάνη κάτι που να του στοιχίση τη σωτηρία της ψυχής του;

— Έ, αρκετά φροντίζω να σώσω τη δική μου ψυχή! Που να νοιαστώ τώρα και για τις ξένες;

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

— Άκούσε, παιδί μου. "Αν σουδινά έγω τις 2.000 τάλληρα, θ' άφινες αυτό το δυστυχισμένο να φύγι ελεύθερος;

— Έσείς; φώναξε γελώντας ο έννομοτάρχης. Που να τα βρήτε σε τέτοις τόσα λεφτά;

— Τάχα...

Οι δυο περίφημοι Γίαντες κολυμβηταί Σίρο Χασζόρμε (άριστερ) και Χιρονάσι Φυρουχάσι (δεξι). Ο τελευταίος είχε παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας στα 1.500 μ. με 18'19".

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

79

ΤΙ ΕΙΝΑΙ τὸ γαργάλημα;

«Μηχανισμός επιδιώσεως», μαρ-
τύριο κι' ευχαρίστησις

Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ μένουν τελείως ἀνάσθητοι στὸ γαργάλημα. Ὅλοι μας σχεδὸν ἔχουμε γαργάλησι κι' ἔχουμε γαργαλήθῃ — καὶ μάλιστα πολλές φορές... Εἶνε περίεργο ὥστόσο τὸ ὅτι ἕνας τόσο ἐλαφρὸς τοπικὸς ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος προκαλεῖ τέτοια ζωηρὴ ἀντίδρασι, μὲ ἀσυνκράτητα ξεσπάσμα-
τα γέλιου. Ἐπίσης φαίνεται παρα-
ξενο γιὰ τὸ ἴδιο ἄτομο ἄλλοτε γαργαλιεῖται πολὺ κι' ἄλλοτε ὀχι.

Νευρολόγοι καὶ ψυχολόγοι ἀπα-
σχολήθηκαν ἀπὸ πολλὰ χρόνια μὲ
τὸ γαργάλημα. Διαπίστωσαν λοι-
πὸν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅτι τὸ φυσι-
ολογικὸ αὐτὸ φαινόμενο δὲν ἀποτε-
λεῖ μιὰ ἀπλή «ἀντανάκλαστικὴ κι-
νήσι» ὅπως π.χ. τὸ παίξιμο τῶν βλε-
φάρων ἢ τὸ τινάξιμο τοῦ γόνατος.
Ἐχεῖ ἕνα ψυχολογικὸ περιεχόμενο.
Ὁρᾶτε, βέβαια, παρατηρεῖται ὅτι
εἶνε ἀδύνατον νὰ γαργαλήσουμε μὴ-
νοὶ μας. Γιὰ νὰ ἀισθανοῦμε τὸ γαρ-
γάλημα, πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ
ἄλλον.

Ἀλλὰ κι' ὅταν ἀκόμη μᾶς γαργα-
λήσῃ ἄλλος, πρέπει νάχουμε τὸ κα-
τάλληλο κέφι γιὰ νὰ γελάσουμε. Τέ-
λος, ἐνῶ διαμαρτυροῦμεθα καὶ γελά-
με σπασμωδικὰ ἀπ' τὸ γαργαλήμα,
τὸ ἐπικρατοῦμε συγχρόνως, νοιώθουμε
μιὰ ἐμφυτὴ ἐπιθυμία νὰ συνεχισθῇ.

Αὐτὲς οἱ παρατηρήσεις ὡδήγησαν
ἐναντὶ Ἀγγλοῦ ἐπιστήμονα, τὸ δόκτω-
ρα Λουῖς Ρόμπινσον, στὴ διατύπω-
σι μιᾶς θεωρίας γιὰ τὴν ἐξηγήσι
τοῦ γαργαλήτου. Πρὶν καταλήξῃ στὰ
συμπεράσματά του, ὁ δόκτωρ Ρόμ-
πινσον πειραματίστηκε γαργαλῶν-
τας... διάφορα ζῶα τοῦ Ζωολογικοῦ
Κήπου τοῦ Λονδίνου! Διαπίστωσε
λοιπὸν, ὅτι τὰ περισσότερα ζῶα
γαργαλοῦνται. Προπάντων οἱ πῆχι-
κοὶ παρουσιάζουν τὴν ἴδια εὐαισθη-
σία στὸ γαργαλήμα, ὅπως τὰ μικρὰ
παιδιά.

Κατὰ τὸ δόκτωρα Ρόμπινσον, τὸ
γαργάλημα εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς «μη-
χανισμοὺς ἐπιδιώσεως» ποὺ συνετέ-
λεσαν στὴ διατήρησι τοῦ ἀνθρώπου
ἐκείνου. Τὰ σημεῖα τοῦ σώματος
ὅπου ἐκδηλώνεται περισσότερο (οἱ
μασχάλες, τὰ πτερὰ, ὁ λαιμὸς, κ.
λ.π.), εἶνε ἐκεῖνα ἀκριβῶς ποὺ θὰ
κινδυνεύουν πλεονάζοντες ἐν περιπτώ-
σει πάλης μέσα στὴ ζούγκλα, μὲ νύχια
καὶ μὲ δόντια. Σ' ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ὑ-
πάρχουν ἄρτηρες ὅχι καλὰ προφυ-
λαγμένες, καὶ σ' ἄλλα βρίσκονται
ζωτικὰ ὄργανα προστατευμένα μόνον
ἀπὸ λεπτοὺς ἰστούς.

Ὅσο γιὰ τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν,
ἦσαν πολύτιμα, στοὺς προγόνους
τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ἕναν ἄλλο λόγον·
γιὰ τοὺς βοηθοῦσαν νὰ σκαρφαλώ-
νουν στὰ δέντρα καὶ ν' ἀποφεύγουν
τοὺς κινδύνους τοῦ ἐδάφους.

Ὅταν λοιπὸν, στὰ ζῶα ἢ στοὺς
ἀνθρώπους, ἡ μητέρα παίζει μὲ τὸ
παιδί της καὶ τὸ γαργαλεῖ, τὸ ἐ-
ξασκεῖ στὴν ἀμύνη τοῦ πραγματι-
κοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς. Ἐνῶς διακε-
κριμένος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων, ὁ
δόκτωρ Ἀρνολτ Γκέσντλ, πειραμα-
τίσθηκε μὲ πολλὰ βρέφη, μικρότερα
ἀπὸ ἕνός ἔτους. Καὶ παρατήρησε ὅ-
τι γαργαλιόταν 15 φορές πλεονάζον-
τα ἀπ' τὴν μητέρα τους, παρὰ ὅ-
τι ἕνα ξένο πρόσωπο. Αὐτὸ δείχνει
ὅτι τὰ παιδιά νοιώθουν τὸ γαργα-
λήμα μόνον ἐφόσον εἶνε ἕνα παιγνίδι,
μιὰ ἐξάσκηση, δίχως πραγματικὸ
κίνδυνο. Ὅταν ἔχουν νὰ κάνουν μ'
ἕνα ξένο, ἀνησυχοῦν, δὲν εἶνε πιὰ
βέβαια πὺς δὲν κινδυνεύουν, καὶ γι'
αὐτὸ δὲν γαργαλιόταν ὅπως ἀπ'
τὴν μητέρα τους.

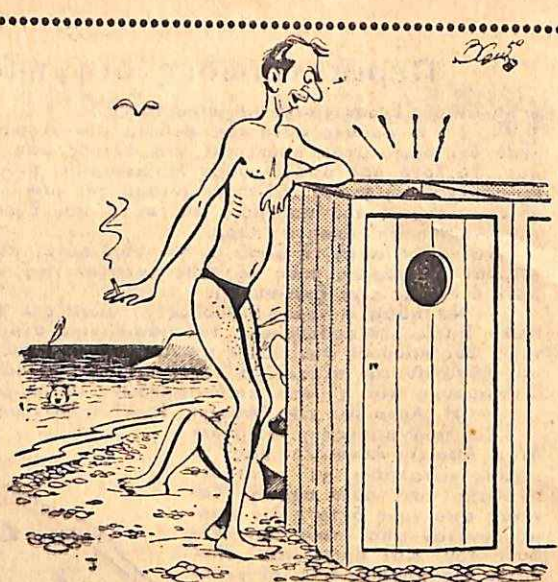
Προχωρῶντας ἀκόμη μακρότερα,
τὴν θεωρίαν τοῦ Ρόμπινσον, ὁ πε-
ρίφημος Ἀγγλὸς ψυχολόγος Χάδε-
λοκ ἔλλει παραδέχεται ὅτι τὸ γαρ-
γάλημα βοηθεῖ τὸ παιδί ἀκόμη καὶ
μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς μητέρας
του! Τὰ ὕγρα δηλαδὴ τῆς μητέρας,
μὲ τίς κινήσεις τῆς μητέρας, γαργα-
λάνε τὰ εὐαίσθητοτερα σημεῖα τοῦ
σώματος τοῦ ἐμβρύου καὶ τὸ κά-
νουν νὰ παίρνῃ τὴ γνωστὴ κουλου-
ριασμένη στάσι του. Μ' αὐτὸ λοιπὸν
τὸν τρόπο, προφυλάσσονται ἀπὸ κά-
θε ἐξωτερικὴ πίεσι τὰ λεπτὰ καὶ με-
ρικὰς ἐγγειρήσεις στὸν ἐγκέφαλο δι-
αφόρων τραυματιῶν, ἀνακάμψῃ ὅτι
ὑπάρχει ἕνα ἐγκεφαλικὸ κέντρον ποὺ
ἐννοεῖ τὸ γαργάλημα, κι' ἐν' ἄλλῳ
ποὺ τὸ ἐμποδίζει. Ἐνεργεῖ δὲ τὸ ἕ-
να ἢ τὸ ἄλλο, ἀναλόγως τῆς περι-
πτώσεως. Ὅταν δηλαδὴ δὲν ἔχουμε
κέφι, τὸ δεύτερο κέντρο μᾶς κάνει
ἀναισθητοὺς στὸ γαργάλημα.

Κανονικὰ, κάθε ἄνθρωπος πρέπει
νὰ γαργαλιεῖται, ἀλλὰ μέχρις ἐνὸς
σημείου. Τόσο ἡ ὑπερβολικὴ εὐαι-
σθησία στὸ γαργαλήμα, ὅσο κι' ἡ
ἀπόλυτὴ ἀναισθησία, ἀποτελοῦν
συμπτώματα ἀνωμαλίας τοῦ νευρι-
κοῦ συστήματος.

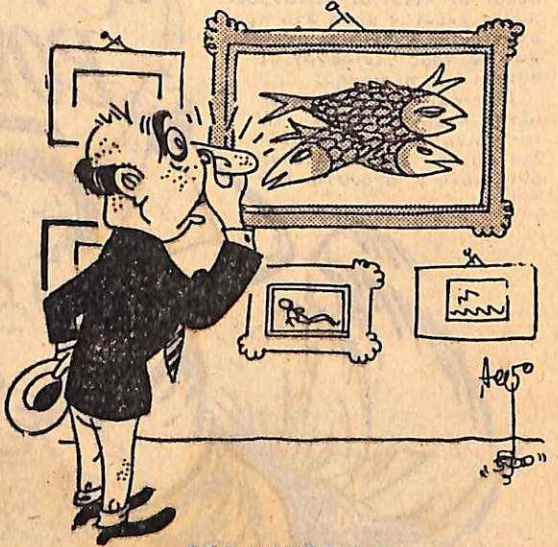
Ὁ Χάδελοκ ἔλλει παρατήρησε ὅτι
τὰ μικρὰ κορίτσια γαργαλιόταν
πολύ, κι' ὅτι ἡ εὐαισθησία τους ἐ-
λαττώνεται ὅταν μεγαλώσουν καὶ
παντρευτοῦν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ
φαινόμενο αὐτὸ ἔχει κάποια σχέσι
μὲ τὴν ὁρμὴν τῶν γεννητικῶν ἀδένων.
Πρέπει μάλιστα ν' ἀναφέρουμε ἐδῶ
καὶ τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴ περι-
πτώσι τῆς αυτοκρατορίας τῆς Αὐ-
στρίας Μαρίας Θηρεσίας: Ἐπειδὴ
δὲν μπορούσε νὰ κἀν παιδιά, με-
λονότι ἦταν ἀπὸ χρόνια παντρεμέ-
νη, ὁ γιὰτρός της τῆς συνέστησε...
τὸ γαργαλήμα, ὡς ἕνα μέσον γεν-
νικῆς διεγέρσεως τοῦ ὁργανισμοῦ
της! Πραγματικὰ, ἡ αυτοκράτειρα
ἀκολούθησε συστηματικὰ τὴν προ-
τύπη αὐτὴ «θεραπείαν»... κι' ἔ-
φερε στὸν κόσμον 16 παιδιά! Ἐτοί
ἀπεδείχθη ὅτι ἡ παροδικὴ στειρότης
της εἶχε αἰτία «ψυχροσωματικὰ».

Οἱ Κινεζοὶ μεταχειρίζονταν ἄλ-
λοτε τὸ γαργαλήμα στὴν πατοῦσι
ὡς μέσον βασιανισμοῦ τῶν καταδ-
κων. Οἱ ἄρχαιοι Ρωμαῖοι τὸ χρησι-
μοποιοῦσαν ἀπεναντίας γιὰ νὰ νοιά-
σουν μιὰ εὐχάριστη ἐκτασι. Γι' αὐ-
τὸ ἄλλωστε κι' ὁ γνωστὸς σκηνοθέ-
της τοῦ κινηματογράφου Γκρίφιθ,
βελόντας κάποτε νὰ δώσῃ νοσταλ-
γικὴ κι' ἐκστατικὴ ἔκφρασι στὸ πρό-
σωπο τῆς Λίλιαν Γκὺς, σὲ κάποια
ρωμαντικὴ σκηνὴ ἐνὸς φιλμ, εἶχε βάλ-
ει νὰ τὴ γαργαλάνε στὰ πόδια μ'
ἕνα φτερό!...

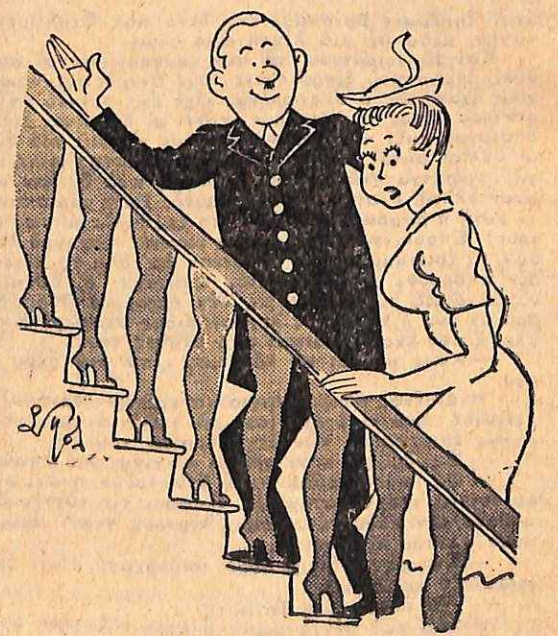
Ὁ Γάλλος Μάριος Πετιτὰ, ὁ δη-
μιουργὸς τῆς ρωσικῆς σχολῆς μπα-
λέτου ἀπ' τὴν ὁποία βγήκαν καλλι-
τέχνες σάν τὴν Παυλόβα καὶ τὸ Νι-
ζίνσκι, εἶχε βρῇ τὸ μπελὰ του μὲ τὸ
γαργάλημα... Πράγματι, ὅταν ὁ
χορευτὴς σηκώσῃ ψηλὰ τὴ ντάμα
του, αὐτὴ πρέπει νὰ τεντώσῃ ὅλους
τοὺς μῦς της καὶ νὰ δώσῃ τὸν ἀπαι-
τούμενο «ἀέρα» στὸ σῶμα της. Ἀν
συμβῇ νὰ γαργαλήθῃ ἀπ' τὴν ἐπα-
φὴ τῶν ἀνδρικών χεριῶν στὰ πτε-
ρά της, ἡ «φιγούρα» ἀποτυγχάνει
κι' ἡ χορεύτρια σωρίζεται συνήθως
στὸ πάτωμα φορδεῖα-πλατεῖα! Αὐ-
τὸ λοιπὸν συνέβαινε συχνὰ μὲ τίς
μαθήτριες τοῦ Πετιτὰ... ὡς ὅπου
βρῆκε ὁ ἴδιος τὸ φάρμακον: ἕνα γερὸ
ζυλοκόπημα μὲ τὸ ραβδί μὲ τὸ ὁ-
ποῖο κρατοῦσε τὸ ρυθμὸ!

— Γιατί διαμαρτύρεστε, δεσποινίς; Τί φταίει
γ'ὼ δηλαδή, ἂν ἐγεννήθηκα ψηλός; (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Περᾶστε ἅπάνω, δεσποινίς, στὸ ἰδιαίτερο
γραφεῖο τοῦ κυρίου διευθυντοῦ... (Τοῦ Σ. Πολωνάκη)

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ «στιγματισμένος»

Τὰ παιδιά τοῦ σχολείου εἶχαν
συγκεντρωθῇ στὴ μεγάλη αἴθουσα
καὶ ὁ διευθυντὴς πρὶν τοὺς μοιρά-
σῃ τὰ ἐνδεικτικὰ τρῖς, τοὺς ἔδωκε
μερικὲς καλὲς συμβουλές. Ἰδιαίτε-
ρως συγχάρηκε τὸ μικρὸ Γιώργου,
ποὺ ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἀρίστευσε.

Χαρούμενος βῆκε στὴν αὐλὴ ὁ
Γιώργος μὲ τοὺς ἄλλους συμμαθη-
τές του, ὅταν, ξαφνικὰ, ἀκούστηκε
μιὰ φωνὴ ἀπὸ κάποιο παιδί ποὺ
δὲν εἶχε προβιβάσει:

— Χά, χά, χά! Πῆρε ὁ στιγμα-
τισμένος ἀριστα! Ὅταν πάρῃς καὶ
τὸ ἀπολυτήριο νὰ πᾶς στὴ φυλακὴ
νὰ κἀνῃς τὸ δάσκαλο... ἐκεῖ ποὺ
γεννήθηκες.

Ὁ Γιώργος δὲν μπόρεσε νὰ ὑπο-
φέρῃ μιὰ τέτοια προσβολή. Ὁρμη-
σε πάνω στὸ συμμαθητὴ του καὶ σὲ
λίγο κυλιόντουσαν κι' οἱ δύο στὸ
χώμα.

Κάποιος περαστικὸς τοὺς χώρισε
καὶ πῆρε τὸ Γιώργου ἀπὸ τὸ χέρι
νὰ τοῦ πλύνῃ τὸ πρόσωπο σ' ἕνα
φαρμακεῖο. Τραβῶντας τὸν κατόπιν
πρὸς τὸ σπίτι του, τὸν ρώτησε:

— Τί εἶχες καὶ τσακώθηκες;
— Ἐπῆρα ἀριστα κι' ἐκεῖνος δὲν
προβιβάστηκε.

Κι' ἦταν λόγος αὐτὸς νὰ τσα-
κώθῃ;

— Ναι, ἀλλὰ μὲ εἶπε στιγματι-
σμένο!... Γιατί, κύριε; Ἀν μιὰ μη-
τέρα εἶνε φυλακὴ κι' ἐκεῖ μέσα γεν-
νήθηκε τὸ παιδί της... αὐτὸ τὸ παι-
δί εἶνε στιγματισμένο;

Ὁ ἄγνωστος κύτταξε περίεργα
τὸ παιδί αὐτὸ ποὺ δὲν ἦταν παρα-
πάνω ἀπὸ 10 χρονῶν. Τοῦκανε ἐν-
τύπωσι ἡ ἐρώτησι ποὺ τοῦ ἀπεύ-
θυνε.

— Καί... τί λέει γι' αὐτὸ ὁ πα-
τέρας σου; ρώτησε.

— Δὲν ἔχω πατέρα. Τὸν σκότω-
σαν οἱ Γερμανοί, ἐνῶ πηδούσε ἀπὸ
τὸ παράθυρο... Ἐπειτα πῆραν τὴ
μητέρα μου γιὰτι βρῆκαν πιστόλι
στὸ σπίτι. Τὴ βάλανε στὴ φυλακὴ
κι' ἐκεῖ γεννήθηκε. Γιατί εἰμαι στιγ-
ματισμένος, κύριε;

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἀπάντησε. Φτά-
σανε στὸ σπίτι τοῦ Γιώργου καὶ μιὰ
νέα γυναίκα, φτωχικὰ ντυμένη, ἄλ-
λὰ πολὺ συμπαθητικὴ, τοὺς ἀνοίξε
καὶ τοὺς κύτταξε ξεφνιασμένη. Βλέ-
ποντας τὰ χάλια ποὺ βρισκόταν τὸ
παιδί της,

— Μητέρα, πῆρα ἀριστα!... φώ-
ναε ὁ μικρός.

— Ναι; Μὰ τί χάλια εἶν' αὐτὰ,
παιδί μου;

— Κυρία μου, συνέβη ἕνας μι-
κροκαυγᾶς, εἶπε ὁ κύριος. Αὐτὸ, ὁ-
μως, δὲν ἔχει σημασία ἀφοῦ ἔχετε
ἕνα τόσο καλὸ παιδί ποὺ πῆρε ἄ-
ριστα. Ἡ τύχη μ' ἔφερε μπροστὰ
στὸν καυγᾶ τῶν παιδιῶν καὶ τὸν ἔ-
φερα ὡς ἐδῶ... Καὶ τώρα μὲ συγ-
χωρεῖτε, πρέπει νὰ πηγαῖνα.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου ρώτησε:

— Σὰς εἶπε τὸ παιδί μου γιὰτί
τσακώθηκε;

— Ναι, μαμὰ! φώναξε ὁ Γιώρ-
γος. Μὲ εἶπανε πάλι στιγματι-
σμένο!

Ἡ γυναίκα κρατήθηκε στὴν πόρ-
τα καὶ τραύλισε:

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ φύ-
γετε. Περᾶστε νὰ σὰς ψῆσω ἕναν
καφέ καὶ νὰ σὰς ἐξηγήσω μερικὰ
πράγματα ποὺ τὸ παιδί μου δὲν θὰ
σὰς εἶπε.

Ὁ ξένος πέρασε μέσα καὶ πρὶν
καθῆσθαι στὴν καρέκλα ποὺ τοῦ πρόσ-
φερε, συστήθηκε:

— Λέγομαι Δημήτρης Καλλιγᾶς
καὶ εἰμαι καθηγητὴς στὴν Κολομα-
τα. Νὰ μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνο-
χλησι...

Ὅταν ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ ἔφε-
ρε τὸν καφέ, ὄρμησε νὰ διηγητῇ:

— Πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω, κύ-
ριε, πὺς τὸ παιδί μου γεννήθηκε
στὴ φυλακὴ. Ὅχι γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου
ἀλλὰ γιὰ τὸ Γιώργου μου. Ἀκούστε
με, κύριε.

«Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου, ὁ ἄν-
τρας μου, ἦταν ἕνας τίμιος ἄνθρω-
πος καὶ καλὸς πατριώτης. Οἱ Γερ-
μανοί εἶχαν ὑποψίει ἐναντίον του
καὶ μιὰ μέρα ἤλθαν νὰ τὸν συλλά-
βουν.

«Ὁ ἄντρας μου θέλησε νὰ ξε-
φύγῃ καὶ τότε τὸν πυροβόλησαν καὶ
τὸν σκότωσαν. Κατόπιν ὅταν βρῆκαν
τὸ πιστόλι, ἄρρισαν νὰ μὲ χτυποῦν
νὰ μαρτυρήσω ἂν ἔχουμε κι' ἄλλα
ὄπλα κρυμμένα. Ἀρνήθηκα καὶ μὲ
τραβήξαν γιὰ τὴ φυλακὴ. Τὸς πα-
ρακάλεσα, τοὺς ἐξηγήσα, πὺς ἐπρό-
κειτο νὰ φέρω στὸν κόσμο ἕνα παι-
δί, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἀδιαφόρησαν κι' ἔ-
τσι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, μέσα
στὸ κελλὶ τῶν φυλακῶν γεννήθηκε
τὸ παιδί μου στὰ χέρια μιᾶς καλό-
γρης, ποὺ ἦταν καλὴ σάν ἄγγελος.

Αὐτὴ εἶνε ἡ «ντροπή» τοῦ ἀδῶου
μου ἀγοριοῦ ποὺ δὲν τὸ φανάζουν
μόνο οἱ συμμαθητὰί του στιγματι-
σμένο, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ παιδιά τῆς
γειτονιάς... Καὶ δυστυχῶς δὲν
μπορῶ νὰ κἀν τίποτα, γιὰτί εἰ-
μαι φτωχέας, χωρὶς κανένα ἄλλον
στὸν κόσμο κι' ἕνας Θεὸς ξέρει πό-
σο ἀγωνίζομαι κἀνώντας ἀντίγραφα
στὴ γραφομηχανὴ γιὰ νὰ μορφώσω
τὸ παιδί μου.

Ἡ νέα γυναίκα σάπασε γιὰ λίγο
σκοῦπισε τὰ δάκρυά της καὶ συνέ-
χισε:

«Ἀν μποροῦσα τουλάχιστον ν'
ἀλλάξω γειτονιά. Αὐτὸ ὅμως εἶνε
ἀδύνατον... Ζητᾶνε πάρα πολλὰ
χρήματα γιὰ ἕνα καινούργιο νοίκι...
Ὁ καθηγητὴς πολὺ συγκινημένος
τὴν ἀκούε κι' ἔμενε σκεπτικός.

Ξαφνικὰ, σάν νὰ πῆρε κάποια
ἀπόφασι, εἶπε:

— Ὅπως σὰς εἶπα, εἰμαι καθη-
γητὴς στὰς Καλάμας. Εἰμαι ὁλομέ-
ναχος κι' ἐγὼ στὸν κόσμο. Δὲν δια-
θέτω μεγάλη πατρικὴ περιουσία...
Θὰ ἤθελα ὥστόσο, νὰ ὑποστηρίξω
αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ τὸ συμπαθῶσα
ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ...

— Πῶς, κύριε;

— Νὰ τὸ πάρω μακριὰ ἀπὸ δῶ,
στὸ σχολεῖο τῶν Καλαμῶν. Ἐκεῖ,
χωρὶς κανένα περισπασμὸ, θὰ μορ-
φωθῇ, χωρὶς πίκρες κι' ἀπογοητεύ-
σεις καὶ ἀργότερα θὰ γίνῃ ἕνας ἐ-
πίσημος. Αὐτὸ δὲν θὰ μὲ ἐπιδα-
ρύνῃ, οὔτε θὰ μὲ κουράσῃ.

Ἡ νέα γυναίκα, ποὺ οἱ πίκρες τῆς
ζωῆς τῆς εἶχαν λυγίσει τὴ θελήσι,
δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀρνήθῃ αὐτὴ
τὴν ἀπροσδόκητὴ βοήθεια ποὺ προσ-
φερόταν στὸ παιδί της καὶ ποὺ τῆς
τὴν ἔσπελε, θάρρεῖς, ὁ Θεός.

Κι' ἔτσι δέχτηκε.

Μὰ οὔτε κι' ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ
ἕνα χρόνον, ἀρνήθηκε ὅταν ὁ καλὸς κα-
ρὸς καθηγητὴς ζήτησε νὰ τὴν κἀν
γυναίκα του.

Ἐτοί ἕνα ταχυὶο περιστατικὸ
γλύτωσε τὴν πονεμένη γυναίκα καὶ
τὸ παιδάκι της ἀπὸ τὰ βάσανα.

MIPANTA

Η ΤΕΧΝΙΚΗ τῶν ἡλιόλουτρων

Πὺς νὰ σκουρύνετε τὴν ἐπιδερμίδα σας
χωρὶς κίνδυνο

Τὰ ἡλιόλουτρα κατὰ τοὺς βερνικοὺς μῆνες εἶνε τὸ
καλύτερο μέσον γιὰ ν' ἀποξηρᾶτε σοκολατιά ἐπι-
δερμίδα, ποὺ εἶνε πάντοτε τῆς μόδας. Ἀλλὰ δὲν
ταιριάζουν σ' ὅλους τοὺς ὁργανισμοὺς. Οἱ νέες ἰδίως
πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τοὺς τὰ ἑξῆς:

1) Γιὰ νὰ ἐκτεθῇ στὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἁ-
κτίνων πρέπει νὰ βεβαιωθῇ προηγουμένως ὅτι οἱ
πνεύμονές σας εἶνε σὲ ἀρίστη κατάστασι. Οἰαδήποτε
παλὰ βλάβη, ποὺ ἔχει ἐπουλωθῇ μὲ τὸν καιρὸ, μπο-
ρεῖ ν' ἀναζωογονηθῇ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες παρα-
μονῆς στὸν ἥλιο.

2) Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ὅτι
ἡ καρδιά σας λειτουργεῖ κανονικὰ. Ἄν ἔχετε παλ-
μούς ἢ ἂν λαχανιάζετε εὐκόλα, εἶνε καλὸ ν' ἀποφεύ-
γετε τὰ ἡλιόλουτρα.

3) Τὶς ἀπαραίτητες χρωστικὲς οὐσίες ποὺ θὰ κά-
νουν τὸ δέρμα σας νὰ σκουρύνῃ θὰ τὶς προμηθεύσῃ
τὸ σκότι. Τὸ ὄργανο αὐτὸ, κατὰ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι
τῶν ἡλιακῶν ἁκτίνων, ἐργάζεται διπλὰ ἀπὸ πρὶν.
Ἀλλ' ἂν συμβαίῃ νὰ πάσχει ἀπὸ ἡπατικὴ ἀνεπάρ-
κεια, ἡ πρόσθετὴ ἐργασία, ποὺ οἱ ἡλιακὲς ἁκτίνες θὰ
ἀπαιτήσουν ἀπὸ τὸ σκότι, θὰ ἐξαρθρῶσῃ τε-
λείως τὶς λειτουργίες του καὶ θὰ τὸ κάμῃ ἀνίκανο ν'
ἀναποκριθῇ στὸν προορισμὸ του.

4) Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν καὶ ὅταν πρόκειται ἀκόμη
νὰ σκουρύνετε τὸ δέρμα σας μὲ τεχνιὰ μέσα, δη-
λαδή μὲ ὑπεριώδεις ἢ ὑπερῤυθρες ἁκτίνες.

5) Οἱ εἰδικὲς κρέμες ἢ τὰ λάδια ἐναντίον τοῦ ἡ-
λίου δημιουργοῦν ἕνα εἶδος φράγματος καὶ «φιλτρά-
ρουν» ὠρισμένες ἐπικίνδυνες ἁκτινοβολίες. Σὲ πολ-
λὲς περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, ἐμποδίζουν τὸ σχηματι-
σμὸ ἐφηλίδων. Μὴν ἀλείφετε μ' αὐτὲς τὶς κρέμες τὸν
περίγυρο τῶν ματιῶν. Γιατί μπορεῖ νὰ χρωθῶν μέσα
στὸ μάτι καὶ νὰ τὸ ἐρεθίσουν.

6) Προτοῦ πέσετε στὸ κρεβάτι σας, εἶνε ἀπα-
ραίτητο ν' ἀφαιρέσετε προσεχτικὰ κάθε ἱχνος κρέμας
ἀπὸ τὸ σῶμα σας, γιὰ νὰ ἐπιτρέψετε στὸ δέρμα
σας ν' ἀναπνέῃ κανονικὰ.

7) Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὰ ἐγκαύματα, πρέπει νὰ
προχωρήσετε ἀργὰ καὶ μεθοδικὰ. Τὴν πρώτη ἡμέρα
θὰ μένετε στὸν ἥλιο μόνον 8 λεπτά, ποὺ θὰ τὰ μοι-
ράσετε ὡς ἑξῆς:

- 2 λεπτά σὲ ὑπτία στάσι.
- 2 » μπροσῦμα.
- 2 » στὸ δεξιὸ πλευρό.
- 2 » στὸ ἀριστερὸ πλευρό.

Κάθε μέρα, θ' αὐξάνετε τὴν παραμονὴ σας στὸν
ἥλιο κατὰ 4 λεπτά. Ἀνώτατο ὄριο: 30 λεπτά.

Ἀποφύγετε τὶς μεσημβρινὲς ὥρες. Οἱ πρώινες εἶνε
καταλληλότερες καὶ πιὸ ἀκίνδυνες γιὰ τὸ ἡλιόλου-
τρό σας.

8) Οἱ ἡλιακὲς ἁκτίνες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι σκου-
ραίνουν τὴν ἐπιδερμίδα σας, ἔχουν ἐπίσης τὶς κατω-
τέρω ἐπιδράσεις στὸ σύνολο τοῦ ὁργανισμοῦ σας:

- Σκοτώνουν τὰ μικρόβια.
- Ζωηρεύουν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.
- Ὑποδοιοῦν τὶς ἀνταλλαγὰς τῆς ὕλης καὶ ζωο-
γонуὺν τὰ κύτταρα.

Ἐξαιφανίζουν τὴν ἀκμὴ καὶ τοὺς μικροὺς δο-
θίηνες.

— Κάνουν τὴν ἐπιδερμίδα λεῖα.

9) Τὰ ἡλιόλουτρα μπορεῖ νὰ ἔχουν δυσάρεστες
συνεπείες στὰ ἐπὶ δερμάτια. Γι' αὐτὸ, εἶνε καλὸ νὰ
βάζετε τὸ βράδυ στὸ πρόσωπό σας μερικὲς χλιαρὲς
κομπρέσες μὲ χαμομήλι ἢ τήλλιο. Ὁ ἥλιος, ἀντί-
θετα, ἀποδίδει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα στὶς γυ-
ναῖκες μὲ λιπαρὰ δερμάτια. Σφίγγει τὴν ἐπιδερμίδα
κι' ἐξαφανίζει τὰ μαύρα στίγματα καὶ τὰ σπυράκια.

10) Τὰ ἡλιόλουτρα δὲν συμβιβάζονται μὲ κοπι-
ατικὴ ζωὴ. Προϋποθέτου, ἐξ ἄλλου, προφῇ θρεπτικὴ
καὶ ὑγιεινὴ. Διαφορετικὰ, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ δια-

—Γιατί νά στο πώ, Τζάκ;

Ο απόγονος τῆς παλῆας

παράβη τὸ καθήκον του.

Τὰ παῖδα τοῦ Χότζα

της πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

Παράξενο διήγημα

Χρειάστηκα μερικά δευτερόλεπτα
για να συνέλθω. Έπειτα μιά φωνή
βγήκε από το στόμα μου:

σμενου στα αιματα ηταν η να
ξαναζωντανεψη οπως ηταν πριν.
απάντι,σε ποτε σε καμμια από

ΤΑ ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ

ΤΕΡΠΙΤΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔ
'Ιατρός - Δερματολόγος

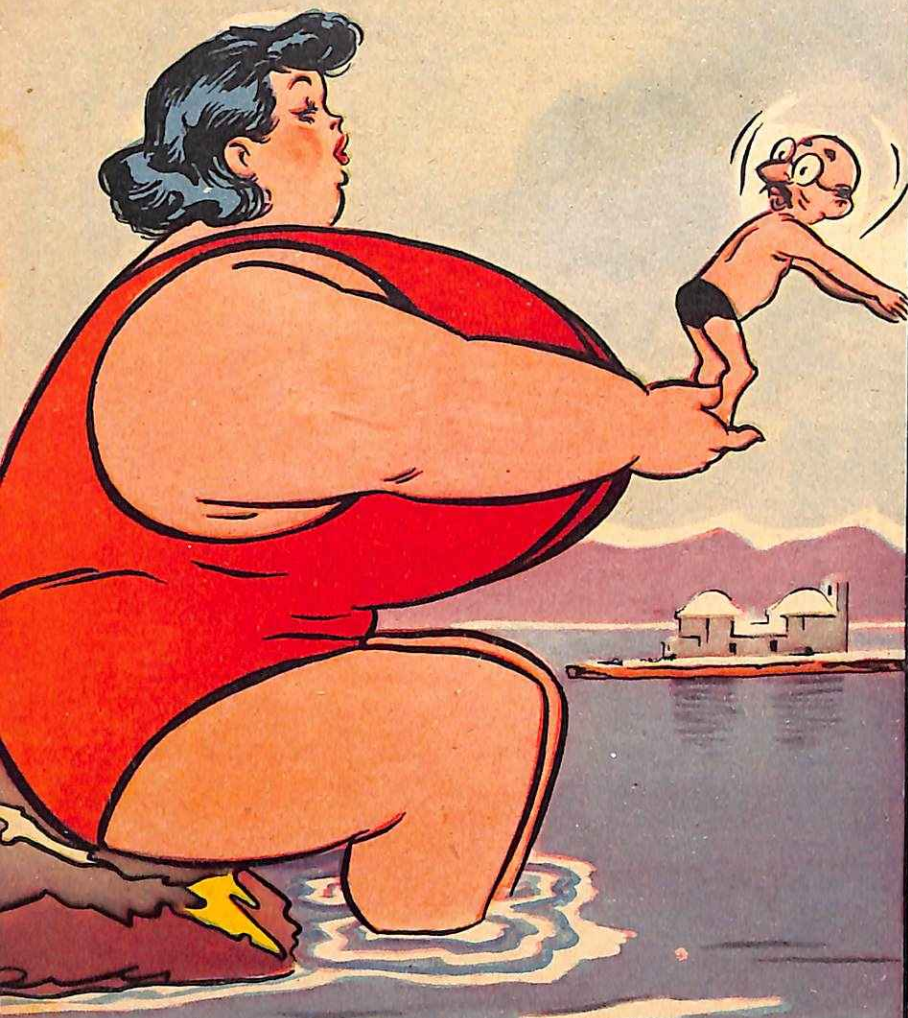
**να Ξέρης
ΝΙΤΣΑ**
πως κάθε καλή
νοικοκυρά έχει
πάντοτε στο σπίτι
της ένα κουλί βερ
νίκι **Κάμελ**
για το διαχίμα
των παπουτσιών

82

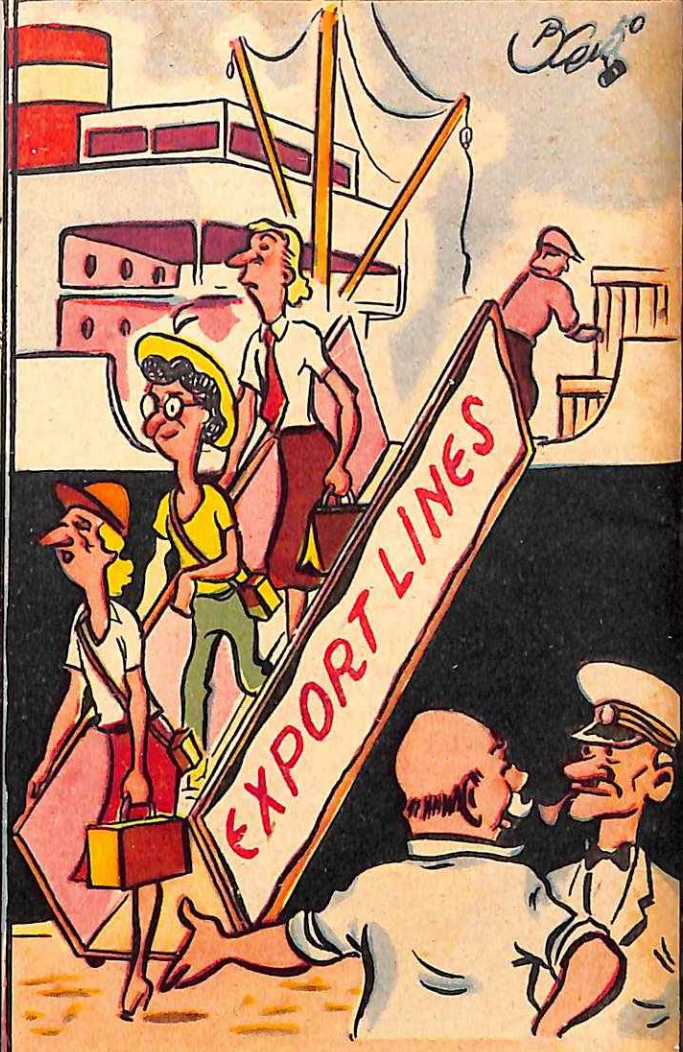
P. KOPEN

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΙΣ
'Ιατρός - Δερματολόγος

ΑΡΤΟΥΡ ΣΩΛΤΕΡ

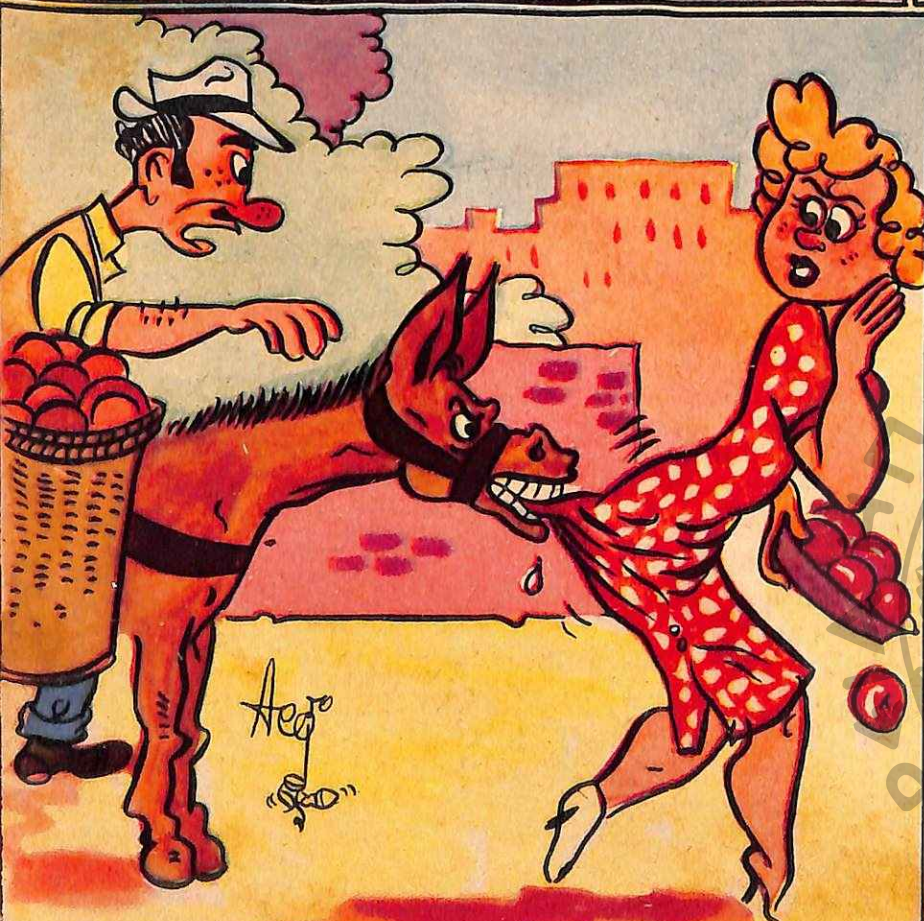

— Ζαχαρία, σταμάτα πιά τις βουτιές, κουράστηκε το χέρι μου!...

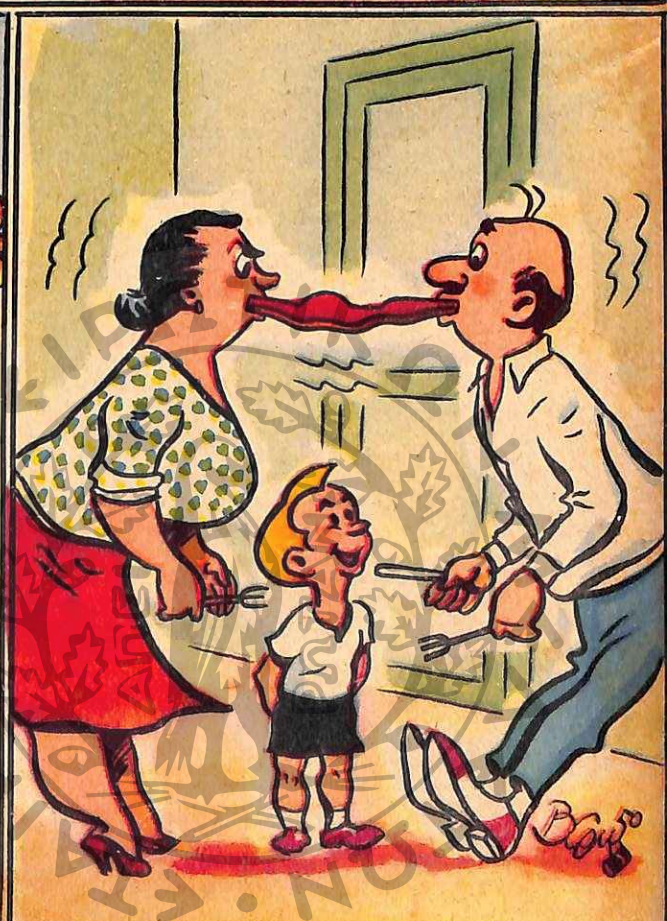
— Δεν μου λές, καπετάνιο, αυτό είναι το καράβι που θάρχόταν με τὰ κατεφυγμένα;

(Του Β. Χριστοδούλου)

— "Ασπηνε νὰ φύγη, Μένιο. Πλήρωσε!...

(Του 'Αρχέλαου)

— Είσαι βέβαιος, μπαμπά, πώς είναι μοσχαραάκι του γάλακτος, αυτό που ψώνισες;

(Του Β. Χριστοδούλου)